

Tình Yêu Cầm Loạn

Contents

Tình Yêu Cầm Loạn	2
1. Chương 1: Phồn Hoa Tuôn Rơi, Hồn Này Trở Về	2
2. Chương 2: Cây Cỏ Biết Xuân Vồn Ít Ngày	5
3. Chương 3: Phụ Tử, Người Theo Ta Đi.	8
4. Chương 4: Trêu Đùa Bạch Mặc	10
5. Chương 5: Phụ Tử Bất Hòa	13
6. Chương 6: Phụ Thân Là Giác Mộng Kiếp Trước	16
7. Chương 7: Mặc Chi Tâm, Vũ Chi Khế	17
8. Chương 8: Ước Hẹn Giờ Hợi, Tai Họa Của Bạch Mặc	22
9. Chương 9: Ước Hẹn Giờ Hợi, Tai Họa Của Bạch Mặc (2)	26
10. Chương 10: Sóng Gió Bất Kể Gian Dâm, Sóng Ngầm Khởi Động	28
11. Chương 11: Sóng Gió Nổi Lên, Thử Nghiệm Tình Cầm	31
12. Chương 12: Sóng Ngầm Hạ, Khóa Kín Trái Tim	34
13. Chương 13: Bánh Xe Vận Mệnh Lại Quay	37
14. Chương 14: Lời Thề Vang Lên, Khóa Trái Tim Lại, Vũ Động	39
15. Chương 15: Lộ Về Tao Nhà, Tình Yêu Bay Múa, Âm Thầm Chấn Động	42
16. Chương 16: Phong Vân Biển Ảo Khôn Lường	45
17. Chương 17: Nửa Đêm, Mưa Gió Nổi Lên, Nhiệm Tình	46
18. Chương 18: Mưa Lạnh Lèo, Thấm Ướt Tâm Người Nào?	49
19. Chương 19: Đốt Lửa Lên, Máu Nhuộm Đỏ Từng Mảnh Tình	50
20. Chương 20: Là Ai Viết Nên Khúc Nhạc Vận Mệnh Này?	54
21. Chương 21: Vì Sao? Rốt Cuộc Là Vì Sao??	56
22. Chương 22: Hạnh Phúc Và Đau Khổ	58
23. Chương 23: Bên Trọng Bên Khinh...	60
24. Chương 24: Trước Chân Tình, Ai Có Thể Vô Tình	61
25. Chương 25: Lẩn Ngoài Ý Muốn Đầu Tiên, Thành Một Giác Mộng	65
26. Chương 26: Khi Chân Tướng Bại Lộ Là Lúc Bắt Đầu	67
27. Chương 27: Tỏa Hồn, Khuynh Tình, Một Kịch Cuối Cùng...	70
28. Chương 28: Là Duyên! Là Nghiệt Từ Dưới Đất Chui Lên!	72
29. Chương 29: Bi Ai Của Hoàng Thất	73
30. Chương 30: Ngâm Khúc Văn Ca	75
31. Chương 31: Người Là Của Ai? Lòng Là Của Ai? Hồn Là Của Ai?	77
32. Chương 32: Thanh Phong Văn Ca, Phượng Vũ Đi.	78
33. Chương 33: Hồn Văn Ca Lìa Khỏi Xác, Hồn Phượng Vũ Hồi Sinh	82
34. Chương 34: Mây Đen Tan Đi, Cuối Cùng Cũng Thấy Ánh Mặt Trời.	86
35. Chương 35: Lòng Của Phượng Ngôn, Tình Của Phượng Ngôn.	89
36. Chương 36: Mặc Khuynh Tình, Vũ Như Lửa, Ngôn Như Bàng.	92
37. Chương 37: Quyết Định Của Thương Phượng Vũ.	95
38. Chương 38: Biển Tình Nổi Sóng Ngầm.	98
39. Chương 39: Mây Đen Bao Phủ, Lòng Của Mọi Người.	102
40. Chương 40: Bão Táp Nổi Lên, Tình Của Bạch Mặc	106
41. Chương 41: Hồn Mặc Đi, Phượng Đầy Dục Vọng	113

42. Chương 42: , Nghiệt Duyên	116
43. Chương 43: Tất Cả Rõ Ràng, Trăm Hoa Điều Tàn	120
44. Chương 44: Duyên Ngàn Năm, Giác Mộng Luân Hồi	123
45. Chương 45: Giác Mộng Luân Hồi Của Mộc Thanh Vũ	125
46. Chương 46: Mộng Luân Hồi, Tình Hồ Đồ.	128
47. Chương 47: Nguyên Nhân Mộng Luân Hồi	131
48. Chương 48: Mộng Luân Hồi, Minh Thương Vũ Tĩnh Giác	134
49. Chương 49: Mộng Luân Hồi, Định Duyên Tình Cảm	138
50. Chương 50: Duyên Tình Ngàn Năm Lại Tất	141
51. Chương 51: Nghiệt Duyên Lên, Tình Yêu Cấm Kỵ, Tình Yêu Loạn Luân Nổi Trên Mặt Nước.	144
52. Chương 52: Oán Ngàn Năm, Oán Tình Nổi Lên	149
53. Chương 53: Mộng Luân Hồi Phàm Trần, Tiên Ảnh Di Chuyển Nơi Thượng Giới	152
54. Chương 54: Oán Ngàn Năm, Lỡ Mất Tình Yêu Thực Sự	158
55. Chương 55: Oán Ngàn Năm, Xa Rời Tình Yêu	161
56. Chương 56: Oán Ngàn Năm, Tổn Thương Tình Cảm	164
57. Chương 57: Oán Nghìn Năm, Tình Cảm Rướm Máu.	168
58. Chương 58: Oán Ngàn Năm, Cuối Cuốn	172

Tình Yêu Cấm Loạn



Giới thiệu

Truyện xoay quanh nhân vật nam chính xuyên không đến thế giới khác, ở đó anh là một con người b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cam-loan>

1. Chương 1: Phồn Hoa Tuôn Rơi, Hồn Này Trở Về

Dốc tình nhân trên Lao Sơn.

“Mạc Ngôn, em hãy cho anh một lý do để anh từ bỏ mối tình này đi!” Một người con trai khôi ngô tuấn tú nói với một cô gái kiều diễm quyến rũ.

Cô gái tên là Mạc Ngôn cười nhạt. Nụ cười này còn hơn cả hoa hồng khiến Kỳ Hiên say đắm. Tiếng nói thanh thoát vang lên: “Kỳ Hiên, anh biết rằng với ai tôi cũng như vậy. Hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay. Không có bất kỳ lý do gì cả. Lúc ban đầu khi anh và tôi ở chung, tôi đã nói với anh sẽ không yêu anh. Hôm nay anh lại chất vấn tôi, không cảm thấy nực cười sao?” Đôi lông mày cô nhíu lại lại càng thêm quyến rũ, mê người.

“Không phải. Không phải như thế đâu Mạc Ngôn. Em yêu anh. Nếu không sao em có thể lên giường với anh?” Chàng trai tên Kỳ Hiên hiển nhiên còn chưa ý thức được mình đã phạm sai lầm.

Mạc Ngôn che miệng, cười nhẹ: “Kỳ Hiền, sao anh có thể ngây thơ như vậy? Bây giờ là thời đại nào rồi? Là thế kỷ hai mươi mốt, không phải ở cổ đại. Đừng nói đến chuyện trinh tiết nhảm chán này.” Nhưng trong trái tim cô lại đầy bi thương: Kỳ Hiền, Kỳ Hiền, thật xin lỗi. Em không thể không tổn thương anh. Em không thể nhìn những đứa bé kia chết đi được. Chúng rất đáng yêu, hồn nhiên.

Cô nhớ lại một tháng trước.

“Cô là Mạc Ngôn? Tôi là ba của Kỳ Hiền, thường nghe nó nhắc đến cô.” Ca Kỳ Hiền vẻ mặt hiền lành, nói.

Mạc Ngôn khẽ mỉm cười đầy trang nhã, nói: “Xin chào bác. Cháu là Mạc Ngôn ạ.” Tại sao ba của Kỳ Hiền lại tìm mình? Chẳng lẽ anh đã nói chuyện kết hôn với ông?

Nhìn thái độ không hề sợ hãi của Mạc Ngôn, Kỳ Thiên Dương khẽ khen thầm: quả nhiên là cô gái khiến người khác yêu thích. Nếu như xuất thân của nó tốt hơn thì sẽ rất xứng đôi với Kỳ Hiền. Mặc dù trong lòng suy nghĩ nặng nề, nhưng trên mặt Kỳ Thiên Dương vẫn nở nụ cười ôn hòa: “Mạc tiểu thư, chúng ta là người quang minh không nói lời ám muội. Tôi tìm cô là muốn nói chuyện của cô và Kỳ Hiền. Nhà họ Kỳ là thế gia, cũng có tiếng tăm ở thành phố biển này. Tôi thấy xuất thân và kinh nghiệm của Mạc tiểu thư không thích hợp làm con dâu Kỳ gia.”

Mạc Ngôn hơi ngẩn ra nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình thật tốt, không tự hạ thấp mình mà nói: “Đây là chuyện của cháu và Kỳ Hiền, không dám làm bác bận tâm đâu ạ.”

Kỳ Thiên Dương cũng không quan tâm đến sự vô lý của cô, “Mạc tiểu thư, tập đoàn Thiên Dương gần đây có một kế hoạch xây dựng, vị trí là đường ven biển. Nghe nói ở đó có cô nhi viện. Thật không may là cô nhi viện này lại nằm trong khu quy hoạch.”

Mạc Ngôn nắm chặt nắm tay để móng tay đâm sâu vào da thịt, nhắc nhở mình không thể kích động. Cô ngẩng đầu lên, nhướn miệng cười, mang theo sự chấp nhận cho số phận của mình: “Kỳ tổng giám đốc, xin hãy hủy bỏ kế hoạch này. Đừng làm cho những cô nhi không có nhà để về. Nếu ngài làm được điều này thì tôi sẽ biến mất trong thế giới của Kỳ Hiền.”

Kỳ Thiên Dương gật gù đầu đầy thỏa mãn: “Mạc tiểu thư quả nhiên là người có tâm địa thiện lương. Ở đây có hợp đồng, cô hãy ký vào. Tôi cho cô thời gian một tháng. Hy vọng cô có thể xử lý tốt việc này.”

Tay cầm bút của Mạc Ngôn khẽ run lên, ký tên. Trái tim như đang nhỏ máu.

Kỳ Hiền kêu lên: “Không. Em không phải người như vậy. Đó không phải là những gì em nghĩ. Anh biết mà.”

Khóe môi Mạc Ngôn khẽ nhếch lên, nhìn Kỳ Hiền như cười như không: “Kỳ Hiền, anh quá ngây thơ. Người như anh làm cho người ta thấy rất nhảm chán.”

Kỳ Hiền bị lời nói tàn nhẫn và vẻ mặt giễu cợt của Mạc Ngôn kích thích, mất đi lý trí: “Anh khiến em thấy nhảm chán? Không. Mạc Ngôn, em nhất định là đang nói đùa. Không phải khi ở chung với nhau em rất vui vẻ hay sao?”

“Đó là trước kia chứ không phải bây giờ.” Mạc Ngôn trả lời hờ hững.

Kỳ Hiền tiến lên mấy bước muốn ôm Mạc Ngôn.

Cô khẽ lắc mình tránh nhưng chân lại đạp phải khoảng không, rơi xuống vách núi.

“Mạc Ngôn, Mạc Ngôn, Mạc Ngôn.” Kỳ Hiền gọi to.

Ba ngày sau, trong nghĩa trang.

Kỳ Hiền sắc mặt tái nhợt nhìn Mạc Ngôn tươi cười như hoa trên bia mộ, lẩm bẩm: “Mạc Ngôn, tại sao em phải lừa anh? Tại sao em không nói cho anh biết mọi chuyện? Chẳng lẽ anh không thể khiến em tin tưởng để có thể dựa vào sao? Em thật tàn nhẫn, thật độc ác, luôn tự mình là đúng. Em tìm đường lui cho người khác nhưng lại không hỏi ý kiến của người ta. Anh hận em. Mạc Ngôn, em có nghe không? Anh hận em!! Anh hận em! Anh hận em!!” Khóe mắt chàng trai rơi xuống những giọt nước mắt thâm tình.

Mạc Ngôn đưa đôi tay trong suốt hứng lấy những giọt nước mắt thâm tình của Kỳ Hiền. Nước mắt trượt vào trong tay, linh hồn của cô cũng biến mất. Chẳng biết cô đi về đâu.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, có một không gian khác bị chúng thần quên lãng.

Đại lục Viêm Hoa! Nơi linh khí dồi dào như Tiên giới. Ở đây tuổi thọ của con người cũng rất dài. Dung mạo khi trưởng thành sẽ được giữ nguyên vẹn cho đến khi chết.

Hương hoa sen thanh tịnh và đẹp đẽ. Liều rủ xuống bên bờ. Một nam nhân mặc áo gấm màu trắng, dáng người cao ngất, tuấn mỹ như ngọc, bình tĩnh nhìn cô gái trong lòng, dịu dàng nói: “Mẫn Nhi, không phải muội muốn nhìn hoa sen nở sao? Ta dẫn muội đến rồi đây.”

Cô gái tên là Mẫn Nhi nâng cái đầu nhỏ từ trong lòng nam nhân lên. Tóc nàng đen mượt phát phơ quanh cổ. Khuôn mặt xinh đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông lộ ra. Nhưng mặt nàng lại tái nhợt. Vẻ đẹp của nàng lại vì có thêm vẻ tái nhợt này mà càng thêm nhu nhược khiến người ta trù mến. Khẽ mở đôi môi anh đào, Mẫn Nhi ho nhẹ mấy tiếng, yếu ớt mở miệng: “Vũ ca ca, hoa sen thật đẹp. Đẹp như lúc Mẫn Nhi mới quen Vũ ca ca vậy. Nhưng sau này Mẫn Nhi không thể đến xem được nữa rồi.” Nàng cười đầy buồn bã. Trong mắt cũng rơi xuống những giọt nước ảm áp.

Nam nhân tên Vũ nhẹ nhàng cúi người, hôn lên những giọt nước mắt trên khóe mắt nàng, vẻ mặt cứng chiều, nói: “Mẫn Nhi ngốc. Muội nhất định có thể thấy được. Đừng quên Vũ ca ca của muội là thần y.” Tuy nói như thế nhưng trong mắt nam nhân lại hiện ra ý bất đắc dĩ.

Mẫn Nhi cười một tiếng, đôi mắt chứa đầy thâm tình nhìn nam nhân phía trên: “Thương Thiên Vũ, Vũ ca ca của ta, Mẫn Nhi thật không cam lòng. Sao Vũ ca ca lại không thương Mẫn Nhi?”

Thương Thiên Vũ hơi ngẩn ra, ngay sau đó liền khôi phục vẻ mặt dịu dàng, nhẹ nhéo mũi thon của nàng: “Mẫn Nhi lại nói bậy rồi. Sao lại không muội nàng được? Không thương muội ta sẽ không thành thân với muội và sẽ không phát sinh quan hệ với muội. Mẫn Nhi ngoan, đừng suy nghĩ lung tung.”

Mẫn Nhi cười khổ, đôi môi khẽ run lên, nói: “Vũ ca ca, Mẫn Nhi đã là một người sắp chết rồi. Người đừng lừa Mẫn Nhi nữa. Ngay từ đầu ta đã biết Vũ ca ca không thương ta mà chỉ thích ta thôi. Giống như tình cảm huynh mọi vậy. Nếu không phải Mẫn Nhi uy hiếp sợ rằng Vũ ca ca sẽ không cưới Mẫn Nhi đâu.” Thấy Thương Thiên Vũ muốn giải thích, nàng khẽ nâng bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc lên che lại bờ môi hắn: “Vũ ca ca, huynh hãy nghe muội nói hết đã. Nếu Mẫn Nhi không nói sợ rằng sau này cũng sẽ không thể có cơ hội nữa.” Nàng chịu đựng cảm giác đau đến khó thở từ trái tim. Hô hấp của nàng yếu ớt dần: “Mẫn Nhi biết Vũ ca ca đối tốt với mình là bởi vì ý thức trách nhiệm. Cho dù chỉ là như vậy Mẫn Nhi cũng rất thỏa mãn. Mẫn Nhi không hối hận đã yêu Vũ ca ca.” Nàng còn muốn nói thêm gì đó nhưng ý thức đã dần dần trôi xa. Đôi tay nàng vô lực, rũ xuống, hương tiêu ngọc vẫn.

Mạch đập của người trong lòng đã không còn nữa. Thương Thiên Vũ lẩm bẩm: “Mẫn Nhi, muội vẫn thông minh như thế. Nhưng ta không thể yêu muội. Thật xin lỗi. Kiếp sau muội hãy tìm nam nhân yêu mình.” Nói xong liền ôm lấy Mẫn Nhi linh hồn đã tới nơi cực lạc bên ao sen lên.

Hắn bước đi ưu nhã như cũ, trên mặt an tĩnh như ngày thường. Trong đáy mắt có tia không đành lòng.

Mùng mười tháng ba Viêm Hoa lịch, Hiền vương phi Ngạch Mẫn tao nhã chính trực mắc bệnh qua đời, để lại một trai một gái.

Hiền vương phi vốn tên là Ngạch Mẫn, là hòn ngọc quý trên tay Trưởng lão của Hội Đại trưởng lão Ngạch Phi Dương. Từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tinh thông thi từ ca phú và cầm kỳ thư họa. Nàng là kỳ nhân lại thêm sắc đẹp khuynh thành, là mỹ nhân đứng đầu của Viêm Hoa đại lục. Nàng đã ban không ít ân huệ và trợ giúp người đời, hôm nay lại hương tiêu ngọc vẫn. Nghe được tin này mọi người đều cảm thấy ảm đạm, hao tổn tinh thần.

Ba ngày sau, Hiền vương phi được táng ở Hoàng lăng. Sau ba ngày nữa, tất cả trở lại bình thường.

Bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động lần nữa.

Phồn hoa tuôn rơi, hồn này trở về.

2. Chương 2: Cây Cỏ Biết Xuân Vốn Ít Ngày

Khoe hồng phô tía tỏa hương say

(2 câu thơ trong bài “Cuối xuân” của Hàn Dũ. Bản dịch của Lý Tứ)

Mạc Ngôn mở to đôi mắt đầy ngỡ ngàng nhưng không thể thấy được gì. Tất cả đều mơ hồ. Chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người, muốn động dậy một chút nhưng tay chân không chịu nghe lời. Khi Mạc Ngôn không biết phải làm sao thì một giọng nói dịu dàng như gió xuân vang lên: “Phụ thân, Vũ Nhi đã tỉnh. Người mau đến đây đi.”

Mạc Ngôn thầm nghĩ: mình đã chết rồi mà? Sao vẫn có cảm giác? Có rất nhiều thắc mắc nhưng Mạc Ngôn không ngốc đến nỗi mở miệng hỏi. Cứ làm rõ tình huống trước đã.

Một giọng nam thanh như trúc vang lên: “Phượng Ngôn, con ra ngoài trước đi. Ta bắt mạch cho Vũ Nhi.”

Không nhìn được gì nên Mạc Ngôn dứt khoát nhắm mắt lại, để mặc cho nam nhân có giọng nói rất êm tai kia bắt mạch ĩnh.

Một lát sau liền vang lên tiếng bút sột soạt trên giấy, sau đó tiếng nói rất êm tai lại cất lên một lần nữa: “Phượng Ngôn, con đi bốc thuốc theo phương thuốc này đi. Ta sẽ chăm sóc Vũ Nhi.”

Nghe tiếng đóng cửa, Mạc Ngôn biết Phượng Ngôn đã đi. Đang lúc nàng xuất thần thì một bàn tay lạnh lẽo xẹt qua gò má nàng. Sau đó là giọng nói ôn hòa: “Vũ Nhi, Tiểu Vũ của ta, sao con lại tùy hứng như vậy? Mẫu thân đã mất nhưng con còn có phụ thân và đại ca mà. Con mau khỏe lại đi.” Aiz, một tiếng thở dài thật thấp. Nam nhân kia im lặng.

Mẫu thân đã mất? Còn có đại ca và phụ thân? Sao người đàn ông này lại ăn mặc theo lối cổ trang? Chẳng lẽ? Mạc Ngôn sợ mất hồn bởi suy luận của mình. Nàng liều mạng dè xuống ảo tưởng của mình, hoàn toàn im lặng.

Không gian khác. Cuộc sống mới.

Cây cỏ biết xuân vốn ít ngày

Khoe hồng phô tía tỏa hương say

(2 câu thơ trong bài “Cuối xuân” của Hàn Dũ. Bản dịch của Lý Tứ)

Một tháng sau! Mạc Ngôn (Thương Phượng Vũ) mặc quần lụa mỏng màu hồng, ngồi ngay ngắn trong thư phòng, cúi đầu cụp mắt không nói một lời.

Thương Thiên Vũ nở nụ cười dịu dàng, ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt sáng như sao nhìn cô bé đang cúi đầu không nói đầy ảm áp: “Vũ Nhi, sức khỏe của con đã tốt hơn, sao lại không chịu học với phụ tử?” Hắn thầm thở dài trong lòng. Hài tử này thật nhạy cảm. Mẫu Nhi đã đi hơn một tháng nhưng nó vẫn chưa nguôi ngoai. Nó ăn nói nhỏ nhẹ theo đúng chuẩn mực nhưng càng như vậy càng khiến người ta đau lòng và thương yêu hơn.

Thương Phượng Vũ ngẩng đầu lên. Đôi mắt đen nhánh linh động nhìn chằm chằm Thương Thiên Vũ tuấn mỹ như ngọc không chớp lấy một cái. Giọng nói trẻ con non nớt như châu rơi trên khay ngọc cất lên: “Ngoài mẫu thân, Vũ Nhi không cần ai cả.”

“Vũ Nhi, mẫu thân con đã không còn. Mẫu thân không thể dạy con được, hiểu không?” Thương Thiên Vũ vẫn giữ vẻ ôn hòa thân thiết.

Thương Phượng Vũ khẽ mở đôi môi nhỏ phẩn nộn hồng hào, nhìn vào mắt của Thương Thiên Vũ, nói: “Vũ Nhi hiểu. Nhưng con không thích phụ tử đó. Hắn luôn khi dễ Vũ Nhi.”

Mắt Thương Thiên Vũ lóe lên hàn quang. Ông cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Thương Phượng Vũ: “Vũ Nhi ngoan. Con nói cho phụ thân biết hắn khi dễ con thế nào?”

Thương Phượng Vũ dán lên người Thương Thiên Vũ, kéo bàn tay to của ông: “Phụ thân, người cúi xuống. Vũ Nhi sẽ nói cho người.”

Thương Thiên Vũ hơi ngẩn ra nhưng vẫn ngồi xuống, nhìn Thương Phượng Vũ. Ông chưa kịp mở miệng thì một đôi môi ấm áp mềm mại mang theo hương thơm thoang thoảng đã áp lên môi ông. Sau đó là cái lưỡi ấm áp lướt nhẹ qua môi.

Thương Phượng Vũ rời khỏi môi Thương Thiên Vũ, khẽ vuốt cằm, khẽ sát mặt ông, nói: “Tiểu mỹ nhân, quả nhiên môi nàng ngọt như trong tưởng tượng của ta vậy.” Nàng nói xong thì nhìn Thương Thiên Vũ đầy bất mãn: “Phụ thân, hắn khi dễ Vũ Nhi như vậy đấy. Mẫu thân từng nói chỉ có phu quân của Vũ Nhi mới có thể hôn con. Con không muốn học với hắn.”

Lửa giận của Thương Thiên Vũ dâng lên nhưng vẫn nở nụ cười: “Vũ Nhi, ngoan ngoãn ở đây chờ phụ thân. Ta đi một lát rồi trở lại ngay.” Vừa dứt lời thì bóng dáng cũng biến mất.

Công phu trong truyền thuyết? Xác định Thương Thiên Vũ đã đi, trong phòng chỉ còn lại một mình mình, Thương Phượng Vũ ngồi lên ghế. Suy nghĩ của nàng quay trở về một tháng trước.

Khi Mạc Ngôn hoàn toàn tỉnh táo đã là chuyện của ba ngày sau. Nàng phát hiện ra mình không còn ở thế kỷ hai mươi mốt nữa mà là ở một không gian không có trong lịch sử - đại lục Viêm Hoa. Mạc Ngôn tìm trong tất cả các cuốn sử ký cũng không tìm ra được đại lục Viêm Hoa này thuộc thời đại nào. Rốt cuộc nàng hoàn toàn chắc chắn linh hồn mình đã xuyên không, tới một thế giới cổ đại không ai biết...

Mạc Ngôn thấy thật kỳ lạ. Mình rõ ràng đã chết, tại sao lại xuất hiện ở không gian này? Hơn nữa còn nhập vào thân thể này và thừa hưởng toàn bộ trí nhớ. Tử thần làm việc tắc trách? Phải giải thích thế nào về tình cảnh bây giờ của mình đây? Mạc Ngôn hoàn toàn mù mờ và cả đau lòng. Đau lòng cho quá khứ của mình, đau lòng cho cuộc sống không biết ngày mai của mình sau này.

Mạc Ngôn là một cô nhi. Cô lớn lên trong cô nhi viện Ái Tâm. Toàn bộ chi phí cho việc ăn học và thi nghiên cứu sinh của cô đều là do cô nhi viện trả. Đây là nhà của cô cũng là ranh giới không thể chạm vào của cô. Vậy nên Mạc Ngôn mới buông Kỳ Hiên mà chọn cô nhi viện, lấy một số tiền lớn. Cô biết không có Kỳ Hiên mình vẫn sống rất tốt, anh cũng vậy. Nhưng những đứa trẻ ở cô nhi viện thì không như thế. Mạc Ngôn thấy giao dịch này rất lời. Hy sinh bản thân và tình yêu để đổi lấy cuộc sống tốt đẹp cho những đứa trẻ ở cô nhi viện.

Có lẽ có người sẽ nói cô là kẻ vô tình nhưng mấy ai hiểu được cuộc đấu tranh sinh tồn của người dưới đáy xã hội vất vả như thế nào? Bôn ba khắp nơi để lo đủ một ngày ba bữa. Vì cuộc sống mà phải tươi cười với người ta, nịnh nọt người ta. Dù cô chưa từng than phiền gì nhưng không có nghĩa cô không mệt mỏi. Hôm nay đã được giải thoát, đối với cô mà nói lại là hạnh phúc... Từ khi sống lại ở thế giới này cô đã hạ quyết tâm: nếu ông trời đã inh cơ hội thì nhất định mình phải sống một cuộc sống của mình, tùy tâm sở dục, du ngoạn khắp nơi.

Đây chỉ là suy tính mà thôi. Cô bây giờ mới chỉ là cô bé sáu tuổi, thân phận là kim chi ngọc diệp của hoàng gia, sao có thể lưu lạc giang hồ được? Sợ là Thương Thiên Vũ và PhượngNgôn không đồng ý.

Hoàng gia từ trước đến nay đều là nơi tối tăm, ăn tươi nuốt sống người ta. Mạc Ngôn quyết định trước mắt mình phải đóng vai Thương Phượng Vũ cho tốt. Đến khi mình đủ năng lực sẽ tính tiếp. Nghĩ đến đây, nàng nở nụ cười ngọt ngào, đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến lời Thương Thiên Vũ.

Các Thư Lan, Bạch Mặc chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ. Đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn qua tấm lụa mỏng ra xa, trầm trầm: “Sao tiểu bất điểm (đứa nhỏ) kia lại không tới học nhỉ? Chẳng lẽ con bé bị bệnh?” Hắn vừa nói xong thì nâng tay phải lên vuốt cái cằm trơn bóng.

“Bạch Mặc, đệ là đồ vô lại.” giọng Thương Thiên Vũ truyền đến từ xa. Thân ảnh hắn xuất hiện ngay sau đó. Hắn giơ tay lên, đánh một chưởng vào Bạch Mặc.

Bạch Mặc nghiêng mình, đụng vào ghế, vội vàng xua tay: “Thiên Vũ, có gì từ từ nói. Sao huynh lại nổi giận như vậy? Đệ không có chọc giận huynh nha.” Bạch Mặc biết võ công của mình không đánh lại Thương Thiên Vũ nên thúc thời cầu xin tha thứ.

Mắt Thương Thiên Vũ sắc như dao. Lúc này trên dung nhan tuấn mỹ như ngọc của Thương Thiên Vũ đầy giận dữ, khẽ mở môi mỏng: “Bạch Mặc, ta mời đệ – đồ đệ của Quốc sư tiên nhiệm – đến dạy cho nữ nhi của ta. Vậy mà đệ đã làm gì hử?”

Bạch Mặc nhìn Thương Thiên Vũ đầy nghi ngờ: “Đệ làm gì cơ?”

Thương Thiên Vũ tiến lên, cách Bạch Mặc ba bước, nói: “Đệ còn giả bộ không biết gì nữa à? Bạch Mặc, thật uống cho đệ là đồ đệ của lão quốc sư. Người là một nhân vật quang minh lỗi lạc, sao lại thu một kẻ hèn nhất làm đồ đệ cơ chứ.”

Lời của Thương Thiên Vũ đã chạm vào nỗi đau của Bạch Mặc. Hắn như bị giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Khuôn mặt tuấn lãng bắt phàm của hắn đỏ ửng vì giận dữ: “Đệ hèn nhất? Thương Thiên Vũ, huynh nói rõ cho đệ. Bằng không đệ sẽ không để yên cho huynh đâu.” Nhưng trong lòng Bạch Mặc rất bối rối: rốt cuộc mình đã làm gì khiến cho “Ngọc diện công tử” luôn luôn ăm nham như ngọc lại có thể nói ra những lời độc ác như vậy.

Trong đôi mắt sáng như sao của Thương Thiên Vũ bắn ra tia lửa. Hắn cắn răng nghiêng lợi thốt ra từng từ một: “Giỏi lắm Bạch Mặc! Giỏi lắm Bạch Mặc! Đệ còn dám bảo ta nói cho rõ ràng? Được, được. Hôm nay ta sẽ khiến đệ tâm phục khẩu phục.”

Thấy Thương Thiên Vũ khí thế mạnh mẽ, hận không thể lột da mình thì Bạch Mặc đổ mồ hôi lạnh. Hắn thay đổi thái độ ngay lập tức: “Nói đi. Đệ xin rửa tai lắng nghe. Hy vọng huynh nói rõ ràng một chút. Nếu không thì mặc kệ huynh là Vương gia dưới một người trên vạn người đệ cũng đánh.”

Thương Thiên Vũ hít sâu một hơi, nhìn Bạch Mặc rồi nói: “Ta mời đệ tới làm gì?”

Bạch Mặc liếc Thương Thiên Vũ, nói: “Còn phải hỏi à? Đương nhiên là để dạy nữ nhi của huynh rồi.” Hắn thầm nghĩ: tiểu bất điểm Thương Phượng Vũ đó phần điều ngọc mài, thật là đáng yêu...Khiến cho người ta nhìn thấy liền có ý đồ xấu xa...

Thương Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: “Năm tháng này đệ dạy Vũ Nhi những gì?”

“Sử ký, thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa.” Bạch Mặc đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nghe vậy, thiếu chút nữa thì Thương Thiên Vũ mắng to Bạch Mặc là đồ vô sỉ. Hắn điều chỉnh lại nét mặt, tới gần Bạch Mặc: “Chỉ những thứ này thôi sao?”

Bạch Mặc gạt đầu rất bình tĩnh: “Chỉ những thứ này, không có gì khác.” Vừa nói hắn vừa lặng lẽ lui lại.

Thương Thiên Vũ vứt bỏ dáng vẻ ôn hòa trở nên cường thế bức người: “Bạch Mặc, tới bây giờ mà đệ vẫn còn chối cãi được sao? Vũ Nhi mới chỉ sáu tuổi...Không hiểu gì cả...Đệ dám trêu ghẹo nó...”

Trêu ghẹo? Mình trêu ghẹo tiểu bất điểm đó? Bạch Mặc bị Thương Thiên Vũ định tội thì sững sờ. Hắn suy nghĩ một hồi thì nhớ ra: hoàng hôn ba ngày trước, Thương Phượng Vũ mặc bộ quần áo màu trắng ngồi trước cửa sổ, nhìn ánh tịch dương đến xuất thần. Nét mặt ấy, động tác ấy khiến người ta cảm thấy yêu mến đến lạ. Bạch Mặc cứ như bị ma xui quỷ khiến mà ôm lấy bờ vai nhỏ của Thương Phượng Vũ, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn. Lúc Bạch Mặc ý thức được mình làm gì thì đã muộn. Nhìn ánh mắt trong sáng ngây thơ của Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc nổi lên ý lưu manh. Hắn nhẹ nhàng nâng cằm của con bé, mỉm cười, nói: tiểu mỹ nhân, quả nhiên miệng nàng ngọt như trong tưởng tượng của ta vậy...

Nhớ lại, Bạch Mặc hận không thể tự tử.

Nghĩ đến đây, Bạch Mặc nở nụ cười lấy lòng: “Hiền vương, đại sư huynh, huynh đừng tức giận. Đệ sai rồi, đệ sai rồi. Huynh muốn đánh muốn mắng thì cứ việc. Lúc đó đệ chỉ đùa một chút mà thôi. Không tin huynh hỏi tiểu bất điểm đi.” Mồ hôi lạnh tuôn ra...Tiểu bất điểm đó lại tố cáo với Thương Thiên Vũ? Không phải mình đã dặn nó không được nói với bất kỳ ai sao? Aiz, thật là người tính không bằng trời tính...

3. Chương 3: Phu Tử, Người Theo Ta Đi.

Thương Thiên Vũ liếc Bạch Mặc, khẽ mở môi mồm: “Một đứa bé sáu tuổi thì biết cái gì? Ta có thể hỏi được gì? Nể đệ là đồng môn với ta, hơn nữa Vũ Nhi cũng không bị tổn thương nên ta không tính toán với đệ. Nếu ta phát hiện chuyện tương tự...” Thương Thiên Vũ không nói hết câu. Bạch Mặc nhìn nụ cười dịu dàng của Thương Thiên Vũ mà rung mình.

Chưa chờ Bạch Mặc thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Thương Thiên Vũ, một giọng nói vang lên, hoàn toàn đẩy Bạch Mặc vào địa ngục: “Phụ thân, người đừng trách phu tử. Mẫu thân từng nói chỉ có phu quân của Vũ Nhi mới có thể hôn Vũ Nhi. Vậy Vũ Nhi cưới phu tử là được.” Thân ảnh nhỏ nhỏ của Thương Phượng Vũ xuất hiện ở cửa. Nàng có khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ đáng yêu, đôi mắt trong sáng khiến cho tất cả mọi người đều thích.

Tuy chỉ là lời của trẻ con nhưng sắc mặt Thương Thiên Vũ đen lại, lớn tiếng khiển trách: “Vũ Nhi, không được hồ nháo. Con còn nhỏ, sao có thể gả cho nam nhân già như vậy.” Đã vậy còn là một nam nhân lãng nhăng. Nhưng Thương Thiên Vũ không nói ra những lời này vì để duy trì hình tượng ôn nhu như ngọc của mình trước mặt nữ nhi.

Nam nhân già? Bạch Mặc tức đến mức giậm chân, phản bác: “Thương Thiên Vũ, ai là nam nhân già? Đệ nhỏ tuổi hơn huynh đấy. Hơn nữa đáng để phong lưu phóng khoáng khiến người ta yêu thích như thế này cơ mà. Nữ nhi của huynh gả cho đệ thì có gì không tốt? Đệ còn chưa có ý kiến gì đấy. Huynh đừng có mà kén cá chọn canh.” Dứt lời, hất tạt cho Thương Thiên Vũ một cái nhìn khinh bỉ.

“Thử xem.” Thương Thiên Vũ lại gần Bạch Mặc, vẫn giữ nụ cười dịu dàng như gió. Nhưng nụ cười kia không tới đáy mắt: “Ta kén cá chọn canh? Bạch Mặc, có phải đệ tiêu dao quá lâu rồi không?”

Một câu “tiêu dao quá lâu” dập tắt toàn bộ sự kiêu ngạo của Bạch Mặc. Hắn giơ tay, cúi người với Thương Thiên Vũ, nở nụ cười cực kỳ rực rỡ: “Đại sư huynh, là ta khinh suất. Huynh đại nhân đại lượng, là Tể tướng có thể hô mưa gọi gió sao lại chấp nhặt với tiểu nhân như đệ. Đúng không?” Đùa sao, đặc tội ai cũng được nhưng đừng đắc tội Hiền vương “tao nhã” này. Hậu quả không ai có thể tưởng tượng được.

Thương Thiên Vũ cười lạnh, khóe miệng cong lên: “Lần này bỏ qua. Ta không hy vọng có lần sau. Nếu không hậu quả đệ tự hiểu.”

Nghe vậy, Bạch Mặc thở phào nhẹ nhõm, đồng ý ngay tắp lự. Nhưng trong lòng hắn thì nghĩ: Thương Thiên Vũ đáng ghét, Thương Thiên Vũ chết tiệt. Hắn có thể khi dễ mình như vậy chẳng qua là nhờ võ công cao hơn mình thôi, còn bày đặt.

Một người ôn nhu như ngọc nhưng trong lòng đầy mưu kế. Một người hay cợt nhả nhưng rất tốt bụng. Không được, trò vui như thế này mình không thể bỏ qua được. Nghĩ đến đây, Thương Phượng Vũ tới trước mặt Thương Thiên Vũ, ngẩng đầu, giơ tay nhỏ bé kéo áo Thương Thiên Vũ, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, rưng rưng nước mắt, cất giọng: “Phụ thân, người đừng khi dễ phu quân của Vũ Nhi.” Vừa dứt lời thì mặt Thương Thiên Vũ xanh mét, Bạch Mặc ghen hòng trán trời. Thương Phượng Vũ cười thầm nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn giữ điệu bộ muốn khóc khiến cho người ta trù ẻo.

Thương Thiên Vũ thầm mắng Bạch Mặc trong lòng, mỉm cười, ngồi xuống, đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt Thương Phượng Vũ, nhu hòa nói: “Vũ Nhi, phụ thân không khi dễ phu tử của con. Phụ thân đang nói chuyện phiếm thôi.” Nói xong thì trừng mắt với Bạch Mặc, ý tứ trong đó không nói cũng rõ.

Nhận được ánh mắt sắc bén như vậy, nếu Bạch Mặc mà còn không hiểu thì hẳn đúng là kẻ đần độn. Hắn điều chỉnh lại nét mặt của mình, ngồi xuống, nhìn Thương Phượng Vũ đầy thương yêu, hắng giọng: “Tiểu Vũ Nhi.” Vừa dứt lời thì Thương Thiên Vũ liền ho một tiếng.

Khóe miệng Bạch Mặc co rúm, phỉ báng trong lòng. “Đồ nhĩ ngoan.” Dứt lời, Bạch Mặc liếc Thương Thiên Vũ, nhìn thấy nụ cười hài lòng của hắn thì hung hăng khinh bỉ Thương Thiên Vũ trong lòng. Hắn nói tiếp: “Cha con không khi dễ phu tử mà là thảo luận việc học của con.”

Thương Phượng Vũ dùng đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm Thương Thiên Vũ như muốn chứng thực. Thấy Thương Thiên Vũ gật đầu thì nàng nín khóc, cười rộ lên: “Con biết ngay là phụ thân hiểu con nhất mà. Sao

người có thể khi dễ phu quân của con được.” Phụ thân...là một danh từ xa lạ...Mình nằm mơ cũng muốn có cha...Bây giờ cuộc đời mình có cha rồi...Nhưng sao mình vẫn thấy đây chỉ là một giấc mơ?

Thương Thiên Vũ thở dài trong lòng, ân cần nhìn Thương Phượng Vũ, nói: “Vũ Nhi, con còn nhỏ, không thể tìm phu quân sớm như vậy. Chờ con lớn rồi hãy nói, được không?” trước mắt cứ gạt Vũ Nhi cái đã, sau đó đuổi Bạch Mặc đi, không để cho hắn gieo họa ở đây nữa.

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ quệt cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ, nói: “Phụ thân gạt con. Mẫu thân từng nói khi người bằng tuổi con đã cảm mến phụ thân rồi. Vậy nên mới gả cho phụ thân.” Ký ức này thật nực cười...Nữ nhân như hoa như ngọc đó yêu nam nhân này ở điểm gì? Có thể đến chết cũng không hối hận...Đây cũng là tình yêu ư? Nhưng sao lại không giống tình yêu của mình và Kỳ Hiên?

Thương Thiên Vũ nhìn vẻ mặt ngây thơ, ánh mắt quật cường của Thương Phượng Vũ đầy bất đắc dĩ. Hắn vẫn giữ nụ cười ôn hòa thân thiết: “Khi mẫu thân gả cho phụ thân thì đã trưởng thành rồi. Con còn nhỏ.”

Thương Phượng Vũ nhất quyết không tha: “Giống, giống. Mẫu thân từng nói chỉ có phu quân của Vũ Nhi mới có thể hôn Vũ Nhi. Cho nên sau này phu tử là phu quân của Vũ Nhi.” Đã vậy thì tự mình trải nghiệm cảm giác này đi. Hy vọng kết quả không làm mình thất vọng.

Cho dù tính tình Thương Thiên Vũ có nhẫn nại đến đâu chẳng nữa cũng mất kiên nhẫn. Hắn đứng dậy, ngẩng đầu, hung hăng trợn mắt với Bạch Mặc. Hắn cúi xuống ôm Thương Phượng Vũ, nhẹ nhàng nói: “Vũ Nhi, đừng hồ nháo nữa. Phu tử là phu tử, không thể làm phu quân của con. Dù phụ thân có đồng ý thì người đời cũng không đồng ý đâu.” Thương Thiên Vũ dùng lý lẽ nói với Thương Phượng Vũ, hy vọng nàng đừng tùy hứng như vậy nữa.

Thương Phượng Vũ chau mày chu miệng, rưng rưng nước mắt một lần nữa. Những giọt nước mắt như trân châu chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc. Nàng khóc thút thít, mở miệng: “Phụ thân, người không thương con.” Nàng nói thầm trong lòng: nước mắt nữ nhân là vũ khí khiến cho không ai có thể chống cự được.

Thương Thiên Vũ thấy đau đầu: “Vũ Nhi, phụ thân thương con mà. Đừng khóc nữa.” Tim hắn nhói đau. Hài tử này thật khiến cho người ta yêu mến. Còn nhỏ mà đã như vậy, không biết lớn lên sẽ thế nào.

Mắt mờ hơi nước, khóe mắt treo lệ, Thương Phượng Vũ khê mở cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ hồng hào: “Nhất định là phụ thân ghét Vũ Nhi, nếu không sẽ đồng ý với yêu cầu nho nhỏ này. Nếu mẫu thân có ở đây nhất định sẽ đồng ý. Hu hu hu, mẫu thân, mẫu thân, Vũ Nhi rất nhớ người. Hu hu, phụ thân không thương Vũ Nhi. Hu hu hu, phụ thân không thích Vũ Nhi. Uhm oa oa oa...” cười thầm: nếu đã là mộng thì hãy hưởng thụ tận tình đi. Đây cũng là may mắn.

Thương Thiên Vũ nhìn Thương Phượng Vũ khóc nức nở, cực kỳ thương xót. Tim hắn đau đớn như bị mèo cào. Hắn hốt hoảng, lời nói càng thêm mềm mại tinh tế đến say lòng người: “Vũ Nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc. Phụ thân đồng ý với con. Con muốn lấy ai cũng được. Phụ thân sẽ giúp con.” Hắn mong Thương Phượng Vũ nín khóc nên cam đoan với nàng.

Tay nhỏ bé lau giọt nước mắt trên khóe mắt, Thương Phượng Vũ vừa nức nở vừa nói: “Phụ thân không gạt Vũ Nhi đấy chứ?” phụ thân ngoài mặt ôn nhuận như ngọc này thật lòng thương yêu chủ nhân của thân thể này sao?

Thương Thiên Vũ gạt đầu rất bình tĩnh, quay lại nhìn Bạch Mặc, giọng điệu không tốt chút nào: “Bạch Mặc, từ nay về sau đệ là phu quân của Vũ Nhi. Đệ nghe rõ cho ta, nếu như ta phát hiện ra đệ đưa Vũ Nhi ra ngoài ăn trộm, hậu quả tự đệ hiểu.” Thương Thiên Vũ quăng một câu tàn nhẫn. Khi quay đầu nhìn Thương Phượng Vũ thì lại trở về vẻ ôn hòa.

Bạch Mặc âm thầm gạt lệ, vẻ mặt đau khổ bị thương, đôi mắt đào hoa xinh đẹp khẩn cầu nhìn Thương Phượng Vũ, cầu xin tha thứ: “Vũ Nhi, đồ nhi ngoan. Ta sai rồi! Ta sai rồi! Ta không nên bị ma quỷ ám ảnh mà hôn con. Con đại nhân đại lượng, bỏ qua cho phu tử được không?”

Mắt Thương Phượng Vũ chứa nước, khê mở cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ: “Phu tử, người đừng nói nữa. Vũ Nhi sẽ không khi dễ người. Cho nên, phu tử, người theo con đi.” Nam nhân đáng yêu như vậy rất hiếm. Nếu là chuyện không thể thay đổi thì mình tiếp nhận thôi...

Sét đánh giữa trời quang. Bạch Mặc bị một câu “Phu tử, người theo con đi” của Thương Phượng Vũ làm cho hoa mắt chóng mặt, tâm trạng bối rối, đôi môi khẽ run. Bạch Mặc không thể tin mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thương Phượng Vũ: “Đồ nhi ngoan. Vũ Nhi ngoan, con đang trêu phu tử phải không? Con không nói sẽ lấy phu tử phải không? Phải không?” Bạch Mặc đáng thương thần chí đã không còn rõ ràng, hoàn toàn quên mất đứng trước mặt mình chỉ là đứa bé sáu tuổi.

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ quay đầu nhìn Thương Thiên Vũ đầy uất ức: “Phụ thân, hình như Mặc Mặc phu quân rất ghét Vũ Nhi, không muốn lấy Vũ Nhi.” Nói xong, Thương Phượng Vũ cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nước mắt trong mắt chưa tan đi lại dâng lên lần nữa, muốn khóc lớn.

Thương Thiên Vũ chau mày, liếc Bạch Mặc một cái sắc lém, thốt lên: “Bạch Mặc, tốt nhất đệ nên thu hồi lại lời nói vừa rồi của mình, nếu không...” Thương Thiên Vũ không nói tiếp nhưng Bạch Mặc có thể hiểu rõ ý tứ từ ánh mắt lạnh lùng kia.

Bạch Mặc đỏ mặt hộc hộc, trên khuôn mặt trắng như ngọc đầy vẻ khó chịu: xong rồi, xong thật rồi. Nếu tin tức mình dính hôn với một tiểu nữ oa sáu tuổi truyền ra thì còn mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người nữa. Không được, không được, mình nhất định không được đồng ý với yêu cầu hoang đường này. Thầm tính toán, dũng khí của Bạch Mặc cũng trở về một nửa.

Bạch Mặc mỉm cười nói với Thương Thiên Vũ: “Đại sư huynh, Vũ Nhi vẫn còn nhỏ, sao huynh lại có thể hồ đồ như vậy? Nếu chuyện này truyền ra thì thật không tốt. Thể diện của ta tạm thời không nói đến. Danh dự của Vũ Nhi có thể bị hủy.” Bạch Mặc tận tình khuyên bảo Thương Thiên Vũ.

Thương Thiên Vũ hừ lạnh, hờ hững liếc Bạch Mặc: “Chuyện này chỉ có trời biết, đệ biết, ta biết. Vũ Nhi vẫn còn nhỏ. Đệ cho là sẽ truyền ra sao?”

Bạch Mặc bị mấy câu của Thương Thiên Vũ làm cho á khẩu. Hắn thầm ngửa mặt lên trời kêu to: a a a, sao mình lại nhàn rồi mà đi hôn tên tiểu nhân kia chứ. Giờ thì tốt rồi. Bị hạn chế tự do không nói lại còn phải công cái danh hiệu phu quân của một nữ oa sáu tuổi. Sao mình có thể sống nổi a a a a a!!!

Năm đó, theo lịch Viêm Hoa thì Bạch Mặc mười hai tuổi, Thương Phượng Vũ sáu tuổi, Thương Thiên Vũ hai mươi tám tuổi.

Chú thích: đại lục Viêm Hoa là không gian bị chúng thần quên lãng nên tuổi thọ của con người rất dài. Mười ba tuổi thì trưởng thành, sau đó lấy vợ sinh con. Từ khi thành niên thì dung mạo không thay đổi cho đến khi chết đi. Người có tuổi thọ cao nhất là trên nghìn tuổi. Dĩ nhiên là người đó có khả năng đặc biệt. Tuổi thọ của người bình thường chỉ khoảng 200.

4. Chương 4: Trêu Đùa Bạch Mặc

Ba ngày sau “sóng gió trong thư phòng”

Thương Phượng Vũ nằm ngửa trên cỏ trong hoa viên, híp mắt ngắm hoàng hôn, trong lòng ngổn ngang trăm mối: đã bao lâu rồi mình không được thông dong ngắm hoàng hôn, hưởng thụ cảm giác bình yên này? Lâu đến mức Thương Phượng Vũ không nhớ nổi nữa rồi.

Tuy không nhớ rõ nhưng tâm tình Thương Phượng Vũ lúc này không có bất kỳ sự khó chịu nào. Nàng rất thông dong, bình tĩnh, chỉ coi như đó là một giấc mộng mà thôi. Bây giờ nàng chỉ là người đứng nhìn nhân sinh. Nàng chọn cách tiêu khiển với những người khác vì chỉ có như thế mới có cảm giác mình đang tồn tại, thực sự tồn tại chứ không phải đang mơ. Trong giấc mơ như thật này có phụ thân, có ca ca, có phu tử... Tất cả những điều này khiến trong lòng Thương Phượng Vũ dâng lên cảm giác phức tạp.

Khi Bạch Mặc bước vào hoa viên thì nhìn thấy một bức họa: Thương Phượng Vũ mặc sa y bạch sắc, gồi đầu lên đôi tay nhỏ bé, nằm ngửa trên thảm cỏ xanh biếc. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bình tĩnh. Bên cạnh nàng là thảm cỏ xanh mượt cùng với trăm hoa đua nở. Gió thổi nhẹ nhẹ. Tất cả hòa vào nhau thành một bức họa tuyệt mỹ. Bạch Mặc nhìn đến thất thần, quên mất mục đích đến tìm Thương Phượng Vũ.

Từ lúc Bạch Mặc bước vào hoa viên thì Thương Phượng Vũ đã biết nhưng nàng không lên tiếng. Chờ mãi vẫn không thấy Bạch Mặc lên tiếng gọi, Thương Phượng Vũ khẽ động cánh tay nhỏ bé đang dùng để gối đầu của mình.

Động tác nhỏ này của Thương Phượng Vũ khiến Bạch Mặc bừng tỉnh. Khi hấn ý thức được mình lại nhìn một tiểu cô nương đến mất hồn thì âm thầm mắng mình: Bạch Mặc, người thật mất thể diện, lại nhìn một tiểu nữ oa đến ngẩn người. Mà ngẩn người thì ngẩn người, sao lại còn có cảm giác nàng thật tươi mát, tuyệt mỹ... Nàng mới chỉ có sáu tuổi... Chẳng lẽ người luyến đồng? Ý niệm này vừa nảy ra, Bạch Mặc liền đổ mồ hôi lạnh.

Đôi lông mày của Thương Phượng Vũ khẽ nâng. Nàng ưu nhã đứng lên, ngẩng đầu, vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé, dùng vẻ mặt ngây thơ đầy ý cười đi đến trước mặt Bạch Mặc. Nàng không lên tiếng thì thôi, vừa mở miệng đã khiến Bạch Mặc cảm thấy đất dưới chân như đang rung chuyển: “Mặc Mặc phu quân, chàng đã đến. Ta vừa nghĩ đến chàng đấy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên dễ thương, nét mặt thuần khiết không tì vết, lời nói từ đôi môi thơm lại khiến Bạch Mặc hết hồn. Hấn tưởng Thương Phượng Vũ đã quên chuyện này nên không lường được hôm nay nàng lại nói ra một câu “Mặc Mặc phu quân” khiến hấn thấy đất dưới chân như đang rung chuyển. Chân hấn lảo đảo, vì bị kinh hãi bởi lời nói của Thương Phượng Vũ nên hoàn toàn quên mất mình biết võ công. Hấn trở mắt nhìn mình ngã về phía Thương Phượng Vũ.

Đợi đến lúc Bạch Mặc lấy lại được tinh thần thì đã muộn. Hấn lăn một vòng, bàn tay to ôm lấy Thương Phượng Vũ đặt trên người mình. Hấn nằm ngửa trên mặt cỏ mềm mại, nhìn mái tóc hỗn loạn của hai người bay bay trong gió rồi cùng rơi trên cỏ xanh. Gương mặt tuần tú ửng hồng.

Thương Phượng Vũ chớp đôi mắt to đen nhánh linh động, dùng vẻ mặt không hiểu mà hỏi: “Mặc Mặc phu quân, sao mặt chàng lại đỏ?” Cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn hồng hào nói ra những lời ngây thơ nhưng chân nhỏ của nàng thì lại đặt trên hạ thân của Bạch Mặc, còn vô tình mà chuyển động...

“Vũ Nhi ngoan, đừng lộn xộn.” Bạch Mặc thở gấp, trên trán lấm tấm mồ hôi hột. Nơi hạ thân vì bị chân của Thương Phượng Vũ cọ xát mà trở nên cứng rắn.

“Mặc Mặc phu quân, chàng hung dữ với ta.” Thương Phượng Vũ chống đôi tay nhỏ bé trên ngực Bạch Mặc, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt nhìn hấn đầy uất ức. Chân nàng dè lên nơi đang nhô lên kia cảm thấy không thoải mái nên nàng chuyển động cái chân còn lại, muốn nó trở lại như cũ.

Toàn thân Bạch Mặc căng thẳng, dục vọng ở hạ thân đã đứng thẳng: “Vũ Nhi, đừng nhúc nhích, đừng động đây chân của con nữa.” Giọng nói của hấn nhỏ hơn, tràn đầy từ tính rất hấp dẫn. Mồ hôi chảy theo khuôn mặt tạo thành một vệt đẹp hoang dã.

Thương Phượng Vũ đưa tay nhỏ bé lau mồ hôi trên trán Bạch Mặc, khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn hồng hồng, nói: “Mặc Mặc phu quân, sao chàng lại run lên và đổ mồ hôi vậy? Không được rồi, chúng ta đi tìm phụ thân đi.” Nàng nói xong thì lật người rời khỏi Bạch Mặc, bám lấy cỏ mà đứng lên. Lúc nàng lật người khỏi Bạch Mặc thì trong đáy mắt hiện lên tia đen tối: nam nhân tuần lẳng bất phàm dễ thương lại thuần khiết thể này thật dễ khiến cho nữ nhân điên cuồng... Có điều... Vẫn còn phải dạy dỗ thêm...

Bạch Mặc dùng nội lực liều mạng đè nén dục vọng và tinh thần sắp bùng nổ của mình. Hấn hít sâu mấy hơi, nói bằng giọng khàn khàn: “Tiểu Vũ Nhi, đừng. Ta chỉ là bị đau bụng thôi. Không sao đâu. Đừng nói cho phụ thân của con.” Chết tiệt, chết tiệt! Mình bị sao vậy? Con bé vẫn còn nhỏ, còn nhỏ. Sao mình lại có thể có dục niệm với con bé? Chẳng lẽ mình trở nên không bằng cầm thú rồi? Chắc là mình chưa nếm trải sự đời nên mới như vậy... Sau khi bình ổn dục vọng thì nghi ngờ, khó hiểu còn có ảo não, xấu hổ ào ào kéo đến, đẩy Bạch Mặc vào ngõ cụt lần nữa. Nhưng hấn vẫn giữ vững phong độ, đứng lên, nở nụ cười tự cho là ôn hòa. Nhưng trong mắt Thương Phượng Vũ thì nụ cười đó hàm chứa ngượng ngùng và xấu hổ...

Thương Phượng Vũ nâng cái đầu nhỏ với khuôn mặt lo lắng hỏi Bạch Mặc: “Mặc Mặc phu quân, bụng chàng còn đau không? Vũ Nhi biết cách chữa đấy.”

Nghe vậy, Bạch Mặc xua tay lia lại: “Không đau, không đau, một chút cũng không đau. Chúng ta nhanh đến thư phòng thôi. Đại ca con đã về.” Nói xong, không chờ Thương Phượng Vũ đáp lại mà ôm nàng vào

lòng, điểm mũi chân bay lên, hướng về phía thư phòng. Hấn không nói một câu nào, cũng không liếc Thương Phụng Vũ lấy một cái...

Cuộn trong lòng Bạch Mặc, Thương Phụng Vũ cười thầm: phản ứng không tệ, nhưng lửa châm chưa đủ. Lần sau phải chơi cho đã...

Khi nàng đang cúi đầu suy nghĩ thì Bạch Mặc đã đến thư phòng...

Bạch Mặc nhẹ nhàng đặt Thương Phụng Vũ xuống đất, đưa tay chỉnh lại tóc và y phục một chút rồi hít sâu một hơi: “Sư huynh, đệ đã đến.”

“Ừ, vào đi.” Giọng nói ôn hòa dễ nghe của Thương Thiên Vũ truyền ra.

Không đợi Bạch Mặc mở cửa, Thương Phụng Vũ xông lên đập cửa gỗ ra. Vừa nhìn thấy nam tử trẻ tuổi mặc tử y ngồi trong thư phòng thì nàng nhào vào ngực người này. Thanh âm non nớt ngọt ngào vang lên: “Phượng Ngôn ca ca, huynh đã về. Vũ Nhi nhớ huynh muốn chết.”

Thấy Thương Phụng Vũ chạy lại phía mình, Thương Phụng Ngôn giang rộng tay, ôm chặt lấy. Trong đôi mắt sáng như sao tràn đầy ý sủng nịch: “Vũ Nhi, lúc đại ca hồi cung thân thể muội còn chưa khỏe. Bây giờ sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thương Phụng Vũ nâng lên cái đầu nhỏ trong lòng Thương Phụng Ngôn, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng, chu cái miệng nhỏ nhắn phàn nộn, nói: “Nơi này của Vũ Nhi không thoải mái.” Nói xong thì dùng ngón tay nhỏ bé vẽ một vòng trên ngực.

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ rời khỏi thư án. Khi Bạch Mặc và Thương Phụng Ngôn còn chưa kịp phản ứng thì đã tới bên cạnh Thương Phụng Vũ.

Ngón tay thon dài trắng muốt đặt lên mạch của Thương Phụng Vũ. Thương Thiên Vũ thu hồi ngón tay ngay lập tức, trong đôi mắt phượng hẹp dài dâng lên sự nghi ngờ...

“Phụ thân, Vũ Nhi làm sao vậy?”, “Sư huynh, Vũ Nhi làm sao vậy?” Thương Phụng Ngôn và Bạch Mặc đồng thanh hỏi Thương Thiên Vũ. Ai cũng không chú ý tới vẻ mặt và giọng nói của mình đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Ngay cả Thương Thiên Vũ cũng không để ý rằng tất cả những điều này chỉ vì một người...

“Kỳ lạ thật, chẳng lẽ y thuật của ta mất tác dụng rồi?” Thương Thiên Vũ lâm vào hoang mang.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt của Bạch Mặc và Thương Phụng Vũ đại biến. Một người thì sắc mặt tái nhợt, đầy lo lắng. Một người thì hoang mang, nắm chặt hai nắm đấm. Trong lòng họ có chung suy nghĩ: phóng mắt khắp thiên hạ, nếu có bệnh mà ngay cả Thương Thiên Vũ cũng không chữa được thì người này cách cái chết không xa. Nhưng hôm nay hấn có vẻ mặt thế này, chẳng lẽ Vũ Nhi mắc phải chứng bệnh nan y gì? Lòng hai người rối loạn, luống cuống, lo lắng và cả đau đớn...

“Phụ thân, rốt cuộc Vũ Nhi làm sao vậy?” Thanh âm của Thương Phụng Ngôn run rẩy, kèm theo sự lo lắng nồng đậm...

“Sư huynh, tiểu Vũ Nhi không sao chứ? Huynh đừng làm đệ sợ.” Vừa nghĩ tới có thể Thương Phụng Vũ mắc chứng bệnh bất trị nào đó, lòng Bạch Mặc như bị ai đó nhéo một cái... Sắc mặt của hấn càng lúc càng khó coi.

Thương Thiên Vũ tỉnh hồn, nhìn về mặt hai người, khé môi hơi nhếch lên: “Các người làm sao vậy? Vũ Nhi không sao.”

Một câu nói đã giúp ổn định tâm của hai người. Thương Phụng Ngôn và Bạch Mặc cùng thở phào nhẹ nhõm...

“Sư huynh, huynh không nên nói lung tung có được hay không? Thiếu chút nữa thì tim đệ ngừng đập rồi...” Trong giọng nói mang theo oán giận nhưng sắc mặt của Bạch Mặc từ từ trở lại bình thường.

Nhẹ nhàng liếc Bạch Mặc, thấy hấn tránh ánh mắt mình thì Thương Thiên Vũ cất giọng: “Ta thấy kỳ lạ là mạch của Vũ Nhi rất bình thường nhưng sao nó lại nói trái tim khó chịu.”

Câu trả lời được đưa ra, gương mặt phiêu dật tuần mỹ của Thương Phượng Ngôn khôi phục chút huyết sắc. Nhưng hắn vẫn không yên lòng mà hỏi: “Phụ thân, có phải Vũ Nhi có bệnh khác không tiện nói ra hay không?”

“Không có.” Cho Thương Phượng Ngôn một câu trả lời khẳng định, Thương Thiên Vũ cúi đầu, hỏi Thương Phượng Vũ trong lòng mình bằng giọng nói dịu dàng: “Vũ Nhi, nói cho phụ thân biết tại sao ngực con lại đau?”

Trừ người trong cô nhi viện và Kỳ Hiên, cho tới bây giờ không có ai quan tâm Thương Phượng Vũ như vậy. Chỗ sâu nhất trong lòng nàng rung động mạnh mẽ. Mắt nàng nổi lên hơi nước: “Phụ thân, hu hu hu...” Không nói gì hết, chỉ gọi một tiếng phụ thân liền khóc nức nở... Một tiếng phụ thân này mang theo tất cả nỗi đau kiếp trước của Thương Phượng Vũ... Không ai hiểu được nàng... Chỉ một lần... Chỉ một lần thôi... Từ nay về sau... hoàn toàn quên lãng ký ức và những gì Mạc Ngôn đã trải qua... Chỉ là Thương Phượng Vũ... Một Thương Phượng Vũ được ba nam nhân thương yêu che chở...

5. Chương 5: Phụ Tử Bất Hòa

Tiếng khóc hàm chứa hàng nghìn hàng vạn tình cảm khiến tâm của ba nam nhân chấn động mạnh mẽ.

Thương Thiên Vũ – một người hoàn mỹ trong truyền thuyết của đại lục Viêm Hoa. Một tuổi biết nói, ba tuổi xuất khẩu thành thơ, bốn tuổi thì được thần y diệu thủ Liên Hoa cư sĩ thu làm đệ tử, mười ba tuổi học thành xuất sư, văn võ song toàn, mười bốn tuổi thì cưới Ngạch Mẫn làm vợ. Cho tới bây giờ hắn vẫn giữ bộ dáng ôn nhuận như ngọc, thương yêu mọi người hết mực, ôn hòa lễ độ, là mỹ nam tử của đại lục Viêm Hoa được tất cả các thiếu nữ tha thiết mong ước trở thành trạng phu của mình.

Nhưng hắn là người vô dục vô cầu, không quá để ý đến người nào. Trên đời này cũng không có gì có thể khơi gợi hứng thú của hắn, kể cả Ngạch Mẫn và hài tử của hắn... Nhưng hôm nay, tâm hắn lại rối loạn. Luôn luôn không bận tâm đến thế sự lại rối loạn. Kể từ sau khi Thương Phượng Vũ tỉnh lại, tất cả đều rối loạn... Lúc này, đối mặt với Thương Phượng Vũ đang khóc nức nở trong lòng thì tâm hắn càng hỗn loạn hơn, tay chân luống cuống... Hắn không ngừng vỗ nhẹ lên lưng của nàng, trong giọng nói hàm chứa thương tiếc mà thì thầm với nàng: “Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, đừng khóc, đừng khóc...” Bình tĩnh như hắn, tỉnh táo như hắn, thông minh bất phàm như hắn mà hôm nay hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại tâm hoảng ý loạn và tay chân luống cuống...

Cũng thật khó cho Thương Thiên Vũ. Từ khi Ngạch Mẫn sinh Thương Phượng Ngôn và Thương Phượng Vũ, hắn chưa từng nhìn thấy hài tử khóc như vậy. Thương Phượng Vũ đột nhiên như vậy khiến hắn hoang mang lo sợ, không biết nói gì...

Nàng khóc nửa canh giờ, mặc cho ba nam nhân dụ dỗ thế nào cũng không có bất kỳ hiệu quả nào. Thương Phượng Vũ vẫn nức nở như cũ, giống như nàng bị tổn thương và chịu uất ức rất nhiều... Cho dù thân thể của nàng có mạnh khỏe như thế nào thì nàng vẫn còn nhỏ, khóc lâu như vậy cũng bắt đầu thở không ra hơi.

Thấy tình cảnh này, Thương Phượng Ngôn phục hồi tinh thần đầu tiên. Hắn bấm nhẹ một cái lên người Thương Phượng Vũ. Nàng mê man ngay lập tức... Ba đại nam nhân cùng thở phào nhẹ nhõm...

Thương Thiên Vũ bế Thương Phượng Vũ đã ngủ ra sau tấm bình phong, nhẹ nhàng đặt xuống giường êm, đắp chăn cho nàng rồi xoay người ra ngoài.

Tùy ý ngồi trên ghế sau thư án, Thương Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, khẽ vuốt cái trán: “Phượng Ngôn, có chuyện gì vậy?”

Thương Phượng Ngôn nhìn Thương Phượng Vũ có vẻ mệt mỏi, trên khuôn mặt tuần mỹ như ngọc thoáng qua dị sắc. Nhưng hắn khôi phục sắc mặt ngay lập tức: “Không có. Chỉ là nhớ Vũ Nhi nên xin Hoàng thượng trở về. Vũ Nhi có khỏe không?” Khóc đau lòng như vậy nhất định là đang còn chìm đắm trong bóng

ma của việc mẫu thân qua đời. Mình không thể ở bên cạnh chăm sóc mẹ ấy. Aiz, âm thầm thở dài một cái nhưng trên mặt không để lộ bất kỳ thanh sắc gì.

“Ừ, không tồi. Chỉ là không còn bướng bỉnh như trước.” Bị Thương Phụng Vũ khóc đến mức thấy đau đầu, Thương Thiên Vũ khẽ vuốt cái trán, dùng ngón trỏ và ngón cái day day trán, mong giảm bớt đau đầu.

Bạch Mặc nhìn phụ tử một hồi một đáp, cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Rõ ràng là phụ tử nhưng sao giữa họ như có một bức tường dày ngăn cách? Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, Bạch Mặc không ngu đến mức mở miệng hỏi. Tình hình thế này không thích hợp để ở lại.

Nghĩ tới đây thì Bạch Mặc nhẹ nhàng mở miệng: “Đại sư huynh, huynh nói chuyện với Phụng Ngôn đi. Đệ ra ngoài làm vài chuyện.”

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Bạch Mặc một cái. Trong cái nhìn này có chứa ý cảnh cáo thật sâu: “Đi đi. Nhớ lời huynh nói với đệ. Bây giờ đệ đã là người của Vũ Nhi rồi, đừng để cho huynh biết bất cứ chuyện gì. Nếu có chuyện, đệ chuẩn bị làm được nhân cho huynh đi.”

Bạch Mặc thầm kinh hãi. Hắn mỉm cười, xua tay lia lịa, bảo đảm rằng mình chỉ ra ngoài mua sách. Nhưng trong lòng hắn thì có suy nghĩ: sao huynh ấy biết mình muốn đi tìm nữ nhân? Chẳng lẽ huynh ấy học được yêu pháp không cần đoán cũng biết?

“Đi đi, nhớ mua ít đồ cho Vũ Nhi.” Thương Thiên Vũ trưng ra bộ dáng trưởng bối dạy dỗ vãn bối.

Ách... Bạch Mặc sững sờ, rũ hai cánh tay, hai chân vô lực bước ra khỏi thư phòng. Khi ra ngoài hắn vẫn không quên đóng cửa lại. Bạch Mặc đi tới ngã rẽ ở hành lang mới thở phào nhẹ nhõm, dùng giọng nhỏ đến mức chỉ có mình mới nghe được nói: “Ta là người của nàng. Thương Thiên Vũ nhằm lẫn gì chẳng? Ta muốn cưới rất nhiều nữ nhân. Nhưng cưới ai cũng được, không phải nữ nhi của huynh...” Nói xong, Bạch Mặc nhìn quanh một chút theo bản năng rồi dùng vẻ mặt cao nhả cất bước đi về phía trước...

Thật ra thì hắn muốn nói câu này trước mặt Thương Thiên Vũ nhưng không dám. Chỉ có khi không có người mới dám phát ngôn bừa bãi đôi câu...

Trong thư phòng yên tĩnh đến dọa người. Ngoại trừ hô hấp của Thương Thiên Vũ và Thương Phụng Ngôn thì không có bất cứ tiếng động nào. Một người nhìn sổ sách trên thư án, một người đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài...

Sổ sách trước mắt Thương Thiên Vũ không hề được lật ra. Mặc dù hắn vẫn nhìn chăm chăm vào nó nhưng trong lòng Thương Thiên Vũ thì đang suy nghĩ làm sao để mở miệng...

Ngoài cửa sổ chỉ có một cây trúc xanh nhưng Thương Phụng Ngôn đã nhìn chăm chú được một khắc, không hề có ý muốn nói chuyện.

“Phụng Ngôn, ngoại công con có khỏe không?” Dù sao thì cũng là phụ tử, Thương Thiên Vũ lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc làm cho người ta khó thở.

Thương Phụng Ngôn không quay đầu lại, giọng nói lạnh lạnh như ánh trăng truyền đến: “Rất khỏe. Nữ nhi mất đi, để lại con nhỏ không ai chăm sóc, ông sao lại không khỏe được.” Trong giọng nói mang theo sự kích động và không cam lòng.

Mình thật hổ thẹn với Ngạch Mẫn. Bình thường Thương Phụng Ngôn rất gần gũi với Ngạch Mẫn nên Thương Thiên Vũ không so đo tại sao hắn lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với mình mà nhẹ nhàng lên tiếng: “Phụng Ngôn, mẫu thân con mỉm cười mà ra đi.” Nhớ đến nụ cười tươi như hoa của Ngạch Mẫn, lòng Thương Thiên Vũ cảm thấy chua xót.

“Ha ha” Thương Phụng Ngôn cười nhẹ, xoay người lại, dùng đôi mắt trong suốt nhìn Thương Thiên Vũ, khẽ nhếch môi: “Không cười thì còn có thể làm gì? Một người sắp chết như người còn khóc làm gì? Đứng trước nam nhân mình yêu nhất người có thể khóc sao? Người có thể khóc sao? Người phải khóc sao?” Âm điệu câu cuối cùng nâng lên, đáy mắt toát ra ngọn lửa phẫn hận.

Ngọn lửa phẫn hận? Nhi tử phẫn hận phụ thân? Rồi cuộc chuyện này là sao? Sao Thương Phụng Ngôn lại căm thù Thương Thiên Vũ như vậy...?

“Phượng Ngôn, con còn nhỏ. Có một số việc không đơn giản như con nghĩ.” Lời nói nhẹ nhàng, mắt chứa từ ái.

Trong mắt Thương Phượng Ngôn toát ra hận ý mãnh liệt. Hắn hé mở đôi môi mỏng: “Ha ha, đúng vậy. Con còn nhỏ. Con còn nhỏ nhưng người thì sao? Người cũng còn nhỏ sao? Người cũng không phân biệt được phải trái, trắng đen như con sao?” lời nói càn rỡ, vẻ mặt miệt thị.

Mắt Thương Thiên Vũ vẫn bình tĩnh như cũ giống như không hề để ý đến vẻ mặt và giọng điệu của Thương Phượng Ngôn. Hắn nhìn thật sâu vào mắt Thương Phượng Ngôn: “Chỉ một lần này. Lần sau không được như vậy. Nhớ, con là con cháu hoàng gia, là người nối nghiệp của ta, là người đứng đầu đại lục Viêm Hoa sau này.”

“Cái mũi thật lớn, quyền thế thật cao. Ha ha, ha ha, ha ha ha ha.” Thương Phượng Ngôn cười điên cuồng, hận ý trong mắt sâu thêm mấy phần.

Thương Thiên Vũ khẽ chau mày, nhìn Thương Phượng Ngôn đã ngừng cười, nói: “Lúc nào con tỉnh táo thì đến tìm ta. Bây giờ hồi cung nhanh lên, làm thật tốt chuyện của con. Đừng có cả ngày lưu luyến bụi hoa, gây tai họa cho hậu cung.”

“Chuyện của con không cần phụ thân quan tâm. Con trở lại là để thăm Vũ Nhi. Khi nào muội ấy chưa khỏe hẳn thì con sẽ không rời đi.” Hắn không nghe lời và cả tình cảm của Thương Thiên Vũ.

“Con nghĩ hẳn là người ngu ngốc à?” Thương Thiên Vũ nhìn vẻ mặt tràn đầy hận ý của Thương Phượng Ngôn, trong lời nói có chứa tia bất đắc dĩ rất khó nhận ra.

Thương Phượng Ngôn hừ nhẹ một tiếng, trầm mặc, xoay người nhìn phía ngoài cửa sổ. Hắn sợ nếu mình còn nhìn gương mặt tuấn mỹ như ngọc trước mắt thêm nữa sẽ không nhịn được mà sẽ hung hăng xông lên đánh một trận.

Không biết có phải ảo giác của hắn không mà trong phòng lại có tiếng thở dài.

Là ai? Thương Phượng Ngôn không muốn biết. Hắn chỉ biết một việc đó là phải bảo vệ muội muội thật tốt. Không thể để cho nàng bị mây may thương tổn, để cho nàng lớn lên dưới ánh mặt trời rực rỡ, để cho nàng có thể vui vẻ mỗi ngày, không ưu sầu, không ưu phiền. Đây là tâm nguyện cuối cùng của hắn và cũng là nguyện vọng cuối cùng của mẫu thân.

“Ngôn Nhi, con phải nhớ vô luận sắp tới xảy ra chuyện gì, con cũng không được rời bỏ Vũ Nhi. Con nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, dùng hết tất cả sức mạnh của mình mà bảo vệ nó, biết không?” mắt Ngạch Mẫn đầy trịnh trọng mà nói. Trên gương mặt tuyệt mỹ động lòng người ấy không có sự nhu nhược thường ngày mà mang theo sự cứng cỏi và đau thương.

Từ đó trở đi, Thương Phượng Ngôn đặt Thương Phượng Vũ lên hàng đầu. Hắn không biết rằng đây là lúc nghiệt duyên bắt đầu. Những điều này về sau hãy nói.

Khi đó Thương Phượng Ngôn đã từng ngây thơ mà hỏi Ngạch Mẫn phải làm thế nào. Ngạch Mẫn chỉ lặp lại một câu: “Nắm chắc quyền lực. Vậy mới có thể bảo vệ được Thương Phượng Vũ và bản thân con.”

Trước kia Thương Phượng Ngôn không hiểu. Sau khi bước chân vào quan trường, làm ám vệ thì hắn đã hiểu. Hắn hiểu tại sao Ngạch Mẫn lại nói như vậy. Cũng từ khắc hắn hiểu ra đó thì bắt đầu phần hận và đối nghịch khắp nơi với Thương Thiên Vũ.

Mỗi lần hắn trở về Thương Thiên Vũ cũng mặc kệ, không coi chuyện của hắn là quan trọng nên hắn càng giận. Chỉ là giận thì giận, trước mặt người ngoài bọn họ vẫn là người một nhà tương thân tương ái, phụ tử tình thâm.

Nhìn bộ dáng trước sau như một đều là ôn hòa của Thương Thiên Vũ, Thương Phượng Ngôn càng hận, hận, hận...

“Con ra ngoài đi. Ta muốn yên tĩnh một chút.” Thương Thiên Vũ nói.

Không biết khi nào Thương Phượng Vũ mới tỉnh lại. Thương Phượng Ngôn nghĩ một lúc rồi quyết định ra ngoài một chút để thay đổi không khí ngột ngạt này.

Im lặng xoay người, ưu nhã rời đi, để lại một phòng đầy mùi thuốc súng.

6. Chương 6: Phụ Thân Là Giác Mộng Kiếp Trước

Gió thảng ba nhẹ nhàng thổi như thiếu nữ e lệ ẩn tình làm loạn hồ xuân, sóng gợn lẫn tẩn. Một phiến hoa nhỏ vũ động theo nàng.

Thương Phượng Ngôn đứng trong đình bát giác ở hoa viên, suy nghĩ trôi bồng bềnh về chuyện lúc nhỏ.

Thương Phượng Vũ bị cô tập nói, lần đầu tiên biết đi và cả lần đầu tiên mở miệng gọi mình là ca ca.

Từng cảnh hiện lên trong đầu hắc, nụ cười lan ra khóe mắt. Nhưng khi hắc nhớ đến lúc Ngạch Mẫn chết thì sắc mặt thay đổi, chứa thống khổ và hận ý.

“Khụ khụ” tiếng ho nhẹ vang lên, đánh thức Thương Phượng Ngôn đang chìm trong hồi ức.

“Người đến đây làm gì?” thấy người tới là Bạch Mặc, Thương Phượng Ngôn ôn hòa hỏi.

Phải nói sao đây? Bạch Mặc chần chờ, trên mặt hiện lên sự bối rối. Nhưng bối rối biến mất rất nhanh khi trong đầu hắc hiện lên cảnh tượng hắc và một tiểu oa nhi bái đường thành thân. Hắc rùng mình một cái. Bằng bất cứ giá nào, muốn ra sao thì ra, mình không muốn cưới tiểu oa nhi này.

Trong lòng đã quyết định nên hắc cũng buông lỏng. Hắc ôm quyền, khẽ khom người: “Xin người nhất định phải giúp ta. Ta không muốn cưới tiểu oa nhi đó.” Vừa nói xong, Bạch Mặc sững sốt, vội vàng đổi lời: “Không phải vậy, không phải vậy. Ý ta là người có thể nói giúp cho ta trước mặt phụ thân người không? Giấu cợt lời nói đùa phải thành thân của huynh ấy?” hắc thận trọng mà nhìn sắc mặt Thương Phượng Ngôn. Thấy Thương Phượng Ngôn không nổi giận, tim của hắc mới trở lại bình thường, khôi phục vẻ mặt ôn hòa cao nhã ngày thường.

Hắc thầm than trong lòng rằng hai người này một thì mặt cười chính người, một thì mặt lạnh với ta. Người nào cũng đáng sợ như nhau. Lúc nào thì mình mới có thể thoát khỏi số kiếp bị khi dễ này đây... Trong lòng thì ngứa mắt lên trời kêu to nhưng ngoài mặt thì híp mắt mỉm cười.

Nghe Bạch Mặc nói đến “tiểu oa nhi” thì lông mày Thương Phượng Ngôn khẽ nhíu lại, đáy mắt hiện lên giận dữ nhưng hắc thu hồi rất nhanh: “Xin lỗi, quyết định của phụ thân ta không thể thay đổi cũng không có quyền phát ngôn.”

Nụ cười trên mặt Bạch Mặc cứng lại nhưng hắc chưa từ bỏ ý định: “Chẳng lẽ người trở mặt nhìn muội muội người yêu thương nhất gả ột người lãnh đạo già nua?” Để thoát khỏi danh xưng phu quân của một tiểu oa nhi sáu tuổi, Bạch Mặc bắt đầu tự hạ thấp mình.

Khóe môi Thương Phượng Ngôn khẽ nhếch lên. Hắc nhìn Bạch Mặc: “Hào hoa phong nhã, không tệ.”

“Ta rất hoa tâm. Ở Hoa Dạ các ta có rất nhiều tình nhân.” Tiếp tục tự hạ mình.

“Giết là được.”

“Ta có thể tìm thêm.”

“Không sợ bị phụ thân ta chính thì người cứ đi.”

Vô cùng tức giận: “Ta, phụ thân ta không đồng ý. Ta phải đi ngay bây giờ.”

“Tùy người. Nếu người có thể ra khỏi đại lục Viêm Hoa thì coi như người có bản lĩnh.”

“Đáng ghét, đáng ghét. Có chết ta cũng không cưới muội muội của người. Phụ tử các người nên từ bỏ ý niệm này đi.” Xoay người, mặt đỏ lên vì tức giận, rời đi.

Nhìn bóng lưng xa dần của Bạch Mặc, Thương Phượng Ngôn khẽ nâng lông mày. Sau đó hắc nhẹ nhàng cười. Nụ cười này như hoa anh túc, khiến người ta mất hồn.

Ban đêm, trăng tròn treo trên trời. Bầu trời đêm giăng đầy sao.

“Phụ thân, hôm nay là Bách Hoa Tiết, người đưa Vũ Nhi đi xem một chút có được không?” Thương Phượng Vũ nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong đợi lên.

Bàn tay thon dài nâng bình nước, rót cho Thương Phượng Vũ một ly trà ấm, sau đó để lại chỗ cũ: “Vũ Nhi, con đi tìm đại ca đi. Phụ thân còn có vài chuyện phải làm. Được không?” trên mặt Thương Thiên Vũ là nụ cười dịu dàng.

“Vâng, vậy Vũ Nhi đi tìm ca ca.”

“Đi đi, đi đường cẩn thận, coi chừng té.”

“Biết mà phụ thân, Vũ Nhi đi nha.”

Thương Thiên Vũ phất tay, trong mắt hiện lên nụ cười ngây thơ đáng yêu của Thương Phượng Vũ.

Thương Phượng Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút rồi đi tới bên cạnh ghế của Thương Thiên Vũ, nhón chân lên, chu cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộ, hôn “chụt” một cái trên má phải rồi đến má trái của hắn.

Sau đó sôi nổi chạy ra ngoài, hồn nhiên không biết hành động của mình đã đánh sâu vào lòng Thương Thiên Vũ.

Đến chỗ không có người, Thương Phượng Vũ cười, cởi bỏ nụ cười ngây thơ, không che giấu tâm tư mà cười lên: phụ thân, ba, từ hôm nay người chính là ba của con.

Thương Phượng Vũ chưa từng được biết đến phụ thân là gì động lòng. Động lòng vì nam nhân tên Thương Thiên Vũ này. Không vì nguyên nhân gì cả mà chỉ bởi vì hắn đối tốt với mình, thương yêu mình, che chở mình.

Đây là tình thương của cha mà kiếp trước Thương Phượng Vũ mong ước.

7. Chương 7: Mặc Chi Tâm, Vũ Chi Khế

Đèn lồng đỏ treo cao, chiếu sáng rực cả con đường.

Giờ Mẹo là bắt đầu Bách Hoa Tiết.

“Phượng Ngôn ca ca, có phải Bách Hoa Hội chơi rất vui không?” Trong đám người lui tới có một nam tử tuấn mỹ bất phàm, dáng người phóng khoáng đang ôm một tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài. Tiểu nữ oa khê mở cái miệng nhỏ nhắn hồng hào lắm nhắm nói gì đó với nam tử. Trên mặt nam tử là nụ cười sùng nịch.

“Sao? Vũ Nhi sốt ruột à?”

“Muội không có. Phượng Ngôn ca ca, huynh mau nói uội biết đi.” Miệng thì nói không vội nhưng trên mặt và trong mắt Thương Phượng Vũ đều là tò mò.

Thương Phượng Ngôn cười nhìn bộ dáng sốt ruột rất đáng yêu của Thương Phượng Vũ, khê mở miệng: “Không có thì muội gấp cái gì?”

Thương Phượng Vũ cong cái miệng nhỏ nhắn lên, bắt đầu bắt mồm: “Phượng Ngôn ca ca khi dễ muội. Muội sẽ mách Mặc Mặc phu quân. Không bao giờ để ý tới Phượng Ngôn ca ca nữa.”

Bách Hoa Tiết là ngày hội truyền thống của đại lục Viêm Hoa. Tên là Bách Hoa nhưng kỳ thật là hội xem mắt. Chuyện này Thương Phượng Vũ không biết.

“Không biết thẹn thùng. Mối lớn chừng này đã muốn lập gia đình.”

“Hừ, Phượng Ngôn ca ca còn không nói uội biết, không nói uội biết... muội liền đi tìm Mặc Mặc phu quân, không về nữa.” Nâng mũi nhỏ lên, hừ nhẹ, khóe mắt nhìn phản ứng của Thương Phượng Ngôn.

Thương Phụng Ngôn nhin cười, nghiêm trang mà nói: “Ca ca sẽ lập tức chuẩn bị đồ cưới thật lớn.”

Thương Phụng Vũ vung đôi tay nhỏ bé, đánh vào lưng hắn: “Hu hu, Phụng Ngôn ca ca hư, không thích Phụng Ngôn ca ca nữa, hu hu hu. Trong mắt không hề có nước mắt mà chỉ giả bộ khóc khan.

Nhưng dù là vậy, Thương Phụng Ngôn cũng chịu thua, không trêu nàng nữa: “Vũ Nhi ngoan. Muội đừng đánh chết đại ca. Đánh chết đại ca rồi ai sẽ nói cho nàng biết điển cố về Bách Hoa Tiết.”

Không ngoài dự đoán của Thương Phụng Ngôn, lời hắn vừa dứt thì Thương Phụng Vũ ngừng đánh và gào khan, đôi mắt đen láy tràn đầy chờ mong mà nhìn hắn, chờ câu trả lời của hắn.

“Muội đó.” Thương Phụng Ngôn điểm nhẹ cái mũi nhỏ của Thương Phụng Vũ, vừa đi vừa nói: “Bách Hoa Tiết là ngày hội trưng bày các loại hoa cỏ.”

Đơn giản trực tiếp giới thiệu, một câu liền nói xong.

“A, vậy có cái gì vui không?”

“Có, ở bên bờ hồ có Bách Hoa Hội, còn có so tài nghệ.”

“Chơi rất vui sao Phụng Ngôn ca ca?”

“Chúng ta tới đó ngay.”

Thương Phụng Vũ không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt ngây thơ đầy ý cười nhìn đủ loại đèn lồng và người bên đường.

Thời gian ử tử luôn ngắn ngủi.

“Công tử, thiếu gia nhà ta mời ngài và tiểu thư lên thuyền.” một nam tử trung niên mặc áo xám, mặt mũi hiền lành nói.

Ngay lúc người này đến gần Thương Phụng Ngôn đã biết nhưng hắn không để ý. Hắn biết người này.

“Ừ, biết rồi.” Thương Phụng Ngôn không quay đầu, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng. Sự dịu dàng trên người chuyển thành khí tức tôn quý bức người.

Cảm nhận được Thương Phụng Ngôn thay đổi nét mặt, Thương Phụng Vũ không nói gì, giả bộ không biết gì nhìn mặt hồ. Chiếc thuyền lớn đã chậm rãi di chuyển, sắp cập bờ.

“Công tử, mời. Tiểu thư, mời.” nam tử trung niên thấy thuyền đã cập bờ thì dùng vẻ mặt kính cẩn lui lại một bước, dẫn Thương Phụng Ngôn lên thuyền.

Đang lúc mọi người thấy kỳ lạ vì chưa tới lúc thuyền cập bờ, một nam tử tuấn mỹ phiêu dật dắt một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài bước lên thuyền, sau đó thuyền từ từ rời bờ.

Có người tinh mắt nhận ra: “Đó không phải là tiểu quận chúa và đại thể tử của phủ Hiền vương sao?”

“Huynh đài nói không sai, chính là bọn họ.” người qua đường Giáp.

“Có lẽ năm nay đại thể tử là một trong những trọng tài của Bách Hoa Hội.” người qua đường Ất.

“Ừ. Hiền vương phi là người học rộng, Hiền vương học thức uyên bác, mời đại thể tử làm trọng tài là vô cùng hợp lý.” Người qua đường Bính.

Bên bờ hồ mọi người sôi nổi suy đoán, trên thuyền diễn ra một màn kịch tình.

“Mặc Mặc phu quân, sao chàng lại bỏ lại ta, lên chạy đến đây?” Vừa lên trên thuyền, Thương Phụng Vũ liền phát hiện Bạch Mặc đang ngồi trên nệm êm đềm đùa giỡn với một mỹ nữ.

Đồ của mình, không ai có quyền nhúng chàm. Nhất là Thương Phụng Vũ đang chuẩn bị dạy dỗ Bạch Mặc thành phu quân tốt biết nghe lời.

Bạch Mặc chỉ nghe nói đi tới bờ đón một nam nhân nên không để ý lắm, vẫn nói cười với hồng nhan tri kỷ bên cạnh.

Nhưng khi lỡ tai hần nghe được tiếng “Mặc Mặc phu quân” thì như bị sét đánh trúng, đứng sững sờ ở đó, nụ cười cứng lại trên mặt.

Còn ác mộng lại tới!!!!

Mặc chi tâm, Vũ chi khế.

Trong cảnh sắc tươi đẹp, vang lên tiếng sấm.

Nụ cười của Bạch Mặc cứng lại, ly rượu trên tay sóng sánh.

Mỹ nữ bên cạnh hần ngăn người nhưng khôi phục vẻ mặt tươi cười như hoa rất nhanh.

Thương Phượng Ngôn không phản ứng, tựa như chuyện trong khoang thuyền lúc này không liên quan gì tới hần.

“Phượng Ngôn, người cũng đến sao?” Bạch Mặc lấy lại tinh thần, thu hồi bộ dạng mất hồn của mình, đảo mắt một cái liền biến thành quý công tử phong lưu nho nhã. Không ai biết hần đang khóc lóc bị thương, âm thầm gạt lệ.

“Ừ.” Đối với người ngoài, Thương Phượng Ngôn vĩnh viễn dùng bộ mặt lạnh lạnh như ánh trăng. Nhưng khi hần cúi đầu nhìn Thương Phượng Vũ thì đáy mắt dâng lên nụ cười dịu dàng.

“Mặc Mặc phu quân, có phải Vũ Nhi làm gì sai không? Tại sao chàng không để ý đến ta, chỉ nói chuyện với Phượng Ngôn ca ca?” Long mi cong vút hơi nhú lại, cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ nói ra mang theo ủy khuất, trong đôi mắt đen nhánh sáng trong có hơi nước.

Dám không nhìn ta? Bạch Mặc, người có bản lãnh đó sao?

Bị ánh mắt thiên chân vô tà mang theo ủy khuất của Thương Phượng Vũ nhìn chăm chăm, tâm Bạch Mặc thấp thỏm, nảy sinh áy náy. Hần nhìn Thương Phượng Vũ rồi nhìn xuống vạt áo của nàng.

Trong lòng thầm kêu lên: Bạch Mặc, người tỉnh táo một chút. Nàng chỉ là một đứa bé, sao người có thể sợ nàng? Vì sao người phải sợ nàng? Chỉ là ra ngoài uống rượu hoa thôi, có gì lớn đâu? Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Hơn nữa, mình và nàng không có gì, cần gì phải khẩn trương? Ừ, đúng, mình không cần phải khẩn trương. Nàng chỉ là một đứa bé. Chỉ là đứa bé.

Bạch Mặc tự an ủi mình rồi giương mắt nhìn thẳng vào mắt của Thương Phượng Vũ. Nhưng khi hần quét thấy trong mắt của Thương Phượng Ngôn lóe lên sự tàn nhẫn thì sợ hết hồn.

Bạch Mặc ưu nhã đứng dậy, đi tới trước mặt Thương Phượng Vũ, đẩy ủy khuất mà ngồi xổm xuống, dùng giọng mềm như nước mà nói: “Vũ Nhi ngoan, không phải ta không để ý tới con mà là chào ca ca con trước, rồi mới tìm con.”

Bạch Mặc muốn dùng trò lừa gạt tiểu hài tử để gạt Thương Phượng Vũ nhưng kết quả có thể đoán được.

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ thu hồi ủy khuất, thay bằng nụ cười hồn nhiên: “Có thật không? Vậy là Vũ Nhi sai rồi. Ta xin lỗi Mặc Mặc phu quân. Nhưng ở đây rất nhiều người nha.” Chớp đôi mắt đo đen nhánh linh động, nhìn chăm chăm Bạch Mặc.

“Không cần, không cần.” Bạch Mặc liên tục nói không cần, ánh mắt lại nhìn về phía cô nương xinh đẹp kia.

Động tác nho nhỏ này sao tránh được ánh mắt của Thương Phượng Vũ?

Liếc trái liếc phải, cuối cùng Thương Phượng Vũ ngẩng đầu nhìn Thương Phượng Ngôn. Nhìn thấy nụ cười thần nhiên của hần, Thương Phượng Vũ hôn thật nhanh lên môi Bạch Mặc một cái, sau đó ôm đùi Thương Phượng Ngôn, không dám ngẩng đầu lên.

“Phanh” một tiếng, Bạch Mặc bị hành động này của Thương Phượng Vũ kích thích đến mức ngã ngồi trên mặt thuyền.

Sắc mặt của nữ tử xinh đẹp trở nên khó nhìn.

Người mời Thương Phượng Ngôn lên thuyền vừa bước vào khoang thuyền thì thấy cảnh tượng này, liền nở nụ cười.

Trong mắt Thương Phượng Ngôn lóe lên ám quang.

“Ha ha ha, Phượng Ngôn, mới một năm không gặp Vũ Nhi đã lớn vậy rồi, sắp trở thành đại cô nương thôi. Ha ha ha ha ha, nhất là phu quân của Vũ Nhi của chúng ta, càng là nhân trung long phượng, thiên chi kiêu tử, ha ha ha ha.” Người nọ cười to, làm rối loạn không khí quý dị, lòng của Bạch Mặc và vẻ mặt của hắn.

Mặt Bạch Mặc ửng hồng. Hắn đứng dậy rất nhanh, bắt tay chỉnh lại quần áo, rồi xoay người nói với người vừa tới: “Ta cứ nghĩ là ai mà nói như vậy, thì ra là Ngạch Tử Khanh – Ngạch đại tài tử.” nếu như ánh mắt có thể giết người thì chỉ sợ Ngạch Tử Khanh sớm đã bị Bạch Mặc bắn trăm ngàn lỗ trên người rồi.

“Trước mặt Liên Hoa công tử tự xưng là tài tử, thật không dám nhận, không dám nhận.” Ngạch Tử Khanh cao giọng trả lời, trên tuấn nhan góc cạnh rõ ràng là nụ cười nho nhã. Mắt hắn quét về phía Thương Phượng Vũ.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra hai người này không hợp nhau.

Sắc mặt nữ tử đang ngồi cạnh Bạch Mặc càng khó coi hơn. Thương Phượng Vũ vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Thương Phượng Vũ buông tay đang ôm đùi Thương Phượng Ngôn ra, nâng đầu nhỏ nhìn chằm chằm người mới tới. Trong ấn tượng của nàng thì chưa từng gặp qua người này. Ánh mắt của nàng vừa vặn chạm vào ánh mắt hắn. Thương Phượng Vũ không cúi đầu mà vẫn dùng vẻ mặt tràn đầy tò mò nhìn hắn, giấu đi suy nghĩ trong lòng.

“Tiểu Vũ Nhi, lại đây đại cữu cữu bế.” Ngạch Tử Khanh không để ý tới Bạch Mặc nữa, bước hai bước đến trước mặt Thương Phượng Vũ.

Không đợi Thương Phượng Vũ, liền bị một người bế lên. Là Bạch Mặc.

“Nương tử của ta chỉ có thể để cho ta ôm. Người đứng qua một bên hóng mát đi.” Bạch Mặc ôm Thương Phượng Vũ trong ngực, mặt đầy khiêu khích mà nhìn Ngạch Tử Khanh.

Ngạch Tử Khanh cười nhẹ, đứng lên: “Nương tử của ta, ha ha. Vũ Nhi là cháu gái của ta, Bạch Mặc người cũng phải gọi ta một tiếng “cữu cữu”.”

Thấy sắc mặt của Bạch Mặc chuyển từ trắng xanh sang đỏ, Ngạch Tử Khanh nói tiếp: “Ngoan, gọi đại cữu cữu đi.” Môi mỏng thốt lên một câu với thái độ vô cùng đứng đắn.

“Mặc Mặc phu quân, ta đói bụng.” Thương Phượng Vũ lên tiếng từ trong ngực Bạch Mặc.

“A, được, con muốn ăn gì?” Bạch Mặc ôm Thương Phượng Vũ về chỗ của mình.

Ngạch Tử Khanh đưa tay sờ sờ chóp mũi, liếc Thương Phượng Ngôn. Hai người một trước một sau rồi đi.

Trong khoang thuyền chỉ còn lại Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc và nữ tử kia. Toàn bộ người hầu lui ra, chờ ngoài khoang thuyền.

Ngồi trong lòng Bạch Mặc, ăn bánh ngọt hắn đưa tới, mặt Thương Phượng Vũ tràn đầy ý cười.

Nữ tử kia nhìn hai người bên cạnh. Mặc dù chỉ là đứa bé nhưng trong lòng nàng như bị đổ bình ngũ vị, càng thêm chua xót.

“Mặc, tiểu muội muội này là ai vậy?” thật ra thì trong lòng nữ tử này đã rõ ràng. Những lời này của nàng mang theo ý vị sâu xa. Từ đoạn đối thoại và vẻ mặt, hành động của Bạch Mặc vừa rồi, nàng cảm thấy có gì đó không đúng. Ánh mắt nhìn Thương Phượng Vũ mang theo sự chán ghét.

Ánh mắt này chỉ thoáng qua nhưng vẫn bị Thương Phượng Vũ thu hết vào trong mắt. Nàng nảy ra một ý.

“Mặc.” thanh âm của nữ tử mềm hơn, đôi mắt đẹp chứa sự hờn giận, sóng mắt lưu chuyển.

“Văn Thanh, nàng là nữ nhi của Hiền vương – Thương Phượng Vũ.” Bạch Mặc vừa nói chuyện vừa bóc một quả nho, đưa vào miệng Thương Phượng Vũ.

Không có được đáp án mình muốn, trong lòng Văn Thanh có chút chua xót. Trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa nở nụ cười dịu dàng, mở miệng một lần nữa: “Mặc, thuyền cập bờ.” Chưa chờ nàng nói hết lời thì có một giọng nói chen vào.

“Mặc Mặc phu quân, chúng ta đi tìm Phượng Ngôn ca ca được không?” Thương Phượng Vũ đã ăn uống no nê nói. Tuổi còn nhỏ lại nói ra lời khiến người ta không thể kháng cự được.

Văn Thanh ngẩn ra. Đứa bé này, khí thế trên người nàng. Không đâu, không đâu.

Bạch Mặc quả quyết cự tuyệt: “Không được, ta còn phải bồi Văn Thanh đi chơi.” Nói đùa à, để ta phải đối mặt với con hồ ly kia thì khác gì tự tìm ngược. Đánh chết cũng không đi.

Nhưng hắn không hề để ý đến khi Thương Phượng Vũ gọi hắn là “Mặc Mặc phu quân” thì không có thái độ mâu thuẫn như thường ngày mà vẫn giữ vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Là bị chuyện vụn vặt làm phiền nên không để ý? Hay là đã biết rõ và chịu tiếp nhận? Hay là hắn căn bản biết nhưng coi như không thấy? Thật là khó hiểu. Tất cả mọi chuyện đều là bí mật.

Bĩu môi, hơi nước tụ lại trong mắt, tránh thoát khỏi ngực Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ kêu lên: “Hu hu, không để ý đến phu tử nữa, cũng không nhìn phu tử nữa. Phu tử xấu nhất, xấu nhất, hu hu.” Nâng tay nhỏ bé lên lau nước mắt, nàng vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Thấy thế, Bạch Mặc đột nhiên đứng dậy, đá ngã khay trà trước mắt, chạy như bay.

Đôi tay thanh tú nắm chặt, đáy mắt Văn Thanh rừng rưng nhìn bóng lưng Bạch Mặc rời đi: “Bạch Mặc, ta hận ngươi, ta hận ngươi.” Nàng đứng dậy, ưu nhã rời đi.

Thật ra ngay từ lúc Thương Phượng Vũ chạy đi đã có người đi theo, cũng có người bẩm báo cho Thương Phượng Ngôn và Ngạch Tử Khanh.

Dù sao vẫn còn nhỏ nên chân ngắn, Thương Phượng Vũ vừa chạy đến bờ sông liền bị Bạch Mặc phi thân lên, ôm vào lòng.

Giơ tay nhỏ bé đánh vào ngực Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ kêu khóc: “Hu hu, buông ta ra, buông ta ra. Ta muốn trở về tìm phụ thân, ta muốn tìm phụ thân. Không để ý chàng nữa, không nhìn chàng nữa, hu hu chỉ biết khi dễ Vũ Nhi. Không để ý tới chàng, không để ý chàng nữa.”

Tiếng khóc bi thống khiến đám người đang du ngoạn bên bờ sông kinh ngạc. Thậm chí có người còn dừng chân lại, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Bạch Mặc, nói gì mà hắn khi dễ một đứa trẻ.

Nhìn trời im lặng, âm thầm kêu to: ta khi dễ nàng, ta dám khi dễ nàng à...

Không ai có thể hiểu được tâm tình của hắn. Người đời chỉ có thể thấy Thương Phượng Vũ đang kêu khóc và nét mặt khiến người triu mến của nàng.

Trong tiếng ồn ào có một thanh âm nhu hòa: “Bạch công tử, Văn Thanh về trước. Nhớ ước hẹn vào giờ Hợi.”

Mặt dù tiếng khóc của Thương Phượng Vũ vẫn vang lên bên tai nhưng Bạch Mặc vẫn gạt đầu với Văn Thanh, tỏ ý đã biết.

Lúc đi qua Thương Phượng Vũ, Văn Thanh liếc nàng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Ước hẹn vào giờ Hợi, Bạch Mặc muốn đi chưa chắc đã được.

“Vũ Nhi, đừng khóc, đừng khóc.” Bị Thương Phượng Vũ khóc đến mức không có biện pháp nào nữa, đánh không được la mắng cũng không xong, chỉ có thể dụ dỗ. Trừ nhức đầu chỉ có nhức đầu. Bạch Mặc bị kích động.

Cảm thấy khóc cũng đủ rồi, Thương Phượng Vũ nghẹn ngào, khóc thút thít, chớp mũi đỏ lên, mắt rừng rưng nhìn hắn: “Mặc Mặc phu quân, chàng là của Vũ Nhi, không được tìm nữ nhân khác. Chàng chỉ có thể là của Vũ Nhi.”

Lời của hài đồng này như tuyên ngôn với bộ dáng được nuông chiều đến bốc đồng, khiến đám người vây xem phải kinh hô.

Thậm chí có người còn nói: “Không ngờ, thật không ngờ Liên Hoa công tử lại là hiền tế của Hiền vương. Chẳng trách gần đây hắn không đi tìm Lưu Tương cô nương. Thì ra là như vậy.”

Liều mạng áp chế ý muốn phi thân chạy trốn, khóe môi Bạch Mặc hiện ra nụ cười cứng đờ, bước chân trầm ổn rời đi.

Xong rồi, xong rồi, thanh danh một đời của mình thế là xong rồi.

Mặc cho Bạch Mặc tránh như thế nào, không muốn như thế nào thì tin hắn là phu quân của tiểu quận chúa sáu tuổi của Hiền vương giống như mọc thêm cánh bay đi, truyền khắp đại lục Viêm Hoa.

Mà Thương Phượng Vũ sáu tuổi đã có thể toàn lực bảo vệ hạnh phúc của mình liền trở thành mẫu mực của thiếu nữ nơi khuê phòng của đại lục Viêm Hoa.

8. Chương 8: Ước Hẹn Giờ Hợi, Tai Họa Của Bạch Mặc

Hiền vương phủ, huyên náo xong thì khôi phục yên tĩnh.

Xác định Thương Phượng Vũ đã ngủ, Bạch Mặc rón rén ra khỏi phòng của mình, nhìn quanh quất một chút mọi chuyện trong viện, xác định không có người thì phi thân, biến mất khỏi phủ.

Trong thư phòng đèn dầu vẫn cháy sáng, Thương Thiên Vũ vẫn đang làm việc nhưng khóe môi hắn lại nhếch lên nụ cười như có như không.

Chuyện xảy ra bên hồ đêm nay Thương Thiên Vũ đã biết. Đang lúc hắn tranh thủ thời gian, trong đầu họa lại tình cảnh lúc đó ở ven hồ thì cửa thư phòng bật mở, sau đó một tiểu thân thể mang theo mùi hương thơm ngát nhào vào ngực hắn.

“Phụ thân, người và Vũ Nhi đi bắt kẻ gian dân được không?” Tiếng nói non nớt đầy khó chịu ngọt ngào mà vẫn bắt chước giọng điệu của người lớn.

Nghe vậy, nụ cười của Thương Thiên Vũ cứng lại trên mặt, khóe môi khẽ co quắp. Nhưng dù sao cũng là người từng trải qua nhiều sóng gió, chỉ một lát sau liền khôi phục bình tĩnh: “Vũ Nhi, ý của con là gì?” Thông minh bất phàm như hắn nhưng lúc này không ngại học hỏi kẻ dưới.

Bắt kẻ gian dân, nữ nhi gần sáu tuổi của hắn nói muốn đi bắt kẻ gian dân. Điều này khiến hắn thấy bối rối, mê muội, dù có nghĩ đến nát óc cũng không tìm ra nguyên nhân.

“Phụ thân, người đồng ý với Vũ Nhi đi.” Nằm trong lòng Thương Thiên Vũ, Thương Phượng Vũ dùng giọng nói mang theo buồn khổ.

Ha ha, Xuân Dạ Các, Văn Thanh, ước hẹn vào giờ Hợi, Bạch Mặc, người khá lắm. Dám vào lúc ta không để ý mà đi tìm nữ nhân khác. Được, được, được lắm. Nơi Thương Thiên Vũ không nhìn thấy, đáy mắt của Thương Phượng Vũ hiện lên ngọn lửa.

“Vũ Nhi, con nói cho phụ thân sao lại muốn đi bắt kẻ gian dân? Là ai nói cho con biết đi bắt kẻ gian dân?” Đưa tay ra ôm ngang lấy Thương Phượng Vũ, Thương Thiên Vũ nhẹ giọng hỏi.

Thương Thiên Vũ nghĩ nhất định có người nói lung tung gì đó với nữ nhi của mình rồi. Nếu không thì sao nó còn nhỏ như thế lại biết bắt kẻ gian dân.

“Không ai nói cho Vũ Nhi. Là Vũ Nhi tự nói.” Thấy Thương Thiên Vũ muốn nói gì đó, Thương Phượng Vũ tiếp tục: “Phụ thân, nhanh lên, nếu không Mặc Mặc phu quân sẽ bị nữ nhân xấu kia ăn hết.”

“Bạch Mặc? Hắn làm sao?” Bạch Mặc sẽ bị nữ nhân xấu ăn hết? Rốt cuộc trong đầu nữ nhi của mình chứa cái gì vậy? Thương Thiên Vũ tò mò.

“Phụ thân, phụ thân, con mặc kệ, con mặc kệ, người nhất định phải đi với con. Mặc Mặc phu quân đi tìm nữ nhân xấu rồi, hắn đi tìm nữ nhân xấu rồi.” Nhảy khỏi lòng Thương Thiên Vũ, Thương Phượng Vũ giẫm đôi chân nhỏ, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài đều là sốt ruột.

Nhớ đến chuyện xảy ra ở bờ hồ, Thương Thiên Vũ liền sáng tỏ. Nhưng hắn không ngăn cản mà vỗ tay một cái.

Trong thư phòng sáng ngời, trống trải xuất hiện một người mặc đồ đen.

“Tham kiến chủ tử.” Người vừa tới quỳ một chân trên đất, cung kính hành lễ. Là nữ nhân.

Thương Phượng Vũ tò mò nhìn nữ nhân quỳ trên đất, ngẩng đầu nhìn về phía Thương Thiên Vũ.

Thương Thiên Vũ ôm Thương Phượng Vũ từ dưới đất lên, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Minh Nguyệt, người và Nhật Chiêu đi ra ngoài với Vũ Nhi. Tất cả nghe theo lời Vũ Nhi.”

“Vâng.” Giọng của Minh Nguyệt trong trẻo lạnh lùng. Nàng biến mất ngay lập tức trong thư phòng.

“Vũ Nhi, hai người họ là thị nữ cận thân phụ thân cho con. Sau này sẽ là người của con, hiểu không?” tuy nói như vậy nhưng Thương Thiên Vũ biết chắc nữ nhi của mình nhất định sẽ hiểu.

“Biết, Vũ Nhi biết. Vậy Vũ Nhi đi trước.” Nói xong, không đợi Thương Thiên Vũ kịp phản ứng liền chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ chạy đi như bay, Thương Thiên Vũ cười, sau đó cũng đi theo. Hắn muốn xem xem rốt cuộc Vũ Nhi thông tuệ đến mức nào.

Hắn vừa mới phát hiện nữ nhi của mình bình tĩnh hơn những đứa trẻ cùng lứa. Nàng chứng kiến trong thư phòng trống rỗng xuất hiện một người nhưng không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn bình thường. Còn nhỏ mà đã có định lực như thế thật không đơn giản. Thương Thiên Vũ chỉ có thể dùng từ không đơn giản để hình dung về nàng.

Cùng cảm thán, trong lòng hắn hiện lên bóng dáng của Ngạch Mẫn, thầm than: cũng chỉ có người thông minh nhanh nhạy như nàng mới có thể dạy được một đứa bé bất phàm như vậy...

Đáng tiếc, một nữ tử thông minh lại tuyệt mỹ như thế không phải người mình yêu. Ngoại trừ cảm thán, trong lòng Thương Thiên Vũ không nghĩ gì khác.

Xuân Tiêu Các, đèn màu treo trên cao, tiếng đàn bay cao đầy phấn khởi.

Các cô nương bên trong đẹp như hoa như ngọc, mềm mại đa tình, ngợp trong vàng son, khiến tất cả các nam nhân như được sống trong tiên cảnh.

Hậu viện Thủy Tạ tiểu các, từng bụi trúc mang lại vẻ thanh tịnh, đẹp đẽ, nhã nhặn lịch sự.

Trắng sáng chiếu soi, tiếng tiêu vang lên, say người nơi nào, khóa chặt tâm người nào...(ta biết nó là thơ hoặc trong một khúc nào đó, nhưng bắt tài @.@)

Một khúc kết thúc, buông trường tiêu trong tay, Bạch Mặc quay đầu nhìn Văn Thanh mặc sa y màu tím giống u lan trong cốc, đáy mắt lóe lên sự bối rối.

Cuối cùng, hắn bước về phía Văn Thanh, ôm eo nàng, đi vào trong phòng.

“Minh Nguyệt, người đã lấy được thứ ta muốn chưa?” trong chỗ tối ở rừng trúc, Thương Phượng Vũ dùng giọng rất nhỏ nói.

“Đã lấy được thưa thiếu chủ tử.” Nói xong, Minh Nguyệt liền móc một vật từ trong tay áo ra, cung kính đưa đến tay Thương Phượng Vũ.

Nhật Chiêu đứng bên cạnh nhìn thấy món đồ thì run lên, ánh mắt nhìn Thương Phượng Vũ như có thêm gì đó.

“Sau khi tiến vào thì mỗi người các người dùng thủ pháp điểm huyết sở trường của mình bắt hắn tại chỗ cho ta, rồi lôi nữ nhân kia đi. Đừng thương tổn nàng, an bài tốt cho nàng, biết chưa?” lời nói non nớt rành mạch phân minh, mang theo khí thế không được nghi ngờ.

“Vâng.” Minh Nguyệt và Nhật Chiêu đáp một tiếng. Trong giọng nói ngắn gọn mạnh mẽ mang theo sự run rẩy rất nhỏ.

Trong lầu các, xuân tình nồng đậm.

Sa y màu tím và quần áo bạch sắc phân tán trên thảm.

Màn trướng tầng tầng dao động. Vật trang trí ở hai đầu cũng lay động theo.

Tiếng thở gấp ồ ồ hòa vào tiếng rên rỉ như có như không, còn có tiếng mút từng đợt thật kích thích...

Lặng yên không tiếng động bước vào phòng.

Nhìn quần áo phân tán trên đất, nghe tiếng thở và tiếng rên rỉ truyền ra từ trong màn trướng, trong tim Thương Phượng Vũ dâng lên ngọn lửa. Nàng nâng tay nhỏ bé lên ra hiệu điểm huyết với Minh Nguyệt và Nhật Chiêu.

Hai người nhìn nhau, thân thể như quỷ mị đến gần bên giường, vén màn trướng lên. Người trên giường chưa kịp phản ứng thì điểm một cái rồi vén màn trướng lên, đứng sang một bên chờ phân phó...

Mặt hai người ửng hồng, mắt nhìn thẳng phía trước, không dám quay đầu.

Thân trên xích lô, hạ thân chỉ có một chiếc quần lót, trên mặt vẫn còn sắc đỏ vì kích tình, không thể động dậy, Bạch Mặc chỉ có thể dùng tài hùng biện: “Đồ nhi ngoan, con đang làm gì vậy? Mau giải huyết cho ta.” Tim hắn đập thình thịch như đạo tặc bị chủ nhà bắt được, chột dạ, luống cuống, sau đó là sợ hãi.

Không phải nàng đã ngủ sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Hai nữ nhân bên người nàng là ai? Nàng muốn làm gì? Sao lại điểm huyết mình?

Chết tiệt, chết tiệt, đây là thủ pháp điểm huyết gì? Sao mình không thể giải được? Xong rồi, xong rồi, bộ dáng mình thế này xuất hiện trước mặt nàng. Xong rồi, xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, hoang mang lo sợ, tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, Bạch Mặc cảm thấy bất an mãnh liệt. Nụ cười cứng đờ, lời nói ôn hòa, không ai biết hắn gấp muốn chết.

Cười tươi như hoa, đi từng bước nhỏ, Thương Phượng Vũ chậm chạp đi tới bên giường.

Nàng càng đến gần, tim của Bạch Mặc càng đập nhanh hơn, cơ hồ như hít thở không thông. Hô hấp hắn nhanh hơn, lồng ngực phập phồng, đôi môi khẽ run: “Vũ Nhi, mau giải huyết cho ta. Chúng ta về nhà, về nhà.” Nhìn bóng người càng ngày càng gần, mồ hôi hắn chảy thành dòng xuống...

Tốt, tốt, phản ứng rất tốt, biểu hiện rõ ràng trong lòng hắn có mình. Ôm ý nghĩ này, lửa giận trong lòng Thương Phượng Vũ giảm đi nhưng nụ cười trên mặt chỉ tăng lên chứ không nhạt đi.

“Minh Nguyệt, lấy y phục màu tím tới đây.” Ngưng mắt nhìn Văn Thanh xích lô trên giường, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng nói.

Nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân. Đạo lý này Thương Phượng Vũ biết rất sớm.

Minh Nguyệt cúi đầu đưa quần áo đến tay Thương Phượng Vũ rồi đứng thẳng tại chỗ.

Tay cầm áo, Thương Phượng Vũ gian nan mặc lại tử tế cho Văn Thanh, sau đó ngưng mắt nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Người lớn hơn Vũ Nhi, Vũ Nhi vốn nên gọi người một tiếng tỷ tỷ. Nhưng địa vị và thân phận của Vũ Nhi không cho phép Vũ Nhi làm càn như vậy. Làm vậy là không có quy củ.”

“Không dám nhận.” Văn Thanh lạnh lùng đáp. Lúc này nàng coi tiểu hài tử sáu tuổi trước mắt là tình địch.

“Lúc Vũ Nhi còn rất nhỏ, mẫu thân từng nói nếu có một ngày gặp được người mình thích thì phải nắm chặt trong tay, không được buông ra. Hạnh phúc phải tự mình tranh thủ, không phải do người khác bố thí, càng không phải là chờ đợi.” Khi Thương Phượng Vũ nói những lời này, sự thiên chân vô tà thường ngày không còn mà thay vào đó là trịnh trọng.

Một hài đồng lại nói với người lớn về chuyện tình yêu, ai cũng sẽ coi là chuyện cười, cảm thấy không thể tin được.

“Người biết yêu là gì sao? Một đứa bé như ngươi thì biết yêu là gì sao?” Văn Thanh hỏi ngược lại, mang theo ý giễu cợt nồng đậm.

“Vũ Nhi không biết nhưng Vũ Nhi rất rõ ràng mình không muốn bên cạnh Mặc Mặc phu quân có thêm người khác. Hẳn chỉ có thể là của Vũ Nhi, ai cũng không thể đụng vào.” Lời nói vô cùng kiên định phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn phồng nộn.

“Ha ha, nực cười, thật nực cười, Hường Văn Thanh ta trở nên ngây thơ như vậy từ khi nào? Cư nhiên nói về tình yêu với một tiểu oa nhi chưa dứt sữa. Nói về tình yêu, thậm chí còn đến đoạt một nam nhân, nực cười, nực cười quá.” Tuy nói vậy nhưng vẻ mặt nàng lại không cho là đúng.

“Không, không nực cười chút nào. Ai nói tuổi còn nhỏ thì không thể thích ai? Vũ Nhi thích Mặc Mặc phu quân. Mặc dù hẳn không coi trọng Vũ Nhi, chỉ coi Vũ Nhi là đứa bé nhưng Vũ Nhi sẽ không bỏ qua. Một ngày nào đó Vũ Nhi sẽ trưởng thành. Mặc dù còn một thời gian rất dài nữa nhưng Vũ Nhi sẽ bảo vệ hẳn chặt chẽ, không để nữ nhân khác xuất hiện bên cạnh hẳn, càng không cho hẳn có cơ hội ra ngoài tìm nữ nhân.” Thương Phượng Vũ chăm chú nhìn Hường Văn Thanh, biểu đạt ý của mình rất rõ ràng.

Bạch Mặc, người thấy không? Ta không giống người khác. Người không hiểu ta vậy dùng chuyện phong lưu này của người để người hiểu cho rõ ràng...

Thấy rõ ràng ta là không chỉ là nữ hài tử mà còn là nữ hài tử muốn dây dưa cả đời với người.

Người như ánh mặt trời...

Sự thoải mái của người....

Sự ngây thơ hiền lành của người...

Nụ cười thuần khiết của người...

Ta đều thích... Rất thích... Rất thích...

Nếu trên người ta không có những thứ này thì hãy để ta nắm chặt người – người có những thứ này.

Bạch Mặc...gặp ta...người nhất định không thể chạy thoát...

Lên trời xuống đất, lên thiên đường xuống địa ngục, người cũng không thể nào thoát khỏi...

Nhìn người còn nhỏ tuổi nhưng lại có phong cách và tâm cơ không ai cùng lứa có được này, Hường Văn Thanh cười: “Thua không hối hận. Ta đã cố gắng...” Lệ chảy ra khỏi khóe mắt. Cho dù không cam lòng, cho dù oán hận nhưng nàng vô lực, vô lực tranh đoạt với Thương Phượng Vũ.

Thua, thua không còn manh giáp...

Âm thầm rơi lệ, khóc không thành tiếng...

Thương Phượng Vũ phát tay một cái. Minh Nguyệt và Nhật Chiêu tiến lên.

“Đưa được cho hẳn ăn đi. Các người mang nàng xuống, an bài cho tốt, không được sơ xuất. Hiểu không?” Bạch Mặc, hãy tiếp nhận trừng phạt, nhìn cho rõ tâm nguyện của ta...

Minh Nguyệt và Nhật Chiêu nhanh chóng làm xong mọi chuyện, mang Văn Thanh đang khóc đến thất thần rời đi...

Trong phòng chỉ còn lại Bạch Mặc đang hoảng hốt và Thương Phượng Vũ với vẻ mặt tươi cười.

Thương Phượng Vũ lấy một vật trong ngực ra, nhẹ giọng nói với Bạch Mặc: “Mặc Mặc phu quân, đêm vẫn còn rất dài, hãy để Vũ Nhi hầu hạ chàng thật tốt.”

Dứt lời, người đã tới gần.

Thấy người, mồ hôi lạnh của Bạch Mặc càng tuôn nhiều hơn....Cũng không dám nói chuyện...

Bởi vì nụ cười của Thương Phượng Vũ rất đẹp, sáng lạn đến mức hẳn không thể khinh thường, không dám nhìn thẳng, chỉ có thể thở dồn dập, mồ hôi đầm đìa nhìn Thương Phượng Vũ lần đến....

Đúng vậy, giờ Hợi vừa qua.Đêm còn rất dài....Rất dài.

9. Chương 9: Ước Hẹn Giờ Hợi, Tai Họa Của Bạch Mặc (2)

Hương hoa thoang thoảng, đồ vật màu đỏ thắm, nửa thân trần, ẩm áp mà ái muội.

Trên giường, trong màn trướng.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi ngoan, chúng ta về nhà đi, về nhà thôi.” Trong phòng mát mẻ nhưng đầu Bạch Mặc đầy mồ hôi, nụ cười trên mặt cũng rất mất tự nhiên.

Thương Phượng Vũ ngẩng đầu lên nhìn Bạch Mặc, nhẹ nhàng cười một tiếng rồi tiếp tục xem quyển sách trên tay.

“Đồng Cung Đồ” – một quyển kỳ thư thượng cổ, cũng là một quyển kỳ thư viết về chuyện phòng the. Có lời đồn rằng nếu có thể tập được mộ chiêu nửa thức trong cuốn sách này liền trở thành vô địch trên giường, vĩnh viễn chiếm thượng phong.

Có kẻ thái dương bỏ âm, thái âm bỏ dương đến mức thành tiên...

Nhìn đôi tay nhỏ bé của Thương Phượng Vũ đang cầm quyển sách kia, Bạch Mặc không chỉ mồ hôi đầy đầu mà cả ở trong lòng...

Hắn vẫn còn một tia hy vọng rằng Thương Phượng Vũ còn nhỏ, là đứa bé chưa hiểu chuyện, khẳng định là nàng đọc không hiểu quyển sách này.

Lúc này đây nàng cầm trong tay quyển sách này chỉ là trùng hợp, trùng hợp mà thôi. Nàng không có nghiên cứu hình vẽ trong sách...

Có đúng không? Là trùng hợp sao? Thương Phượng Vũ không hiểu gì thật sao?

Trăng treo cao trên bầu trời đêm, sao làm bạn bên cạnh, bên ngoài lầu trúc vẫn an tĩnh.

Trò đùa trong lầu trúc bắt đầu!!

Người xem náo nhiệt đã đến đủ nhưng nắp trong chỗ tối...

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, con muốn làm gì? Con muốn làm gì? Mau dừng tay, dừng tay, dừng tay lại.” giọng của Bạch Mặc bất thường, kêu to không chút lý trí nào.

Nhưng sao tiếng kêu này lại khàn khàn và khẽ run?

Thương Phượng Vũ cười sáng chói, lơ đi lời Bạch Mặc, tay cầm một thanh đao nhỏ màu bạc, vạch trên hạ thân của Bạch Mặc. Trong lúc lơ đãng nàng đụng phải một chỗ.

Bạch Mặc hít một hơi lạnh khí, cả người căng thẳng nhưng không thể phản kháng được.

“Vũ Nhi, dừng tay, dừng tay, con có biết con đang làm gì không?” Chết tiệt, chết tiệt, nàng cười trên người mình làm gì? Tay cầm thanh đao nhỏ khoa tay múa chân gì trên hạ thân mình vậy? Chẳng lẽ nàng muốn...

Bị ý tưởng chợt nảy ra làm cho sợ hết hồn, Bạch Mặc nóng nảy, trên trán nổi gân xanh, sắc mặt tái nhợt. Mồ hôi tuôn như mưa trên trán.

“Dừng tay, dừng tay lại, Thương Phượng Vũ, con dừng tay cho ta.” Bạch Mặc kêu to.

Tiếng kêu đột nhiên trở lên lớn hơn, người núp trong chỗ tối xem náo nhiệt không dám chậm trễ, trực tiếp hiện thân, đến gần cửa sổ của lầu trúc.

Cửa sổ không che rèm nên có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện trong lầu trúc. Khi ánh mắt của mọi người xem náo nhiệt nhìn thấy cảnh tượng trong màn thì ghen hòng trần trối, đứng sững tại chỗ.

“Roẹt”, tiếng quần áo bị xé rách vang lên, kèm theo đó là tiếng kêu to đầy luống cuống.

Tiếng động này đánh thức người xem náo nhiệt, lòng người bị xé rách y phục lạnh lẽo.

Im lặng không lên tiếng, trên mặt nở nụ cười hồn nhiên, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng đứng dậy, ngồi lên hạ thân của Bạch Mặc, cái mông nho nhỏ ngồi ngay lên một chỗ. Tay nhỏ bé xoa lồng ngực của hắn, ngón tay vẽ từng vòng lên điểm hồng trên ngực.

Căng thẳng lui đi, sau đó là lúng túng và ngượng ngùng, nhưng mặc cho Bạch Mặc căng thẳng và ngượng ngùng thế nào đi chăng nữa cũng không cách nào quên được khoái cảm tê dại trên thân.

Hô hấp nhanh hơn, miệng khô lưỡi đắng, mặt ửng đỏ, một vị trí trên hạ thân không kiềm chế được mà dựng thẳng lên.

“Thương Phượng Vũ, xuống cho ta, xuống.” Sự xấu hổ của Bạch Mặc lên tới não, thẹn quá hóa giận. Hắn có thể nói bằng thanh âm mang theo tình dục nhưng không có chút sức mạnh nào mà ngược lại lại có chút gấp gáp.

“Mặc Mặc phu quân, chàng sao vậy? Sao chàng đổ nhiều mồ hôi thế? Vũ Nhi lau giúp chàng nhé.” Thương Phượng Vũ nói chuyện nhưng Bạch Mặc lại cảm thấy không ổn.

Lật người xuống, tay cầm khăn lụa ở bên cạnh, khuôn mặt phấn điều ngọc mài nở nụ cười, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng lau cho Bạch Mặc.

Gương mặt tuần tú, cổ, xương quai xanh, trên ngực, một đường trượt thẳng xuống hạ thân. Quần lót che trên hạ thân hắn sớm đã bị xé nát, vật dăng trào đứng thẳng lộ trước mắt Thương Phượng Vũ.

“Ai nha, Mặc Mặc phu quân, chỗ này của chàng đổ nhiều mồ hôi thật. Vũ Nhi nhất định sẽ lau sạch cho chàng.” Dứt lời, không đợi Bạch Mặc vùng vẫy giãy chết, tay cầm khăn lụa của Thương Phượng Vũ đã nhẹ nhàng vuốt lên.

“Oành” một tiếng, thân thể và lý trí của Bạch Mặc bùng nổ theo sự vuốt ve như có như không của Thương Phượng Vũ.

“Thương Phượng Vũ, con dừng tay cho ta. Dừng tay, nơi đó không thể đụng vào, không thể đụng, dừng tay, dừng tay, dừng tay.”

“Tại sao? Trên sách nói như vậy mà? Còn có cả hình vẽ nữa.” Đôi mắt to đen nhánh linh động hiện ra sự khó hiểu, động tác trong tay không dừng lại.

Tiếng thở gấp thô ráp, dục vọng trong mắt càng đậm, thân thể từ không thể nhúc nhích đã có thể cử động nhưng chỉ có thể hoạt động eo và hạ thân...

Phản ứng như thế này khiến Bạch Mặc khóc không ra nước mắt. Hắn thà bị như vừa rồi cũng không muốn như bây giờ, chỉ có thể hoạt động được hạ thân.

Bạch Mặc muốn mình bất tỉnh... Nhưng khoái cảm trí mạng từ hạ thân khiến hắn tùy thời có thể bắn ra đã nhiều loạn lòng và tâm hồn của hắn...

“Ah, biến thành màu đỏ rồi, thật kỳ lạ.” Thương Phượng Vũ nằm nghiêng bên cạnh Bạch Mặc, nhìn vào ngực của hắn, mặt tràn đầy kinh ngạc mà nói.

Nghe vậy, Bạch Mặc sợ run trong lòng, kiềm chế dục vọng, phân thân run lên.

Phản ứng của thân thể khiến Bạch Mặc vừa thẹn vừa cáu, hận không thể tìm một cái hố mà chui vào. Tuần nhan hắn ửng đỏ, mắt mang theo xấu hổ. Lúc này tinh thần hắn phần chần như ánh mặt trời, trở nên đặc biệt mê người, đặc biệt khiến cho người ta muốn khi dễ...

Trên thực tế có người vừa nhìn thấy đã hiện ra chủ ý, bắt tay vào khi dễ hắn...

Thương Phượng Vũ cúi người lại gần, đưa cái miệng nhỏ nhắn đến gần hạt đậu màu hồng trên ngực Bạch Mặc, đưa cái lưỡi thơm liếm một cái lên hạt đậu đang run run. Sau đó còn dùng răng cắn nhẹ một cái.

Cảm giác tê dại ngứa ngáy khiến Bạch Mặc không nhịn được mà rên rỉ thành tiếng. Ý thức được tiếng kêu của mình, hắn lo im miệng, cắn chặt môi... Nhưng trong mắt nổi lên ham muốn, mặt đỏ ửng như hồng mai nở rộ, hầu kết chuyển động, miệng đắng lưỡi khô. Hạ thân càng trở nên khó chịu, muốn được phát tiết.

“Ừm, Mặc Mặc phụ quân, sao mồ hôi của chàng càng lau càng nhiều vậy? Hay Vũ Nhi giúp chàng buộc lại nhé? Buộc lại nó sẽ không chảy mồ hôi nữa. Hi hi...” Cười hồn nhiên, Thương Phượng Vũ lấy ra một sợi dây màu đỏ, buộc lên hạ thân đang ngẩng cao đầu của Bạch Mặc...

Nhưng nàng không trói nó lại mà đưa tay nhỏ bé cầm lấy, khuấy động trên dưới.

Thân thể run lên, đầu óc choáng váng, khoái cảm tê dại từ hạ thân khiến Bạch Mặc đánh mất lý trí. Đôi mắt nhiễm tình dục sâu thêm.

Thấy thế, Thương Phượng Vũ dùng dây màu đỏ trói từng vòng lên hạ thân đang ngẩng cao đầu...

Đang lúc phiêu phiêu dục tiên thì đột nhiên bị người kéo xuống khỏi đám mây, thần trí trở về, xấu hổ tăng lên...

Người đứng ngoài xem náo nhiệt đã sớm chịu không nổi, sắc mặt đen thui, trên trán hiện lên sự giận dữ. Hắn lách mình vào phòng, điểm nhẹ một cái khiến Bạch Mặc đang xích lô ngất đi rồi ôm lấy Thương Phượng Vũ đang gây tai họa biến mất khỏi phòng...

Người nọ vừa biến mất thì có một người vào trong. Người đó cười một tiếng rồi cắt xoẹt xoẹt sợi dây đang trói Bạch Mặc, sau đó ưu nhã rời khỏi lầu trúc.

Trong rừng trúc an tĩnh vang lên tiếng cười sáng lãng...Rất lâu mới tản đi...

10. Chương 10: Sóng Gió Bắt Kể Gian Dân, Sóng Ngầm Khởi Động

Trong thư phòng, tuy đã gần nửa đêm nhưng đèn vẫn sáng rực.

“Minh Nguyệt, sau khi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Thương Thiên Vũ nheo đôi mắt phượng, dựa vào ghế, thần nhiên hỏi.

Nghe vậy, Minh Nguyệt hơi ngẩn ra nhưng khôi phục rất nhanh: “Thiếu chủ tử hỏi nô tỳ vài chuyện.”

“Hả?”

Chỉ một tiếng hả rất nhẹ nhưng Minh Nguyệt hiểu ý: “Thiếu chủ tử hỏi nô tỳ tại sao Bạch công tử lại đi tìm nữ nhân khác. Lúc ấy nô tỳ chỉ nói một câu.” Nói đến đây, Minh Nguyệt dừng lại một chút: “Nô tỳ nói, đó là bởi vì Bạch công tử muốn nữ nhân nên mới đi tìm nữ nhân.”

Khóe môi xinh đẹp của Thương Thiên Vũ hơi co lại: “Nói tiếp.”

“Thiếu chủ tử nói người cũng là nữ nhân, sao Bạch công tử còn muốn tìm người khác.” Nhớ lại vẻ mặt bối rối của Thương Phượng Vũ lúc đó, Minh Nguyệt luôn hỉ giận không nộ lại nhếch môi cười.

Vũ Nhi, nữ nhi của ta, rốt cuộc trong đầu con có cái gì? Nhớ lại cảnh tượng trong lầu trúc, Thương Thiên Vũ nảy sinh nghi ngờ.

“Ừ.” Thương Thiên Vũ không tỏ thái độ, chỉ ừ nhẹ một tiếng.

“Nô tỳ nói với thiếu chủ tử đó là do người còn nhỏ, không thể thỏa mãn nhu cầu của Bạch công tử nên hắn mới ra ngoài tìm nữ nhân khác.” Minh Nguyệt lãnh khốc, Minh Nguyệt vô tình, Minh Nguyệt đấu tranh trong bóng tối nhưng nàng không phải là đứa ngốc trong chuyện tình cảm. Nàng rất trung thành với Thương Thiên Vũ. Khi hắn giao nàng cho Thương Phượng Vũ thì nàng đã coi Thương Phượng Vũ là tất cả của mình, sẵn sàng dâng cả tính mạng.

Cho nên dù Thương Phượng Vũ hỏi gì, nói gì, nàng đều nói thật.

Minh Nguyệt vừa dứt lời thì Thương Thiên Vũ liền mở mắt, đáy mắt thoáng qua ám quang.

Hai tay Minh Nguyệt nắm chặt, vô lực quy xuống đất nhưng trong lòng cảm thấy kỳ quái. Không biết mình đã làm sai cái gì? Sao chủ tử lại nổi giận?

Thương Thiên Vũ quét Minh Nguyệt một cái, mị mắt: “Sau đó?”

Minh Nguyệt âm thầm lau mồ hôi lạnh, nói tiếp: “Thiếu chủ tử lại hỏi người làm sao mới có thể thỏa mãn được nhu cầu của Bạch công tử.” Nàng dùng khóe mắt trộm nhìn Thương Thiên Vũ, thấy hắn không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm: “Nô tỳ liền nói cho thiếu chủ tử rằng chỉ cần có thể thỏa mãn thân thể Bạch công tử thì hắn sẽ không ra ngoài tìm nữ nhân khác.”

Thỏa mãn thân thể...Thuộc hạ của mình xúi bẩy nữ nhi của mình đi đùa giỡn nam nhân. Thương Thiên Vũ không hỏi tiếp nhưng hắn có thể đoán được mọi chuyện tiếp theo.

Cũng chính từ giây phút này, Thương Thiên Vũ bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề. Đó là mình có nên chọn vài người linh hoạt cho Thương Phượng Vũ không để phòng chuyện như thế này lại xảy ra.

Nhưng nữ nhi thật khiến người ta ngạc nhiên. Cư nhiên cầm Đông Cung Đồ đi...Nàng còn nhỏ tuổi như vậy. Cũng may tuổi nàng còn nhỏ, nếu không, tối nay...

Không dám tưởng tượng, không dám tưởng tượng...

Tuy trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng trên mặt Thương Thiên Vũ lại nở nụ cười như có như không.

Nụ cười này đã xua tan lo lắng trong lòng Minh Nguyệt.

Đêm sâu vô cùng.

Đèn trong phòng một người cũng sáng rực, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng nói chuyện.

Sóng gió bất kể gian dân, sóng ngầm khởi động.

“Vũ Nhi, nói cho đại ca biết tại sao lại làm như vậy?” Thương Phượng Ngôn tái mặt, đáy mắt mang theo lửa giận, cắn răng hỏi Thương Phượng Ngôn đang nhìn mình bằng ánh mắt mê man.

Chết tiệt, chết tiệt, sao Bạch Mặc lại dám làm vậy với Vũ Nhi? Nhớ lại cảnh tượng trong lầu trúc, lửa trong lòng Thương Phượng Ngôn dâng cao. Hắn âm thầm thề rằng một ngày nào đó sẽ băm Bạch Mặc thành trăm mảnh, khiến hắn sống không bằng chết.

Thương Phượng Ngôn vốn thanh lãnh nhưng không thể giữ vững sự lạnh lùng và tỉnh táo trong chuyện này. Hắn như con hổ bị giam phải đuôi, nhảy dựng lên.

“Phượng Ngôn ca ca, huynh nói gì vậy? Vũ Nhi không hiểu.” Thương Phượng Vũ chớp đôi mắt to đen nhánh linh động, hỏi bằng giọng nghi ngờ.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ thuần khiết đáng yêu của Thương Phượng Vũ, Thương Phượng Ngôn ngẩn ra. Mặt hắn ửng đỏ, tuần nhan thêm chút trầm tư. Hắn chậm rãi mở miệng: “Nói cho đại ca biết tại sao trong lầu trúc muối, muối lại làm vậy với Bạch Mặc?” Bị ánh mắt thiên chân vô tà của Thương Phượng Vũ nhìn chăm chú, Thương Phượng Ngôn xấu hổ, khẽ quay đầu nhìn chỗ khác, chờ câu trả lời.

Thương Phượng Vũ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cười.

Nghe tiếng cười, Thương Phượng Ngôn khó hiểu, “Vũ Nhi, muội cười cái gì?”

Thương Phượng Vũ cười với Thương Phượng Ngôn, móc trong ngực ra một vật, dùng tay nhỏ bé vuốt ve, mở món đồ đó ra, chỉ vào rồi nói: “Phượng Ngôn ca ca, huynh muốn nói đến cái này à? Đó là thứ Vũ Nhi dùng để thỏa mãn Mặc Mặc phu quân.”

Nhìn hình ảnh hai thân thể xích lõa đang dây dưa, tư thế nữ trên nam dưới, còn có cả hình vẽ phân thân lộ ra ngay trước mắt, Thương Phượng Ngôn choáng váng...Hắn vung tay lên, giật lấy quyển Đông Cung Đồ trên tay Thương Phượng Vũ, cực kỳ tức giận: “Ai đưa uội loại sách dâm ô này?”

Chết tiệt, chết tiệt, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai? Dám cho Vũ Nhi xem sách này? Điên mất thôi. Thương Phượng Ngôn bị lửa giận trong lòng bức đến phát điên mà không có chỗ nào phát tiết. Tuần nhan trở nên khó coi, đôi môi khô gợt mím lại thật chặt.

“Là Minh Nguyệt đưa cho Vũ Nhi. Sao Phượng Ngôn ca ca lại lấy? Vũ Nhi cần nó.” Lông mi như cánh quạt của Thương Phượng Vũ động đậy, mặt tràn đầy ngây thơ nhìn Thương Phượng Ngôn. Nàng không hề để ý đến sự tức giận của hắn.

Tĩnh táo, Thương Phượng Ngôn, người phải tĩnh táo. Nàng vẫn còn là đứa bé, người không thể nổi giận, không thể nổi giận.

“Vũ Nhi, không thể học theo quyển sách này, biết chưa?” Hắn dùng giọng điệu huynh trưởng dạy dỗ muội muội với Thương Phượng Vũ.

“Tại sao?” Thương Phượng Vũ giả bộ cái gì cũng không hiểu, lấy đùa giỡn người khác làm thú vui. Cuộc đời như một vở kịch, mỗi người đều là một diễn viên...

“Bởi vì đó là thứ xấu, sẽ dạy hư Vũ Nhi nên không thể học.”

“Nhưng có vẻ như Mặc Mặc phu quân rất thích muối làm như vậy.”

Không nhắc tới Bạch Mặc còn tốt, vừa nhắc tới hắn thì lửa trong lòng Thương Phượng Ngôn lại lên cao. Nhưng hắn vẫn còn lý trí, chỉ là không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào. Thương Phượng Vũ khiến hắn lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Phượng Ngôn ca ca, Vũ Nhi không muốn Mặc Mặc phu quân đi tìm nữ nhân khác nên Vũ Nhi nhất định phải thỏa mãn chàng.” Cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ nói lời khiến cho Thương Phượng Ngôn bốc hỏa.

Thỏa mãn hắn? Thỏa mãn Bạch Mặc? Chết tiệt, chết tiệt, điên mất, điên mất thôi. Thương Phượng Ngôn nắm chặt hai nắm đấm đến mức các khớp xương trắng bệch, hít thở thật sâu, thềm đề nén lửa giận sắp bộc phát.

“Vũ Nhi, nhớ, sau này không thể làm vậy. Nếu có chuyện như thế này, muội tới tìm đại ca. Đại ca sẽ giúp muội thu thập hắn, biết chưa?”

“A.” Thương Phượng Vũ cái hiểu cái không, gật đầu một cái. Sau đó như nhớ ra gì đó, nàng nói: “Phượng Ngôn ca ca, sao huynh lại lấy sách của Vũ Nhi? Chẳng lẽ huynh cũng cần thỏa mãn?”

“Cái gì?” Thương Phượng Ngôn ngu ngơ.

“Phượng Ngôn ca ca cũng cần thỏa mãn nên mới lấy sách của Vũ Nhi, đúng không?” Thương Phượng Vũ không nhanh không chậm lặp lại câu vừa nói.

Tuần nhan đỏ ửng, trên trán hiện lên vạch đen, Thương Phượng Ngôn cắn răng mà nói: “Không phải.”

Đưa tay nhỏ bé ra, cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ phun ra một câu: “Phượng Ngôn ca ca trả sách cho Vũ Nhi đi. Vũ Nhi còn cần nó.”

“Không được, đó là uế vật, muội không được xem nữa.”

“Phượng Ngôn ca ca cần thỏa mãn.” Thương Phượng Vũ khẳng định.

“Không có.” Thương Phượng Vũ khê mở môi mỏng, bình tĩnh mà phủ nhận.

“Không đúng. Phượng Ngôn ca ca chính là cần thỏa mãn.” Thương Phượng Vũ tiếp tục càn quấy.

“Không có.” Trên mặt Thương Phượng Ngôn hiện lên sự xấu hổ.

“Có, có, nếu không tại sao không trả sách cho Vũ Nhi?” Tay nhỏ bé của Thương Phượng Vũ bắt được vạt áo của Thương Phượng Ngôn, nhất quyết không tha.

“Đó là uế vật, ta tuyệt đối sẽ không trả lại uội. Nó chỉ hại người thôi.” Thấy Thương Phượng Vũ cố chấp với quyển sách ô uế như vậy, cộng thêm chuyện trong lầu trúc, giọng của Thương Phượng Ngôn mang theo giận dữ. Khí thế trên người hắn cũng thay đổi.

Lông mi như cánh quạt cụp xuống, hơi nước tụ lại trong mắt, Thương Phượng Vũ cong cái miệng nhỏ nhắn, lệ trào ra từ khóe mắt, rồi khóc lớn: “Hu hu, Phượng Ngôn ca ca hung dữ với muội. Không để ý đến huynh nữa, không đối tốt với huynh nữa, hu hu hu. Phượng Ngôn ca ca xấu nhất, xấu nhất.” Thương Phượng Vũ vừa khóc thút thút vừa chỉ trích.

“Vũ Nhi, muội còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Đại ca chỉ muốn tốt uội. Đừng khóc, đừng khóc. Đại ca bảo đảm sau này sẽ không bao giờ hung dữ với muội nữa có được hay không?” Thương Phượng Ngôn âm thầm thở dài, cười tự giễu: mình so đo với một đứa bé làm gì? Có thể so đo cái gì?

Thương Phượng Vũ ngẩng đầu từ trong lòng hắn, vừa nắc vừa nói: “Phượng Ngôn ca ca hự, không thương Phượng Ngôn ca ca nữa, không yêu Phượng Ngôn ca ca nữa. Có đồ chơi cũng không cho Phượng Ngôn ca ca, có đồ ăn ngon cũng không giữ cho Phượng Ngôn ca ca, hu hu.” Nàng dẫu cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ, tiếp tục chỉ trích.

Nghe vậy, cảm xúc và tinh thần đang buộc chặt của Thương Phượng Ngôn hạ xuống, dở khóc dở cười: “Vũ Nhi, muội đó, muội đó.” Đối mặt với Thương Phượng Vũ thiên chân vô tà, Thương Phượng Ngôn chỉ có thể im lặng nhìn trời...

“Cười cái gì? Vũ Nhi nghiêm túc đó.”

“Ừ, ừ, muội nghiêm túc. Đại ca nhận sai rồi mà còn không được sao? Cho nên Vũ Nhi tiếp tục yêu đại ca đi, tiếp tục giữ đồ ăn ngon cho đại ca đi, được không?” Hắn không thể nhịn cười được.

Đêm đã khuya bên trong phòng tràn ngập dịu dàng, bầu không khí ấm áp hài hòa...

Máu mủ tình thâm, tình thâm vào xương, trần thế như một giấc mộng...Mà lại xúc động, say đắm lòng người...

Bóng trúc chập chờn, trăng sáng treo cao, ánh nến lay động trong gió đêm....

11. Chương 11: Sóng Gió Nổi Lên. Thử Nghiệm Tình Cảm

Bạch Mặc ngồi trên giường, nắm chặt tay, nện mạnh vào giường. Mặt hắn đỏ ửng đầy ngượng ngùng: “Đáng giận, đáng giận, sự sáng suốt của ta, sự trong sạch của ta. Thương Phượng Vũ, Thương Phượng Vũ, ta và người không đội trời chung, không đội trời chung, a a a a a.” Bạch Mặc ngẩng đầu gào to...

Một lát sau, cũng có lẽ là lâu sau.

Cảm thấy đã phát tiết hết buồn bực trong lòng, Bạch Mặc ngừng gào nhưng hai vai rũ xuống, lẩm bẩm: “Bạch Mặc, sao người có thể không đội trời chung với người ta được? Người ta có phụ thân lợi hại như vậy, còn có một đại ca lãnh huyết vô tình, sao người có thể không đội trời chung với người ta được? Sợ là còn chưa kịp bắt đầu thì đã bị người ta cho người bẻ gãy xương rồi. Chỉ gãy xương là còn may, sợ là họ sẽ khiến người sống không bằng chết...” Trong đầu hắn hiện lên tình cảnh mình bị chinh rất thảm, thở dài: “Aiz...Bạch Mặc, người nhận đi, nhận đi, ai bảo người không có phụ thân lợi hại, không có huynh đệ tỷ muội. Có cha nhưng chỉ biết hại người. Chấp nhận số phận đi, chấp nhận số phận của người đi. Ai bảo người ăn nhờ ở đậu, ai bảo người hoa tâm...Ừm”. Dứt lời, trong mắt Bạch Mặc nổi lên hơi nước, mắt đỏ lên, giống như xúc động đến rơi lệ...

Có câu nói, nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa đến lúc thương tâm mà thôi. Nhưng sao Bạch Mặc lại như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì mình không có phụ thân lợi hại? Sợ rằng không hẳn như vậy...

Giữa đêm khuya, một tiếng kêu to khiến người ta kinh hãi vang lên, ngay cả chim sống trong rừng trúc cũng bị dọa, vỗ cánh phành phạch, bay nháo nhác. Rất lâu sau đó trong rừng không có con chim nào dám dừng chân.

Mặc dù Thương Phượng Vũ đã phong tỏa tin tức nhưng vẫn có người biết. Còn ai là người loan truyền thì không biết được...

“Thương Phượng Vũ, Thương Phượng Vũ...Mẫn Nhi, con có thấy không, con của con rất thông minh. Còn nhỏ mà đã làm được đến mức này. Con hãy yên tâm an nghỉ, ta nhất định sẽ bảo vệ cho nó không phải âu lo cả đời. Cho dù phải dốc hết tất cả tài sản ta cũng không tiếc...Mẫn Nhi...Mẫn Nhi...” Một nam nhân

mặc tử y nhìn bức họa của Ngạch Mẫn Nhi, lẩm bẩm...Khí tức đau thương tràn ra từ người ông, đến cả hoa ngoài cửa sổ cũng bị thương, lòng người trong phòng lạnh giá.

“Phụ thân, người đừng đau lòng nữa. Mẫn Nhi trên trời có linh thiêng sẽ không muốn thấy người như thế này đâu.” Một nam nhân nói.

Nam nhân mặc tử y cười nhẹ nhàng, không để ý đến lời an ủi của hắn. “Tử Khanh, ngày kia là sinh nhật của ta, ngày mai con đến Hiền vương phủ đón Vũ Nhi. Nói với Thương Thiên Vũ, ta chấp nhận khiêu chiến của hắn.” Nam nhân mặc tử y mở miệng lần nữa, khí tức trên người thay đổi, sự bi thương ôn hòa vừa nãy nhường chỗ cho vẻ cường thế bức nhân, kiêu ngạo đến mức không ai dám lại gần, mang theo chút tà mị, chút yêu dị...Tựa như hồng mai nở trong tuyết lạnh, như đoá mạn đà la mê người dụ hoặc cả thần linh – chỉ có thể nhìn gần chứ không dám tiến lên đối diện...

“Vâng, Tử Khanh biết rồi. Nhưng người muốn tiếp nhận khiêu chiến thật sao?” Nghe tới đây là biết thân phận của nam nhân này. Hắn chính là đại cữu cữu của Thương Phượng Vũ, đại ca của Ngạch Mẫn Nhi – Ngạch Tử Khanh.

Sóng gió nổi lên, thử nghiệm tình cảm.

“Người quyết định tiếp nhận khiêu chiến của hắn sao?” Để xác định mình không nghe lầm, Ngạch Tử Khanh hỏi lại lần nữa.

“Nếu ta không tiếp nhận, hắn vẫn sẽ làm tiếp chuyện kia. Mẫn Nhi đã đi rồi, cũng nên hạ màn trò chơi này thôi.” Nam nhân mặc tử y – Ngạch Thiên Dương – nhìn bức họa Ngạch Mẫn Nhi, nói đầy thản nhiên.

Ngạch Tử Khanh nhăn mày, đáy mắt thoáng qua vẻ u ám nhưng khôi phục lại ngay lập tức: “Tử Khanh hiểu. Người nghỉ ngơi sớm đi.” Dứt lời, hắn chậm rãi đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Ngạch Tử Khanh, Ngạch Thiên Dương tự hỏi tự đáp: “Mềm lòng không sai, nhưng mềm lòng một cách mù quáng sẽ dồn bản thân và người nhà đến nơi đầu sóng ngọn gió, thậm chí có thể mất mạng...”

Nghe vậy, Ngạch Tử Khanh vừa đi tới cửa cứng người lại, giọng nói khổ sở vang lên: “Tử Khanh xin ghi nhớ lời phụ thân dạy.” Sau đó sải bước rời đi.

Giọng nói trầm thấp từ tính của Ngạch Thiên Dương vang lên sau khi Ngạch Tử Khanh rời đi: “Thương Thiên Vũ, sắp có kịch hay rồi, hy vọng ngươi là đối thủ không tệ, chứ không phải...” Hắn lẩm bẩm, không nói tiếp. Nhưng đáy mắt đầy lên sự lạnh lẽo đến thấu xương.

Đêm đã khuya, nhưng nhất định có rất nhiều người không ngủ.

Hiền vương phủ, trong phòng Thương Phượng Ngôn.

“Vũ Nhi, nếu có thể, đại ca hy vọng muội vĩnh viễn vui vẻ như vậy...Vĩnh viễn vui vẻ như vậy...” Thương Phượng Ngôn khẽ vuốt ve Thương Phượng Vũ đang ngủ say sưa rất đáng yêu trong lòng mình, khẽ nói. Trong mắt hắn tràn đầy sự triu mến nhưng sự âu lo hiện lên trên đuôi mày, dừng lại trong tim.

Người ta nói, thế sự vô thường, phong vân biến ảo, người vĩnh viễn sẽ không biết được một khắc sau sẽ có chuyện gì xảy ra...

Giờ khắc này có lẽ người vui vẻ hạnh phúc, ai có thể bảo đảm ngay sau đó người còn có thể như thế?

Người trong hoàng gia trời sinh đã vô tình, cho dù có tình cũng đều bạc tình. Trong hoàng gia, rất khó cầu sự chân thật, chân tình càng thêm khó gặp, phụ tử tương tàn, huynh đệ tàn sát lẫn nhau, liên lụy cứu tộc, từ trước đến giờ đều là một vở kịch đẫm máu vô cùng thâm trầm...Phóng tầm mắt khắp thiên hạ mệnh mông, đại lục vô biên này, quyền lợi chí cao vô thượng, hàng nghìn hàng vạn dân chúng, nếu người cầm quyền và kẻ phụ trợ không có tâm cứng rắn băng lãnh và thủ đoạn tàn khốc nhẫn tâm cùng với đầu óc thông minh cơ trí thì sao thống trị được cả một vùng trời? Sao có thể bảo vệ giang sơn bình yên?

Nhưng xét đến cùng có thể dùng câu nói này để khái quát: tất cả đều do tham vọng, là kiếp nạn từ tâm mà ra...

Cho dù có ẩn náu thì vẫn có lúc nhìn thấy mặt trời. Có điều ngày này đến sớm hay muộn mà thôi...

Đời người, dù cho người cường đại thế nào, dũng mãnh thế nào, chuyện người phải đối mặt hay sắp xảy ra với người, là niềm vui hay nỗi buồn đều do người trong cuộc lựa chọn.

Nhưng như vậy chưa đủ, người còn cần có trái tim kiên cường, lòng tin kiên định và cả bàn tay có thể điều khiển vận mệnh của mình...

Từng tia sáng phá tan màn sương mờ ảo, chiếu soi mọi vật, đã sắp bình minh.

Bạch Mặc đứng ngoài phủ Hiền vương, nhìn trái nhìn phải một lúc, điểm nhẹ mũi chân bay vào viện, sau đó lặng lẽ chạy vào phòng mình.

Một lát sau, hắn đi ra, cầm tay nải. Đang lúc hắn chuẩn bị bay ra khỏi viện thì một giọng nói ôn hòa vang lên!!

“Sớm thế này đệ muốn đi đâu?” Tiếng nói vừa cất lên thì Thương Thiên Vũ đã len người tới trước mặt hắn.

“A, là đại sư huynh à? Huynh dậy sớm vậy. Đệ muốn về nhà, ha ha, ha ha.” Bạch Mặc cười khan hai tiếng nhưng mắt không dám nhìn Thương Thiên Vũ.

“Đừng quên ước định giữa chúng ta. Ta đã làm tốt phần của mình rồi, hy vọng đệ cũng tuân thủ cam kết chứ không...” Thương Thiên Vũ nhếch môi, nhẹ nhàng cười với Bạch Mặc.

Hắn vừa nói xong thì gương mặt tuấn lãng bất phàm của Bạch Mặc tái nhợt không chút huyết sắc, khẽ run lên.

Lúc này, gió lớn thổi qua khiến tóc hai người bay loạn, tay áo bông bành. Chỉ cách hai bước chân, Bạch Mặc và Thương Thiên Vũ nhìn nhau, không nói lời nào.

Một người cười lạnh nhạt thản nhiên, một người sắc mặt tái nhợt, bối rối.

“Đệ biết. Hy vọng sau này huynh không hối hận.” Giọng Bạch Mặc không có sự vô lại thường ngày mà có thêm sự mơ hồ, tiếc hận và cả sự giác ngộ mọi chuyện nhân gian...

“Trong cuộc đời ta, chưa từng có hai chữ ‘hối hận’”. Thương Thiên Vũ nói một cách bình tĩnh mà kiên quyết, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa như gió xuân.

Gió giục mây vùn, sóng ngầm trào dâng.

Trên đường Hoàng Thành, một chiếc xe ngựa hoa lệ tảo nhă đang đi về phía trước, lái xe là một thiếu niên mi thanh mục tú. Người của Hoàng Thành đều biết chiếc xe này của phủ Ngạch Khanh, vì mặt trước và mặt sau của màn xe đều treo một đóa thanh mai bằng ngọc. Từ cánh thanh mai, một xâu chuỗi bằng ngọc đung đưa, trên có khắc chữ “Ngạch”.

“Phượng Ngôn ca ca, sao ngoại công lại đón Vũ Nhi đi?” Trong xe ngựa, đôi mắt đen nhánh linh động của Thương Phượng Vũ chứa đầy sự nghi ngờ và khó hiểu. Nàng rất tò mò vì trong trí nhớ của nàng không hề có hình ảnh của ngoại công, chỉ nghe được vài chuyện vụn vặt qua lời kể của Ngạch Mẫn Nhi.

Đó chính là ngoại công Ngạch Thiên Dương của mình là người hòa ái dễ gần, là trụ cột của đại lục Viêm Hoa, là một nam nhân tuấn mỹ bất phàm, có sức quyến rũ với hàng vạn thiếu nữ. Thậm chí còn có cả nam nhân chung tình với ông. Đến cả nam nhân cũng thích, rốt cuộc ông thu hút ở điểm nào đây? Thương Phượng Vũ rất tò mò.

“Ha ha”, Thương Phượng Ngôn cười khẽ, duỗi ngón tay điểm nhẹ mũi nàng một cái, dùng giọng ấm áp mà nói: “Vũ Nhi ngốc, ngày mai là sinh nhật của ngoại công.”

“Sao trước đây Vũ Nhi không gặp ngoại công?” Thương Phượng Vũ nhấp nháy đôi lông mi như cánh quạt, tiếp tục truy vấn.

“Gặp rồi, nhưng lúc đó Vũ Nhi còn nhỏ nên không nhớ được.” Thương Phượng Ngôn nở nụ cười.

“A, có cần Vũ Nhi chuẩn bị lễ vật chúc thọ không?”

“Không cần đâu, đại ca đã chuẩn bị rồi. Có cả của phụ thân nữa.”

“Như vậy sao được, Vũ Nhi lớn rồi, muốn dâng lễ vật chúc thọ ngoại công.”

Thương Phụng Ngôn đưa tay điểm nhẹ cái mũi của Thương Phụng Vũ lần nữa, cười nói: “Muội đó, tiểu quỷ, nhớ, đến nhà ngoại công không được nghịch ngợm, biết không?”

“Biết rồi Phụng Ngôn ca ca. Nhưng Vũ Nhi nên tặng cho ngoại công cái gì đây?” Thương Phụng Vũ kê tay lên khay trà, dùng mu bàn tay đỡ cái cằm nhỏ, ra vẻ trầm tư.

Nhìn khuôn nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu của Thương Phụng Vũ, cả bộ dạng cố làm ra vẻ trầm tư của nàng, Thương Phụng Ngôn cười không thành tiếng. Nụ cười hiện lên đôi lông mày khiến khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm phần phong tình mê người.

Khoảng hai khắc sau, xe ngựa dừng lại.

Thương Phụng Vũ được Thương Phụng Ngôn ôm xuống xe ngựa. Vừa mới xuống xe, chưa kịp xuống khỏi lòng Thương Phụng Ngôn thì nàng đã nghe thấy tiếng cười sảng lãng truyền đến từ phía trước.

“...Tiểu Vũ Nhi, đến đây đại cữu cữu ôm cái nào. Mấy ngày không gặp, đại cữu cữu nhớ con muốn chết.” Ngạch Tử Khanh mặc tử y, sải bước ra khỏi phủ Ngạch Khanh, nở nụ cười sảng lãng mừng rỡ.

Nghe tiếng, Thương Phụng Vũ ngẩng đầu từ trong lòng Thương Phụng Ngôn, bĩu môi mà nói: “Phụng Ngôn ca ca, Vũ Nhi không muốn ông ấy ôm. Ông ấy là người xấu.” Nói xong, đưa tay nhỏ bé nắm thật chặt vạt áo trước của Thương Phụng Ngôn, vùi đầu vào ngực hắn, không nói nữa.

Tiếng nàng tuy nhỏ nhưng Ngạch Tử Khanh vẫn nghe thấy như thường. Nghe Thương Phụng Vũ đánh giá về mình, nụ cười trên mặt hắn cứng lại. Sau đó Ngạch Tử Khanh tới trước mặt Thương Phụng Ngôn, mở miệng lên án với tiểu nhân nhi vùi sâu vào lòng hắn không chịu gặp ai: “Vũ Nhi, sao con lại nói đại cữu cữu thế? Ta là người tốt, được người trong Hoàng Thành công nhận. Con thật làm tổn thương lòng ta quá.”

Ký ức về lần gặp trước ở Bách Hoa Tiết vẫn còn như mới, hôm nay gặp lại lần nữa, lại nghe hắn nói vậy, Thương Phụng Vũ trong lòng Thương Phụng Ngôn kêu thầm: Người mà là nam nhân à? Người là người lớn sao? Sao lại dùng giọng điệu ủy khuất nũng nịu của hài tử mà nói chuyện, hơn nữa lại còn ở trước mặt hạ nhân cơ chứ? Chẳng lẽ mình nghe lầm à? Với sự nghi ngờ, nàng ngẩng đầu lên một lần nữa từ trong lòng Thương Phụng Ngôn.

Lời nói mang vẻ ủy khuất, tuấn nhan khổ sở không hề tươi cười, trong âm sắc có chứa sự lên án, người nào nghe cũng sẽ cho là hắn bị ủy khuất ghê gớm lắm.

Đồ dở hơi! Nam nhân này là kẻ dở hơi. Nhìn bộ dạng này của hắn, Thương Phụng Vũ thầm hạ quyết định.

Thương Phụng Ngôn dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn Ngạch Tử Khanh diễn trò, không nói lời nào.

“Lần trước ông khi dễ Mặc Mặc phu quân, ông chính là người xấu.” Thương Phụng Vũ dẩu cái miệng nhỏ nhắn, bất vi sở động mà nói lên sự thật.

Diễn đi, diễn nữa đi, cho ta xem xem ngươi có thể diễn tới trình độ nào. Nghĩ vậy, Thương Phụng Vũ càng thêm hồn nhiên và nghiêm chỉnh.

“Vũ Nhi, không được nói vậy với trưởng bối.” Thương Phụng Ngôn không sợ Ngạch Tử Khanh diễn trò, không sợ Thương Phụng Vũ nghịch ngợm trước mặt mình nhưng hắn để ý có người nói nàng không biết lễ nghi.

“Biết rồi, Phụng Ngôn ca ca.” Thương Phụng Vũ rời khỏi lòng Thương Phụng Ngôn, đứng bên cạnh hắn, để cho hắn nắm bàn tay nhỏ bé đi vào phủ.

Ngạch phủ mừng thọ, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

12. Chương 12: Sóng Ngầm Hạ. Khóa Kín Trái Tim

Ngạch phủ mừng thọ, hiển lộ phong thái ban đầu.

Sóng ngầm hạ xuống, nguyên nhân khóa kín trái tim.

Con đường lát đá màu xanh được điêu khắc từ ngọc, ngôi nhà trắng lệ nguy nga của quý nhân.

Thương Phượng Vũ ngồi ở tiền sảnh, nhớ lại quang cảnh và thiết kế của lâm viên (khu trồng cây cảnh) không kém Hiền vương phủ, thậm chí khen một tiếng. Cùng với sự tán thưởng là nhận ra ngoại công của mình là người có ảnh hưởng rất lớn. Đang lúc nàng suy nghĩ thì bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp từ tính.

“Ba năm không gặp, Vũ Nhi đã lớn như vậy rồi.” Ngạch Thiên Dương mặc một bộ cẩm y màu trắng, lặng lẽ đi vào, đứng trước mặt Thương Phượng Vũ.

Ngạch Thiên Dương đột nhiên xuất hiện nhưng Thương Phượng Ngôn và Ngạch Tử Khanh không có phản ứng gì, hiển nhiên là đã quen với việc xuất quỷ nhập thần thể này của ông. Nhưng Thương Phượng Vũ thì không như vậy. Nàng bị tiếng nói đột nhiên vang lên và bóng dáng cao lớn trước mắt làm cho sợ hết hồn, tim đập nhanh hai nhịp.

“Vũ Nhi, chào ngoại công đi.” Thương Phượng Ngôn đứng lên trong khi Thương Phượng Vũ còn đang thất thần, hành lễ ra mắt. Nhìn thấy bộ dạng sưng sờ rất ngây thơ của nàng, hần liền lên tiếng nhắc nhở.

“Phượng Ngôn ca ca, đây thật là ngoại công à?” Thương Phượng Vũ nhảy xuống ghế, đi tới trước mặt Thương Phượng Ngôn, nâng đầu nhỏ với khuôn mặt không thể tin được mà nói. Nàng thầm nhủ: nam nhân này đẹp thì đẹp thật nhưng lại mang theo mầm độc trí mạng, chỉ có thể đứng nhìn mà không thể lại gần. Lòng phòng bị của nàng được dựng nên.

“Vũ Nhi, không được vô lễ, mau chào ngoại công đi.” Thương Phượng Ngôn dùng cách khác để trả lời vấn đề của nàng.

Thấy Thương Phượng Ngôn không trả lời vấn đề của mình một cách trực tiếp, Thương Phượng Vũ quay đầu nhìn Ngạch Thiên Dương, “Người là ngoại công thật sao?” Nàng thầm từ từ bình ổn cảm xúc sợ hãi đang dâng lên trong lòng.

Ngạch Thiên Dương gật nhẹ đầu: “Không sai. Ta chính là ngoại công của con.”

“Không phải. Người nhất định đang gạt con.”

“A, sao con lại nói vậy?” Ngạch Thiên Dương tò mò, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì.

Ngạch Tử Khanh, Thương Phượng Ngôn và bốn người hầu trong nhà cũng không lên tiếng, im lặng nhìn một lớn một nhỏ nói chuyện với nhau.

“Bởi vì người còn đẹp hơn cả mẫu thân nữa cho nên người không phải ngoại công mà là bà ngoại.” Thương Phượng Vũ đắc chí tuyên bố, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Khí thế trên người nam nhân này thật phức tạp, rõ ràng là đang dùng giọng ám áp để nói chuyện nhưng sao mình lại cảm thấy lạnh lẽo và bất an?

Lời Thương Phượng Vũ vừa dứt thì Ngạch Tử Khanh liền run lên, Thương Phượng Ngôn cứng người lại, nét mặt của những người hầu trong nhà thì khó có thể suy đoán được.

Ngạch Thiên Dương cũng ngăn người một chút, sau đó ông cười khê: “Vũ Nhi, ta là ngoại công, không phải bà ngoại của con.”

“Không đúng, không đúng, nhất định là người đang trêu đùa Vũ Nhi, Vũ Nhi không mắc mưu của người đâu.” Thương Phượng Vũ cong cái miệng nhỏ nhắn, tự cho là đúng mà trả lời.

Ngạch Tử Khanh ra hiệu, người hầu trong nhà lặng yên không tiếng động lui ra ngoài, chỉ còn lại bốn người họ.

Nếu như bình thường thì chắc chắn Thương Phượng Ngôn sẽ không ngăn cản Thương Phượng Vũ bướng bỉnh như thế, nhưng hôm nay hần không thể không nói.

“Thương Phượng Vũ, không được vô lễ.” Giọng Thương Phượng Ngôn mang theo sự trách móc nặng nề, sắc mặt cũng theo đó mà trầm xuống.

Thương Phượng Vũ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hơi nước nổi lên trong mắt, khê mở cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận mà nói: “Phượng Ngôn ca ca xấu, huynh đã nói không bao giờ hung dữ với Vũ Nhi nữa. Thế

mà bây giờ huynh lại nuốt lời. Vũ Nhi không để ý đến huynh nữa.” Dứt lời nàng liền chạy nhanh ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng chạy như bay của nàng, Ngạch Thiên Dương liếc nhìn Thương Phượng Ngôn: “Phượng Ngôn, con so đo với một hài tử làm gì, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, từ lúc nào mà con trở nên dễ kích động như thế vậy?”

Thương Phượng Ngôn không nói gì, chạy theo bóng dáng đang rời đi của Thương Phượng Vũ.

Một tiếng thở dài khê khàng vang lên trong đại sảnh khi hần rời đi...

“Phụ thân, sao người lại thở dài? Là bởi vì Phượng Ngôn sao?” Ngạch Tử Khanh lên tiếng. Lúc này hần đã ngồi lên ghế, bưng một ly trà, khê nhấp một ngụm.

“Không hần là như vậy.”

“Vậy thì vì cái gì?” Ngạch Tử Khanh vốn tưởng rằng phụ thân thở dài là vì đề phòng với người nhà của Thương Phượng Ngôn. Nhưng lúc này hần lại nghe rằng không hần là như vậy nên thấy tò mò.

“Con nghĩ tại sao ta không lên tiếng mà đi vào?” Ngạch Thiên Dương ngồi lên ghế chủ vị, hỏi ngược lại.

“Con không biết.”

“Con có chú ý tới khi Vũ Nhi nghe tiếng và nhìn thấy ta nó có vẻ mặt như thế nào không?”

Ngạch Tử Khanh nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trong lòng đã hiểu ra, có điều, hần không dám khẳng định.

“Ta không phải thở dài mà là cảm thán cho Vũ Nhi.”

“Phụ thân nói như vậy là sao?” Ngạch Tử Khanh càng hiếu kỳ.

Ngạch Thiên Dương nói: “Rõ ràng nó bị khí thể tỏa ra từ người ta làm cho sợ hãi, nhưng nó lại tỉnh bơ mà nói lảng sang chuyện khác. Hơn nữa còn trong lúc vô tình mà bày ra một thể cờ nhỏ nhỏ. Nó tính toán rất tốt mỗi một bước đi và phản ứng của mỗi người.” Nhớ tới động tác xảo diệu tránh khỏi khí thể của mình của Thương Phượng Vũ, khóe miệng Ngạch Thiên Dương hơi nhếch lên, nở nụ cười trong lòng.

“Phụ thân.” Nghe đánh giá của Ngạch Thiên Dương về Thương Phượng Vũ, sắc mặt Ngạch Tử Khanh trầm xuống, đáy mắt dâng lên sự kinh ngạc. Hần không thể tin được rằng một hài tử sáu tuổi lại có tâm cơ và mưu trí như thế. Hơn nữa nó còn thản nhiên không gợn sóng mà đặt ra một thể cờ để tránh khỏi sự dò xét của Ngạch Thiên Dương. Theo hần, Thương Phượng Vũ chỉ cơ trí hơn, đáng dấp đáng yêu hơn hài tử bình thường một chút thôi. Nhưng lời của Ngạch Thiên Dương lại làm hần rơi vào trầm tư.

“Khó tin đúng không? Nhưng đây là sự thật.”

Nghe sự đánh giá và suy đoán như thế, Ngạch Tử Khanh trầm mặc.

Trong hoa viên, Thương Phượng Vũ đứng trước một cây hoa lan, nói thầm: “Bông hoa, người là tốt nhất. Người không hung dữ với Vũ Nhi, còn tỏa hương thơm cho Vũ Nhi. Phượng Ngôn ca ca xấu nhất, huynh ấy luôn khi dễ Vũ Nhi. Cho nên sau này Vũ Nhi sẽ không nói chuyện với huynh ấy nữa.”

“Vũ Nhi, vẫn còn giận đại ca à?” Thương Phượng Ngôn nghe nàng nói thầm, vừa dứt lời thì hần mới lên tiếng.

“Hừ.” Thương Phượng Vũ nghiêng đầu, hạ mi mắt, hừ nhẹ, im lặng.

Thương Phượng Ngôn tiến lên hai bước, bế nàng lên.

Thương Phượng Vũ quay đầu đi, chu cái miệng nhỏ nhắn, không thèm nhìn mặt hần, cũng không lên tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu mang theo sự bất mãn.

Thương Phượng Ngôn bị vẻ mặt đáng yêu này của nàng làm cho hần cười thầm trong lòng, “Vũ Nhi, đại ca không hung dữ với muội.”

Thương Phượng Vũ không nói gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

“Vũ Nhi, đại ca sai rồi, đừng giận nữa được không?”

Thương Phượng Vũ vẫn im lặng, có điều, Thương Phượng Ngôn để ý thấy khóe mắt nàng đang lặng lẽ nhìn nét mặt của mình.

“Vũ Nhi, ngoại công là trưởng bối, phải có tôn ti, đại ca là muốn tốt uội.” Giọng Thương Phượng Ngôn tràn đầy nhu hòa giảng giải đạo lý cho nàng, “Muội nói thế với ngoại công sẽ khiến người khó chịu. Một nam nhân mà bị nói là nữ nhân thì lòng tự trọng sẽ bị tổn thương. Muội hiểu chưa?”

“Vũ Nhi không sai. Dáng dấp của người rất đẹp, còn đẹp hơn cả mẫu thân nữa. Vũ Nhi không sai, không sai.” Thương Phượng Vũ mở lời nhưng nàng kiên trì không thừa nhận mình có lỗi.

Nghe vậy, đôi mày kiếm của Thương Phượng Ngôn khẽ nhíu lại. Nhưng hắn không thể bàn luận với một hài tử về chuyện này nên thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ. Hắn cười: “Được rồi, đại ca bảo đảm, dù cho sau này muội có làm gì đại ca cũng sẽ ủng hộ muội. Muội nói đúng, đại ca kiên quyết không nói sai. Có được không?”

“Không cần, lần trước Phượng Ngôn ca ca cũng nói không hung dữ với Vũ Nhi nữa nhưng lại bội ước. Không tính nữa. Không tin huynh nữa.” Mặt Thương Phượng Vũ hiện vẻ không tin tưởng, nói.

“Vũ Nhi, đại ca không bao giờ lừa dối muội. Đây là lời hứa hẹn của đại ca. Mặc dù muội còn nhỏ nhưng có một ngày muội sẽ hiểu, dù cho đại ca làm gì, nói gì cũng đều là vì muốn tốt uội.” Thương Phượng Ngôn thay đổi sự nhu hòa vừa nãy, chuyển sang chân thành tha thiết mà nói.

“Vũ Nhi tin huynh lần này. Nếu lần sau mà Phượng Ngôn ca ca còn như vậy, Vũ Nhi sẽ không để ý tới huynh nữa.”

“Được, được, được.” Thương Phượng Ngôn nói ba chữ được, sau đó là một tiếng cười như chuông bạc vang khắp hoa viên.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ vô cùng ấm áp. Hoa trong vườn nở rộ, gành đua sắc đẹp, gió mát thổi nhẹ nhàng làm nước trong hồ gợn sóng, tạo ra từng vòng từng vòng rất đẹp mắt...

Tất cả đều tốt đẹp như thế, ấm áp như thế, động lòng người như thế...

13. Chương 13: Bánh Xe Vận Mệnh Lại Quay

Đêm đến, vầng trăng treo trên bầu trời, tất cả trở nên tĩnh lặng.

Nhưng dưới sự bình tĩnh bên ngoài này, một bóng dáng màu đen như quỷ mị lặng lẽ ẩn vào phủ Ngạch Khanh.

Một lát sau, bóng dáng như quỷ mị lặng lẽ rời đi. Bây giờ mới thật sự yên tĩnh.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên cao, trong phủ họ Ngạch giăng đèn kết hoa khắp nơi, cực kỳ náo nhiệt. Nhưng Thương Phượng Vũ lại sốt cao nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh. Thương Phượng Ngôn đứng bên cạnh, lần lượt đổi đại phu nhưng nàng không tỉnh lại.

Mặt trời lặn về tây rất nhanh, sinh nhật của Ngạch Thiên Dương cũng chậm chậm qua đi, Thương Phượng Vũ vẫn không tỉnh nhưng đã hạ sốt.

“Rốt cuộc Vũ Nhi sao vậy? Sao còn chưa tỉnh?” Lúc này Thương Phượng Ngôn đã mất đi sự bình tĩnh tỉnh táo, không còn sự tôn trọng trong lời nói nữa.

Lúc này, đèn đã thấp rực rỡ.

“Phượng Ngôn, con bé vừa hạ sốt, sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Con đi chuẩn bị chút đồ ăn nó thích, ta ở đây canh chừng.” Ngạch Thiên Dương cũng không để ý sự thất lễ của hắn, vẻ mặt rất bình tĩnh, nói.

Suy nghĩ một chút thấy lời của ông cũng đúng, Thương Phượng Ngôn cúi đầu nhìn Thương Phượng Vũ đang nằm trên giường, xoay người ra khỏi phòng.

Chỉ còn hai người Ngạch Thiên Dương và Thương Phượng Vũ trong phòng. Sắc mặt của Ngạch Thiên Dương từ từ trầm xuống, đáy mắt sâu như đầm không thấy đáy. Không ai có thể đoán được trong đó chất chứa điều gì.

Ngạch Thiên Dương ngồi lên giường, đưa ngón trỏ vào miệng cắn một cái. Máu tươi nhỏ ra trong nháy mắt. Ông điểm nhẹ một cái lên trán Thương Phượng Vũ rồi dùng ngón trỏ làm dấu trên trán nàng.

Linh hồn của Thương Phượng Vũ trôi lơ lửng trên không nhìn hành động của Ngạch Thiên Dương, tinh thần rất khó dò: nam nhân này đang làm gì vậy? Cánh hoa đó có tác dụng gì? Chẳng lẽ là vì cứu mình? Hàng loạt nghi vấn hiện ra trong linh hồn Thương Phượng Vũ. Nàng chưa kịp nghĩ cho rõ ràng thì động tác của Ngạch Thiên Dương đã dừng lại.

Nhìn đóa hoa màu đỏ yêu dị trên thân thể nhỏ bé, sự nghi ngờ trong lòng Thương Phượng Vũ càng tăng lên: đây là yêu pháp gì vậy? Chẳng lẽ hẳn phát hiện ra mình không phải là hàng hóa còn nguyên đại nguyên kiện nên làm phép xua hồn? Nếu không sao linh hồn mình lại bị tách ra? Rất nhiều dấu hiệu khiến nàng có ảo giác bí mật của mình đã bị khám phá, người đó đuổi linh hồn của mình ra khỏi thân xác. Nhưng khi ánh mắt nàng chạm đến mái tóc bạc dần của Ngạch Thiên Dương thì sợ run. Sau đó một lực hút cường đại kéo nàng xuống dưới. Sau đó, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm nhưng ý thức của nàng vẫn còn rất thanh tỉnh.

“Công tử, sao người lại làm vậy? Con bé có đáng giá không?” Trong bóng tối, Thương Phượng Vũ nghe được giọng của nữ nhân.

“Hong Tiêu, nhớ, không được tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài. Nếu ta nghe thấy chỉ một chút gió thổi cỏ lay...” Ngạch Thiên Dương không nói tiếp, nhưng Thương Phượng Vũ nghe ra trong giọng của ông có sự tàn nhẫn.

“Cho dù công tử giết Hong Tiêu, Hong Tiêu cũng phải hỏi. Tại sao người lại làm vậy? Người biết rất rõ người kia muốn người mau chết đi, diệt môn họ Ngạch. Vậy mà người còn làm vậy?” Giọng nói của Hong Tiêu chứa đầy sự không cam lòng và phẫn hận mãnh liệt.

Ngạch Thiên Dương trả lời Hong Tiêu bằng một tiếng thở dài và một câu nói vô tình: “Hong Tiêu, niệm tình người theo ta bao nhiêu năm nay, người tự kết liễu đi.”

“Công tử, Hong Tiêu chết cũng không tiếc, nhưng người làm vậy có đáng giá không? Đáng giá không?” Giọng của Hong Tiêu không chỉ có không cam lòng và phẫn hận mà còn có cả sự đau lòng.

Một lúc lâu sau.

“Đáng giá.” Giọng nói lạnh nhạt không hề gợn sóng mang theo sự chân thật không thể nghi ngờ vang lên.

“Nếu như thế, xin công tử cho Hong Tiêu được tận trung một lần cuối với người.”

Ngạch Thiên Dương im lặng.

Hong Tiêu biết ông ngầm đồng ý, nên đưa tay ra, một quang sáng màu trắng hiện ra trong lòng bàn tay nàng. Vầng sáng này hướng về phía ngực của ông, không nhập vào thân thể mà tỏa sáng xung quanh. Hong Tiêu tê liệt, té xuống đất, “Công tử, xin người nhất định phải bảo trọng.” Giọng nói vang vọng, hồn cũng tiêu tan...

Trong bóng tối vô biên, Thương Phượng Vũ rơi vào trầm tư: xem ra mình làm hài tử quá lâu nên quên mất bản tính của con người, cũng quên mất đây là cổ đại – thời đại cá lớn nuốt cá bé, ăn tươi nuốt sống... Tình trạng của mình rõ ràng là bị ám toán, mà nam nhân này vì cứu mình phải trả giá rất lớn.

Sinh ra trong hoàng gia là bi ai, mưu cầu quyền lợi, khẳng định mình có liên quan đến những thứ này...

Qua lần ngoài ý muốn này, Thương Phượng Vũ tỉnh ngộ, tất cả những gì Ngạch Thiên Dương bỏ ra...

Bánh xe vận mệnh lại quay, tất cả quay về khởi điểm.

14. Chương 14: Lời Thề Vang Lên, Khóa Trái Tim Lại, Vũ Động

Lời thề vang lên, khóa trái tim lại, vũ động.

Hai ngày sau sinh nhật của Ngạch Thiên Dương, trong hậu hoa viên của Hiền vương phủ.

Bạch Mặc khoanh chân ngồi trên nệm, trước mặt là bàn để đàn, Thương Phượng Vũ ngồi cạnh hẳn.

“Mặc Mặc phu quân, chàng gảy đàn hay quá.” Thương Phượng Vũ nhìn Bạch Mặc bằng khuôn mặt sùng bái.

“Quen làm thì khéo tay thôi. Nếu Vũ Nhi chăm chỉ học tập nhất định có thể đánh hay như phu tử.” Mặt Bạch Mặc phớt tỉnh, trả lời Thương Phượng Vũ.

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt đầy vẻ không vui: “Vũ Nhi cũng muốn học nhưng ngoại công không cho.”

“A, tại sao?” Bạch Mặc thuận miệng hỏi một câu.

“Bởi vì ngày hôm qua Vũ Nhi phát sốt, bây giờ trên người vẫn còn đau.”

Hai tay Bạch Mặc đang đặt trên đàn hơi run, dây đàn phát ra một tiếng trầm đục: “Tìm phụ thân con chưa? Huynh ấy là thần y nổi tiếng đấy.”

“Không. Ngoại công đã tìm đại phu cho Vũ Nhi rồi.”

“Đại phu nói sao?”

“Đại phu nói Vũ Nhi bị cảm lạnh. Tử Khanh cứ cứ còn mắng đại phu đó là lang băm.”

“Ừ, con còn cảm thấy chỗ nào không thoải mái nữa không?”

“Mặc Mặc phu quân, trí nhớ của chàng thật tệ. Không phải Vũ Nhi vừa mới nói rồi sao? Người Vũ Nhi vẫn còn đau.”

Bạch Mặc đưa tay gõ trán mình một cái, cười nói: “Mấy ngày nay phu tử cũng không thoải mái lắm, trí nhớ cũng theo đó mà kém đi, ha ha.”

“Có phải bởi Vũ Nhi đuổi nữ nhân kia đi nên Mặc Mặc phu quân mới khó chịu không?”

“Vũ Nhi, con còn nhỏ, có một số việc con không hiểu đâu.” Có điều sắc mặt Bạch Mặc cũng thay đổi.

“Hôm qua Mặc Mặc phu quân có tới chúc thọ ngoại công không?” Thương Phượng Vũ hỏi tiếp.

“Ừ, đi.” Hôm nay Bạch Mặc không yên lòng.

“Vậy sao chàng không đi thăm Vũ Nhi? Lúc Vũ Nhi ngã bệnh rất nhớ Mặc Mặc phu quân đấy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Phượng Vũ hiện lên sự bất mãn.

“Vũ Nhi, ngồi lâu như vậy con có mệt không?” Bạch Mặc không trả lời vấn đề của nàng.

“Mệt, Mặc Mặc phu quân ôm Vũ Nhi về nhà đi.” Thương Phượng Vũ cười híp mắt, giang hai tay, chờ Bạch Mặc tới ôm.

Bạch Mặc cười, ôm Thương Phượng Vũ ra khỏi đình.

Nằm trên vai Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ híp mắt, rơi vào trầm tư: linh hồn mình vô duyên vô cớ lìa khỏi xác, ngoại công khiến mình sinh lòng lo sợ lại ra tay cứu giúp, vì mình mà trả giá đắt. Ngay cả nữ tử tên Hồng Tiêu bên cạnh ông cũng vì giữ bí mật mà tự sát. Rốt cuộc là tại sao lại như vậy? Hồng Tiêu nói có người muốn ông chết. Khi ông chết đi sẽ giết sạch nhà họ Ngạch. Chuyện này là sao?

Còn Bạch Mặc nữa, rõ ràng hôm nay hẳn không yên lòng. Chẳng lẽ vì chuyện ở lầu trúc? Hay hẳn biết tại sao mình hôn mê nên bối rối? Hàng loạt nghi vấn dồn dập ập đến, Thương Phượng Vũ không tìm được đầu mối nào. Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết ngày hôm qua, lúc này dù nàng có nghĩ thế nào cũng không hiểu được chuyện này. Lòng nghi ngờ của nàng nổi lên, có ý nghĩ chột lóe từ trong sâu thẳm nội tâm của nàng sau đó lại biến mất. Nghĩ không ra nên tạm thời không nghĩ nữa.

“Vũ Nhi, phu tử dẫn con đi ngao du bốn phương có được không?” Trong hành lang được chạm trổ từ bạch ngọc, Bạch Mặc đột nhiên dừng chân, nói một câu như thế, xung quanh không có ai cả.

Đang trầm tư, đột nhiên lại nghe thấy lời như vậy, Thương Phượng Vũ ngẩn ra: “Được, Mặc Mặc phu quân muốn dẫn Vũ Nhi đi đâu chơi đây? Vũ Nhi lớn như vậy mà chưa bao giờ rời nhà đi xa cả.”

Bạch Mặc ôm eo Thương Phượng Vũ, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt nàng: “Vũ Nhi, con thích phu tử thật sao?”

Đôi mắt Bạch Mặc chan chứa nhiều điều, quá nhiều, quá phức tạp. Ánh mắt này chạm vào nơi mềm yếu của Thương Phượng Vũ. Tối thế giới này lâu như vậy, biết Bạch Mặc lâu như vậy, Thương Phượng Vũ chỉ nhìn thấy hần rực rỡ như ánh mặt trời, chưa bao giờ thấy hần có tâm tình khác. Ngay cả lần trước đùa giỡn hần ở lầu trúc, trêu chọc hần, hần cũng không có phản ứng quá lớn. Nhưng hôm nay, đối diện với ánh mắt chân thành tha thiết pha lẫn sự thương tiếc của hần thì nàng bỗng sốt. Hình như nàng đã hiểu ra chuyện gì đó, đoán được một chút chuyện...

“Con thích ta thật sao?” Bạch Mặc hỏi lại lần nữa, hai tay nắm chặt bả vai nhỏ nhắn của nàng. Hần không xưng là “phu tử” mà là “ta”, ý của hần không cần nói cũng rõ.

Đón nhận ánh mắt của hần, Thương Phượng Vũ nói một cách kiên định: “Ừ, Vũ Nhi thích chàng, rất thích, rất thích.” Thích nhìn chàng cười sang sảng, thích tấm lòng son của chàng...Nhưng những lời này, nàng không thể nói ra được.

“Vũ Nhi, tuy con còn nhỏ nhưng ta tin rằng nhất định con hiểu những lời mình nói có ý nghĩa gì. Ta hỏi lại con lần nữa: con có đồng ý lưu lạc chân trời với ta, ngao du thiên hạ với ta không?” Bạch Mặc giống như phát điên, hỏi lại một lần nữa, hoàn toàn quên rằng người trước mắt mình là một hài đồng. Có điều, hần thật sự quên chuyện này sao?

“Con nguyện ý.” Không cười đùa, không giả bộ ngớ ngẩn, Thương Phượng Vũ hiểu rất rõ ý của Bạch Mặc.

“Nếu đi, có thể con sẽ không còn được gặp lại phụ thân và đại ca của con. Cả ngoại công, cuộc sống cảm ы ngọc thực và vinh hoa phú quý cũng sẽ không còn. Con vẫn nguyện ý đi theo ta chứ?” Bạch Mặc điên rồi...Hần nắm hai vai Thương Phượng Vũ chặt hơn. Đôi mắt hiện vẻ căng thẳng.

Thương Phượng Vũ nhin đau, không hiểu gì cả mà hỏi: “Mặc Mặc phu quân, không phải chàng muốn đưa Vũ Nhi đi chơi à? Sao lại không được gặp lại phụ thân và Phượng Ngôn ca ca?” Bạch Mặc, rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao chàng lại nói với ta như thế? Sao lại lo lắng như thế?

Nhìn đôi mắt trong veo chứa đầy nghi ngờ không hiểu, Bạch Mặc vô lực buông tay khỏi vai Thương Phượng Vũ, nhếch môi cười giễu: “Ha ha, có lẽ là ta điên rồi, sao lại nói với con những lời này cơ chứ. Con không hiểu, không hiểu gì cả, ha ha, ha ha.”

Nụ cười của hần mang theo hai phần điên cuồng, ba phần tự giễu, ba phần bi ai và hai phần cam chịu số phận...Bạch Mặc như vậy khiến lòng Thương Phượng Vũ rối loạn. Nàng đưa đôi tay nhỏ bé ra nâng cằm hần lên, cúi đầu hôn lên bờ môi của hần.

Xúc cảm mềm mại ầm ứ trên môi kéo tâm thần của Bạch Mặc lại.

Cái lưỡi thơm tho của Thương Phượng Vũ khẽ liếm một vòng quanh môi Bạch Mặc rồi lui ra, sau đó nàng nhìn hai mắt hần đầy khổ sở mà nói: “Mặc Mặc phu quân, đừng buồn, ngực Vũ Nhi rất đau.” Nàng thâm kêu trong lòng: Bạch Mặc, dù chàng muốn làm gì, gạt ta điều gì, ta đều không truy cứu. Hôm nay chàng bảo vệ ta, từ giờ phút này, ta nhất định sẽ hết lòng với chàng. Ta sẽ không bao giờ quên chân tình này của chàng.

Bạch Mặc vòng hai tay quanh người Thương Phượng Vũ, khẽ nói: “Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, ta phải làm sao với con đây? Sao con lại khiến ta đau lòng như thế chứ? Thôi, thôi, nỗi điên cũng tốt, không biết liêm sỉ cũng được, ta sẽ không coi khinh con nữa.”

Buông lời thề, thử tình cảm, phong ba bắt đầu, vũ động.

Bóng trăng chiếu lên lan can đình nghỉ mát, hoa quỳnh nở, giờ Hợi, vầng trăng tròn treo trên bầu trời.

“Mặc Mặc phu quân, chúng ta đi đâu chơi vậy? Vũ Nhi háo hức quá.” Nằm trên lưng Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ khẽ sát tai hắn, khẽ nói.

Đêm khuya yên tĩnh không một bóng người, Bạch Mặc cõng Thương Phượng Vũ lên lút tránh thị vệ đang tuần tra, “Suyt, đừng nói chuyện, bây giờ chúng ta đang chạy trốn, biết không?”

Nghe giọng nói cổ ý hạ thấp như đạo tặc của Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ che miệng cười khê: “Ừ, Vũ Nhi biết rồi.” Cố gắng nén cười đến nội thương mất thôi...Bạch Mặc này, càng ngày đùa càng vui, ở bên hắn luôn nhẹ nhõm vui vẻ như vậy.

“Suyt, chúng ta sắp thoát rồi, đừng nói chuyện.” Bạch Mặc đập bóng đêm, cõng tiểu nương tử hoa lệ trốn khỏi Hiền vương phủ.

Mọi chuyện sao có thể như người tính? Đất bằng cũng có thể dậy sóng.

Nhìn người đứng nghiêm trước mặt mình, Bạch Mặc choáng váng, “Đại sư huynh, Phượng Ngôn, đã trễ thế này mà hai người chưa ngủ à?” Mồ hôi lạnh của hắn rơi tí tách, cũng may đang là ban đêm nên người khác không thấy được.

“Đúng vậy nhĩ. Đã trễ thế này tiểu sư đệ còn cõng Vũ Nhi đi đâu?” Thương Thiên Vũ trả lời không mặn không nhạt.

“Ha ha, đệ chỉ dẫn Vũ Nhi ra ngoài tản bộ một chút thôi, sẽ về ngay đấy mà.” Nói xong, Bạch Mặc nhắc chân định rời đi.

“Vừa hay ta cũng mới từ trong cung trở lại, đang rảnh rỗi. Chúng ta cùng đi.” Dứt lời, Thương Thiên Vũ liền bước từng bước đến trước mặt Bạch Mặc, cách hắn ba bước.

“Vũ Nhi, sợ rằng tối nay ta phải nuốt lời rồi.” Bạch Mặc quay đầu nói với Thương Phượng Vũ.

Cảm nhận được sự không cam lòng và thất vọng trong lời Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ cười khanh khách: “Mặc Mặc, ta muốn xuống.”

Bạch Mặc nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, Thương Phượng Vũ nhanh nhẹn xuống đất.

“Vũ Nhi, tối đây với đại ca.” Thương Phượng Ngôn lên tiếng, Thương Phượng Vũ nghe lời, đi tới bên cạnh hắn.

“Phượng Ngôn, khuya rồi, đưa Vũ Nhi về phủ đi.”

“Phụ thân, chỉ đi chơi mà thôi, người để họ đi đi.” Thương Phượng Ngôn cầm tay Thương Phượng Vũ, khẽ nói.

“Tháng sáu thiên ý khó dò, nếu trời mưa sẽ không tốt. Tất cả chờ ngày mai rồi nói.” Thương Thiên Vũ âm giọng nói lại một câu.

“Phụ thân, người có thể biết trước ý trời, biết trước thiên tượng, xin người hãy bấm ngón tay tính toán.” Thương Phượng Ngôn chưa từ bỏ ý định, nói một lần nữa.

“Cho dù cha lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một phàm nhân. Thiên tượng khôn cùng, ta không thể hiểu thấu đáo được. Phượng Ngôn, con hiểu chứ?” Thương Thiên Vũ dùng cách khác cự tuyệt yêu cầu của Thương Phượng Ngôn.

“Nhất định người có thể làm được. Từ trước tới nay Phượng Ngôn chưa từng cầu xin người điều gì, hôm nay, Phượng Ngôn van người, hãy tính toán cho tốt.” Thương Phượng Ngôn luôn bình thản, kiêu lời trước mặt Thương Thiên Vũ mà giờ đây lại cúi cái đầu cao ngạo, lời nói mang theo sự thỉnh cầu.

Trong bóng đêm, Thương Phượng Vũ đứng cạnh Thương Phượng Ngôn, nghe đoạn đối thoại đầy khó hiểu của họ, trong lòng dâng lên cảm giác mang tên vô lực. Chuyện nàng không hiểu dần dần lộ ra con đường để nàng tìm hiểu.

Bạch Mặc chỉ im lặng nhìn hai cha con nói chuyện.

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ than nhẹ: “Phượng Ngôn, thiên ý khó dò, sự đời biến ảo, cha không thể tính toán được.” Hắn liếc nhìn Bạch Mặc bằng ánh mắt vô cùng áp bức.

“Phó Văn Ca.” Thương Phượng Ngôn nói ra ba chữ này.

“Phượng Ngôn, người...” Bạch Mặc lên tiếng, giọng nói mang theo sự khiếp sợ.

“Đã nghĩ kỹ?” Thương Thiên Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi một câu.

“Dạ, mong phụ thân hãy bói một quẻ, xem thiên tượng này có thể có biến hay không.” Thương Phượng Ngôn kiên định mà nói.

“Được.” Thương Thiên Vũ bấm nhẹ ngón tay, ánh sáng lóe ra từ ngón tay hắn, chiếu sáng cảnh vật xung quanh.

Thương Thiên Vũ cười như lan, Bạch Mặc đực như ngỗng, Thương Phượng Ngôn thanh lãnh...

Ánh sáng vụt tắt, tiếng nói vang lên, “Trong vòng năm năm, thiên tượng sẽ không có biến hóa quá lớn.” Thương Thiên Vũ cười nói.

“Mười năm, phụ thân, xin người nỗ lực thử một lần xem.”

“Phượng Ngôn, đây đã là cố gắng lớn nhất của ta.”

“Nguyệt quang ẩn.” (ánh trăng ẩn – theo ta thì là một loại phép thuật gì đó #.#)

“Phượng Ngôn, nhất định phải vậy sao?”

“Vâng.”

“Phó Văn Ca, Nguyệt quang ẩn, được, mười năm.” Thương Thiên Vũ ôn hòa như gió xuân.

Thương Phượng Ngôn dắt tay Thương Phượng Vũ tới trước mặt Bạch Mặc, đặt bàn tay nhỏ bé của nàng vào tay hắn, khẽ mở khóe môi, nói: “Thời gian qua nhanh, ta chỉ cần vui vẻ, hiểu chưa Bạch Mặc?”

Bạch Mặc nắm thật chặt tay Thương Phượng Vũ: “Thời gian như thoi đưa, ta nhất định sẽ giữ lại sự vui vẻ.”

“Được, nhớ lời người nói. Đi đi.” Lời vừa dứt, Thương Phượng Ngôn liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng thon dài cao ngất của Thương Phượng Ngôn, mắt Thương Phượng Vũ nổi lên hơi nước, không ai thấy được. “Mặc Mặc, không phải chàng muốn đưa Vũ Nhi đi du ngoạn sao?”

“Được, chúng ta đi.” Bạch Mặc cúi người ôm lấy Thương Phượng Vũ.

“Phụ thân, người nhất định phải chờ Vũ Nhi trở lại. Nhất định Vũ Nhi sẽ mang cho người rất nhiều đồ ăn ngon và cả chuyện thú vị nữa.” Nằm trên vai Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ cười nói.

“Ừ, phụ thân chờ con về.”

Đêm đen như mực, hẻm nhỏ bên ngoài Hiền vương phủ huyền ảo một lúc rồi yên tĩnh trở lại...

Nét mặt của bốn người, một đoạn đối thoại không thể hiểu nổi, thay đổi vận mệnh của rất nhiều người.

15. Chương 15: Lộ Về Tao Nhã, Tình Yêu Bay Múa, Âm Thầm Chấn Động

Hoa nở hoa tàn năm qua năm, tuổi tác cũng theo đó mà tăng.

Bảy năm sau, một thị trấn nhỏ nơi biên giới đại lục Viêm Hoa...

Lộ về tao nhã, tình yêu bay múa, âm thầm chấn động.

Trần nhỏ rộng bảy dặm, là đất lành của đại lục Viêm Hoa, gần Bắc Hải, hoa nở rộ, bốn mùa như xuân. Đây là một trần nhỏ có dân phong thuần phác, phong cảnh đẹp tuyệt trần, lại tao nhã. Đây cũng là nơi đào nguyên để lánh đời trên đại lục Viêm Hoa.

Sóng nước mênh mông dưới ánh nắng hoàng hôn.

Hồ Vong Tình, đình Yêu Nguyệt, trên lan can trong đình có một đôi nam nữ đang tựa sát vào nhau. Nam có đôi mắt sáng như sao, nữ xinh đẹp quyến rũ. Gió đêm thổi nhẹ nhàng làm rối tóc của hai người. Tóc hai người bay bay trong gió, tản ra hơi thở của mùa xuân.

“Vũ Nhi, có còn khó chịu không?” Giọng nam nhân chứa đầy thương tiếc, mặt mày ảm đạm.

“Bạch Mặc, có phải ta sắp chết không?” Nữ tử được gọi là Vũ Nhi không đáp lời mà khẽ ngẩng đầu, hỏi ngược lại.

Tay Bạch Mặc ôm chặt hơn. Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi nàng, cái lưỡi đầy răng của nàng ra, tùy ý quấy phá trong miệng nàng cho đến khi mặt nàng đỏ ửng mới vừa lòng rút lui.

“Nàng chết, mạng ta cũng mất, Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền*, không bao giờ chia lìa.” Lời nói tràn đầy tình cảm nồng nhiệt, nét mặt thâm tình vô hồi (không hồi hận), lòng của Bạch Mặc, tâm hồn của Bạch Mặc chỉ rung động với người trong lòng mình.

(Câu sau là “Lưỡng xử mang mang giai bất kiến” – hai câu thơ trong bài Trường Hận ca của Bạch Cư Dị.

Dịch thơ: Trên trời xanh, dưới đến đất đen

Hai nơi bích lạc, hoàng tuyền

Dưới trên tìm khắp mơ huyền thấy chi!

Bản dịch của Tản Đà)

“Nếu không phải do ta tùy hứng, bây giờ chàng đã sớm lấy vợ sinh con, có một cuộc sống hạnh phúc.” Nữ tử được gọi là Vũ Nhi khẽ chau mày, tự trách.

Đáy mắt Bạch Mặc tối sầm lại, hai cánh tay ôm thật chặt, ôm lấy người đang ngồi trên lan can vào lòng: “Thương Phượng Vũ, nàng ngốc thật hay giả bộ?”

“Rốt cuộc bảy năm trước đã có chuyện gì? Vì sao chàng đột nhiên dẫn ta rời đi? Tại sao lúc ấy đại ca và phụ thân lại có vẻ mặt như đưa đám vậy? Bạch Mặc, nói cho ta biết đi, để ta có thể yên lòng.” Thương Phượng Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo như suối đầy bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Bạch Mặc, không trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn.

“Nơi này bốn mùa như xuân, phong cảnh tuy tốt nhưng lòng của Vũ Nhi không ở đây. Chim cần về tổ. Trở về thôi.” Bạch Mặc khẽ hôn lên trán nàng, dịu dàng nói.

“Ừ.” Mắt nhìn tịch dương rực rỡ, cảm nhận nhiệt độ trong lòng Bạch Mặc, nhưng lòng của Thương Phượng Vũ lại âm u, lạnh lẽo như tuyết: Bạch Mặc, sống với nhau bảy năm, sao lòng chàng vẫn chưa thay đổi? Là ta ngốc, hay là chàng ngốc? Sự ầm áp của chàng, sự dịu dàng của chàng, ta có thể giữ lại được không? Bạch Mặc, Bạch Mặc...Thầm gọi tên, tâm hồn loạn...

Năm đầu tiên là ôn nhu, năm thứ hai Mặc như cha, năm thứ ba Vũ khai trí, năm thứ tư Vũ động lòng, năm thứ năm Mặc như thường, năm thứ sáu Mặc nhiễm tình. Bảy năm này như một giấc mộng...Một giấc mộng...

Mưa phùn lất phất, sương mù quấn quanh, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi vào Hoàng Thành, dừng trước cửa một khách điếm.

Gần tối, ngày âm u, mưa vẫn cứ rơi.

Trong khách điếm, Bạch Mặc đã ra ngoài làm việc, Thương Phượng Vũ vui trong phòng, những gì đã trải qua lại hiện lên...

Bảy năm trước vô duyên vô cớ phát sốt, Ngạch Thiên Dương tránh tất cả tai mắt trị thương ỉnh. Tóc ông trong nháy mắt đã trắng, tâm phúc của ông vì giữ bí mật mà phải tự sát. Rốt cuộc vì sao?

Bạch Mặc vô duyên vô cớ nói những lời điên rồ, Thương Phượng Vũ chưa ngốc đến mức tin rằng hắn thích một hài đồng như mình.

Đêm khuya chạy trốn, vốn là chuyện không hề sơ hở nhưng thật vừa đúng lúc đụng phải cha và đại ca của mình. Xét tình hình thì thấy rõ ràng họ cố ý. Chuyện này là sao?

Đoạn đối thoại khó hiểu của phụ thân và đại ca, vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Mặc.

Năm năm, Phó Văn Ca.

Ước định mười năm, Phó Văn Ca, nguyệt quang ảm. Chuyện này là sao? Chỉ vì để mình vui vẻ? Thương Phượng Vũ không hiểu, không rõ.

Rời Hoàng Thành, thân thể của mình càng ngày càng yếu, gương mặt của Bạch Mặc cũng càng ngày càng hiện lên sự lo lắng. Tại sao?

Bảy năm, hắn vẫn che chở đầy đủ ỉnh, yêu thương có thừa nhưng lòng hắn giấu rất sâu. Thâm tình chỉ là mặt ngoài, dịu dàng mà tàn nhẫn.

Chuyện này rồi như tơ vò, không thể tìm ra đầu mối khiến Thương Phượng Vũ lo lắng khôn nguôi.

Là người của hai thế giới nên Thương Phượng Vũ có cảm giác về sự ưu việt. Cảm giác này ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ của nàng. Theo ý nàng, mình là người đến từ thế giới hiện đại nên không có gì có thể làm khó mình.

Nhưng đối mặt với tình huống thế này, với cục diện rắc rối này, nàng hữu tâm vô lực nhưng cũng hoàn toàn tỉnh ngộ!!

Thương Phượng Vũ đứng lặng một lúc lâu. Bạch Mặc ra ngoài làm việc đã về, quần áo ướt đầm, hai nắm đầm siết thật chặt, mặt đầy vẻ không cam lòng. Tại sao?

Ban đêm, mưa vẫn rơi không ngừng.

Chờ mòn chờ mỏi không thấy Bạch Mặc trở về, suy nghĩ mãi không tìm ra đầu mối, Thương Phượng Vũ nhìn quanh một vòng, từ từ ngủ say. Chỉ một lát sau, hơi thở mang theo mùi rượu bay tới.

“Ken két”, cửa phòng mở ra, rồi đóng lại.

Dưới ánh nến mờ sro, Bạch Mặc ngồi ở mép giường, khẽ vuốt má Thương Phượng Vũ, thì thầm: “Vũ Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

“Bạch Mặc, sao lại xin lỗi?” Thương Phượng Vũ tưởng đã ngủ say lại mở mắt, không hiểu mà hỏi Bạch Mặc.

Đầu ngón tay Bạch Mặc khẽ run. Hắn cười nói: “Vốn muốn đi mua Phù Dung cao nàng thích ăn nhất, nhưng không có ai bán.”

Thương Phượng Vũ khẽ cọ má vào lòng bàn tay Bạch Mặc, nói: “Vì vậy mà chàng đợi mưa ra ngoài?”

Bạch Mặc nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, xem như trả lời.

“Bên ngoài rất lạnh.” Thương Phượng Vũ dịch vào trong.

“Không sao, cũng không lạnh lắm.” Bạch Mặc cởi áo và giày, tựa vào đầu giường, ôm Thương Phượng Vũ vào lòng rồi khẽ hôn lên trán nàng.

“Lần sau không được làm chuyện ngu ngốc này.” Thương Phượng Vũ nằm trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, gối lên vai hắn.

“Tại sao?” Bạch Mặc khẽ vuốt tóc người trong ngực, đáy mắt lộ ra sự dịu dàng.

“Bởi vì ta không còn thích mùi vị của Phù Dung cao nữa.” Mắt khẽ nhắm lại, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Được.” Bạch Mặc cười, đáp một tiếng.

“Bạch Mặc, ta mệt.” Thương Phượng Vũ che miệng ngáp.

“Ngủ đi, ta ở đây với nàng.” Khẽ vung tay phải, đèn tắt, trong phòng tối đen.

Sau một tiếng “ừ”, căn phòng yên lặng.

Hai người đồng sàng nhưng không có sóng tình ám muội, ai nặng ai nhẹ, ai đúng ai sai đã có trời định sẵn, con người chỉ cần nắm cho chắc.

Bên ngoài, mưa đã ngừng rơi.

16. Chương 16: Phong Vân Biến Ảo Khôn Lường

Sau một ngày một đêm mưa phùn, sáng nay ánh mặt trời rực rỡ và không khí trong lành. Người trên đường tùm nập tùm nập. Một ngày mới bắt đầu.

Trong phòng chữ Thiên hạng nhất, Thương Phượng Vũ và Bạch Mặc chưa rời giường nhưng đã tỉnh.

“Nếu vẫn được chàng ôm như thế này, không bao giờ gặp gian khổ thì tốt biết mấy.” Tay trái ôm lấy eo Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ đột nhiên cảm khái.

Bạch Mặc cười khê, nói: “Nói vậy gì đó, ta sẽ mãi ở cạnh nàng.”

“Phong vân biến ảo khôn lường, chẳng ai biết khi nào trời mưa, khi nào có cuồng phong. Lúc ấy không biết chàng ở đâu.” Thương Phượng Vũ chui khỏi lòng hắn, chuẩn bị rời giường.

“Về nhà trước?” Bạch Mặc sột sột soạt soạt mặc y phục, miệng hỏi.

“Tới nhà ngoại công trước.” Thương Phượng Vũ cầm áo, trả lời.

“Được.”

Người ta thường nói kế hoạch biến hóa khó lường, hiện tại Thương Phượng Vũ đã thăm thía.

“Tiểu Vũ Nhi....đến đây với đại cữu cữu để đại cữu cữu ôm nào.” Ngạch Tử Khanh mặc một bộ y phục màu đỏ đứng ở đại sảnh khách điểm, không để ý đến hình tượng mà kêu to với Thương Phượng Vũ.

Bạch Mặc mặt không đổi sắc, mím chặt môi. Thương Phượng Vũ khẽ nghiêng đầu, mặt ửng đỏ, kéo Bạch Mặc ra ngoài, không muốn nhìn đến nam nhân lên tiếng kêu lớn trước công chúng này.

Nhưng có một số người người muốn bỏ rơi, là có thể làm như không thấy sao?

“Tiểu Vũ Nhi, ta là đại cữu cữu, con không nhớ à?” Ngạch Tử Khanh sải bước, nhảy tới, chặn trước mặt nàng.

Thương Phượng Vũ không thèm nhìn, vòng qua hắn, định đi ra ngoài.

“Tiểu Vũ Nhi, con quên đại cữu cữu thật rồi sao?” Nét mặt khổ sở, giọng nói ai oán.

Muốn bỏ rơi nhưng không thể không đoái hoài, Thương Phượng Vũ chịu thua, “Tử Khanh cữu cữu, con đã lớn rồi.” Tiểu Vũ Nhi, nam nhân này, hắn có thể dùng buồn nôn như vậy được không?

“Ngạch Tử Khanh, đây là nơi đông người.” Bạch Mặc mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhíu mày, Ngạch Tử Khanh hờ hững liếc nhìn Bạch Mặc, “Ta nói chuyện với tiểu Vũ Nhi, liên quan gì tới ngươi? Ngươi là rễ hành hay là cây tỏi?” Âm cuối kéo thật dài.

Bạch Mặc vừa muốn nói lại thì Thương Phượng Vũ đã giành nói trước: “Tử Khanh cữu cữu, người tới đón con đi gặp ngoại công à?”

Nghe vậy, đáy mắt Ngạch Tử Khanh thoáng qua tâm tình phức tạp, ngay sau đó liền cười đùa: “Ta tới hộ tống con về nhà.”

“Nhưng con muốn gặp ngoại công trước.” Lúc này, họ đã ra khỏi khách điếm, đi trên đường.

“Ách, ngoại công con đang bế quan tu luyện.” Ngạch Tử Khanh hơi khổ sở trả lời.

“Vậy bao giờ người xuất quan?” Thương Phượng Vũ vừa đi vừa hỏi.

“Cái này khó mà nói được...Có thể nửa năm một năm, cũng có thể nhiều năm.” Ngạch Tử Khanh trả lời như không.

“A, vậy chờ ngoại công xuất quan con sẽ đến bái kiến.”Lòng Thương Phượng Vũ thăm trầm xuống, không biểu lộ ra mặt, vẫn vừa nói vừa cười với Bạch Mặc và Ngạch Tử Khanh.

Lòng nghi ngờ nổi lên, thăm kết ở trong lòng, bỏ không được, càng để ý thì càng loạn.

Hiền vương phủ, tường viện cao, điêu lan ngọc thể, tất cả không hề thay đổi, chỉ có lòng người là đổi thay.

“Cái gì? Phụ thân vào cung?”Vừa trở lại phòng, Thương Phượng Vũ liền được Minh Nguyệt bảy năm không gặp báo cho tin này.

“Đúng vậy, thiếu chủ tử.” Minh Nguyệt vẫn lạnh nhạt như thường, giống như chuyện Thương Phượng Vũ trở về nàng đã sớm biết.

Thấy Thương Phượng Vũ không vui, Bạch Mặc tiến lên hai bước ôm nàng vào lòng: “Vũ Nhi, sớm muộn gì cũng có thể gặp nhau, nàng gặp cái gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy, con gặp cái gì.” Lần này Ngạch Tử Khanh không tranh cãi với Bạch Mặc mà ngược lại còn lên tiếng phụ họa.

“Không có gì, chỉ là mấy năm không gặp, nhớ phụ thân thôi.” Nói xong, mắt Thương Phượng Vũ nổi lên hơi nước, chỉ cần chớp nhẹ là rơi xuống.

“Chỉ nhớ phụ thân, không nhớ đại ca sao?”Tiếng vừa vang lên thì người đã đến, áo bào tím, nét mặt ngang ngạnh, tuấn nham phiêu dật, trong mắt có sự trù mến.

Tránh khỏi lòng Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ nhào vào ngực người vừa đến, ôm chặt lấy hông của hắn, hai mắt đầm lệ, giọng nói run run: “Phượng Ngôn ca ca.” Chỉ gọi một tiếng liền khóc lớn...

Bạch Mặc siết chặt nắm đấm, sắc mặt khó coi. Mặt Ngạch Tử Khanh đầy sự thương tiếc, đáy mắt sâu như đầm. Minh Nguyệt đã lui ra. Thương Phượng Ngôn ôm nàng thật chặt như muốn hòa nàng vào với thân thể mình vậy.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, sao lại trở lại...!” Thương Phượng Ngôn nói, mang theo sự cảm thán...

Thở dài một tiếng, tim đập hỗn loạn, lòng của Thương Phượng Vũ càng u ám hơn: rốt cuộc mình đã lọt vào cục diện gì? Tại sao mỗi người bên cạnh đều giống như có bí mật rất lớn? Bạch Mặc trợn mắt nói dối, Ngạch Tử Khanh từ chối không ỉn gặp Ngạch Thiên Dương, đại ca lại cảm khái một tiếng như vậy. Là đã có âm mưu hay chỉ là trùng hợp? Thương Phượng Vũ ngẫm phỏng đoán suy tính.

Đã sống lại, lại muốn tận tình hưởng thụ cuộc sống, nàng sao lại để ý, suy đoán làm gì.

Tiếng khóc ngừng, tâm đã bình tĩnh lại, hồn quay trở về.

17. Chương 17: Nửa Đêm, Mưa Gió Nổi Lên, Nhiễm Tình

Nhìn như vô tình, tình thấu xương...

Khẽ lau nước mắt trên khóe mắt Thương Phượng Vũ, Thương Phượng Ngôn cười nói: “Muội đó, đã lớn như vậy còn khóc nhè, không sợ bị chê cười à?”

Nghẹn ngào một chút, Thương Phượng Vũ dùng đôi mắt đầy hơi nước mông lung của mình nhìn hần, nhất quyết không tha: “Phượng Ngôn ca ca xấu, muội vừa trở về đã giấu cợt muội như thế. Muội đi đây.” Làm bộ muốn tránh khỏi ngực hần, rời đi, lại bị Thương Phượng Ngôn kéo vào trong ngực.

Thương Phượng Ngôn đưa tay phải điểm nhẹ mũi nàng một cái, cười khê: “Vẫn giống lúc còn bé không nói đạo lý, bướng bỉnh.” Ngắc đầu nhìn Bạch Mặc: “Cám ơn người.”

Bạch Mặc khê mở khoe môi, muốn nói điều gì đó nhưng lại nuốt lại, chỉ gật đầu.

“Tiểu Vũ Nhi, đại cữu cữu về đây. Con không có việc gì thì đi tản bộ đi.” Ngạch Tử Khanh cười đùa.

“Vâng, con sẽ đi.” Vì Ngạch Thiên Dương và vài vấn đề không biết, ta nhất định sẽ đi. Nhưng câu này nàng không nói ra.

“Tử Khanh cữu cữu đi thông thả. Ngày khác nhất định Phượng Ngôn sẽ dẫn Vũ Nhi đến bái kiến.” Thương Phượng Ngôn vẫn ôm Thương Phượng Vũ không buông tay, giống như hần vừa buông tay thì nàng sẽ biến mất.

Nhẹ nhàng gật đầu, Ngạch Tử Khanh bước chậm chậm ra ngoài, Bạch Mặc theo sát phía sau. Cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn hai huynh muội.

“Vũ Nhi, mấy năm nay muội có vui vẻ không?” Thương Phượng Ngôn vô cùng thương yêu vuốt lọn tóc trên cổ nàng, dịu dàng hỏi.

Tựa vào ngực hần, tai nghe tiếng tim mạnh mẽ, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, không trả lời, trong tâm thấy yên ổn, hồn an. Thương Phượng Ngôn vẫn luôn cho nàng cảm giác này, khiến cho nàng hiểu được đại ca thật lòng yêu thương mình.

“Ừ là sao?” Thương Phượng Ngôn ôm nàng, dịu dàng.

“Phượng Ngôn ca ca thật là ngốc hết chỗ nói, ‘ừ’ có nghĩa là rất vui vẻ.” Dấu cái miệng không tô son mà vẫn đỏ, Thương Phượng Vũ hơi cúi kính mà trả lời.

“A, thì ra ‘ừ’ có nghĩa là rất vui vẻ, đại ca học thêm được một điều rồi.” Giọng nói mang theo tiếng cười có khuynh hướng gia tăng.

“Phượng Ngôn ca ca chỉ biết khi dễ muội. Còn như vậy, muội sẽ không để ý huynh nữa.” Tuy nói vậy nhưng nét mặt nàng tràn đầy vui vẻ hạnh phúc.

“Vũ Nhi có vui vẻ không? Có hạnh phúc không? Hần có chăm sóc muội tốt không? Thân thể muội thế nào rồi?” Câu cuối là điều Thương Phượng Ngôn muốn hỏi nhất.

“Rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Bạch Mặc rất tốt với muội, thân thể của muội, ừ...tạm được.” Nói đến thân thể thì Thương Phượng Vũ hơi do dự.

“Tạm được là sao?” Lòng Thương Phượng Ngôn trầm xuống, mặt không đổi sắc.

“Chính là tinh thần không được tốt, thỉnh thoảng sẽ ngủ mê man, không có vấn đề gì khác.” Nàng vừa dứt lời thì Thương Phượng Ngôn đã kéo nàng ra khỏi ngực, tay nắm lấy vai nàng, nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Lâu chưa?” Đôi tay bất tri bất giác nắm chặt hơn, đột nhiên luống cuống mà không biết.

Khê chau mày, chịu đựng cơn đau truyền tới từ vai, Thương Phượng Vũ trả lời: “Lâu rồi, nhất là năm nay, tinh thần của muội cực kỳ không tốt, cứ có cảm giác như mất hồn, vô tri vô giác.”

Đôi môi mỏng của Thương Phượng Ngôn mím chặt, đáy mắt dâng lên vẻ hung dữ nhưng hần giấu đi rất nhanh. Sau đó hần ôm Thương Phượng Vũ vào lòng lần nữa, “Vũ Nhi, ngày mai cùng đại ca đi bái kiến ngoại công.”

“Tử Khanh cữu cữu nói ngoại công bế quan lâu rồi, không biết khi nào có thể ra ngoài.”

“Nếu ngoại công biết muội về thì nhất định sẽ gặp muội.”

“Có thật không?”

“Ừ.”

“Chắc không đâu, bể quan rất quan trọng.”

“Ngoại công rất nhớ mặt.”

Yên lặng một lúc.

“Được rồi, tất cả đều nghe Phượng Ngôn ca ca.” Thương Phượng Vũ cười, đồng ý.

“Vậy mới ngoan.” Thương Phượng Ngôn trả lời đầy cưng chiều.

Không có tiếng động gì nữa, khôi phục lại sự yên lặng, chỉ có ôn tình lưu chuyển quanh hai người trong phòng, thật lâu không tiêu tan....

Ban đêm, sao giăng khắp trời, ánh trăng sáng tỏ treo trên bầu trời đêm. Thương Thiên Vũ ở lại trong cung không về, cũng đã biết tin Thương Phượng Vũ trở về, cho người đem điểm tâm nàng thích ăn nhất và một ít đồ chơi.

Phủ Ngạch Khanh, đèn sáng rực.

Trong phòng Ngạch Thiên Dương lên tiếng.

“Tử Khanh, sao Vũ Nhi không đến?”

“Nó nói muốn gặp Phượng Ngôn trước, ít ngày nữa sẽ đến.” Ngạch Tử Khanh trợn mắt nói dối.

Nghe vậy, Ngạch Thiên Dương đắm chiêu một lúc rồi nhìn Ngạch Tử Khanh, “Tử Khanh, người của con có nhiều bằng của phụ thân không?”

“Không.” Đáy mắt thoáng qua dị sắc.

“Con có biết Ánh Nguyệt vẫn một mực âm thầm bảo vệ con?” Ông bắt được sắc thái khác thường trong đáy mắt của Ngạch Tử Khanh nên đã rõ mọi chuyện, không nhìn hấn nữa.

“Phụ thân, thật xin lỗi, con không thể trơ mắt nhìn người nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng.” Nếu không hiểu ý tứ trong lời nói của phụ thân thì Ngạch Tử Khanh thật sự ngu ngốc rồi.

“Tử Khanh, hôn đã khóa, tất cả đều đã định. Ngăn cản được nhất thời chứ không ngăn cản được một đời đâu. Con hiểu chứ?” Ngạch Thiên Dương tựa vào ghế, tóc tán lác trên cổ, nhìn lưỡi biếng mà lại cao quý.

“Sẽ có biện pháp giải quyết. Sao người phải lấy chính bản thân mình để thử nghiệm cơ chứ?” Vấn đề này đã quần lay tâm Ngạch Tử Khanh suốt bảy năm. Hấn vẫn không dám hỏi. Hôm nay, rốt cuộc quyết định hỏi.

“Người nọ đã tính toán tất cả, nhưng hấn đã bỏ sót, lấy hòa để kết thúc mọi chuyện.”

“Nếu người biết hấn cố ý, vì sao người còn làm vậy?” Lời còn lại, Ngạch Tử Khanh không hỏi ra miệng.

Ngạch Thiên Dương đã hiểu, “Vì sao ta còn muốn nhảy xuống, đúng không?”

“Vâng.” Ngạch Tử Khanh gật đầu.

“Kịch hay còn chưa diễn, đào kép (con hát) sao có thể xuống đài được?” Nói xong những lời này, Ngạch Thiên Dương cười, mắt phượng dài nhỏ híp lại, khóe môi khẽ nâng lên, nở nụ cười giễu cợt.

“Nhưng người không nên làm vậy. An nguy của người thì sao?”

“Tử Khanh, lòng của con rối loạn rồi.”

“Không, phụ thân, lòng của con không loạn. Con chỉ không hiểu người làm vậy có đáng giá không?” Ngạch Tử Khanh lại hỏi.

“Ngày tháng còn dài, có thể gặp được một đối thủ như thế này, một cơ hội thế này, cha không có gì phải hối tiếc cả.”

“Một nhà Ngạch thị thì sao? Phụ thân có nghĩ tới không?”

“Ha ha, Tử Khanh, có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, sau này con sẽ hiểu.” Ngạch Thiên Dương không trả lời vấn đề của hấn mà chỉ nói một câu lạc đề đầy bí ẩn như vậy.

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Ngạch Tử Khanh không dám hỏi, chỉ biết mơ hồ một chút chuyện. Trong lòng đã biết một ít nhưng không nguyện ý thừa nhận, không muốn đối mặt.

18. Chương 18: Mưa Lạnh Lẽo, Thấm Ướt Tâm Người Nào?

Nửa đêm, mây đen giăng khắp trời, không thấy được vì sao nào, sấm sét vang dội, mưa tầm tã.

Đứng trước cửa phòng Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc giơ tay phải lên rồi lại hạ xuống, giơ lên, nắm chặt, buông ra rồi lại nắm chặt, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn sâu vào cửa phòng, xoay người rời đi.

“Ken két” một tiếng, cửa phòng mở, Thương Phượng Vũ chỉ mặc một lớp áo bước ra, giơ tay lên, chuẩn bị đóng cửa cẩn thận. Chưa chờ nàng động thủ thì liền bị một người ôm chặt từ phía sau, ôm vào trong nhà rồi đóng cửa phòng lại. Tiếng then cửa cài xuống vang lên, ngay sau đó một hơi thở ấm áp phả vào mũi nàng, trong miệng nàng có thêm một vật.

Nụ hôn đến bất ngờ khiến Thương Phượng Vũ rối loạn, không để ý là ai đã giơ tay phải lên, cào một phát lên mặt người vừa tới.

Người vừa tới run lên, tay phải ôm thật chặt eo của nàng, tay trái bắt lấy tay phải của nàng, hôn sâu hơn.

“Ừm ừm ừm” Thương Phượng Vũ giãy dụa muốn tránh thoát cái ôm của người kia. Chẳng những không được mà còn bị hắn ôm càng chặt hơn, đến mức nàng khó thở, ngực khó chịu, mặt đỏ lên, trong mắt nổi lên hơi nước.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Người vừa tới buông môi nàng ra, vừa thở dốc vừa nói nhỏ.

Nghe tiếng, Thương Phượng Vũ vùng nắm đấm đánh vào lồng ngực của hắn, “Bạch Mặc thôi, thiếu chút nữa thì bị chàng hù chết.”

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Mặc kệ nắm đấm của Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc bế bổng nàng lên, đi vào trong phòng.

Thương Phượng Vũ không đánh nữa, vòng hai tay lên cổ hắn, chui vào ngực của hắn, tâm đã loạn...

...Bạch Mặc... Bạch Mặc... Sao chàng lại lo lắng như thế?... Rốt cuộc đã có chuyện gì?... Chỉ thăm hỏi trong lòng, không ai có thể trả lời được.

Cúi người, cúi đầu, dùng lực thỏa đáng áp lên người Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc lại một lần nữa hôn lên đôi môi nàng. Lưỡi hắn đẩy rằng nàng ra, tùy ý chơi đùa trong đó. Cuối cùng, hắn ngậm cái lưỡi thơm tho của nàng, trần trọc mút.

Tâm loạn, đầu choáng váng, Thương Phượng Vũ vòng tay ôm chặt cổ hắn, run run đuổi lưỡi đùa nghịch với hắn, sợi tóc tán loạn trên gối, mặt ửng đỏ...

Môi lưỡi quần quýt, cảm giác chỉ đụng chạm ngoài quần áo chưa đủ, bàn tay Bạch Mặc luồn vào áo của nàng, từ từ trèo lên hai đỉnh núi, xoa nắn viên hồng mai trước ngực nàng. Đôi môi ấm áp của hắn trượt dần xuống, đi tới xương quai xanh, khẽ liếm cắn. (ôi mẹ của con...)

“Ừm” trước ngực và xương quai xanh truyền tới cảm giác tê dại khiến Thương Phượng Vũ không nhịn được, ngửa đầu ngậm khẽ, hơi nước mỏng lung nổi lên trong mắt...

Tiếng kêu yêu kiều như tiếng chim oanh kích thích tâm của Bạch Mặc, khiến lửa dục của hắn dâng cao, bụng căng thẳng, một nơi nào đó cũng nhô lên.

“Xoạt” một tiếng, áo trên người Thương Phượng Vũ bị Bạch Mặc kéo xuống, da thịt nõn nà lộ ra, nhất là hai viên hồng mai giữa hai gò tuyết trắng càng thêm mê hoặc mắt của Bạch Mặc, tâm hồn của Bạch Mặc... Đáy

mắt hần buồn bã, bụng dưới căng thẳng, Bạch Mặc cúi đầu ngậm một viên hồng mai vào miệng, khẽ liếm mút...Một tay còn lại xoa nắn bên kia.

Cảm giác tê ngứa như điện giật xông thẳng từ đại não xuống toàn thân, đáy mắt dâng lên dục niệm, hơi nước xông lung, Thương Phượng Vũ đã động tình...Nàng vận vẹo thân mình...Môi anh đào thở dốc...

Da thịt như ngọc lộ ra, trên giường tỏa ra mùi hương thoang thoảng, sóng tình dâng lên, màn trướng tầng tầng...Dưới đất, quần áo tán loạn...

Trong đêm, mưa vẫn xối xả như trút nước, bên ngoài phòng có một người đứng đó, dưới ánh đèn mờ mờ, khóe môi người này loang lổ vết máu....

Trong phòng, xuân tình đang nồng.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Giọng Bạch Mặc khàn khàn, mang theo dục niệm...Vũ khí đã lấy ra nhưng không tiến lên...

Thương Phượng Vũ vòng tay ôm chặt lấy cổ hần, khẽ ngửa đầu nói nhỏ vào tai hần, hơi thở như lan: “Bạch Mặc, nếu là chàng thì ta nguyện ý...Ta nguyện ý cho chàng tất cả...Dâng hiến hết tất cả...Không hối hận...Không oán thán...” Nàng khẽ hôn vành tai của hần...Hương về phía nam nhân mời sủng ái...

Giống như lời tâm tình, nhỏ nhẹ, trăm hoa bay đầy trời...

Bạch Mặc lật người xuống, ôm thật chặt nàng vào lòng...Lệ từ khóe mắt hần chảy xuống...Lặng lẽ chảy vào tóc nàng...Chảy vào đáy lòng nàng...In lại một ấn ký ở đó...

Mưa vẫn gió vũ, không có gì sáng tỏ, thức tỉnh hồn một người trong bóng tối...

Mưa lạnh lẽo, thấm ướt tâm người nào.

Trích dẫn:

Mỗi ngày đều được đọc truyện , mọi buồn phiền về gia đình trong mấy ngày qua đều đã tan biến , trong lòng mình đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều , cảm ơn Nhok tình nghịch nha

19. Chương 19: Đốt Lửa Lên, Máu Nhuộm Đỏ Từng Mảnh Tình

Nước mưa rơi tí tách từng giọt cho đến bình minh vẫn không ngừng, khắp đại lục đều bị mưa bụi bao phủ, nhìn như tiên cảnh.

Trong phòng, tình ý nồng đậm.

“Vũ Nhi, ta sẽ cầu hôn với cha nàng, được không?” Ôm Thương Phượng Vũ trong lòng, Bạch Mặc cúi đầu hôn khóe môi nàng, dịu dàng nói.

“Được.” Thương Phượng Vũ mỉm cười, đáp lời.

“Vì sao đêm qua không ngăn cản ta?” Nhớ lại đêm qua suýt chút nữa thì mình kích động mà muốn nàng, sóng lòng Bạch Mặc lại nổi lên, không nhịn được cất lời hỏi.

Khẽ cúi người, Thương Phượng Vũ tựa vào trước ngực hần, tay ngọc khoắc lên bụng hần, “Bạch Mặc, bất cứ lúc nào, dù có chuyện gì, ta đều không cự tuyệt chàng. Vì chàng, ta nguyện hiến dâng tất cả...”

Vì chàng, ta nguyện hiến dâng tất cả...Vì chàng, ta nguyện hiến dâng tất cả..., Tai của Bạch Mặc, lòng của Bạch Mặc, hồn của Bạch Mặc đều bị những lời nói này chiếm lấy, không có một kẽ hở nào...Lòng hần thấp thỏm không yên...

Một lúc lâu sau, hay chỉ là chốc lát... “Vũ Nhi, rốt cuộc ta có gì tốt? Vì sao nàng phải như vậy...” Lời còn lại, Bạch Mặc không thể nói nên lời...

“Tại sao lại yêu chàng như vậy, dung túng chàng như vậy, đúng không?” Thương Phượng Vũ khẽ cười, hỏi.

“Ừ.”

“Chẳng vì lý do gì cả. Chỉ vì ta thích chàng, yêu chàng, muốn ở bên chàng thôi.” Trong giọng nói mang theo hờn giận, khuôn mặt thẹn thùng...Đấy mắt nàng hiện ra tia sáng lạ.

Bạch Mặc nâng tay ôm thật chặt Thương Phượng Vũ vào lòng, đặt cằm lên tóc nàng, vẽ mặt và giọng nói vô cùng trìu mến: “Vũ Nhi, Vũ Nhi, nàng như vậy sao ta không thích, không động lòng cho được. Aiz...Tiểu yêu tinh này...”Vừa như cảm thán...Vừa như...

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ nhếch miệng, cười không thành tiếng...

Tiền sảnh, Thương Phượng Ngôn đã ăn sáng xong, đang chờ Thương Phượng Vũ.

Đã qua nửa khắc mà nàng còn chưa tới, người hầu hồi báo nàng còn ngủ, cửa bị khóa trái.

Sau một khắc, nàng vẫn chưa xuất hiện, Thương Phượng Ngôn mất kiên nhẫn, đứng dậy, đi tới viện của nàng.

Trong phòng Thương Phượng Vũ.

Bạch Mặc vẫn ôm nàng như cũ, trên người không mảnh vải che thân, hai người tình nồng ý mật.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên: “Vũ Nhi, đã dậy chưa? Còn phải đi bái kiến ngoại công nữa đấy.” Thương Phượng Ngôn đã đến.

Bên trong phòng.

“A, muội dậy ngay đây, Phượng Ngôn ca ca chờ một chút.” Nàng lên tiếng nhưng vẫn bất động.

Ngoài phòng.

“Ừ, ta chờ muội ở tiền sảnh.” Đã đạt được mục đích nên Thương Phượng Ngôn xoay người rời đi. Hắn không có ô nhưng cũng không để ý đến mưa đã dần trở nên nặng hạt hơn, mặc kệ từng hạt mưa xối lên thân thể mình, hòa cùng với thời tiết thanh lạnh.

Trên hành lang, Thương Thiên Vũ mặc tử y, khoanh tay đứng nhìn phía trước, yên lặng nhìn trời mưa. Đôi môi gợi cảm hơi nhếch lên, khóe môi thoáng hiện ý cười. Tiếng bước chân vang lên sau lưng hắn.

“Phượng Ngôn, Vũ Nhi ổn chứ?” Xoay người quay đầu, Thương Thiên Vũ lẳng lặng nhìn Thương Phượng Ngôn ướt đầm, đấy mắt không có chút sóng nào.

“Muội ấy rất tốt.” Hai nắm đấm siết chặt, môi mỏng mím chặt, thân thể lạnh run...Nhưng không nhìn Thương Thiên Vũ.

“Trời lạnh, coi chừng ngã bệnh, đi thay y phục đi.” Giọng Thương Thiên Vũ chứa đầy sự quan tâm.

“Thân thể con tự con biết rõ, không nhọc người phí tâm.” Bước nhanh rời đi, không quay đầu lại...

Nhìn theo bóng lưng Thương Phượng Ngôn, Thương Thiên Vũ cười nhạt, nháy mắt đã biến mất, không còn bóng dáng.

Đã qua giờ Tý mà mưa vẫn không ngừng rơi. Trong màn mưa, một chiếc xe ngựa dừng trước cửa phủ Ngạch Khanh, có hai người bước xuống xe.

“Phượng Ngôn, mưa lớn như vậy sao con còn đưa Vũ Nhi tới đây.” Thương Phượng Ngôn và Thương Phượng Vũ vừa bước vào nhà liền bị Ngạch Tử Khanh mắng xối xả.

Buông tay Thương Phượng Ngôn ra, Thương Phượng Vũ đi tới trước mặt Ngạch Tử Khanh, kéo tay áo của hắn, làm nũng: “Tử Khanh cứu cứu, con nhớ ngoại công. Người cho con gặp một chút có được hay không?” Chưa chờ Ngạch Tử Khanh mở miệng nàng khề lắc lắc đầu, lảo đảo lui về sau hai bước...Nàng vỗ vỗ cái trán... “Phượng Ngôn ca ca, Bạch Mặc, muội...Không...” Lời còn chưa nói hết người đã ngã ra sau.

Thương Phượng Ngôn cách đó ba bước liền tiến lên bế nàng vào lòng, tay run run...Cả người căng thẳng.

Trong sương phòng.

“Ngoại công, Vũ Nhi thế nào rồi?” Mắt Thương Phượng Ngôn đầy sự sốt ruột, tuần nhan tái nhợt.

“Phượng Ngôn, mời phụ thân con đến đây.” Ngạch Thiên Dương không ngẩng đầu lên, bình thản sai bảo một câu.

“Nhất định phải là ông ấy mới được sao?”

“Trì hoãn không tốt, nhanh đi.”

“Được.”

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai phụ tử và Thương Phượng Vũ đã hôn mê bất tỉnh.

“Tử Khanh, ra ngoài canh chừng, không cho phép bất luận kẻ nào vào.” Ngạch Thiên Dương ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào Ngạch Tử Khanh.

“Không, phụ thân, người không thể làm vậy được. Con quyết không cho phép.” Chỉ một câu nói bình thường, sao Ngạch Tử Khanh lại phản ứng lớn như vậy?

“Tử Khanh, ra ngoài.” Giọng nói bình tĩnh, vẻ mặt không được nghi ngờ.

“Không, trừ phi người giết con đi. Nếu không con tuyệt đối không ra ngoài.”

Mắt phượng hẹp dài lộ vẻ tàn khốc, bờ môi mỏng khiêu gợi khê mở: “Tử Khanh, cha nói một lần cuối, đi ra ngoài.”

“Phụ thân, rốt cuộc người muốn sao? Rốt cuộc người đang nghĩ gì? Vì sao phải chà đạp thân thể của mình như vậy? Tại sao? Tại sao? Tại sao?” Hai nắm đấm siết chặt, trên trán nổi gân xanh, mặt Ngạch Tử Khanh đã lộ ra sự điên cuồng.

“Ánh Nguyệt.” Mặt Ngạch Thiên Dương không lộ vẻ gì, gọi một tiếng.

Ngạch Tử Khanh không kịp phản ứng liền té xuống đất, gương mặt không cam lòng...

Một tiếng thở dài vang lên, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Hiền vương phủ.

“Vũ Nhi té xỉu, ngoại công mời người tới.” Lúc này đường cong trên mặt Thương Phượng Ngôn căng thẳng, vẻ mặt thanh lãnh, không có cảm xúc nào khác.

Phủ Ngạch Khanh, trong sương phòng.

Trên người Ngạch Thiên Dương không một mảnh vải, ôm Thương Phượng Vũ vào lòng, đôi môi khê hôn lên trán nàng, bàn tay khê vuốt toàn thân nàng. Đầu ngón tay ông mang theo vầng sáng màu đỏ bay múa rất nhanh.

Trong ý thức, sâu trong linh hồn, Thương Phượng Vũ đứng trong không gian màu đỏ, mắt nhìn tình cảnh bên ngoài...Mặt nàng nóng nẩy...Nhưng không thể nào nhúc nhích được...Bởi vì, hình như có cái gì đó đang khống chế nàng, trói buộc nàng...

Trên trán nàng hiện lên đóa hoa sen bằng máu, thân thể ửng đỏ, bị vây bởi một vòng tròn bằng lửa...

Tóc Ngạch Thiên Dương bạc trắng, khoe môi hiện ra tia máu, khuôn mặt yêu mị hiện ra nụ cười mơ hồ...Là thỏa mãn?...Là hạnh phúc?...Không ai biết được...

“Ngạch Thiên Dương, ông đang làm gì vậy? Cứu ta sao?” Nhìn người vô cùng nam nhân vô cùng tuấn mỹ, yêu dị, Thương Phượng Vũ lăm bầm, cái hiểu cái không...Nàng rơi vào cục diện phức tạp, nhìn như có đầu mối nhưng ngẫm nghĩ thì lại không có tí đầu mối nào...

“Chủ tử, Ánh Nguyệt giúp người khôi phục.” Một nữ tử mặc áo đen nói với Ngạch Thiên Dương đã tê liệt ngã xuống giường.

“Ừ.” Ngạch Thiên Dương nhẹ nhàng gật đầu, vô lực nhắm lại đôi mắt phượng, mặt tái nhợt, yếu ớt đến mức chỉ cần khê chạm một cái sẽ biến mất...

Trước cửa phủ Ngạch Khanh có hai luồng gió thổi qua, bên trong phủ liền có thêm hai bóng người...

“Loảng xoảng” một tiếng, cửa được mở ra, Thương Thiên Vũ hiện thân trước giường, đặt tay lên mạch của Thương Phượng Vũ. Ngạch Thiên Dương lẳng lặng ngồi trên ghế, khẽ hớp một ngụm nước trà, mặt bình tĩnh. Thương Phượng Ngôn đứng thẳng một bên, bình tĩnh nhìn hành động của Thương Thiên Vũ, không khí căng thẳng bao phủ.

Hồn đã trở về nhưng Thương Phượng Vũ không mở mắt, chỉ lẳng lặng cảm thụ nhiệt độ khiến mình lưu luyến trên tay...Cảm giác ấm áp từ cổ tay truyền đến toàn thân, khiến cho nàng cảm thấy mình như đang tắm dưới ánh mặt trời, tuy buồn ngủ nhưng thần trí rất tỉnh táo...Cảm giác rất mâu thuẫn, hạnh phúc xúc động, thân tình...Tình thương của cha...Chạm tới nơi yếu ớt nhất trong lòng nàng...

“Phụ thân, Vũ Nhi sao rồi?” Thấy Thương Thiên Vũ thu tay lại, Thương Phượng Ngôn liền hỏi.

“Không sao. Thân thể nó quá suy yếu, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi.” Thương Thiên Vũ âm giọng trả lời.

“Thật không sao chứ?” Thương Phượng Ngôn muốn xác định lại lần nữa.

“Ừ, không sao.” Thương Thiên Vũ gật đầu, nhắc lại, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Ngạch Thiên Dương, chuẩn bị hành lễ thì bị Ngạch Thiên Dương vận công nâng dậy.

“Ha ha” Ngạch Thiên Dương cười khê, nói: “Thiên Vũ, luận về bối phận, ta là cha vợ của con, luận về thân phận, con ở trên ta. Lễ này, miễn đi.”

“Lễ không thể bỏ, đây là lời của nữ hoàng Sáng Thế, sao Thiên Vũ có thể bỏ qua được? Người ngồi xuống để con thi lễ đi.” Thương Thiên Vũ kiên trì, Ngạch Thiên Dương duỗi tay nâng dậy, hai người khăng khăng giữ ý kiến của mình.

“Ừm” một tiếng, từ trên giường truyền đến tiếng: “Bạch Mặc...”

Buông tay Ngạch Thiên Dương, Thương Thiên Vũ ngồi vào mép giường, dịu dàng gọi hai tiếng “Vũ Nhi...Vũ Nhi...”

Lông mi Thương Phượng Vũ động dậy. Nàng từ từ mở mắt, trong mắt hiện lên sương mù, giống như đứa trẻ lạc đường không tìm được nhà, không nhận ra được cái gì.

“Vũ Nhi, sao rồi, có thấy khá hơn chút nào không?” Thương Thiên Vũ lại hỏi một câu, tay vỗ nhẹ lên mặt nàng.

Thương Phượng Ngôn không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn Thương Phượng Vũ đã tỉnh, trong mắt hàm chứa một tâm tình không rõ.

Thương Phượng Vũ đưa tay phải lên cầm lấy tay Thương Thiên Vũ, dán thật chặt gò má mình vào lòng bàn tay hần, bất tri bất giác lệ chảy xuống từ khóe mắt...

Thật là ấm áp, cả trái tim đều được lấp đầy. Đây chính là tình thân, đây chính là hạnh phúc huyết thống sao? Thương Phượng Vũ tự hỏi, nước mắt càng chảy nhiều hơn...Uớt cả lòng bàn tay Thương Thiên Vũ...

Thương Thiên Vũ ôm lấy Thương Phượng Vũ đang khóc không thành tiếng vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng nàng, đáy mắt thoáng qua một đạo ám quang...Rất nhanh liền biến mất...

Thương Phượng Vũ ôm lấy eo hần, khóc thút thít: “Hu hu hu, phụ thân, phụ thân, phụ thân...hu hu hu.” Đường như rất tủ thân.

Thương Phượng Ngôn lặng lẽ lui ra ngoài. Ngạch Tử Khanh nhìn Thương Phượng Vũ rồi ra theo, bước chân hơi hỗn loạn.

Trong phòng tối, một người tê liệt ngã xuống đất, sợi tóc bạc trắng phân tán, vết máu loang lổ trên môi, trên đất còn một vết máu...

“Aiz...Có đáng không? Hải tử này, con làm như vậy có đáng không?...Nghịch duyên...Nghịch duyên...” Trong phòng tối không người bỗng nhiên có tiếng nói...Chứa đựng sự thương tiếc, bất đắc dĩ...Thật lâu vẫn chưa biến mất...

Nửa đêm khách đến tìm hiểu, hiểu được tâm người nào.

Đốt lửa lên, máu nhuộm đỏ từng mảnh tình.

Mưa vẫn rơi không ngừng.

20. Chương 20: Là Ai Viết Nên Khúc Nhạc Vận Mệnh Đây?

Sương phòng ngăn cách tất cả gió mưa, chỉ còn lại sự ẩm áp.

“Phụ thân, thật xin lỗi.” Thương Phượng Vũ tựa vào đầu giường, chau nhẹ mày, đôi môi như cánh hoa khẽ mở, nói một cách yếu ớt.

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ cười nhẹ, xoa tóc của nàng, “Vũ Nhi ngốc, sao lại nói lời xin lỗi với phụ thân?”

Thương Phượng Vũ ngẩng đầu lên, rồi lại lập tức cúi xuống, giọng nói nhỏ hơn: “Bởi vì Vũ Nhi ham chơi. Đi liên bảy năm, không ở bên phụ thân để tận hiếu, không gửi tin tức gì cho phụ thân. Là Vũ Nhi bất hiếu... Vũ Nhi không nên... Không nên...” Nói xong, bả vai gầy gò run lên, vang tiếng khóc.

Ngón tay đang vuốt tóc nàng khẽ cứng lại, Thương Thiên Vũ nói: “Vũ Nhi, con cho rằng phụ thân sẽ yên tâm để con một mình ra ngoài du ngoạn sao?”

“A” một tiếng thở nhẹ, Thương Phượng Vũ ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn Thương Thiên Vũ, không rõ chân tướng.

“Nhật Chiêu vẫn luôn âm thầm đi theo các con. Bạch Mặc không nói cho con biết sao?” Thương Thiên Vũ khẽ lau nước mắt ở khóe mắt nàng, âm giọng giải thích.

Thương Phượng Vũ lắc đầu, mặt đầy nghi ngờ, nước mắt trong mắt vẫn chưa tan đi mà chảy xuống một lần nữa như mưa rơi trên lá sen, xuất trần thoát tục khiến người khác mến yêu.

Thương Thiên Vũ khẽ cúi đầu, đối mặt với Thương Phượng Vũ.

Mùi đàn hương thoang thoang và hơi thở ẩm áp khiến Thương Phượng Vũ mê say.

Thương Thiên Vũ nhìn Thương Phượng Vũ, giơ tay lên lau nước mắt trên má nàng, thở dài một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy. “Từ khi con đi, cứ hai ngày một lần Nhật Chiêu gửi về một phong thư, nửa năm gửi về một bức họa của con. Cho nên, con không rời khỏi ta, hiểu chưa Vũ Nhi?”

“Người nói thật đấy chứ?” Thương Phượng Vũ nước mắt lưng tròng hỏi. Trong lòng nàng thì có suy nghĩ: Tại sao cho tới bây giờ Bạch Mặc vẫn không nói với mình chuyện này?

“Ừ.” Mặt Thương Thiên Vũ tràn đầy từ ái, đáp.

Nghe thấy câu trả lời như vậy, nhìn nét mặt của hắn, trong mắt Thương Phượng Vũ lại nổi lên hơi nước lần nữa. Nàng chui vào lòng hắn, che giấu luồng cuống, “Phụ thân, sau này Vũ Nhi không bao giờ rời khỏi người nữa, không bao giờ.” Đôi tay nàng càng ôm chặt eo hắn... Phụ thân... Phụ thân...

Không biết là ai đã từng nói: Trên đời này, ai cũng có thể tổn thương người, duy chỉ có cha mẹ là không bao giờ. Giờ phút này, những lời này hiện ra trong đầu Thương Phượng Vũ, nàng không thể phân rõ ai đúng ai sai...

Đêm, mưa càng nặng hạt hơn. Thương Phượng Vũ không về, Thương Thiên Vũ và Thương Phượng Ngôn đội mưa trở về phủ, nói có chuyện quan trọng cần xử lý. Lúc ăn cơm tối chỉ có nàng và Ngạch Thiên Dương. Người hầu lui hết, Ngạch Tử Khanh cũng không thấy đâu.

“Ngoại công, Tử Khanh cứu cứu đâu ạ?” Ăn một miếng cá đã được lựa hết xương, Thương Phượng Vũ thấy kỳ lạ nên hỏi.

“Nó đi bàn chuyện riêng rồi.” Ngạch Thiên Dương cười với nàng, đáp.

“À...” Nhịp tim thăm tăng nhanh, tai nóng lên, trong đầu tràn ngập bộ dáng khi người trước mắt mỉm cười...Sáng lạn như hoa, mê hoặc người...Giống như bị mèo cào, mềm mềm ngứa ngứa...Khiến cho tâm người ta khó mà an...Không thể vững dạ...

“Khụ khụ khụ” Thương Phượng Vũ dùng tiếng ho nhẹ để kiềm chế suy nghĩ trong lòng, gương mặt nóng như phát sốt.

“Uống nước đi. Không ai tranh với con, ăn vội vàng như thế làm gì?” Ngạch Thiên Dương đưa một chén nước qua, lời nói chứa đầy sủng nịch rồi cười với nàng.

Nhận lấy cái ly trong tay ông, Thương Phượng Vũ uống một ngụm to, chưa kịp nuốt xuống thì lại nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của ông. “Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ”, nước tràn vào phổi, ho một tiếng kinh thiên động địa, nước mắt giàn giụa, thầm mắng: nam nhân này, không có việc gì thì cười làm gì? Hại mình khó chịu...Vừa nghĩ vừa ho không ngừng, “khụ khụ khụ, khụ khụ khụ” càng ho mạnh hơn...

Trời ơi, mình là người đầu tiên uống nước mà sắc chết quá...Vừa ho, Thương Phượng Vũ vừa nhạo báng chính mình nhưng cũng không thể ngừng ho được...Khụ khụ khụ...Sau đó không còn tiếng động gì nữa...

“Ưm ưm ưm...” Tiếng ho ngừng, lại có âm thanh khác, trong miệng nàng có thêm một vật. Vật đó trơn bóng, mềm mại, mang theo mùi hoa lan thơm ngát, ngăn lại tiếng ho và lời nói của nàng.

Một lát sau.

“Có còn khó chịu không?” Ngạch Thiên Dương buông đôi môi nàng ra, thu hồi cái lưỡi vừa lưu luyến trong miệng nàng, đầy quan tâm mà hỏi. (ôi, thế này là thế nào????)

Nhìn gương mặt tuấn mỹ yêu dị mang theo sự quyến rũ và cả ánh mắt không chứa chút tạp chất nào, trên trán Thương Phượng Vũ nổi lên vạch đen, khóe môi cũng co quắp một cái: Nam nhân này không biết mình đang làm gì sao? Sao hắn có thể không để ý đến bối phận mà hôn mình cơ chứ? Lại còn trưng ra vẻ mặt vô hại như vậy nữa!!

“Vũ Nhi? Con sao vậy? Vẫn còn khó chịu à?” Ngạch Thiên Dương lại hỏi, làm bộ muốn hôn thêm lần nữa.

“Không...Không...Không sao...” Nàng xua tay lia lịa, vẻ mặt hơi có vẻ kích động.

“Thật sự không khó chịu chứ?” Ngạch Thiên Dương không tin, hỏi lại.

“Dạ, không khó chịu.” Tiếng ngoại công nàng tạm thời không thể gọi được, vụng trộm oán trời trách đất: đây rốt cuộc là cái không gian biến thái gì vậy? Sao lại để cho dung mạo người ta không già, không thay đổi? Thật khó chịu.

“Vậy thì tốt. Ta còn tưởng người kia gạt ta, nghĩ là biện pháp này không dùng được đâu.” Ngạch Thiên Dương ngồi lại, lẩm bẩm.

“Ngoại công, cái đó, cái đó...” Nghe giọng điệu vừa rồi của ông, biện pháp này hình như là người khác dạy. Thương Phượng Vũ hơi ngạc nhiên, nghĩ nát cả óc.

“Cái gì?” Ngạch Thiên Dương uống một ngụm rượu, vẻ mặt thất thường, ý cười lan tới đuôi lông mày, hỏi. Có điều, sao nụ cười này không đẹp như vừa rồi?

“Ách...Không có gì.” Nàng không thể hỏi thành lời bởi vì trong tiềm thức nàng có cảm giác rằng, nếu nàng hỏi ra nhất định sẽ dẫn đến rắc rối không cần thiết.

“Có gì thì nói đi, mặc dù ta không thường xuyên gặp con, ôm con. Có điều, sau này ta sẽ từ từ bồi thường cho con.” Lúc nói những lời này, vẻ mặt ông vô cùng nghiêm túc, tản ra khí thế không được phép nghi ngờ.

“Thật không có gì mà. Người đừng suy nghĩ lung tung.” Thương Phượng Vũ cười ngọt ngào, trả lời.

Ngạch Thiên Dương nhìn nàng đầy nghi ngờ, rồi gấp thức ăn cho nàng. Thương Phượng Vũ tiếp tục chiến đấu với thức ăn, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Hai lần bước vào quỹ môn quan đều là Ngạch Thiên Dương cứu nàng, hơn nữa linh hồn nàng nhìn rất rõ mọi chuyện.

Mới gặp mặt, ông mang theo sự nghiêm khắc làm lòng Thương Phượng Vũ kinh ngạc. Nhưng khi quay đầu lại thì ông lại trả giá tất cả để cứu nàng.

Gặp lại, xa cách bảy năm, sự nghiêm khắc của ông đã lui đi, trong mắt mang theo chút gì đó mà nàng không hiểu được. Ông lại một lần nữa tự hại mình để cứu nàng.

Thương Thiên Vũ hành lễ, ông lên tiếng ngăn cản. Mặc dù Thương Phượng Vũ hôn mê nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được có gì đó bất thường khi họ nói chuyện với nhau. Vậy nên nàng không giả bộ bất tỉnh nữa mà lên tiếng để chuyển sự chú ý của Thương Thiên Vũ và Thương Phượng Ngôn.

Lúc ông thản nhiên rời đi, nàng nhìn thấy bước chân của ông hỗn loạn. Hiển nhiên nàng đoán đúng. Bởi vì ông và Thương Thiên Vũ nhìn như giữ lễ tiết nhưng thực ra là đang dò xét lẫn nhau.

Lòng của nam nhân, mưu mô của hoàng gia, khẳng định không thể thoát khỏi liên quan đến những chuyện này. Nhưng Thương Phượng Vũ không thể nghĩ thông. Bởi vì chuyện này ngàn lời vạn chữ, toàn những điều kỳ lạ. Nàng không rõ, bên cạnh lại không ai có thể giúp nàng, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đã sống lại, nàng không muốn chết nhanh như vậy.

Không muốn chết, thì phải hiểu một số chuyện.

Đối với Bạch Mặc, Thương Phượng Vũ không thể nói rõ. Mặc dù hắn mang theo ánh mặt trời nhưng sự rực rỡ không phát ra từ đáy lòng.

Thương Phượng Ngôn là người đáng tin cậy.

Thương Thiên Vũ – đến nay Thương Phượng Vũ cũng không rõ hắn có thương yêu mình thật hay không.

Ngạch Thiên Dương – người khiến Thương Phượng Vũ nghi ngờ nhất.

Ngạch Tử Khanh – chỉ là một nhân vật nhỏ.

Từ những điều này và kinh nghiệm hai đời của Thương Thiên Vũ, có thể đoán được 5, 6 phần.

Bật mí cho các nàng 1 chút rằng Thương Thiên Vũ, Thương Phượng Ngôn, Ngạch Thiên Dương, Bạch Mặc đều có 1 đoạn tình cảm với Vũ tỷ ở kiếp trước. Qua ngàn năm, họ gặp lại nhau, bắt đầu nghiệt duyên và những âm mưu...

21. Chương 21: Vì Sao? Rốt Cuộc Là Vì Sao??

Sau bữa cơm tối, Ngạch Thiên Dương không đi đâu mà kéo Thương Phượng Vũ tới phòng đàn, gảy đàn cho nàng nghe.

Nghe âm thanh như của tự nhiên xuất ra từ tay ông, Thương Phượng Vũ dựa vào ghế, khẽ nheo mắt lại, dần dần đi vào giấc mộng, trên môi nở nụ cười hạnh phúc.

Tiếng đàn ngừng, Ngạch Thiên Dương đi tới trước mặt nàng trong nháy mắt, nhẹ nhàng ôm lấy nàng đi tới chỗ nghỉ ngơi phía sau.

Đèn tắt, trong phòng đàn tối tăm. Có điều, phía sau sập giường có treo một viên trân châu màu đỏ, ánh sáng nhu hòa. Dưới ánh sáng, Ngạch Thiên Dương ôm Thương Phượng Vũ vào lòng, nở nụ cười hạnh phúc mơ hồ...

Nửa đêm, mưa lớn ngừng dần.

Sau khi mưa tạnh, trong phủ Ngạch Khanh có một người phi thân vào.

“Ai?” Thị vệ có võ công cam thâm lập tức phát giác có điểm bất thường, liền đánh nhau với bóng đen vừa tới.

Đánh một lúc, hai người không phân cao thấp, kinh động đến những người khác trong phủ. Đèn được thắp lên, bao vây hắc y nhân. Trong khi hắc y nhân không tính đến, lực bất tòng tâm. Mắt thấy sắp bị bắt...

“Dừng tay, tất cả dừng tay cho ta.” Hắc y nhân đột nhiên kêu to, sau đó tháo khăn che mặt ra.

“Bạch công tử? Ngài lén lút lút lút vào phủ làm gì? Vì sao không đi cửa chính?” Thị vệ Giáp không hiểu mà hỏi.

Bạch Mặc nói: “Ta tới tìm gia chủ các người, đi thông báo một tiếng đi.”

Mặc dù trong lòng thị vệ có muôn ngàn nghi vấn nhưng hắn không có lá gan hỏi nên trực tiếp xoay người rời đi.

Bạch Mặc được một thị vệ khác dẫn tới tiền sảnh, lẳng lặng ngồi trên ghế uống trà, yên lặng chờ gia chủ tới.

Trong phòng đàn, dù Ngạch Thiên Dương đã ngủ nhưng vẫn còn thần thức. Khi nhận được tin Bạch Mặc nửa đêm leo tường tới chơi, sự kỳ lạ lóe lên trong đáy mắt ông, ngay sau đó liền bình thường trở lại.

Mặc áo xuống giường, ông hồ hững nói: “Ánh Nguyệt, bảo vệ nó thật tốt. Ta đi một lát sẽ về.” Dứt lời, người đã biến mất.

Chỉ để lại một nữ tử áo đen si ngốc đứng ngây người bên giường.

Tiền sảnh, Bạch Mặc cong ngón tay gõ lên mặt bàn, vẻ mặt nóng nảy.

Tiếng bước chân vang lên, Ngạch Thiên Dương khoác áo đi vào, sợi tóc rải rác quanh cổ, cả người toát ra sự lười biếng cao quý, khí tức khiến Bạch Mặc không dám nhìn gần.

“Người có chuyện gì mà muốn gặp ta?” Vốn không muốn nhưng Ngạch Thiên Dương suy nghĩ một chút, lên tiếng.

“Nghe Phương Ngôn nói Vũ Nhi lại té xỉu nên ta muốn đến xem một chút.” Mặt Bạch Mặc nặng nề, trả lời, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Nó rất khỏe, không cần người phí tâm. Người cách xa nó ra chính là sự quan tâm lớn nhất dành cho nó.” Ngạch Thiên Dương liếc mắt nhìn hắn, thần nhiên nói.

“Ý của Ngạch trưởng lão là?” Bạch Mặc cười khê, nói. Nhưng nụ cười của hắn không tới đáy mắt.

“Ý gì thì người hiểu rất rõ. Nếu người còn dây dưa không rõ với nó, nhất định ta sẽ khiến người sống không bằng chết, hối hận vì đã sống trên đời.” Đôi mắt như đầm sâu mang theo hàn băng sắc bén thẳng về phía Bạch Mặc.

Mồ hôi hột rơi xuống từ trên trán Bạch Mặc. Hắn nắm chặt tay, cười khê: “Ha ha, cầu còn không được.” Đáy mắt không có sóng, một mảnh tro tàn, thật lòng muốn chết... Vì sao? ... Vì sao? ... Đây là vì sao?...

Sương mù, hoa mộng lung.

Mưa vừa dứt, cuồng phong lại nổi lên. Chỉ một lát, giọt mưa lớn như hạt đậu lại rơi xuống khắp đại lục.

“Ha ha ha, ha ha ha ha ha ha...” Một tiếng cười điên cuồng truyền ra từ tiền sảnh khiến thị vệ và người hầu kinh ngạc, dọa sợ những thị nữ nhất gan.

“Ngạch Thiên Dương, người chỉ có bản lãnh này thôi sao? Giết ta đi, giết ta đi!!” Bạch Mặc điên cuồng gào to, máu nhỏ ra từ khóe môi, nhìn ông đầy khiêu khích.

“Không biết lượng sức.” Ngạch Thiên Dương nói xong liền sải bước ra khỏi tiền sảnh.

Nhìn bóng lưng ông rời đi, nước mắt rơi ra từ khóe mắt Bạch Mặc. Hắn lảo lảo như người mất hồn: “Không được ư? Quả nhiên vẫn chưa được ư? Ha ha, ha ha, ha ha ha ha.” Hắn sắp phát điên, hai mắt đỏ ngầu...

Vì sao? Vì sao? Rốt cuộc là vì sao????

22. Chương 22: Hạnh Phúc Và Đau Khổ

Ai đang cười? Ai đang nói? Là ai viết nên khúc nhạc vận mệnh hợp lý này?

Đã gần đến canh ba, mưa càng lúc càng lớn, giống như trời bị thùng vẩy.

Sau một tiếng nổ, tia chớp chói mắt hiện ra trên bầu trời đêm, soi sáng một người cao quý tao nhã trong phòng. Trên giường có hai người, một người phát ra ánh sáng đỏ như Hỏa Phượng, một người phát ra ánh sáng trắng mịn hoặc chúng sinh.

Cả đêm mưa to đến gần canh năm mới ngừng. Vạn vật được gột rửa, tản ra làn khí tươi mát. Có điều không biết có thể gột rửa được người có lòng xấu xa trở nên thuần khiết như ban đầu hay không.

Mưa bụi mịn mờ vào sáng sớm. Trong phủ Ngạch Khanh, hậu hoa viên, Thương Phượng Vũ đứng giữa muôn hồng nghìn tía, áo trắng bông bênh, tóc dài đến eo, môi không son mà đỏ, lông mày không tô mà đen, mắt sáng như sao mai, nhìn về phương xa.

“Vũ Nhi, về nhà với ta, được không?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn, vẻ mặt tiêu tụy.

Xoay người quay đầu, Thương Phượng Vũ bước hai bước, vùi đầu vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Bạch Mặc, chàng đã đến rồi.”

Bạch Mặc ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Ừ, ta tới đón nàng về nhà.” Mặt hắn không tự giác được đã buông lỏng, thỏa mãn như tìm lại được vật yêu thích mất đã lâu.

“Vì sao bảy năm trước đột nhiên chàng lại dẫn ta rời đi?” Vấn đề này, Thương Phượng Vũ đã hỏi hai lần, đều bị hắn nói nhăng nói cuội giấu đi. Hôm nay, nàng mở miệng hỏi lần nữa, mang theo hai tâm tư rất khác nhau.

“Đồ ngốc, không phải nàng cảm thấy cả ngày chỉ ở vương phủ rất buồn bực sao?” Giọng Bạch Mặc mang theo tình yêu say đắm trả lời, nhưng không nói ra trọng điểm.

“Ừ, rất buồn bực. Đúng rồi, phụ thân phái người bảo vệ chúng ta, chàng có biết không?” Thương Phượng Vũ vùi vào lòng hắn, hỏi tiếp.

“Biết.” Bạch Mặc đáp vô cùng lưu loát.

“A, ta còn tưởng chàng không biết.” Giọng nói có chút khó chịu.

“Sao? Có phải nàng giận ta không nói cho nàng biết?” Bạch Mặc cười hỏi, sắc mặt đã tốt hơn, không tiêu tụy như vừa nãy.

“Không...” Nhưng giọng nói lại không như vậy.

“Vũ Nhi ngốc, ta chỉ muốn nàng vui vẻ, hiểu chưa?” Bạch Mặc ôm chặt nàng, đặt cằm lên tóc nàng.

“Ừ.” Thấy hắn không muốn nhiều lời, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, trong lòng càng rối rắm hơn.

“Hiểu là tốt rồi. Chúng ta về nhà thôi.” Nói xong, Bạch Mặc liền kéo nàng ra khỏi ngực mình, cầm lấy tay ngọc, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Thương Phượng Vũ đột nhiên kêu lên.

“Chuyện gì?” Mắt Bạch Mặc chứa nghi ngờ, hỏi.

“Ta còn chưa từ biệt ngoại công.” Thương Phượng Vũ cười cười.

“Cùng đi.”

“Được.”

Vai kề vai, tay trong tay rời đi, lưu lại tiếng cười như chuông bạc.

Trong mật thất của thư phòng.

“Chủ tử, thật xin lỗi, Ánh Nguyệt vô dụng, xin ngài trách phạt.” Ánh Nguyệt mặc áo đen, quỳ dưới đất, trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa tràn ngập vẻ áy náy.

“Người biết lỗi của mình ở đâu không?” Ngạch Thiên Dương chấp tay, đứng trước một bức họa, hồ hững hỏi một câu.

“Ánh Nguyệt không bảo vệ Vũ chủ tử thật tốt.” Đầu cúi thấp hơn, cơ hồ sắp sát xuống mặt đất.

“Ánh Nguyệt, người theo ta bao lâu rồi?” Ngạch Thiên Dương chưa hề quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói.

“Ba trăm năm có dư...” Đôi vai bắt đầu run lên, tay ngọc nắm chặt.

“Đã ba trăm năm rồi...” Ngạch Thiên Dương nhẹ nhàng thở dài...

Thân thể Ánh Nguyệt run mạnh hơn, giọng cũng run rẩy: “Chủ tử, xin ngài tha thứ cho Ánh Nguyệt một lần. Ánh Nguyệt không dám tái phạm.”

“Rõ ràng là người thông tuệ, sao lại phạm phải lỗi ngu ngốc như vậy. Ánh Nguyệt, cho ta lý do để ta giữ người lại.” Giọng Ngạch Thiên Dương vẫn không hề bận tâm, không để lộ tâm trạng.

“Thật xin lỗi chủ tử, Ánh Nguyệt không thể nói.” Không phải là không thể nói...Mà là không dám nói...

Yên lặng trong chốc lát.

“Chỉ một lần này thôi, không có lần sau. Đi xuống đi.”

“Vâng”, Ánh Nguyệt không nói thêm một chữ nào, lui lại ba bước, xoay người, biến mất không thấy bóng dáng.

Ngạch Thiên Dương xoay người lại, như cười như không: “Là ta rất ngốc, rất si. Vậy thì người phạm vào ý niệm ngu xuẩn?” Không ai trả lời, chỉ có dư âm quanh quẩn.

Trong phòng Ngạch Thiên Dương, Thương Phượng Vũ và Bạch Mặc ngồi trên ghế, yên lặng chờ ông xuất hiện.

Vốn họ muốn trực tiếp đi tìm nhưng người hầu báo là Ngạch Thiên Dương có chuyện quan trọng phải xử lý nên đành ngồi chờ.

“Vũ Nhi, mặt ta rất đau.” Thời gian chờ đợi rất nhàm chán, Bạch Mặc đột nhiên tiến tới trước mặt nàng, ôm lấy nàng, khuôn mặt đầy ủy khuất.

“Đáng đời.” Thương Phượng Vũ nhìn hẩn, hơi cúi, nhưng tay không tự chủ được khẽ xoa lên ba vết thương hơi đỏ.

Cảm xúc mềm mại tinh tế khiến Bạch Mặc hạnh phúc, khẽ nheo mắt lại, khóe môi nhếch lên: “Ừm, Vũ Nhi xoa một lúc nữa, sẽ tốt hơn.” Mặt mang theo sự say mê.

Vẻ mặt như trẻ con, lời nói hơi nũng nịu, Bạch Mặc như vậy khiến sâu trong linh hồn Thương Phượng Vũ căng lên, giống như thấy được bóng dáng một người...

Trong mắt đầy tình cảm dịu dàng, lâm vào suy tư, giọng nói mềm mại tinh tế chứa đầy tình cảm: “Xem chàng sau này có còn dám đánh lên người ta không.” Nói xong, mặt nàng liền ửng đỏ, đôi môi ghé lại gần vết thương, run run hôn mấy cái...Cuối cùng, vẻ mặt dịu dàng hơn: “Còn đau không?”

Vẻ mặt yêu kiều hàm xuân, mặt mày ả tình, ánh mắt khiến lòng người quẩn quýt. Bạch Mặc sợ run, rơi vào đôi mắt của đối phương.

“Còn đau không?” Thương Phượng Vũ hỏi lại.

Lắc đầu, im lặng, ý cười đầy mặt.

“Hiên...” Nói ra một chữ, Thương Phượng Vũ ngẩn người, nói tiếp: “Đi bôi thuốc đi.” Mạch suy nghĩ trở về, đè nén lại đau đớn trong lòng. Vốn tưởng đã lãng quên toàn bộ nhưng không ngờ rằng cho dù người giấu

sâu hơn nữa, nó vẫn còn tồn tại. Dù sao, những chuyện kia đã từng trải qua, nàng từng bỏ tất cả chân tình vào đó, sao có thể không còn cảm giác gì?

“Nhưng ta không quen nơi này. Phải tìm thuốc ở đâu đây? Tìm được thuốc nhưng không có gương, sao ta bôi được?” Bạch Mặc nhìn Thương Phượng Vũ một cách kỳ lạ, quanh co lòng vòng mà nói.

Bạch Mặc này, rõ ràng muốn mình thoa thuốc cho hẳn lại không nói thẳng, khẳng định lại có ý nghĩ xấu xa gì đây. Nghĩ vậy, Thương Phượng Vũ cười: “Dễ lắm, ngoại công có rất nhiều thị nữ.”

Hồn Bạch Mặc còn ở trong khoảnh khắc ngọt tình mật ý vừa rồi, chỉ có một ý nghĩ trong lòng là tìm nơi không người, hung hăng hôn nữ nhân trước mắt này một phen. Nhưng giờ phút này nghe nàng nói như vậy, đáy mắt Bạch Mặc tối sầm lại, mở miệng nói với hai thị nữ bên cạnh: “Các người lui xuống đi. Ta muốn nói chuyện riêng với Vũ công chúa.”

Hai thị nữ đều là người thông minh lanh lợi, không dám chậm trễ, khom người hành lễ rồi từ từ lui ra khỏi không, không quên đóng cửa phòng lại.

Bên trong phòng chỉ còn hai người họ.

“Có chuyện gì? Lại đuổi các nàng đi.” Tuy trong lòng đã hiểu nhưng mắt vẫn mang nghi ngờ mà hỏi.

“Vũ Nhi, đến đây, ta nói cho nàng biết.” Giữa hai người chỉ cách một khay trà nho nhỏ, vẻ mặt Bạch Mặc như sói đói lột cừu vậy.

“Ừ.” Thương Phượng Vũ đáp, rời khỏi ghế. Nàng chưa kịp cất bước đã bị Bạch Mặc kéo vào lòng.

Tay trái ôm cổ của nàng, tay phải ôm eo nàng, Bạch Mặc cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át, giống như đang đói khát mà được uống nước cam lộ vậy.

Giơ tay lên vòng quanh cổ hắn, Thương Phượng Vũ hơi híp mắt, môi lưỡi quần quýt, để mặc ình trầm luân trong nụ hôn nhiệt tình mãnh liệt của hắn.

Bạch Mặc càng hôn càng sâu, giống như muốn nuốt hết hô hấp của người trong ngực. Thân thể hắn cũng nổi lên phản ứng nhưng không thể buông được cánh môi và cái lưỡi thơm tho của nàng ra.

Chuyện Vũ tỷ có sự tham gia của nhiều người lắm. Ngạch Thiên Dương là người thực hiện lời chú cuối cùng của Vũ tỷ khi tỷ ấy còn là nữ đế.

23. Chương 23: Bên Trọng Bên Khinh...

“Chuẩn bị điểm tâm và nước trà đi.” Tiếng của Ngạch Thiên Dương đột nhiên vang lên ngoài cửa.

Thương Phượng Vũ đẩy Bạch Mặc ra, thở hổn hển đứng một bên. Lúc này, cửa đã mở, Ngạch Thiên Dương đã vào.

“Ngoại công, người đã về.” Nàng tận lực bình ổn hô hấp, để ình tự nhiên một chút nhưng lại quên mất chuyện quan trọng nhất. Tóc của nàng ngay từ lúc bị Bạch Mặc hôn đã mất trật tự rồi. Gương mặt nàng cũng đỏ ửng lên, đôi môi hồng lóng lánh căng mọng.

Người sáng suốt nhìn là biết ngay có chuyện gì, huống gì Ngạch Thiên Dương là người từng trải.

“Bạch Mặc, đây là đáp án của ngươi phải không?” Ngạch Thiên Dương nhìn Bạch Mặc một cách bình tĩnh, đôi mắt thâm thúy như mực đường như có cái gì đó không tan đi.

Thương Phượng Vũ không thấy được ông di chuyển như thế nào thì ông đã đứng trước mặt Bạch Mặc.

Bạch Mặc cười khê, đứng lên: “Không sai, đây chính là lựa chọn của ta, không ai có thể cản trở được.” Không có ý vui đùa, không hề yếu đuối, chỉ có sóng ngầm điên cuồng.

“Được, nếu đã như vậy, ta sẽ làm theo những gì người muốn. Hy vọng người không hối hận.” Ngạch Thiên Dương nói những lời khiến người khác không hiểu được.

“Có chết cũng không hối hận.” Bạch Mặc vừa cười vừa trả lời.

“Hai người đang nói gì vậy?” Thương Phượng Vũ bị gạt qua một bên, nhìn không hiểu, đoán không ra liên hồi.

“Không có gì. Ta đang nói chuyện chính sự với Bạch Mặc. Con là nữ tử, tham gia vào làm gì?” Ngạch Thiên Dương nhìn nàng, đáp.

“Ta chỉ đưa ra một số ý kiến thôi, Vũ Nhi, nàng đừng lo.” Bạch Mặc đi tới trước mặt nàng, kéo tay nàng, nói.

“À...” Thương Phượng Vũ biết không thể hỏi được nguyên nhân nên gạt đầu để hai người yên tâm. Lòng nàng trầm xuống: rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao ai cũng có vẻ mặt này? Ai muốn hại mình? Ai đang bảo vệ mình? Chẳng lẽ mình cứ để mọi việc như vậy sao? Tuy tâm nàng loạn như ma nhưng trên mặt không biểu lộ gì.

Đã có lòng nghi ngờ thì quyết phải hiểu cho rõ ràng.

Không quyền không thế, lại không có người có thể tin tưởng thì làm thế nào đây?

Bây giờ mới bồi dưỡng tâm phúc thì quá trễ. Ngay từ đầu mình đã bị người ta dắt mũi, nghĩ lại mới thấy mọi lỗi lầm đều là của mình.

Một thân một mình chiến đấu thì làm sao địch lại nhiều nãi đa nghi như vậy! Nếu không chiến thì tất mình sẽ sa vào vực sâu này, không bao giờ có thể đứng lên được.

Bên trọng bên khinh, bên trọng bên khinh...

24. Chương 24: Trước Chân Tình, Ai Có Thể Vô Tình

Trước chân tình, ai có thể vô tình...

Mưa đã tạnh, sương mù giăng khắp trời. Toàn đại lục như một thiếu nữ che sa mỏng thần bí khiến người ta say mê.

Trở lại Hiền vương phủ thì đã đến giờ Mùi.

Thương Phượng Vũ lấy cớ mệt mỏi từ chối khéo Bạch Mặc muốn bồi mình, không chào hỏi Thương Thiên Vũ mà đi thẳng vào nhà, khóa trái cửa phòng, lặng lẽ ngồi trước cửa sổ.

Không biết qua bao lâu.

“Cốc cốc cốc” – tiếng gõ cửa vang lên, tiếp sau đó là giọng Bạch Mặc, “Vũ Nhi, là ta.”

“À, đến đây.” Thương Phượng Vũ thu lại tâm hồn đang bay lơ lửng, đứng lên từ trên ghế dựa, nghĩ: Chàng tới làm gì? Chẳng lẽ có việc gì gấp sao?

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra. Bạch Mặc vừa cười vừa đi vào, kéo tay nàng tới bên ghế dựa, ngồi xuống. “Vũ Nhi, vẫn còn mệt à?” Tiếng nói vừa dứt thì tay phải đã ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng.

“Ừ.” Thương Phượng Vũ đáp lời, hơi híp mắt tựa vào ngực hắn.

Cánh tay đang ôm nàng ở eo cứng lại một chút, Bạch Mặc cúi đầu hôn lên má nàng: “Ngủ đi, ta ở đây với nàng.”

Thương Phượng Vũ vẫn không lên tiếng, chỉ ‘ừ’ một tiếng nhẹ đến không thể nghe được nữa.

Nhìn vẻ mặt không chút gợn sóng của nàng, thử dò xét một chút thì nàng im lặng không lên tiếng, tâm Bạch Mặc rơi 'lộp bộp', trở nên tối tăm: Nàng sao vậy? Tại sao lại có nét mặt như thế này? Chẳng lẽ nàng vẫn đang nghĩ đến chuyện ở phủ Ngạch Khanh? Hay là chuyện gì khác?... Nghi vấn chất đầy bụng Bạch Mặc.

Cảm thấy vòng tay đang ôm hông mình chặt lại, hơi thở và nhịp tim của hắn cũng trở nên khác thường, trong lòng Thương Phượng Vũ liên sáng tỏ: Rốt cuộc hắn và Ngạch Thiên Dương đã có hiệp định gì? Sao họ lại nói chuyện với nhau như vậy? Lúc này hắn đang thử dò xét cái gì? Muốn thấy phản ứng của mình hay chỉ đơn thuần là quan tâm?

Không rõ, không thể nào xác định nhưng không thể hỏi được.

Tâm mệt, thân mệt, nàng không nghĩ nữa, cứ vậy mà tựa vào lòng hắn, an tĩnh ngủ.

Bất tri bất giác đã đến giờ cơm tối. Minh Nguyệt phụng lệnh Thương Thiên Vũ đi mời Thương Phượng Vũ. Tiếng gõ cửa vang lên kèm theo tiếng gọi của Minh Nguyệt.

Nếu không phải vì tiếng gõ cửa quá lớn, Thương Phượng Vũ còn có thể ngủ thêm một lát. Có điều, rõ ràng là không thể được.

Lông mi như cánh quạt khẽ run, chớp chớp hai cái, nàng mở mắt. Trong mắt nàng có làn hơi nước mỏng manh. Nàng miễn cưỡng giơ tay vươn vai như bình thường.

"Tỉnh rồi?" Bạch Mặc nhìn bộ dáng đáng yêu này của nàng, khóe môi nở nụ cười, hỏi.

"Ừ, khiến chàng vất vả rồi. Để ta dựa vào như vậy hắn là đã tệ rồi." Nàng trả lời, trong lời nói thoáng qua vẻ xa cách.

"Không sao đâu. Có thể được ôm nàng thế này thì muốn ta làm gì cũng được." Ôm vai nàng, quay nàng lại phía mình, Bạch Mặc nhìn vào mắt nàng mà nói.

"Ừm, ngủ một giấc dậy là thấy đói bụng ngay. Chúng ta đi ăn cơm đi." Nàng nở nụ cười rục rịch, đứng lên. Điều bộ này hoàn toàn khác với cái người vừa nói chuyện với vẻ xa cách lúc nãy.

Bạch Mặc vận công điều hòa kinh mạch, đứng dậy, cười nói: "Được." Ẩn dưới nụ cười là sự lo lắng.

Đi theo Minh Nguyệt qua hàng lang cong cong, hai người Thương Phượng Vũ dừng lại trước Phòng Lai các.

"Minh Nguyệt, sao hôm nay lại thiết yến ở đây? Có khách quan trọng tới à?" Thương Phượng Vũ không hiểu gì cả, hỏi Minh Nguyệt. Trong trí nhớ của nàng thì đây là chỗ dùng để tiếp đãi khách quý của Hiền vương phủ.

"Thưa thiếu chủ, Minh Nguyệt không biết."

"À..."

"Vũ Nhi, vào rồi nói tiếp." Trên mặt Bạch Mặc không có biểu hiện gì khác thường. Nghĩ qua đã biết yến này dành cho ai.

Thương Phượng Vũ liếc nhìn Bạch Mặc rồi nhắc chân vào trong.

Vừa mới vào cửa liền nghe thấy tiếng cười sảng lãng của nữ tử. Chỉ thấy một bóng lưng, tóc dài ngang eo dùng một dây tơ buộc lại.

"Phụ thân, con tới rồi." Thương Phượng Vũ cười duyên dáng, tiến đến cạnh cạnh Thương Thiên Vũ, khẽ làm nũng, mắt nhìn về phía nữ tử kia. Mi thanh, mắt hạnh, gương mặt tròn trịa, nụ cười ánh lên trong mắt.

Thấy Thương Phượng Vũ nhìn nữ nhân đó, Thương Thiên Vũ nói: "Văn Ca, đây là Vũ Nhi."

Nữ tử tên Văn Ca cười khẽ một tiếng, nói: "Quả nhiên là giai nhân tuyệt sắc, thật tiện nghi cho tiểu tử Bạch Mặc kia." Nói xong liền nghiêng đầu nhìn Bạch Mặc, nói tiếp: "Tiểu Mặc, đã lâu không gặp. Người vẫn khỏe chứ?" Hàm răng trắng tinh lộ ra, trong lời nói mang theo ý nhạo báng rất rõ ràng.

"Nhờ phúc của người, ta rất khỏe." Chỉ cười, không có phản ứng gì khác.

“Phụ thân...” Văn Ca, nghe rất quen. Mình nghe ở đâu rồi nhỉ?

“Ha ha, Vũ Nhi, chờ đại ca con về rồi nói.” Thương Thiên Vũ cười, thừa nước đục thả câu.

Thấy ông không muốn nhiều lời, Thương Phượng Vũ cũng không hỏi nữa, chỉ ngồi lẳng lặng một bên, thỉnh thoảng nghe câu chuyện của họ. Mọi chuyện mơ hồ nhưng trên mặt nàng không biểu hiện gì cả.

Văn Ca, Văn Ca... Ý nghĩ lóe lên trong đầu, nhớ lại chuyện bảy năm trước: Phó văn ca, một khúc văn ca, nguyệt quang ẩn.

Nữ tử này tên là Văn Ca, là trùng hợp hay là?

Nghe giọng điệu của phụ thân, liếc nhìn nét mặt trang nghiêm của Bạch Mặc liền biết thân phận của nữ tử này không đơn giản. Rốt cuộc nàng là ai? Tại sao phải chờ đại ca trở về rồi mới nói? Họ đang mưu tính chuyện gì?

Tùng nghi vấn một hiện ra, nụ cười trên mặt càng tươi.

“Vương gia, khi nào thì Phượng Ngôn mới về?” Trong lúc tán gẫu, Văn Ca thuận miệng hỏi.

“Xem thời gian thì lúc này đã về rồi.” Thương Thiên Vũ cười, đáp lời.

“Ha ha, Văn Ca lỗ mãng rồi, mong Vương gia không chê cười, thực là khó lòng kìm nổi mà.”

Nghe nàng nói thế, Thương Phượng Vũ ngẩng đầu, trong mắt mang theo sự kinh ngạc. Ở thời đại này mà có nữ tử dám to gan bày tỏ tình cảm như vậy sao? Chỉ bằng điểm này, Thương Phượng Vũ liền có hảo cảm với nàng.

Có thể tại ánh mắt của nàng quá mức ‘nồng nhiệt’, Văn Ca giương mắt nhìn nàng, cười một tiếng. Nụ cười này rất tự nhiên thanh thản lại vô cùng xinh đẹp.

“Văn Ca, các nàng đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ quá vậy?” Bộ y phục màu xanh nhạt, thâm cài đầu bằng bạch ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ phiêu dật là nụ cười.

“Phượng Ngôn ca ca, huynh đã về.” Có điều nàng không nhào vào lòng hân như hồi còn bé.

“Ừ...” Đáp lại Thương Phượng Vũ một tiếng, Thương Phượng Ngôn quay lại, bước nhanh đến trước mặt Văn Ca, trong mắt mang theo sự yêu thương, nói: “Văn Ca, chờ lâu như vậy, nhất định là nàng đói rồi.”

“Không sao đâu.” Đáy mắt mang theo tình ý, không thềm để ý mọi người xung quanh.

Thương Thiên Vũ sai người hầu mang thức ăn lên, Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc ngồi cạnh nhau.

Trong bữa tiệc, mọi người vừa nói vừa cười, ăn rất vui vẻ, chung đụng hòa hợp. Thương Phượng Vũ cũng biết được một chút qua cuộc nói chuyện: nữ tử này họ Phó, tên là Văn Ca, là người nắm quyền thứ ba trên đại lục Viêm Hoa.

Một nữ tử nắm trong tay một phần ba tiên hạ, mà giờ khắc này họ lại đối xử với nàng như vậy, và cuộc đối thoại bảy năm trước, Thương Phượng Vũ tựa như đã đoán ra chút ít nhưng không dám khẳng định.

Sau nửa canh giờ, yến tiệc kết thúc.

Thương Phượng Ngôn đưa Phó Văn Ca về nhà, Thương Thiên Vũ xử lý công vụ, Thương Phượng Vũ đi tới hoa viên, Bạch Mặc theo sau nàng.

Màn đêm như say, đèn lồng trong phủ đã sáng lên.

Đứng trong đình bát giác nhìn cảnh vật mông lung, lòng Thương Phượng Vũ cũng như bị một tấm lụa mỏng bao phủ: “Cách sa ngắm cảnh, cảnh mông lung. Say mê ngắm hoa, hoa trong hoa.” (Đoạn này ta chưa tìm ra nó nằm trong tác phẩm nào @.@) Rồi nàng cười khẽ một tiếng, trong lòng dâng lên sự chua xót.

Ánh nến chập chờn, gió mát vi vu, trong đình bát giác có thêm một người.

Đã sớm biết Bạch Mặc theo sau nhưng Thương Phượng Vũ làm như không biết.

Sống chung với nhau gần mười năm, vốn biết tâm tư hẩn thâm trầm, không gần gũi với người khác nhưng bây giờ xem ra giống như hoa trong gương, trắng trong nước khiến cho người ta...

Nếu không bị ám toán nàng nhất định sẽ không để mình chịu ủy khuất ở trong cái nhà giam này như vậy.

Nàng nghĩ đến một ngày mình có thể tự do bay lượn giữa trời cao biển rộng bên cạnh người mình yêu.

Nghĩ đến đây, nàng bật cười thành tiếng.

Tưởng tượng bao giờ cũng tốt đẹp như thế.

“Vũ Nhi, nàng đang cười gì vậy?” Không muốn bị nàng tiếp tục làm lơ, Bạch Mặc tiến tới, lên tiếng.

“A? Chàng tới lúc nào vậy?” Thoáng như chỉ vừa mới phát hiện ra hẩn.

“Ta vẫn theo phía sau nàng.” Đôi tay dùng sức một chút, ôm chặt nàng vào lòng, đầy oán hận mà hôn lên đôi môi son của nàng. Tâm tình hẩn mất khống chế mà không hề hay biết.

Người chứ không phải cỏ cây, ai có thể vô tình cho được?

Không giãy dụa, mặc cho hẩn ôm hôn, một chỗ nào đó trong lòng mềm đi.

“Thương Phượng Vũ, sau này không cho phép nàng không để ý đến ta.” Buông đôi môi anh đào của nàng ra, Bạch Mặc tuyên bố một cách bá đạo. Ánh nến mờ ảo nên không thể nhìn rõ khuôn mặt của hẩn.

Dựa vào ngực hẩn, Thương Phượng Vũ cười duyên ‘khanh khách’. Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của nam nhân này?

“Nàng cười gì vậy?”

“Không có gì.”

“Có.”

“Ta nói không có. Chàng nghe lầm rồi.”

“Xem gia pháp đây.”

Ưm ưm ưm... Tiếng động ám muội vang lên...

Đèn lồng đỏ treo cao nhưng không thể soi rõ tất cả mọi góc ngách.

Một người đứng trong bóng tối. Ánh sáng ở đó yếu đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy người đó siết chặt nắm đấm, một giọt máu tràn qua ngón tay.

Giờ Mùi đã qua, trong thư phòng, đèn vẫn sáng rực, tiếng nói vang lên.

“Phượng Ngôn, còn hai năm.” Thương Thiên Vũ vừa lật sổ sách trên tay, vừa nói.

“Vật đã tới tay, chỉ chờ lời hứa của người.” Thương Phượng Ngôn trả lời một cách lạnh nhạt. Đối mặt với Thương Thiên Vũ, giọng điệu của hẩn không bao giờ có thể tốt được.

Thương Thiên Vũ ngẩng đầu cười với hẩn, ánh mắt chạm tới hai tay hẩn, trong giọng nói mang theo sự quan tâm: “Tay của con bị thương, để ta lấy thuốc cho con.”

“Không cần, chỉ là vết thương nhỏ, không chết được.” Không cảm kích chút nào mà tuần nhan lại tái đi.

“Phượng Ngôn, tâm huyết mười năm, chỉ cần phạm một lỗi nhỏ sẽ hoàn toàn bị phá hủy. Con hiểu chứ?” Với công phu của hẩn thì không ai có thể khiến hẩn bị thương. Chỉ có một khả năng đó là do tâm tình hẩn mất khống chế mà tự gây ra. Nhưng chuyện gì khiến hẩn mất khống chế như vậy?

Xem ra mình nên tra xét một chút. Nhất định phải bóp chết những thứ ràng buộc hẩn từ trong trứng nước! Không thể để sai sót xảy ra.

“Chú Tỏa Hồn, nguyệt quang ản.” Thương Phượng Ngôn nói ra yêu cầu của mình.

“Không được, giữ lại hẩn còn có chỗ dùng.” Thương Thiên Vũ quả quyết cự tuyệt.

“Ba tháng.” Thấy Thương Thiên Vũ còn muốn nói gì đó, Thương Phượng Ngôn giành nói trước: “Đây là cực hạn.”

“Được, ba tháng.” Thương Thiên Vũ cười, trả lời.

25. Chương 25: Lần Ngoài Ý Muốn Đầu Tiên, Thành Một Giấc Mơ

Lần ngoài ý muốn đầu tiên, thành một giấc mơ.

Mấy ngày mưa to và sương mù liên tiếp qua đi, bầu trời trở lại trong xanh. Mặc dù vậy trong không khí vẫn còn mang theo hơi ẩm.

Ăn điểm tâm xong, Thương Phượng Vũ một thân một mình đi tới bên hồ trong hậu hoa viên, vung áo ngồi trên tảng đá.

Ánh mặt trời chiếu vào mặt hồ rực rỡ, gió mát thổi qua khiến sóng lao xao mặt hồ khiến ánh sáng tỏa thành từng vòng. Mất nhìn cảnh đẹp phương xa, sự u sầu bao phủ. Nàng chưa nghĩ ra được gì liền có cảm giác buồn ngủ. Khi nàng nhận thấy có gì đó không ổn, muốn hét lên thì đã quá trễ. Trước mặt nàng tối sầm, tê liệt té xuống đất, ngay sau đó linh hồn thoát ra bay lơ lửng trên thân thể.

Chuyện này thường xảy ra mấy năm nay, nàng đã quen cho nên không có phản ứng gì quá lớn. Nhưng lần này lại khác, nàng không muốn cứ ngu ngơ đứng cạnh thân thể không còn chút phản ứng nào chờ người tới cứu nữa.

Ý nghĩ vừa hiện ra, linh hồn nàng bắt đầu chậm rãi bay lên. Chuyện này khiến nàng kinh ngạc một chút, rồi thử lại lần nữa. Cứ thử đi thử lại vài lần như vậy, nàng khẳng định rằng mình có thể bay.

Bốn bề vắng lặng, linh hồn trong suốt nên người khác không thể thấy được. Ôm ý nghĩ này, nàng bay về hướng thư phòng của Thương Thiên Vũ.

Trong thư phòng, Thương Thiên Vũ uể oải dựa vào ghế lật xem một tập tranh. Trong đôi mắt thâm thúy như mực mang theo sự chân tình chưa ai từng thấy.

Thương Phượng Vũ bay tới bên cạnh ông, tò mò nhìn bức họa trong tay ông. Vừa liếc mắt một cái thì nàng liền kinh ngạc.

Theo từng bức tranh được lật ra, lòng Thương Phượng Vũ càng treo cao. Cho đến khi ông lật tới tờ cuối cùng, nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Thì ra lời ông nói đều là thật. Mấy năm vừa qua ông vẫn phái người thăm bảo vệ mình và Bạch Mặc, còn họa lại cuộc sống của mình thành một tập tranh.

Lúc này, nhìn ông mỉm cười dùng ngón tay họa lại bức tranh của mình khi trưởng thành, Thương Phượng Vũ không thể diễn tả thành lời cảm xúc trong lòng lúc này. Có chua xót, có đau lòng, có thương cảm, có xúc động muốn rơi lệ.

Mình đi bảy năm. Trong bảy năm đó, có phải ngày nào nam nhân này cũng nhìn vào bức họa mà nhớ nhung?

Vẫn cho là ông cũng là một người muốn ám sát mình nhưng khi thấy vẻ mặt quyến luyến của ông thì Thương Phượng Vũ trở nên nghi ngờ với suy đoán của mình.

‘Rầm rầm’, cửa thư phòng bị một lực mạnh chấn vỡ, Thương Phượng Ngôn sải bước đi vào.

Thương Thiên Vũ khép tập tranh lại, đặt vào ngăn kéo, ngẩng đầu: “Chuyện gì?”

“Vũ Nhi ngất xỉu bên hồ, bây giờ bất tỉnh nhân sự.” Thương Phượng Ngôn siết chặt nắm đấm, nói. Lời hấn vừa dứt, Thương Thiên Vũ liền biến mất.

Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng bay trên cao: máu mủ tình thâm, hổ dữ còn không ăn thịt con. Chắc là ông rất thương yêu mình. Nếu không sao lại gấp gáp như vậy?

Sương mù như tấm lụa mỏng che đi tầm mắt, tất cả đều chỉ là suy đoán.

Phượng Vũ các, là nơi ở mới của Thương Phượng Vũ do Thương Thiên Vũ xây cho nàng, vừa hoàn thành được hai tháng. Nàng mới chuyển vào chưa được một tuần.

Bóng trúc lung lay trong viện, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, có ba tòa lầu. Một lầu là nơi ở của chủ nhân, một lầu để tắm rửa, một lầu là thư phòng và nơi tiếp khách.

“Không sao đâu. Nó chỉ bị mê man thôi.” Thương Thiên Vũ thu hồi tay đang đặt trên cổ tay nàng, lạnh nhạt nói.

“Khi nào thì tỉnh?” Thương Phượng Ngôn không nhìn ông mà nhìn Thương Phượng Vũ đang nằm trên giường, hỏi.

“Chắc cũng không lâu.”

Quái lạ, sao mình còn chưa trở lại thân thể? Có chuyện gì vậy? Thương Phượng Vũ vẫn lơ lửng trên không trung.

“Minh Nguyệt, người ở lại canh chừng.” Thương Thiên Vũ phân phó, đứng dậy đi ra ngoài, Thương Phượng Ngôn theo sát phía sau.

Trong rừng trúc, Thương Thiên Vũ dừng chân, quay lại nhìn Thương Phượng Ngôn: “Nàng đâu?”

“Ở tiền sảnh.” Thương Phượng Ngôn trả lời một cách hồ hững.

“Đúng là hận ta.” Thương Thiên Vũ không chất vấn mà âm giọng khẳng định.

Thương Phượng Ngôn không nói gì nhưng ánh mắt tối sầm lại.

“Phượng Ngôn, Vũ Nhi và con đều là máu mủ của ta. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sao ta có thể để cho các con mạo hiểm?” Thấy Thương Phượng Ngôn cười nhạt, Thương Thiên Vũ nói tiếp: “Thiên hạ này là của Thương gia, nhưng sắp phải đổi chủ. Thân là con cháu Thương gia, là huyết mạch hoàng gia, chẳng lẽ các con không làm gì?” Câu sau cùng mang theo sự chất vấn.

Thương Phượng Ngôn im lặng. Có điều những lời của Thương Thiên Vũ đã khiến lòng hấn nổi lên từng trận sóng ngầm. Thiên hạ đổi chủ là sao? Thương thị sẽ có chuyện gì sao? Sao hấn lại không biết chuyện này?

Thiên hạ hôm nay được đặt tên là Thương gia, nhưng kỳ thực đang ở thế chân vạc.

Ngạch Thiên Dương nắm trong tay bộ binh, Phó Văn Ca nắm giữ nền kinh tế, Thương gia thì quản lý những gì còn sót lại từ khi khai quốc.

Cuộc tranh đấu này kể từ khi Thương Phượng Ngôn sinh ra đã hai mươi năm mà vẫn chưa có kết quả gì. Nhưng hấn biết, trước mắt Thương gia nắm mấy phần thắng.

Bây giờ hấn đã hoàn toàn hiểu những gì Ngạch Mẫn Nhi từng nói, ‘Nếu con muốn bảo vệ mình và Vũ Nhi thì nhất định phải có quyền thế.’

Đi theo họ, nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, nếu Thương Phượng Vũ còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nàng thật sự ngu ngốc rồi.

Vì quyền lực mà làm đến mức này, vì mưu kế mà tính toán hết thảy mọi đường đi nước bước. Nhà như vậy, người thân như vậy, từng cử chỉ hành động như vậy khiến nàng thấy buồn cười. Thần trí nàng chưa bao giờ tỉnh táo như vậy: Thương Phượng Vũ, hãy để kiếp nạn này trở thành cái kén thật dày của người đi. Làm vậy có thể giảm bớt thương tổn và đau đớn, có thể để bị thương bên ngoài mà dùng đôi mắt lạnh nhìn thế giới này, nhìn cái nhà này, nhìn những nam nhân này...

Tâm từ từ đóng băng lại... Ý thức cũng từ từ trôi đi...

26. Chương 26: Khi Chân Tướng Bại Lộ Là Lúc Bắt Đầu

Khi chân tướng bại lộ là lúc bắt đầu...

“Thiếu chủ, người đã tỉnh.” Minh Nguyệt vẫn lạnh lùng đứng một bên kê khê, xoay người. Trong tay nàng cầm một cái chén, đáy mắt mang theo sự thương tiếc.

Được Minh Nguyệt nâng lên tựa vào đầu giường, Thương Phượng Vũ khẽ nhấp một ngụm nước ấm, nhoen miệng cười: “Minh Nguyệt, ai tìm thấy ta vậy?”

“Là Như Nhi quét dọn đình viện.” Minh Nguyệt cất ly trà, trả lời.

“À, Mặc công tử đâu?” Thương Phượng Vũ hỏi tiếp.

“Hồi thiếu chủ, Mặc công tử đang tiếp Phó cô nương ở tiền sảnh.”

“Chàng có biết chuyện ta ngắt xỉu không?” Phó Văn Ca, lại là Phó Văn Ca... Rốt cuộc nữ tử này đóng vai gì trong vở diễn này đây?

“Mặc công tử có đến nhưng lại đi ngay.” Minh Nguyệt nâng mắt nhìn nét mặt Thương Phượng Vũ một chút rồi hạ mí mắt, cúi đầu.

“Phụ thân đâu?” Thở dài một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe được.

“Chủ tử ở bên ngoài.”

“Minh Nguyệt, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút.” Rốt cuộc là họ dùng phương pháp gì mà khiến mình mệt mỏi như thế này?

“Nô tỳ đi cùng người.” Dứt lời, Minh Nguyệt tiến lên đỡ nàng xuống giường.

“Không cần. Ta không yếu đến mức đó.” Lắc đầu, Thương Phượng Vũ cười, cự tuyệt.

“Thiếu chủ cẩn thận, nô tỳ ở lại đây.” Bên ngoài có Thương Thiên Vũ nên Minh Nguyệt không kiên trì muốn đi với nàng.

Rửa mặt xong, Thương Phượng Vũ chậm rãi ra khỏi lầu các, đi về phía rừng trúc trong viện.

Thanh như lan, đậm như cúc, ngạo như mai – đây là cảm giác của Thương Phượng Vũ với Thương Thiên Vũ cho tới nay. Nhưng khi nàng đi tới rừng trúc, thấy người đang dựa vào cây trúc mà đứng, nụ cười hồ hững trên mặt lại khiến nàng có thêm cảm giác thanh lãnh như băng, vô tâm tàn nhẫn.

“Phụ thân.” Một tiếng thở dài nhàn nhạt, chân đột nhiên như nhũn ra.

Thương Thiên Vũ tới trước mặt nàng ngay lập tức, ôm lấy nàng: “Thân thể không tốt sao không mang theo Minh Nguyệt?” Trong lời nói mang theo sự thương tiếc.

Để mặc cho thân thể tựa vào ngực hắn, Thương Phượng Vũ đáp: “Kệ Minh Nguyệt, là con muốn ra đây một mình.”

“Đã là người lớn, sau này không được tùy hứng như vậy, biết không?” Thương Thiên Vũ không buông nàng ra, tay khẽ vuốt mái tóc mềm mượt của nàng.

Nàng ‘vâng’ nhẹ một tiếng: Tại sao vòng tay ấm áp như vậy lại không thuộc về mình? Tại sao ông có thể vừa lập kế với mình, vừa thương yêu mình? Không hiểu, không hiểu nổi...

“Vũ Nhi, sao vậy?” Cảm giác trước ngực mình mát mát, Thương Thiên Vũ kéo nàng ra khỏi ngực mình, sau đó thì ngẩn ra: “Sao lại khóc? Có phải vì phụ thân nặng lời với con không?”

Hai mắt Thương Phượng Vũ nhắm lại nhìn hắn, lắc đầu. Nàng không nói lời nào. Từng giọt nước mắt như trân châu chảy xuống. Minh sao thế? Sao lại khóc?

Thương Thiên Vũ đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt nàng, dịu dàng nhìn nàng, nói: “Vũ Nhi, nói cho phụ thân biết sao lại khóc?”

“Phụ thân ... Phụ thân ... Phụ thân ...” Gọi liên ba tiếng, nước mắt xóa đi những cảm xúc không rõ trong lòng.

Aiz ... Thương Thiên Vũ thở dài, ôm nàng vào lòng, im lặng...

Tiền sảnh, sắc mặt của Bạch Mặc và Phó Văn Ca đối lập nhau.

“Tiểu Mặc, sao không thấy tiểu tình nhân của ngươi?” Phó Văn Ca tùy tiện ngồi trên ghế, nhếch môi cười, hỏi.

“Thân thể không khỏe, đang nghỉ ngơi.” Lông mày Bạch Mặc khê chau lại, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn.

“A... Có phải mệt thật không?” Đôi lúm đồng tiền hiện ra, Phó Văn Ca như cười như không nhìn hắn, nói.

“Thân thể nàng vốn không tốt.” Bạch Mặc đáp, làm như không biết hàm ý của nàng.

“Đi thăm nàng một chút không?” Phó Văn Ca tò mò, không biết trong thân thể nhỏ xinh ấy chứa bao nhiêu kiên cường và khổ sở.

“Mời.” Đứng dậy, cất bước rời đi, bước chân gấp gáp.

Phó Văn Ca đi theo, khóe môi hiện ra nụ cười hiểu rõ mọi chuyện.

Phượng Vũ các.

“Nơi này rất đẹp. Sau khi thành thân ta muốn ở đây.” Phó Văn Ca vừa quan sát cảnh vật xung quanh, vừa nói.

“Nơi này xây nên để Vũ Nhi tĩnh dưỡng.” Những lời còn lại, Bạch Mặc không nói ra.

Ánh mắt Phó Văn Ca chợt lóe. Nàng cười cười: “Đừng căng thẳng như vậy. Ta và Phượng Ngôn chỉ cần một gian phòng là được.”

Bước chân đang bước tới đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Phó Văn Ca nhìn Bạch Mặc bằng ánh mắt khó hiểu. Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn thì kinh ngạc.

Áo như tuyết, ôn nhuận như ngọc. Áo trắng như ảo, giống như tiên tử. Đôi tay đang ôm một người. Là Thương Thiên Vũ đang hôn lên khóe mắt, đuôi lông mày của Thương Phượng Vũ...

Đang khi hai người sững sờ thì Thương Thiên Vũ nói: “Vũ Nhi, không sao rồi.”

“Vâng, cảm ơn phụ thân.”

Đã hôn rồi còn cảm ơn? Khóe miệng Phó Văn Ca co quắp, sắc mặt của Bạch Mặc cũng lúc sáng lúc tối.

Tỏa hồn hiện, một kích khuynh tình.

Sóng mắt Thương Phượng Vũ lưu chuyển, tỏa ra từng tia tình cảm ấm áp, nàng cười...

“Vũ Nhi, nàng đã tỉnh.” Bạch Mặc đến bên nàng, cầm tay nàng, không để lại dấu vết kéo nàng khỏi lòng Thương Thiên Vũ.

“Ừ...” Hai má nàng tái nhợt, mắt và mũi hồng hồng, vừa nhìn liền biết là vừa khóc xong.

“Mắt của nàng sao vậy?” Bạch Mặc ân cần hỏi.

“Có con gù đó chui vào mắt...Giờ đau quá.”

“À...” Chẳng biết tại sao Bạch Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, nụ cười lan tới đuôi lông mày, “Ta sẽ sai người bắt hết côn trùng ở đây, để xem bọn chúng còn dám khi dễ Vũ Nhi của ta nữa không.”

“Đâu có khoa trương như chàng nói. Côn trùng nhỏ như vậy sao bắt hết được? Chàng đang làm khó người ta đấy.” Chỉ là một con côn trùng biết bay mà thôi, Thương Phượng Vũ cảm thấy hắn chuyện bé xé ra to.

“Không được. Đôi mắt của Vũ Nhi đẹp như vậy sao lại có thể để cho những thứ ô vật nhòm ngó được.” Bạch Mặc đầy kiên trì mà nói. Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Thiên Vũ, nói tiếp: “Sư huynh, y thuật của huynh cao như vậy, ngày mai hãy phối một ít dược để diệt sạch côn trùng ở đây để chúng khỏi quấy rầy Vũ Nhi.”

“Ừ...” Thương Thiên Vũ gật đầu.

“Thôi đi, Tiểu Mặc, đau lòng cho người ta thì cũng vừa vừa phải phải thôi. Vạn vật trên thế gian đều có quy luật của nó. Người diệt được nhất thời chứ làm sao diệt được mãi mãi?” Phó Văn Ca bước từng bước ưu nhã đến trước mặt họ, cười hì hì như một đứa trẻ to xác.

“Phó tỷ tỷ, xin chào.” Thương Phượng Vũ đi tới trước mặt nàng, nở nụ cười tươi, cất tiếng chào.

“Ừ, tốt, tốt, ta rất khỏe, không khỏe sao được.” Phó Văn Ca cười đầy sáng khoái, ôm Thương Phượng Vũ thật chặt.

Chưa bao giờ được nữ nhân ôm nên Thương Phượng Vũ hơi có phản ứng.

“Người ôm đủ chưa?” Bạch Mặc đứng cạnh đó, trên mặt đầy sự không vui, nói.

Phó Văn Ca nhú mày, liếc mắt: “Chưa ôm đủ đấy, thì sao?” Mặt nàng hiện lên sự khiêu khích, cố tình trêu cho Bạch Mặc tức giận.

Không ngờ rằng Bạch Mặc không hề tức giận mà thu hồi vẻ mặt vừa nãy rất nhanh, cười nói: “Vậy người tiếp tục ôm đi.” Mắt quét về phía sau nàng.

Động tác nhỏ này của Bạch Mặc không tránh được ánh mắt của Phó Văn Ca, “Người nhìn cái gì? Chẳng lẽ có hoa nở sau lưng ta à?”

“Không có mọc hoa, có điều có một người giống hoa đang đứng sau người.” Bạch Mặc dùng mắt ra hiệu.

Buông Thương Phượng Vũ ra, Phó Văn Ca xoay người. Nàng thở nhẹ một hơi rồi vừa cười vừa nhào vào lòng người mới tới: “Phượng Ngôn, chàng đã về.”

Y phục màu lam, tuấn nham phiêu dật, trong mắt lóe lên tình cảm dịu dàng – là Thương Phượng Ngôn.

Chỉ thấy tay phải của hắn ôm lấy eo Phó Văn Ca, tay trái điểm nhẹ lên mũi nàng, đầy sủng nịch mà nói: “Bướng bỉnh...”

Nhưng Thương Phượng Vũ để ý thấy ánh mắt hắn đảo qua mình. Cái nhìn đó khiến lòng nàng run lên. Ánh mắt lưu luyến si mê như thế chỉ có khi nhìn người yêu mà thôi, sao hắn lại nhìn mình như thế? Ánh mắt đó của hắn vốn dễ hiểu nhưng sao lại là dành ỉnh? Rốt cuộc vấn đề ở đâu?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn một lần nữa thì thấy hắn đang nhìn Phó Văn Ca trong lòng đầy tình cảm.

Thấy cảnh này, Thương Phượng Vũ cười thầm: Xem ra mình bị âm mưu này làm cho kinh ngạc rồi, cả ngày chỉ biết suy nghĩ lung tung. Nghĩ vậy, nàng ngẩng đầu nhìn Thương Phượng Ngôn, nở nụ cười hồn nhiên rục rịch.

Nàng không biết rằng Thương Phượng Ngôn lại bị nụ cười này làm cho sững người. Phó Văn Ca trong lòng hắn cảm nhận được động tác rất nhỏ này, ánh mắt liền ảm đạm đi một chút nhưng ngay lập tức mặt nàng đã hiện ra sự thẹn thùng.

Đến giờ cơm tối, Phó Văn Ca không về. Người một nhà hài hòa thân mật cùng dùng cơm với nhau.

Trên bàn ăn, Phó Văn Ca uống một chút nước, Thương Phượng Vũ cười rồi gật đầu. Giữa hai người họ có một sợi dây vô hình liên kết.

Bạch Mặc trước sau như một gấp thức ăn cho Thương Phượng Vũ, còn mình thì chỉ dịu dàng mà nhìn nàng ăn. Mỗi khi nàng ăn một miếng, nụ cười trong mắt Bạch Mặc lại sâu thêm một chút. Đến cuối cùng, nhu tình và nụ cười trong mắt hắn đã sâu như đầm, nồng như mực, đủ để khiến một người chết chìm trong đó.

Người cô đơn duy nhất chỉ có Thương Thiên Vũ. Ông tự rót tự uống, khóe môi vẫn giữ nụ cười ôn hòa. Tất cả đều ấm áp, yên ả.

“Phụ thân, ngày 16 tháng này là ngày tốt khó gặp.” Trong bữa ăn, Thương Phượng Ngôn đột nhiên nói một câu như vậy.

“Vân Ca, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Thương Thiên Vũ không đáp lời mà là hỏi Phó Vân Ca.

Thương Phượng Vũ ngẩn ra, không hiểu chuyện gì. Bạch Mặc cầm tay nàng, nở nụ cười với nàng ý bảo hãy lắng nghe.

Nàng hiểu ra, gật đầu, không lên tiếng, lặng lẽ nhìn Phó Vân Ca.

Phó Vân Ca, trong vở diễn này, người sắm vai gì? Chẳng lẽ người thật sự không biết những người này đang tính kế mình? Nếu người đã biết thì cũng đã hãm sâu vào lưới tình không thể tự kiềm chế được cho nên mới đánh cuộc một lần? Hay là chính người cũng đang tính kế?

Tất cả đều chỉ là suy đoán của Thương Phượng Vũ, không thể khẳng định gì. Dù gì thì nàng cũng không phải là Phó Vân Ca.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy ôn nhu của Thương Phượng Ngôn, trong mắt Phó Vân Ca đều là ý cười hạnh phúc, gật đầu, nói: “Vâng, con đã suy nghĩ kỹ, nguyện nắm tay Phượng Ngôn đến bạc đầu...”

Nguyện nắm tay đến bạc đầu...Nguyện nắm tay đến bạc đầu... Thương Phượng Vũ tỉnh té thường thức những lời này, chưa xót nổi lên từ đáy lòng: nguyện nắm tay nhau đến bạc đầu...những từ ngữ thật đẹp...Trải qua hai kiếp nhưng mình chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của nó...

Kiếp trước có Kỳ Hiên, không môn đăng hộ đối, người nhà anh lấy thứ quan trọng nhất với mình để bức mình. Không có kết quả gì nên đành vượt mất.

Kiếp này không những không thể tìm được một người mà ngược lại còn bị giam cầm, chỉ có thể sống trong lồng giam hoa lệ này.

Nguyện nắm tay nhau đến bạc đầu...Nguyện nắm tay nhau đến bạc đầu...Ngẩng đầu lên, mình ngồi ngay ngắn trong phòng, không nhìn thấy trời nhưng sao trên mặt mình lại có nước mưa? Đưa tay lau đi nhưng sao càng lau càng nhiều? Hơi nước mịt mờ, mình đang ở đâu? Là ai đang nói chuyện? Là ai đang gọi? Không biết...Không muốn nghe...Mệt quá...Mệt quá...Ngủ đi...Ngủ rồi thì tất cả chỉ là giấc mộng. Trong mộng mình là kẻ thống trị. Trong mộng không có tổn thương, chỉ có hạnh phúc...

27. Chương 27: Tỏa Hồn, Khuynh Tình, Một Kịch Cuối Cùng...

Vốn là gia yến vui vẻ, lại bị chuyện Thương Phượng Vũ thành linh ngắt xủ khiến ọi việc loạn hết cả. Phó Vân Ca được Thương Phượng Ngôn khuyên về nhà, Bạch Mặc ôm Thương Phượng Vũ về Phượng Vũ các, Thương Thiên Vũ theo sau hai người.

Tiến Phó Vân Ca về, Thương Phượng Ngôn vào phòng Thương Phượng Vũ: “Sao Vũ Nhi lại bị hôn mê nữa vậy? Cho con câu trả lời đi.” Không có tức giận mà chỉ đơn giản là trần thuật.

“Không sao đâu. Nó chỉ mệt quá thôi. Sau này sẽ tốt hơn.” Thương Thiên Vũ ngồi ở mép giường, trả lời ôn hòa. Trong đầu ông vẫn còn đang nghĩ đến cảnh nàng đau thương rơi lệ trong bữa tiệc. Một chỗ nào đó trong tim có cảm giác đau đớn mơ hồ khiến ông tự động bỏ qua cảm xúc chỉ thoáng qua này.

“Nếu không sao vậy tại sao muội ấy lại hôn mê bất tỉnh? Tại sao lại hôn lìa khỏi xác? Nói cho con biết đi.” Đáy mắt Thương Phượng Ngôn không chứa tâm tình gì cả, chỉ như một làn sóng lạnh đến thấu xương. Hắn không giận dữ la hét mà chỉ lạnh mặt nhìn Thương Thiên Vũ.

“Lúc con hoàn thành nhiệm vụ, nó sẽ khỏi hẳn. Ta hứa với con.” Thương Thiên Vũ lạnh nhạt nói, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Thương Phượng Vũ, đáy mắt mang theo chân tình không ai thấy được.

“Sao người có thể nhẫn tâm như vậy?” Dù là chuyện gì đi chăng nữa thì luôn luôn là người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Sao Thương Phượng Ngôn không thấy được thay đổi rất nhỏ trên mặt Thương Thiên Vũ cơ chứ.

“Đây là nỗi bi ai khi là người của hoàng gia, cũng là trách nhiệm của cha.” Thương Thiên Vũ thu hồi bàn tay lưu luyến trên mặt Thương Phượng Vũ, cười cười mà nói.

Thương Phượng Ngôn muốn nói gì đó nhưng không lên tiếng. Bi ai khi là người của hoàng gia, sinh ra trong hoàng gia thì đành phải chấp nhận. Điều này hẳn hiểu rõ hơn ai hết. Hơn nữa, hẳn và Thương Thiên Vũ giống nhau, đều là kẻ bạc tình.

Thế nhưng chân tình của họ đều dành ột nữ tử...Ràng buộc quá sâu...Tận xương tủy...Thấm vào linh hồn...

Bạch Mặc nhìn tất cả bằng đôi mắt lạnh lùng, khóe môi hiện ra ý cười. Khi nhìn về Thương Phượng Vũ thì biến thành tình yêu say đắm...

Ba người trong một phòng, ba tâm tư, ai thắng ai thua chưa tới hồi kết thì chưa thể kết luận gì được.

Thương Phượng Vũ ngủ đến nửa đêm, lúc tỉnh lại thì thấy miệng đắng lưỡi khô. Nàng thở nhẹ: “Minh Nguyệt, ta khát nước.” Vốn định tự mình rót nước nhưng một chút sức lực cũng không có nên đành để người khác phục vụ.

Nàng vừa gọi xong thì có người nâng nàng dậy, lấy gối cho nàng dựa lưng rồi đưa nước tới bên môi.

Nàng uống một hơi cạn sạch. Vì uống hơi vội nên bị sặc, ho khan hai tiếng. Chưa kịp ho xong thì đôi môi anh đào đã bị chặn lại, trong miệng có vật gì đó mềm mại trơn ướt. Mùi hoa lan thoang thoảng khiến nàng vừa mới tỉnh liền muốn ngất xỉu tiếp, mắt không thể mở ra được. Người nọ hôn càng sâu giống như muốn nuốt nàng vào bụng hẳn vậy.

Bạch Mặc này luôn nhiệt tình như vậy. Nếu hẳn có thể thật lòng với mình thì có thể xem là một người bạn trai xứng đáng. Trước khi ngủ, trong đầu Thương Phượng Vũ lóe lên ý nghĩ này.

Giọng nam nhân trầm thấp từ tính lắm bẩm gọi: “Vũ Nhi...Vũ Nhi...Đến lúc nào nàng mới có thể không che giấu tâm của mình? Đến lúc nào nàng mới không xem nhẹ tình cảm của ta? Chẳng lẽ thông minh như nàng mà không nhận ra hay sao?” Người nọ thở dài thật nhẹ, hôn lên môi của nàng cùng với nỗi sầu triền miên và tình yêu say đắm.

Trong phòng ánh nến chập chờn, bên ngoài tiếng lá trúc xào xạc, tất cả thật yên ả.

Mười sáu tháng sáu, ngày đại cát, rất thích hợp để dựng vợ gả chồng.

Trong phủ Hiền vương giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ treo cao, trên cửa dán chữ hỷ. Hôm nay là ngày thành thân của Thương Phượng Ngôn và Phó Văn Ca.

Bởi vì thân thể không khỏe nên Thương Phượng Vũ vô tri vô giác nằm trên giường trong Phượng Vũ các, không tham dự hôn lễ.

Khách đến rất đông, toàn là khách quý, ngay cả vị trong cung cũng thân chinh đến chúc mừng khiến cho hôn lễ càng thêm náo nhiệt.

Ồn ào náo nhiệt một ngày đến gần tối mới kết thúc. Khách ra về hết, trong phủ mới từ từ yên lặng lại.

Đời người có tam hỉ, một là đêm động phòng hoa chúc, hai là có tên trên bảng vàng. Thương Phượng Ngôn hôm nay tam hỉ lâm môn, sao có thể dùng lời để diễn tả nỗi vui mừng này được?

Trong hỉ phòng, đôi nến đỏ đang cháy, cả căn phòng đều tràn ngập màu đỏ.

Trên giường, hai bóng người quấn lấy nhau, cùng với đó là tiếng ngâm yêu kiều và tiếng thở dốc...

Đêm, vẫn còn rất dài, tất cả chỉ mới bắt đầu...

Chú thích: Tỏa Hồn là một loại chú khiến người ta không phân rõ đâu là thực đâu là mộng, hồn lìa khỏi xác, sau đó sẽ bị diên mà chết...

Khuynh tình là cách khắc chế Tỏa Hồn, cần dùng máu ở đầu quả tim của người làm phép để áp chế nhưng không thể giải hoàn toàn. Ngạch Thiên Dương.

28. Chương 28: Là Duyên! Là Nghiệt Từ Dưới Đất Chui Lên!

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, trời xanh mây trắng, khí trời ấm áp.

Mây mưa một đêm, tân nương Phó Văn Ca không thể rời giường, chỉ có thể lười biếng.

“Văn Ca, nàng nghỉ ngơi đi. Ta đến thỉnh an phụ thân.” Rửa mặt xong, Thương Phượng Ngôn tới trước giường, hôn lên trán nàng một cái, dịu dàng nói.

“Ừ.” Phó Văn Ca lẩm bẩm một tiếng rồi xoay người, tiếp tục ngủ.

Thương Phượng Ngôn đắp lại chăn che lên phần thân thể lộ ra ngoài của nàng, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Phượng Vũ các, Thương Phượng Ngôn mặc áo lụa màu trắng đứng trước cửa sổ, ngắm người ngắm phương xa, không biết đang nghĩ gì.

“Vũ Nhi, gió lạnh, vào phòng đi.” Từ sau ngày nàng ngắt xỉu Bạch Mặc vẫn ở bên cạnh nàng không rời.

“Bạch Mặc, ta muốn ăn Phù Dung cao.” Không biết là nàng tâm huyết dâng trào muốn ăn hay có ý gì khác mà đột nhiên nói một câu.

“Được. Để ta sai Minh Nguyệt đi mua.” Dứt lời, Bạch Mặc chuẩn bị lên tiếng gọi Minh Nguyệt.

“Muốn chàng tự tay mua cơ.” Thương Phượng Vũ xoay người, nhẹ giọng nói nhỏ.

Bạch Mặc giơ tay lên muốn chạm vào nàng nhưng lại thu tay lại: “Được, ta sẽ đi.” Cười đáp lời rồi xoay người rời đi. Rõ ràng là người đang ở ngay trước mặt, chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm vào mà tại sao mình lại không dám? Bước nhanh như bay, tiếng gió vút bên tai, không ai có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Đến khi bóng dáng của Bạch Mặc biến mất trong viện, Thương Phượng Vũ mới xoay người lại, khóe môi và mặt mang theo nụ cười thần nhiên như sương khói mờ khiến người ta không thấy được tâm tình thật sự của nàng.

Lúc Thương Thiên Vũ tới Phượng Vũ các thì vừa hay nhìn thấy một bức họa như thế: một nữ tử bạch y dựa vào lan can, trên mặt là nụ cười lạnh nhạt, gió thổi bay tóc nàng, nàng đưa tay lên đùa nghịch, sóng mắt lưu chuyển tỏa ra sự quyến rũ khó tả...

Thấy bộ dạng này của nàng, ánh mắt của Thương Thiên Vũ tối lại nhưng ngay sau đó liền trở lại là Hiên vương ưu nhã cao quý, ôn nhuận như ngọc.

Có người, cho dù hắn biết chuyện mình làm sẽ khiến người khác tổn thương nhưng vì ý nghĩ và lý tưởng của mình, hắn sẽ không có gì cố kỵ, biết là sai lầm nhưng không hề quay đầu lại.

Thương Thiên Vũ bước từng bước một tới lầu các, cầu thang vang lên từng tiếng ‘kéo kẹt’ theo bước chân hắn.

Nghe tiếng, Thương Phượng Vũ không quay đầu lại, thầm thấy kỳ lạ: Sao hắn trở lại nhanh vậy? Nàng lười mở miệng nói chuyện.

“Vũ Nhi, trời lạnh, vào nhà đi.” Lời Thương Thiên Vũ giống y lời Bạch Mặc.

“A, là phụ thân.” Vốn tưởng là Bạch Mặc nhưng nghe giọng mới biết không phải, Thương Phượng Vũ xoay người đáp lời nhưng lại lảo đảo.

Thương Thiên Vũ tiến lên bế nàng lên, sải bước vào phòng ngủ. Chẳng biết vì sao mà trên mặt có chút buồn rầu.

Thương Phượng Vũ vòng tay ôm chặt cổ Thương Thiên Vũ, lưỡi biếng mệt mỏi tựa vào ngực ông, khẽ nhắm mắt lại: “Phụ thân, con thấy mệt...” Giọng nói mềm yếu vô lực giống như người mắc bệnh nặng vậy.

Chân Thương Thiên Vũ đang bước tới liền dừng một chút rồi bước tiếp: “Mệt thì ngủ đi, ta ở đây với con...” Nét buồn rầu trên khuôn mặt tuần mỹ như ngọc không mất đi, đáy mắt có chút ẩn nhẫn.

“Người phụ thân có mùi hoa lan thoang thoảng thật dễ chịu.” Cuộn trong lòng ông, Thương Phượng Vũ lẩm bẩm.

“Thích không?” Thương Thiên Vũ đặt nàng lên giường, động tác rất nhẹ nhàng giống như nàng là trân bảo vậy.

“Có...” Trong mắt đã che lên một tầng hơi nước mỏng, đôi mi thanh tú nhắm lại, môi anh đào khẽ mở, cực kỳ chọc người trù mến, mê hoặc tâm thần con người.

“Ở lại đây mãi mãi, được không?” Thứ gì đó vẫn giấu tận sâu dưới đáy lòng trời lên, từ từ lớn dần...Đầu độc toàn bộ tâm hồn và thân xác hẳn.

“Được...” Ý thức càng ngày càng chìm xuống, mí mắt nặng như treo ngàn cân, Thương Phượng Vũ mơ mơ màng màng trả lời.

“Là con nói đấy nhé. Sau này đừng có hối hận đấy...” Thương Thiên Vũ cười, nhẹ nhàng nói rồi cúi người, hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Trong cơn choáng váng, nàng biết có người nói gì đó bên tai mình nhưng không có tinh lực mà đáp lại, ý thức nàng tan rã, sa vào trong bóng tối vô biên.

29. Chương 29: Bi Ai Của Hoàng Thất

Bạch Mặc cầm một hộp Phù Dung cao nóng hổi phi thân vào lầu các thì thấy Thương Thiên Vũ đang ngồi trên giường nở nụ cười dịu dàng. Hắn ngẩn ra nhưng ngay lập tức liền trở lại bình thường.

“Huynh đến rồi.” Vẻ mặt và giọng điệu hoàn toàn khác với bình thường, hàng mày hiện lên sự xa cách.

“Ừ.” Thương Thiên Vũ chỉ hờ hững đáp lời mà không ngẩng đầu lên.

“Vật tới tay rồi hả?” Bạch Mặc lại hỏi, khí thế bẩm sinh từ từ tản ra.

“Đã đến tay, chỉ còn thiếu một hồn nữa thôi.” Thu hồi ánh mắt lưu luyến trên mặt Thương Phượng Vũ, Thương Thiên Vũ ngẩng đầu.

“Có thể có biện pháp khiến nàng cam tâm tình nguyện chịu chết không?” Hôm nay Bạch Mặc rất kỳ lạ, dù là lời nói hay cử chỉ đều rất khác thường. Không, chính xác mà nói thì như hai người vậy.

“Có, Phượng Ngôn đã bắt tay chuẩn bị rồi.” Thương Thiên Vũ đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, rót một ly trà, khẽ nhấp một ngụm.

“Hậu duệ của Phó gia người sau kém hơn người trước, không biết là nên buồn hay nên vui đây.” Bạch Mặc chuyển qua bàn, ưu nhã ngồi xuống, tựa như lẩm bẩm, tựa như cảm thán.

“Đệ nên cảm thấy vui vì nếu nàng khôn khéo giống trưởng lão tiền nhiệm thì ta và đệ căn bản không có cách nào quật ngã nàng.” Đặt ly trà xuống, Thương Thiên Vũ trả lời đầy cảm khái.

“Đúng vậy, nên cảm thấy vui. Có điều chúng ta phải trả giá lớn, bên trọng bên khinh.” Vừa nói, Bạch Mặc vừa nhìn chằm chằm vào nét mặt của Thương Thiên Vũ, chú ý đến từng sự thay đổi nhỏ trên đó.

“Đây là điều con cháu Thương gia phải có, không nên phân biệt khinh trọng.” Thương Thiên Vũ không hề thay đổi sắc mặt, mi tâm ngưng đọng khí tức khiến người ta không thể nghĩ ngờ lời của ông.

Thấy nét mặt này của ông, Bạch Mặc nở nụ cười: “Đúng vậy. Thân là con cháu Thương gia, huyết mạch của hoàng gia, nếu đến điểm này mà cũng không có thì làm sao bình định thiên hạ, giữ lấy thiên hạ, bảo vệ sự bình an của thiên hạ?” Câu cuối vừa như tự vấn, vừa như châm biếm.

Thấy Thương Thiên Vũ không trả lời, Bạch Mặc nói tiếp: “Trận mưa gió này qua đi, hy vọng trước khi tuyết tan tất cả chúng ta đều bình an vô sự, sau đó có thể lui thân.”

“Bạch Mặc, đệ thay đổi rồi.” Thương Thiên Vũ nở nụ cười hờ hững, nói.

“Không thay đổi thì phải làm sao? Đây chính là mệnh của đệ, cũng là mệnh của Vũ Nhi. Không phải các người đã sớm sắp đặt tất cả sao?” Dù là qua giọng điệu hay nét mặt của hắn, không ai có thể nhìn ra một chút oán hận nào.

“Đệ có thể giác ngộ được ta rất vui.” Thương Thiên Vũ gật đầu.

“Nếu ban đầu đệ không đồng ý với huynh thì huynh sẽ làm gì?” Nhớ lại lúc ông ép mình hạ chú với Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc thốt lên.

“Không phải đệ đã đồng ý sao? Sao còn có nếu như ? Dù có nếu như thì chẳng phải đệ vẫn biết kết cục đây sao?” Thương Thiên Vũ hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, không có nếu như. Dù đệ có đồng ý hay không thì các huynh cũng vẫn dùng Vũ Nhi để kiềm chế Ngạch Thiên Dương, từ đó thu lại quyền trong tay ông ta, tiêu diệt Ngạch thị. Quả thật không có gì khác cả.” Đã qua đi thì không lấy lại được, đã chết đi thì là biến mất hoàn toàn. Đây là tiếng lòng của Bạch Mặc, là nỗi bi ai và bất đắc dĩ của hắn...

Mấy năm qua Bạch Mặc vẫn luôn suy nghĩ, vẫn luôn bối rối: nếu lúc đó hắn không đồng ý hạ chú Tỏa Hồn với Thương Phượng Vũ thì nàng sẽ gặp phải chuyện gì? Có thể tốt hơn bây giờ không? Không ai biết đáp án, hắn cũng không thể đoán được, chỉ có thể đối mặt với mọi chuyện mà thôi. Cho dù đau lòng hắn cũng phải chịu đựng. Bởi vì, tuy thiên hạ này lớn thật nhưng không có chỗ cho hắn dung thân. Dù hắn chạy đến đâu thì vận mệnh của hắn cũng không thay đổi. Hắn chỉ có thể sống vì hoàng gia mà thôi...

Thương Thiên Vũ khẽ cười, nói: “Như bây giờ không phải rất tốt sao? Chỉ cần chuyện này kết thúc thì đệ sẽ rũ bỏ được thân phận này. Từ đó sẽ không còn chút quan hệ nào với hoàng gia, có sao không làm?”

“Đệ đã lún sâu vào vũng bùn này rồi, tâm cũng không còn sạch sẽ nữa. Rũ bỏ được thân phận này rồi thì có lợi gì đâu?” Bạch Mặc nhìn Thương Thiên Vũ, hỏi ngược lại.

“Trời cao biển rộng mặc đệ ngao du, không tốt sao?”

“Thương Thiên Vũ, nhị ca, huynh không phải là đệ, huynh không bao giờ hiểu được tâm tư đệ đâu.” Một tiếng nhị ca của Bạch Mặc khiến Thương Thiên Vũ ngẩn ra.

Trong mắt Thương Thiên Vũ dâng lên tình cảm phức tạp. Ông cúi đầu nhấp một ngụm trà rồi ngẩng đầu, đáy mắt đã trấn tĩnh lại. “Hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Bạch Mặc, người khác có thể chi phối vận mệnh của đệ nhưng không thể chi phối lòng đệ được. Đệ hiểu chứ?”

“Huynh cũng thay đổi rồi. Nếu là trước đây, huynh sẽ không nói thế với đệ.”

“Không, ta không thay đổi mà chỉ là hiểu mọi chuyện hơn đệ thôi.” Thương Thiên Vũ trả lời.

“Huynh định thế nào? Vẫn cầm tù Vũ Nhi vậy à?” Bạch Mặc nhìn chằm chằm vào ông, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Chờ giải quyết xong chuyện của Phó Văn Ca, Vũ Nhi sẽ được tự do.”

“Kéo một người ngây thơ như thế vào vũng bùn này, huynh có hối hận không?” Vấn đề này Bạch Mặc đã từng hỏi nhưng hôm nay lại đề cập một lần nữa để thử dò xét.

“Đây là trách nhiệm nó nhất định phải chấp nhận. Vì Thương thị, nó không có lựa chọn nào khác.”

“Lại là vì Thương thị. Ngoài cho chúng ta cái họ ra thì nó cho chúng ta được cái gì?”

“Bạch Mặc, ta không muốn nghe lời như thế từ đệ một lần nào nữa.”

“Đệ hiểu...” Bạch Mặc chớp mắt, không nói gì nữa.

Thương Thiên Vũ thở dài rồi nói: “Bạch Mặc, đệ phải nhớ, đệ chỉ là Bạch Mặc mà thôi. Hiểu chưa?”

“Đệ hiểu...Có điều đệ sẽ không buông tay Vũ Nhi đâu.” Bạch Mặc cũng có kiên trì của hắn.

“Trong cái nhà đen tối này, nó là tia sáng. Nhưng đệ phải nhớ ánh sáng này đệ không thể có được.” Thương Thiên Vũ thay đổi sự ôn hòa trước đó, khí tức trên người bắt đầu chuyển thành lạnh lùng như tuyết, tỏa ra khí lạnh thấu xương.

“Vậy còn huynh? Có từng nghĩ tới muốn có ánh sáng này?” Khóe môi nhếch lên, nở nụ cười vô cùng rực rỡ, nhưng không lâu sau, Bạch Mặc không thể cười như vậy được nữa...

Mắt phượng híp lại, môi mỏng khẽ mở, Thương Thiên Vũ trả lời rất rõ ràng và bình tĩnh...

Bên ngoài, gió thổi lá trúc bay xào xạc, ánh sáng nhảy nhót, bụi bay đầy trời...

30. Chương 30: Ngâm Khúc Văn Ca

Dưới ánh tịch dương, Thương Phượng Ngôn nắm tay Phó Văn Ca dạo bước bên bờ hồ. Một người mặc bạch y tuần dật bất phàm, một người mặc hồng y quyền rũ xinh đẹp.

“Văn Ca, sinh cho ta một đứa con được không?” Dưới cây liễu, ánh sáng chiếu lên từ hồ nước mênh mông, Thương Phượng Ngôn ôm nàng, dịu dàng nói.

“Được.” Phó Văn Ca đáp chắc như đinh đóng cột, không có chút do dự nào.

“Ha ha, coi như ta chưa nói gì. Dù sao chúng ta cũng còn trẻ, không vội.” Thương Phượng Ngôn cười cười, trên mặt không biểu lộ chút tình cảm nào. Rõ ràng là lời đã nói ra, sao có thể thu lại được? Phó Văn Ca sẽ làm như không nghe thấy được sao?

“Phượng Ngôn, chỉ cần chàng muốn, ta sẽ làm hết sức mình. Dù phải dùng đến tính mạng của ta, ta sẽ không nhủu mảy dù chỉ một chút.” Phó Văn Ca yêu Thương Phượng Ngôn đến tận xương tủy, sao có thể giả bộ như chưa nghe thấy gì? Mặt nàng rất nghiêm túc, tràn đầy tình cảm nồng nhiệt. Có điều tại sao nàng lại tích cực như vậy?

Thương Phượng Ngôn cúi đầu, hôn mãnh liệt lên đôi môi nàng, giọng điệu bá đạo: “Phó Văn Ca, lời như thế ta không muốn nghe thấy một lần nữa. Nàng hiểu chứ?” Đáy mắt hắn chứa chan tình cảm không hề thua kém Phó Văn Ca mà còn hơn thế nữa.

Phó Văn Ca nhìn chằm chằm vào mắt hắn, đôi mắt hơi ửng đỏ, cười nói: “Vâng. Sau này ta sẽ không nói thế nữa.” Thấy Thương Phượng Ngôn cười, nàng hỏi: “Phượng Ngôn, chàng thích trẻ con lắm à?”

“Ừ. Có điều ta thích nàng hơn.” Hắn ôm nàng thật chặt, đặt cằm lên mái tóc mềm mượt của nàng, trả lời.

“Phượng Ngôn...chàng có yêu ta không?” Phó Văn Ca tựa vào ngực hắn, hỏi bằng giọng rất nhỏ.

“Đồ ngốc, ta không yêu nàng thì yêu ai?” Mắt chứa chan tình cảm, lời nói mang theo sủng nịch.

Phó Văn Ca ôm hắn thật chặt, khóe mắt ươn ướt. Từng giọt nước mắt thấm ướt bờ vai hắn. Vì sao lại thế?

Thương Phượng Ngôn nhẹ nhàng thở dài, kéo nàng ra khỏi lòng mình, cúi đầu hôn lên mắt nàng, hôn đi những giọt nước mắt: “Khóc cái gì? Ta không nói nhất định phải có con. Nàng không muốn thì có thể không sinh.”

“Vâng.” Hai mắt đầm lệ, giọng nghèn nghẹn.

“Bé ngốc...” Dứt lời, Thương Phượng Ngôn hôn lên mắt nàng. Đôi môi ấm áp hôn dần xuống môi nàng, môi lưỡi quấn quýt. Tay hắn vuốt ve lưng và kiềng đồn của nàng. (chỗ này mà để là mộng thì hơi mất mỹ quan :>)

Phó Văn Ca đưa tay lên vòng qua cổ hần, híp mắt, để mặc ình trầm luân trong nụ hôn nồng nhiệt.

Lát sau, Thương Phượng Ngôn bế nàng lên, đi về phòng.

Giờ cơm tối, Thương Phượng Ngôn và Phó Văn Ca không xuất hiện. Bạch Mặc và Thương Phượng Vũ dùng cơm ở Phòng Vũ các. Chỉ có một mình Thương Thiên Vũ ngồi trong phòng ăn lớn uống rượu, tự rót tự uống. Trên mặt ông luôn có nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt lạnh lẽo.

Đêm đến, trăng treo trên bầu trời. Ánh trăng mát rượi xuyên qua tầng mây chiếu xuống khắp mặt đất làm hiện lên một tầng sương mỏng.

Chân Thương Phượng Vũ đạp lên ánh trăng, bước từng bước trong vườn trúc, Bạch Mặc theo bên cạnh.

“Bạch Mặc, chàng có tin linh hồn con người có thể vô duyên vô cớ mà lìa khỏi xác không?” Trong lúc chuyện phiếm, Thương Phượng Vũ đột nhiên hỏi một câu như vậy. Phân không rõ đâu là thực, đâu là mộng, khó có khi tỉnh táo một chút nên nàng muốn hỏi, hy vọng Bạch Mặc có thể cho nàng một đáp án.

Bạch Mặc dừng chân, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Dưới ánh trăng sáng, Thương Phượng Vũ cố chấp nhìn lại hần, “Chàng trả lời ta trước đã.” Sống chung mười năm, trong lòng nàng vẫn còn một tia hy vọng vào Bạch Mặc, cố chấp tin rằng con người vốn thiện lương...

“Tin.”

Có được đáp án này, Thương Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn lên bầu trời đêm, chỉ để cho Bạch Mặc nhìn được một bên má nàng: “Bạch Mặc, lúc ta mê man thì linh hồn sẽ rời khỏi thân xác du đãng. Chuyện này là sao?” Nàng biết hần biết đáp án nên mới hỏi. Nàng muốn xem xem Bạch Mặc có một chút thật lòng nào với mình hay không.

Bạch Mặc ngửa đầu lên nhìn bầu trời sao giống nàng, đáp: “Đêm khuya sương lạnh, trở về đi thôi, nếu không thân thể nàng sẽ không chịu nổi đâu.” Rất rõ ràng rằng hần không muốn trả lời nàng, vì hần không biết phải trả lời thế nào.

Thương Phượng Ngôn không ngu ngốc nên sao lại không nghe ra được hần đang cố ý né tránh? Nàng quay đầu, cười híp mắt, trả lời: “Được...” Sử dụng quyền lợi để cám dỗ, đúng là thứ tốt, thứ tốt...Nàng hoàn toàn thất vọng...

Thư Lan uyển, trong phòng Thương Thiên Vũ.

“Nàng có phản ứng gì không?” ‘Nàng’ trong lời Thương Thiên Vũ chỉ có một – đó chính là Phó Văn Ca – người hần dùng trăm phương ngàn kế để diệt trừ.

“Từ lời nói và hành động thì không thấy có gì bất thường.” Chính vì vậy Thương Phượng Ngôn mới không dám chắc chắn, trong lời nói có chứa nghi ngờ.

“Một khi nữ nhân Phó gia sinh con thì sẽ hồn lìa khỏi xác, chuyện này là thật.” Phó Văn Ca, người nhất định phải chết, chết trong tay người yêu nhất. Có như vậy thì linh hồn người mới có tác dụng lớn nhất. Nghĩ thế, Thương Thiên Vũ liền cười.

Thương Phượng Ngôn thu hết biểu tình của ông vào mắt, chau mày: “Con đã làm những gì người muốn. Hy vọng người hết lòng giữ lời hứa, giải chú Tỏa Hồn cho Vũ Nhi.” Thương Phượng Ngôn làm những chuyện này chỉ với một mục đích – mong muốn Thương Phượng Vũ được vui vẻ hạnh phúc, không phải sa chân vào vũng bùn này. Nếu có thể, hần nguyện ý đánh đổi tất cả. Nhưng hần lại quên rằng có một số chuyện sao có thể như ý mình được.

“Hồn Phó Văn Ca lìa khỏi xác chính là lúc Vũ Nhi hồi sinh.” Hồi sinh thành một người hoàn toàn khác. Nhưng ông không nói những lời này với Thương Phượng Ngôn vì trong lòng còn có tính toán khác.

Đêm đã khuya, bên ngoài không còn tiếng động gì nữa, chỉ còn bầu trời đêm làm bạn với ánh sao đang độc vũ (múa một mình), không biết là múa cho ai xem?

Trong uyển của Văn Ca, tân phòng của Thương Phượng Ngôn, trừ hai thị nữ Phó Văn Ca đưa tới thì không còn ai khác.

Đã thành thân hơn nửa năm, ngày nào Phó Văn Ca cũng chìm đắm trong sự cưng chiều của hân. Thương Phượng Ngôn dịu dàng, Thương Phượng Ngôn săn sóc, Thương Phượng Ngôn nói những lời tâm tình thân mật. Mỗi một điều đều khiến nàng muốn ngừng mà không được, đắm mình vào sự ngọt ngào như mộng ảo này. Đêm đã khuya rồi mà không có sự ầm áp và những lời tâm tình triu mến của hân, nàng không quen chút nào. Nàng ngồi trước cửa sổ nhìn bầu trời đêm đến si ngốc. Trong đầu nàng đều là nhất cử nhất động, là lời nói lừa mình dối người dệt thành mộng đẹp của hân...

Truyền nhân của Phó gia cả đời chỉ có một người, chưa hề có ngoại lệ. Mặc dù ít người nhưng thực lực không thể khinh thường. Từ khi các nàng sinh ra thì đã có nguyên thần của các trưởng lão hộ thể. Nếu họ không động tình, không phá thân thì sẽ mãi mãi không già, trường sinh với đại lục, hưởng thụ vinh hoa phú quý vĩnh viễn. Nói thì nói vậy nhưng chưa từng có ai làm được. Bởi vì truyền nhân của Phó gia đều là nữ. Nữ tử được làm từ nước, trời sinh đã có tình cảm từ trong cốt tủy, khi các nàng gặp được nam nhân mình yêu thì sẽ hiến dâng tất cả, nguyện sinh con dưỡng cái cho nam nhân của mình. Sau khi sinh con, người đó sẽ hóa thành nguyên thần bảo vệ cho tộc trưởng mới. Vì vậy mà Phó gia càng ngày càng sa sút.

Nghĩ tới tổ huấn của Phó gia, nhớ tới những lời Thương Phượng Ngôn nói, mắt Phó Văn Ca dâng lên hơi nước, cười. Nàng vẫn biết Thương Phượng Ngôn là kẻ bạc tình, hân lấy mình là có mục đích khác nhưng vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa. Khi thấy đốm lửa của mình thì cho dù bị thiêu cả hồn phách nàng cũng không ngại. Nàng cứ nghĩ rằng lâu ngày hân sẽ sinh tình rồi buông bỏ ý định ban đầu nhưng những lời hân nói ban ngày khiến nàng như đang trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục sâu vạn trượng. Hải tử...Nàng rất đau lòng. Giữa hải tử và Thương Phượng Ngôn – người nàng yêu đến tận xương tủy – chỉ có thể chọn một. Nếu chọn hải tử thì mình sẽ phải rời khỏi Thương Phượng Ngôn. Nếu chọn hải tử thì mình vẫn sẽ mất Thương Phượng Ngôn. Nàng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tình yêu đã thấm sâu vào tâm hồn, không thể thoát ra được. Nên chọn con đường nào đây...Chọn con đường nào đây...

Đêm đã rất khuya mà Thương Phượng Ngôn vẫn chưa về. Suy nghĩ cả nửa ngày, Phó Văn Ca đưa tay lau đi nước mắt trên mặt. Mặt nàng đầy quật cường, trong đôi mắt là quyết tuyệt. Nàng đã hạ quyết định...

Nữ tử ngây ngốc yêu một người đến si ngốc thì có thể làm được những gì? Ai đúng ai sai, bên trọng bên khinh, một chữ tình là ngọt ngào nhất, cũng là chữ khiến người ta tổn thương nhất...

31. Chương 31: Người Là Của Ai? Lòng Là Của Ai? Hồn Là Của Ai?

Đến giờ Sửu Thương Phượng Ngôn mới về, người đầy mùi rượu, tuấn nhan đỏ bừng, bước chân liêu xiêu đi thẳng vào trong phòng. “Văn Ca, ta đã về.” – giọng hân lớn hơn bình thường rất nhiều.

Vì có chuyện phải suy nghĩ nên căn bản Phó Văn Ca không ngủ được, trần trọc lặn qua lặn lại trên giường. Nghe tiếng Thương Phượng Ngôn thì nàng giật mình, xuống giường, bước nhanh ra ngoài. Nhưng nàng lại đụng ngay vào ngực Thương Phượng Ngôn đang bước nhanh vào, liền bị hân ôm chặt lấy.

“Văn Ca...Văn Ca...Văn Ca...Văn Ca...” Mỗi lần gọi giọng Thương Phượng Ngôn lại nhỏ đi một chút, đến cuối cùng thì thành lời thì thầm chứa chan tình cảm, hai cánh tay càng ôm chặt hơn, giống như muốn nhập người trong lòng vào thân thể mình vậy.

Cảm nhận được động tác này của hân, nghe những lời hân nói, Phó Văn Ca nhón chân lên nói bên tai hân: “Phượng Ngôn...Yêu ta đi...Dùng hết khả năng của chàng yêu ta đi...” Dứt lời, nàng rơi lệ, đôi tay lặng lẽ tạo kết ấn, giấu đi tia sáng màu tím nơi mi tâm để nguyên thần hộ thể tản đi, chỉ để lại thân thể phàm trần...Tất cả trở về như lúc ban đầu...

Thương Phượng Ngôn bế bổng nàng lên, đôi mắt say lơ đãng, mơ màng đi về phía phòng ngủ...

Lát sau, mây mưa bắt đầu.

Đã qua giờ Sửu mà trận mây mưa trong phòng vẫn chưa ngừng. Từng đợt sóng nhấp nhô khiến rèm giường đung đưa theo. Tiếng ngâm yêu kiều cùng với tiếng thở gấp nặng nề nối tiếp nhau...

Đêm càng khuya, xuân tình trong phòng càng nồng nàn....

Không có tình yêu, tâm hồ hững. Người là của ai? Lòng là của ai? Hồn là của ai?...

Một đêm hoan ái vô độ khiến Phó Văn Ca lại xụi lơ trên giường. Thương Phượng Ngôn đã vào triều. Ngửi mùi vị nồng nàn sau khi hoan ái tràn ngập trong phòng, Phó Văn Ca không nở nụ cười hạnh phúc như trước mà đuôi lông mày lại hiện lên sự thống khổ bi thương. Tim nàng như bị từng mũi dao cứa vào, nhỏ máu...Lệ trong mắt đã khô cạn, nỗi đau thấm vào tâm can.

Ba tháng sau, trong hậu hoa viên của Hiền vương phủ.

“Cái gì cơ? Văn Ca, nàng nói gì?” Mất đi sự lãnh tĩnh thường ngày, mặt Thương Phượng Ngôn tràn đầy sự không dám tin tưởng.

“Ta...Ta có thai rồi.” Phó Văn Ca nhắc lại.

Thương Phượng Ngôn không nói gì mà chỉ tiến lên, ôm nàng vào lòng...

Phó Văn Ca tựa vào ngực hắn, cũng không nói gì. Muôn hoa nở rộ rực rỡ, hồ điệp lượn quanh, tất cả thật tốt đẹp yên bình...

Ngày qua ngày, bụng Phó Văn Ca càng ngày càng lớn. Để bồi nàng, Thương Phượng Ngôn xin nghỉ không lên triều. Hai người gắn bó như keo sơn khiến cho những thiếu nữ chưa chồng trong phủ phải đỏ mặt vì ghen tỵ.

Dù đang trong Phụng Vũ các không bước chân ra ngoài nhưng Thương Phượng Vũ vẫn biết rõ mọi chuyện bên ngoài. Tất cả là nhờ việc hôn lìa khỏi xác. Nhìn bụng Phó Văn Ca càng ngày càng lớn, chỉ còn chưa đầy nửa tháng nữa là sẽ sinh, Thương Phượng Vũ lo thay cho nàng. Bởi vì lúc Thương Phượng Ngôn du đảng trong không gian thì tình cờ phát hiện một chuyện: trong phủ có đến hai Thương Phượng Ngôn. Họ có lời nói và hành động rất giống nhau, rất khó phân biệt. Biết chuyện này, ngoài kinh hãi ra thì Thương Phượng Vũ còn thấy đau lòng. Đau lòng thay cho Phó Văn Ca – một nữ tử rất tốt nhưng lại bị người bị quyền lợi cám dỗ mà tính kế. Nhưng Thương Phượng Vũ không thể giúp nàng, cũng không có lập trường mà giúp...

Sống trên đời phải trải qua rất nhiều chuyện, lừa gạt là một trong số đó...

32. Chương 32: Thanh Phong Văn Ca, Phượng Vũ Đi.

Bóng trúc la đà, chập chờn trong gió. Tiếng nước chảy vang lên dưới cầu nhỏ, trong làn nước trong veo là đàn cá đang bơi lội. Trong Phụng Vũ các tràn ngập hơi thở thanh nhã thanh thoi.

Tuy tỉnh rồi lại mê, thời gian Thương Phượng Vũ mê man càng ngày càng dài. Từ một ngày tỉnh được 2-3 canh giờ, sau là ba ngày tỉnh một lần. Trong mộng ngoài mộng đều lạnh lẽo, tình cảm ấm áp thường ngày không còn. Thời gian ngủ dài và cảm giác cô đơn đã giúp tôi luyện lòng và tâm hồn của nàng. Nàng càng ngày càng lạnh nhạt, dù tỉnh táo cũng không giao du với thế giới bên ngoài, chỉ lẳng lặng ngồi trong Phụng Vũ các để vượt qua cuộc sống tạm bợ.

“Thiếu chủ, phu nhân Văn Ca tới, đang ở dưới lầu.” Đang khi Thương Phượng Vũ hí hóp mắt suy nghĩ, giọng Minh Nguyệt vang lên bên cạnh. Theo Thương Phượng Vũ đã hơn mười năm, mọi chuyện của nàng Minh Nguyệt đều nhìn trong mắt, ghi trong lòng, thậm chí đau lòng thay nàng nhưng không thể giúp nàng được. Mà dù có muốn giúp cũng không có khả năng...

“Ừ, đi dẫn tẩu ấy lên. Cẩn thận một chút, tẩu ấy đang mang thai đấy.” Thương Phượng Vũ mở mắt, mỉm cười, nói. Nụ cười này tươi mát như đóa hoa sen sau mưa, đẹp đến mức khiến người ta yêu thương...

“Vâng, thiếu chủ.” Minh Nguyệt liếc nàng, cúi đầu rời đi. Bóng lưng mảnh khảnh, bước chân chắc nịch, gió thổi bay mái tóc nàng, lòng nàng cũng rối loạn theo. Sống với nhau mười năm, thiếu nữ nằm trên ghế có làn da trắng nõn nà, khuôn mặt như hoa, ngày nào cũng nở nụ cười nhàn nhạt, không chút ưu sầu. Thấy vẻ

mặt ngây thơ của nàng, Minh Nguyệt không chỉ một lần muốn hỏi xem có thật nàng không biết người thân của mình đang ngậm ténh kế nàng hay không. Có phải nàng không hề quan tâm bọn họ giam cầm nàng, cầm đoán nàng, khiến nàng như cá chậu chim lồng, không có tâm hồn hay không. Nhưng Minh Nguyệt không dám hỏi. Nàng sợ, sợ có một số việc khi hỏi thì sẽ tạo thành cục diện không thể cứu vãn được. Nếu là như vậy thì thà Minh Nguyệt để nàng vĩnh viễn sống trong hồ đồ còn hơn để nàng phải đối mặt với vũng bùn tối tăm đó...

Phó Văn Ca nhìn tòa lầu các tinh mịch, đáy mắt nàng thoáng qua tia sáng buồn bã nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Trên mặt nàng là nụ cười hạnh phúc của người sắp làm mẹ.

“Văn Ca phu nhân, xin mời.” Minh Nguyệt đi tới, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói kính cẩn.

Phó Văn Ca gật đầu. Nhận được ý của nàng, Minh Nguyệt tiến lên, dịu tay nàng, cẩn thận đỡ nàng lên lầu. Tiếng chân bước trên sàn gỗ vang lên tiếng “kéo kẹt”.

Nghe tiếng, Thương Phượng Vũ đứng dậy khỏi ghế, sửa lại quần áo, thầm đoán: thành thân đã hơn một năm, tẩu ấy chỉ tới Phượng Vũ các hai lần, lần nào cũng có Thương Phượng Ngôn đi cùng. Bây giờ tẩu ấy tới một mình, chẳng lẽ có chuyện gì? Cái này gọi là không có chuyện gì thì không lên diện tam bảo, người không hay tới lại đột nhiên vác cái bụng bầu tới, không trách Thương Phượng Vũ sẽ nghĩ thế.

Thấy nàng mang theo cái bụng bầu đi lên, Thương Phượng Vũ bước nhanh mấy bước tới trước mặt nàng, nhận lấy tay nàng từ tay Minh Nguyệt, lúm đồng tiền như hoa, môi anh đào nói lời ngọt ngào: “Văn Ca tẩu tẩu, có chuyện gì thì sai người tới gọi muội là được, thân thể không tiện, chạy tới đây làm gì? Nếu đại ca mà biết sẽ đau lòng đấy.” Dứt lời, đỡ nàng ngồi xuống ghế đệm, nhẹ nhàng đứng một bên.

Phó Văn Ca nhích người, tìm vị trí thoải mái, cười nói: “Chỉ là mang thai thôi, đâu có nghiêm trọng như muội nói. Đi lại một chút cũng không có vấn đề gì.” Dứt lời, đưa tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng mình, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

“Đại ca đâu? Sao lại không đi cùng tẩu?”

“Chàng ra ngoài xã giao rồi, đến tối mới về. Một mình tẩu chờ thấy buồn nên đến đây nói chuyện với muội.”

“Ha ha, Văn Ca tẩu tẩu, là muội sai. Nếu thân thể muội khỏe hơn thì có thể bồi tẩu rồi.” Vẻ mặt nàng đầy cô đơn.

“Sao? Vũ Nhi muội muội vẫn thường mê man à?” Phó Văn Ca kinh ngạc mà hỏi.

“Vâng. Thời gian ngủ càng ngày càng dài. Văn Ca tẩu tẩu, nếu muội đột nhiên ngủ mất thì tẩu cũng đừng lo, không sao đâu.” Khóe môi khẽ nhếch, Thương Phượng Vũ xười nói.

“À...Y thuật của phụ thân cao như vậy, người có nói là bệnh gì không?” Phó Văn Ca tựa như lơ đãng mà hỏi.

“Phụ thân nói thân thể muội hư nhược nên mới như thế, vài ngày nữa là không sao rồi.” Cuối cùng, Thương Phượng Vũ cười nhẹ.

“Ta thấy đói bụng rồi. Vũ Nhi, muội có đói không?” Thấy đã gần trưa, Phó Văn Ca hỏi.

“Ấy, xem trí nhớ của muội kìa, ngủ đến hồ đồ mất rồi. Minh Nguyệt, nhanh lấy đồ ăn tới đây, đừng để tiểu bảo bảo trong bụng tẩu tẩu đói.” Thương Phượng Vũ quay sang dặn dò Minh Nguyệt.

“Vâng.” Gật đầu, xoay người rời đi. Minh Nguyệt thông minh cỡ nào, sao không nghe ra ý tứ trong lời Phó Văn Ca và Thương Phượng Vũ.

Nhìn bóng lưng Minh Nguyệt rời đi, Phó Văn Ca nói: “Thật là một tiểu nha đầu thông minh lanh lợi. Vũ Nhi muội muội, muội thật có phúc.” Cả Phượng Vũ các chỉ còn hai người bọn họ. Phó Văn Ca không che giấu tâm tư của mình nữa, cả người tản ra khí thế lười biếng cao quý. Khí thế này không phải có được trong một sớm một chiều mà là trời sinh...

Đúng vậy, Phó thị được sủng ái tận trời sao có thể giống người thường được?

“Cám ơn tẩu tẩu khen ngợi, khiến muội thấy xấu hổ.” Tẩu ấy tới đây một mình, rốt cuộc là có chuyện gì? Thương Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ nhưng vẫn không lộ thanh sắc.

“Ở đây chỉ có hai người chúng ta, ta cũng không giấu diếm nữa, nói vào vấn đề chính thôi.”

“Tẩu tẩu, tẩu có ý gì?” Kỳ lạ, Phó Văn Ca này thật kỳ lạ.

“Vũ Nhi, muội có biết truyền thuyết về Phó thị không?” Không thèm để ý tới Thương Phượng Vũ giả bộ hồ đồ, Phó Văn Ca tự biên tự diễn.

“Không biết.” Thương Phượng Vũ lắc đầu.

“Người đời chỉ biết khi nữ nhân Phó thị sinh con thì sẽ hồn lìa khỏi xác mà không biết tới một truyền thuyết khác.” Nói xong những lời này, Phó Văn Ca ngẩng đầu, nhìn nàng một cách bình tĩnh.

“Tẩu tẩu, Vũ Nhi ngu muội, tẩu nói rõ một chút đi.” Nghe tới đó, Thương Phượng Vũ có trực giác những lời tiếp theo của Phó Văn Ca có liên quan rất lớn tới mình. Nếu không tẩu ấy sẽ không tránh khỏi tai mắt của người khác để tới tìm mình. Sự thật chứng minh, trực giác của Thương Phượng Vũ rất đúng.

“Phó thị trở nên thế này là bởi vì chúng ta giữ một vật, một vật có thể khiến Phó thị ngã từ chín tầng mây xuống địa ngục...” Nói tới đây, Phó Văn Ca dừng lại một chút, thấy Thương Phượng Vũ nghiêm túc lắng nghe, nàng nói tiếp: “Thứ này chính là một tia thần thức mà nữ hoàng Minh Thương Vũ để lại...” Nàng dừng lại không nói nữa, nhìn Thương Phượng Vũ.

Sao tẩu ấy lại nhìn mình như thế? Sự nghi ngờ trong lòng Thương Phượng Vũ tăng lên. “Tẩu tẩu, sao tẩu lại nói uội biết những điều này?” Tựa như bị một tấm lưới vô hình giăng kín khiến Thương Phượng Vũ có cảm giác khó thở.

Tiếng thở dài nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy vang lên. Phó Văn Ca không hề nhìn nàng nữa mà nghiêng đầu nhìn ra ngoài, “Ta yêu Phượng Ngôn, rất yêu, rất yêu...”

Thương Phượng Vũ ngẩng ra, không nói nữa, yên lặng chờ nàng nói tiếp.

“Ta biết rõ chàng không yêu ta. Chàng lấy ta chỉ vì muốn thu hồn phách của ta, thu hồi quyền thế của Phó gia. Nhưng ta không hối hận, tình nguyện vì chàng mà vứt bỏ tất cả...” Phó Văn Ca hạ mi mắt, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, “Ta rất ngốc nhỉ. Biết rõ chàng không yêu ta mà còn đắm đầu vào lửa.”

“Không...Không ngốc.... Mỗi người có một quan niệm khác nhau.” Không muốn che giấu lòng mình nữa nên Thương Phượng Vũ trả lời.

Phó Văn Ca ngẩng đầu lên, trong mắt còn mang sự kinh ngạc, sau đó cúi đầu. “Quả thật là muội rất khác người, không trách được hấn lại yêu muội.” Trong giọng nói chất đầy đau đớn.

Không dám hỏi Phó Văn Ca xem “hấn” trong lời nàng là ai, Thương Phượng Vũ trốn tránh như đà điểu, nhẹ nở nụ cười, lòng gợn sóng....

“Ha ha, không nói những thứ vớ vẩn này nữa. Cầm được thì buông được mới là tính cách của nữ tử Phó thị.” Lúc này, Phó Văn Ca không còn đáng vẻ buồn bã như vừa rồi mà khuôn mặt tràn đầy hào hứng, rục rịch.

Nữ tử như thế...Haiz...Chỉ có thể than rằng nàng sinh không hợp thời. Nếu là ở xã hội hiện đại thì nhất định sẽ là một người con gái mạnh mẽ thấu hiểu lòng người. Có điều, trong ánh mắt Thương Phượng Vũ nhìn nàng không mang theo sự thương hại mà chỉ có tán thưởng và kính nể. Nữ tử như thế sao không khiến người ta bội phục cho được? Người đời đều nói thông minh rất khó, nhưng không ai biết hồ đồ còn khó hơn. Trong lòng biết rõ nhưng phải giả bộ hồ đồ sao không khó cho được? Khó...Khó...Khó...Khó càng thêm khó....Có mấy ai có thể làm được? Nếu làm được, mà còn thoải mái như thế thì được mấy người? Lại thở dài một tiếng, Thương Phượng Vũ ngồi trên cái ghế bên cạnh nàng, lắng lắng nghe nàng nói chuyện.

“Mọi người đều biết đại lục Viêm Hoa là một không gian bị chúng thần quên lãng, nói là bị quên đi nhưng nó vẫn có người thống trị.”

“Người thống trị? Chẳng lẽ trước kia trên đại lục không có ai thống trị à?”

“Không sai, bởi vì là không gian bị chúng thần quên lãng nên không ai dám xưng đế.”

“Vậy sao lại có người thống trị? Không phải rất mâu thuẫn sao?”

“Những thứ này ta không biết. Ta chỉ biết từ thượng cổ chúng thần có phái một Phượng Thần xuống, từ đó thay đổi tình trạng vô chủ này.”

“A...Chuyển kiếp. Rồi sau đó thì sao?” Thương Phượng Vũ tò mò hỏi.

“Sau này, khi thần chuyển kiếp tới, thì chính là nữ hoàng sáng thế Minh Cửu Phượng. Truyền thuyết nói bà là nữ thần có trí thông minh tuyệt đỉnh. Lúc bà thống trị đại lục thì khắp nơi yên bình, không có chiến tranh, không có đấu tranh ngầm, tất cả mọi người sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.” Nói tới đây, trên mặt Phó Văn Ca hiện lên tia hâm mộ.

“Nghe thì thấy rất tốt. Nhưng sao lại trở nên thế này?” Thương Phượng Vũ muốn hỏi là sao lại có nhiều âm mưu vì quyền lực như thế.

“Vốn là rất tốt nhưng tất cả đều thay đổi sau khi bà gặp một nam nhân....Nam nhân kia trở thành nam hậu, nữ hoàng vì ông mà không hề nạt phi, chỉ độc sủng ông.” Phó Văn Ca nhàn nhạt kể lại chuyện xưa.

“Nữ hoàng...Nam hậu...Này...” Đầu Thương Phượng Vũ hơi không phản ứng kịp.

“Chẳng lẽ muội không biết trước kia là nữ làm chủ thiên hạ à? Có thể nói là nữ tôn nam ti.” Phó Văn Ca nhìn nàng, giải thích.

“Thân thể muội từ nhỏ đã không tốt, phụ thân quản rất nghiêm, không có thời gian đọc sử sách...” Sự thật đúng là như thế, Thương Phượng Vũ trả lời. “Sau đó thì sao? Độc sủng ông rồi sao?” Nữ tôn nam ti, là thế giới như thế nào? Thương Phượng Vũ càng tò mò hơn.

“À...” Phó Văn Ca gật đầu, nói tiếp: “Sau nam hậu sinh một con gái.”

“Sinh con gái? Nam hậu sinh?” Khóe miệng Thương Phượng Vũ co quắp. Hôm nay đúng là liên tiếp bị sét đánh khiến nàng không nhận nổi.

“Ông là nam hậu của nữ hoàng, không có phi tử, ông không sinh thì ai sinh?” Về mặt Phó Văn Ca cho thấy đó là chuyện đương nhiên.

“À...Sinh con gái rồi sao? Chẳng lẽ ông muốn đoạt quyền?” Có thể để nữ thần trong thế giới tình nguyện vì ông mà bỏ qua tất cả hoa đào, chỉ bằng điểm này đã cho thấy người này không đơn giản. Vậy nên Thương Phượng Vũ mới hỏi.

“Không, lúc đầu thì ông đúng là một lòng một dạ với nữ hoàng.”

“Ban đầu là toàn tâm toàn ý, sao lại thay đổi? Hay là nữ hoàng thay đổi?” Thương Phượng Vũ càng ngày càng tò mò.

“Muội nói không sai. Là ông thay đổi. Ông yêu con gái mình một tay nuôi lớn – Minh Thương Vũ...” Phó Văn Ca ném xuống một quả bom.

Nghe thế, Thương Phượng Vũ rung mình...Nhưng nàng lại không nhin được mà muốn biết kết quả: “Sau đó thì sao? Nữ hoàng biết không?” Tình yêu trái với luân thường, Thương Phượng Vũ không ủng hộ cũng không phản đối. Theo nàng thì chỉ cần thật lòng yêu nhau, mặc kệ đối phương là ai, có quan hệ thế nào với mình đều không quan trọng chút nào. Dù sao thì chân tình khó cầu, chân ái lại càng khó thấy.

“Nữ hoàng biết.”

“Bà biết rồi thì sao? Giết nam hậu và nữ nhi của mình ư?” Thương Phượng Vũ buột miệng nói ra suy đoán của mình.

“Không. Bà không làm thế.”

“Hả? Tại sao? Bởi vì bà quá yêu nam hậu à?” Thương Phượng Vũ lại hỏi.

“Đây là một trong những nguyên nhân thôi.”

“Ai nha, Văn Ca tẩu tẩu, đừng thả câu muội nữa.” Chẳng biết tại sao, Thương Phượng Vũ rất muốn biết chuyện gì xảy ra sau đó.

“Thứ nhất, nữ hoàng yêu nam hậu nhưng nam hậu lại không yêu nữ hoàng. Thứ hai, trần duyên của nữ hoàng đã hết, không thể lưu lại nhân gian nên bà vội vã rời đi, để lại cục diện hỗn loạn. Không, là nghiệt duyên...” Nhận ra mình nói sai, Phó Văn Ca sửa lại.

Nghe đến đây, Thương Phượng Vũ lại hỏi: “Không phải bà rất thông minh sao? Sao không xử lý tốt?”

“Muội không biết nữ hoàng ra đời là do chuyển kiếp. Khi đã hết thì tự nhiên bà phải rời đi, cho dù bà có thông minh đến mấy cũng không thể thay đổi.”

“Đó là cái gì?”

“Vạn vật trên thế gian đều có định luật của nó. Trước khi rời đi nữ hoàng có tiên đoán rằng nhất định mối duyên này của họ sẽ dây dưa không dứt.” Buổi nói chuyện này của Phó Văn Ca đã khiến Thương Phượng Vũ hoàn toàn bị sét đánh đến ngây ngốc.

33. Chương 33: Hồn Văn Ca Lìa Khỏi Xác, Hồn Phượng Vũ Hồi Sinh

“Mối duyên của bọn họ sẽ dây dưa không dứt? Chuyện này phải giải thích thế nào? Chẳng lẽ là nữ hoàng Minh Cửu Phượng sẽ luân hồi chuyển kiếp lần nữa?” Thương Phượng Vũ lại đặt câu hỏi.

“Không biết. Bà chỉ để lại một câu mơ hồ như vậy rồi rời đi.”

“À...Nói cách khác lời này có ý gì không ai biết, đúng không?” Tại sao Minh Cửu Phượng lại để lại lời tiên đoán này? Mục đích của bà là gì? Thương Phượng Vũ càng thêm tò mò.

“Không sai. Không ai có thể đoán được ai sẽ dây dưa đời đời kiếp kiếp.” Phó Văn Ca kiên nhẫn giải thích.

“Vậy sau khi nữ hoàng đi thì sao? Văn Ca tẩu tẩu, tẩu kể nửa ngày vẫn chưa nhắc đến Minh Thương Vũ nghĩ sao về chuyện này.” Thương Phượng Vũ muốn biết Minh Thương Vũ nghĩ sao về chuyện phụ thân yêu mình.

“Muội đừng vội. Từ từ nghe ta nói.” Phó Văn Ca cười.

“Sau khi nữ hoàng rời đi, Minh Thương Vũ đăng cơ.” Phó Văn Ca cử động thân thể, nói tiếp: “Sau khi Minh Thương Vũ lên làm vua thì nhất quyết đòi chọn nam hậu, nạp nam phi.”

“Sao cơ? Phụ thân nàng để mặc mọi chuyện sao?” Theo lẽ thường, chắc chắn ông sẽ không để cho người mình yêu lấy người khác.

“Không, ông không ngăn cản mà là cười, cho phép Minh Thương Vũ tuyển hậu tuyển phi.” Lời Phó Văn Ca nói hoàn toàn trái với những gì Thương Phượng Vũ đoán.

“Muội không hiểu. Nếu ông yêu Minh Thương Vũ thì sao lại cam tâm tình nguyện nhìn nàng chọn hậu chọn phi?” Thương Phượng Vũ không thể hiểu nổi.

Im lặng trong chốc lát.

“Đây chính là điểm khác biệt của ông. Ông yêu Minh Thương Vũ nên bao dung tất cả, cam tâm tình nguyện trả hết mọi giá vì nàng, chỉ hy vọng Minh Thương Vũ có thể chấp nhận tình yêu của ông...”

“Yêu là mù quáng...Minh Thương Vũ biết tình yêu của ông chứ?” Nghe Phó Văn Ca nói tới đây, Thương Phượng Vũ vẫn chưa hiểu Minh Thương Vũ có biết phụ thân mình yêu mình hay không.

“Ông chưa từng thổ lộ, có điều, hành động của ông đủ để chứng minh tất cả. Ông một mực chờ đợi, chờ đợi Minh Thương Vũ hiểu ra.”

“Không biết nên cười ông ngu hay cười ông si. Nếu ông không nói ra, không chủ động theo đuổi thì sao Minh Thương Vũ biết được ông yêu mình? Thật không hiểu nổi...” Thương Phượng Vũ thấy nam hậu này rất ngốc. “Sau đó thì sao?” Chuyện xưa rắc rối này khiến Thương Phượng Vũ đau lòng.

“Minh Thương Vũ chỉ nạp một hậu, không nạp phi.”

“Nàng yêu phụ thân của mình?”

“Không biết nữa. Chỉ biết kết quả thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người.”

“Kết quả ra sao?” Thương Phượng Vũ muốn biết ngay lập tức.

“Hồn Vũ ẩn, hồn phụ mất. Đây chính là kết quả...” Phó Văn Ca nói xong thì duỗi một cánh tay ra.

“Không ai biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Thương Phượng Vũ rất thất vọng vì không biết kết quả.

“Không ai biết.”

“À...” Chính bởi vì không biết kết quả nên sau khi nghe xong câu chuyện, lòng tò mò của Thương Phượng Vũ càng tăng. “Những chuyện này có liên quan gì đến Phó gia?” Nghe nhiều như vậy, Thương Phượng Vũ thoáng suy tư, hỏi.

Lại im lặng trong chốc lát.

“Bọn họ cùng mất, nam hậu của Minh Thương Vũ thì mất tích, đại lục thành vô chủ. Để ổn định dân tâm, thủ hạ của Minh Thương Vũ – ba đại thần phụ quốc quyết định – một người nắm giữ kinh tế, một người nắm giữ binh quyền, một người trông coi những gì còn sót lại từ thời khai quốc. Đây là những gì đã qua...Muội hiểu chứ?” Nói nhiều như vậy, cũng sắp đến lúc Phó Văn Ca nói ra mục đích của mình.

“Không biết. Muội chỉ biết thiên hạ bây giờ là của họ Thương.”

“Sau này muội sẽ hiểu. Muội ngồi xuống đây, ta tặng muội một vật.” Rốt cuộc thì Phó Văn Ca cũng nói ra mục đích của cuộc viếng thăm này.

“Cái gì vậy?”

“Một tia thần thức của Minh Thương Vũ.”

“Sao lại tặng uội?”

“Bởi vì muội là người Thương gia, là người trông coi những gì còn sót lại từ thời khai quốc của Thương gia.”

“Sao tẩu không đưa cho đại ca?”

“Vũ Nhi, sau chuyện này muội còn muốn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch sao?”

Thương Phượng Vũ im lặng. Một lát sau...

“Muội phải làm thế nào?” Không biết tại sao, Thương Phượng Vũ tin nhất định Phó Văn Ca sẽ không hại mình. Đây là trực giác rất kỳ lạ.

“Muội không cần làm gì cả. Chỉ cần nhắm mắt ngồi đó là được rồi.” Nói xong, Phó Văn Ca đứng lên khỏi ghế đệm, tới trước mặt Thương Phượng Vũ.

Thương Phượng Vũ nhìn nàng, nhắm mắt lại chờ đợi.

Chỉ thấy Phó Văn Ca bấm tay vào mi tâm. Mi tâm rách ra nhưng không thấy máu, chỉ thấy một ánh sáng màu đỏ. Ánh sáng này thấy Thương Phượng Vũ thì nhập vào trán nàng.

Phó Văn Ca lùi lại hai bước, vịn vào tường, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: “Được rồi, nếu muội muốn giải nó thì phải động lòng, động tình...Ta mệt, phải về thôi.” Nói xong, nàng cứ thế chậm rãi rời đi. Bóng lưng hơi lão đạo, chỉ để lại mùi thơm thoang thoảng.

Thương Phượng Vũ không đứng dậy tiễn nàng bởi vì nàng đã ngủ mê man trên ghế mây...Cũng không biết nàng có nghe thấy câu cuối của Phó Văn Ca hay không...

Lúc Thương Phượng Vũ tỉnh lại lần nữa thì nhận được tin nữ tử mạnh mẽ ấy đã chết. Nghe tin, nàng hỏi nhỏ Minh Nguyệt một chuyện. Đó là đứa bé đâu? Dòng nước bi ai ưu sầu chảy qua lòng nàng, che cả tâm hồn.

Minh Nguyệt không nhìn nàng mà chỉ trả lời đơn giản rằng Phó Văn Ca khó sinh, cả mẹ con đều không giữ được...

Nghe Minh Nguyệt trả lời, sắc mặt trắng xanh của Thương Phượng Vũ trở nên tái nhợt, đôi mắt sáng như sao Mai tràn ngập đau thương, lẩm bẩm: “Dục vọng quyền lực, dục vọng quyền lực, dục vọng quyền lực...”

Minh Nguyệt lẳng lặng đứng một bên, ánh mắt nhìn Thương Phượng Vũ có chứa gì đó, vừa như đau lòng, vừa như thương tiếc, vừa như...Tình cảm quần quýt...

“Minh Nguyệt, đưa ta đi thăm tẩu ấy một chút đi. Ta muốn đưa tẩu ấy đi nốt đoạn đường cuối.” Nữ tử như thế sao không có kết quả tốt đẹp? Thương Phượng Vũ đau lòng thương tiếc, vừa than thở cho tình yêu của nàng ấy.

“Không kịp rồi thiếu chủ. Hồn Văn Ca phu nhân đã sớm quy thiên, chỉ còn bài vị ở từ đường.” Một câu của Minh Nguyệt đã cắt đứt tất cả ý định của nàng.

Nghe vậy, Thương Phượng Vũ không kìm nổi, run lên. Lòng nàng rối loạn: sao lại ác độc như vậy? Tại sao? Tại sao? Chỉ là nàng yêu sai người, chọn sai đường mà thôi. Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Vốn nghĩ rằng sau khi biết mình bị tính kế thì tâm đã sớm đóng băng, không còn tâm tình gì khác nhưng sao hôm nay nghe được tin nàng và đứa bé đã mất sao mình lại xúc động như vậy? Chẳng lẽ mình không thể trở nên thờ ơ được sao?

Minh Nguyệt đứng thẳng một bên không nói gì, thương tiếc trong đáy mắt càng tăng lên.

Cuối cùng, Thương Phượng Vũ không thể đưa nàng đi nốt đoạn đường cuối. Nữ tử phong nhã hào hoa, vốn nên được hưởng ân phúc của thần mãi mãi cứ như vậy không tiếng động rời đi, chỉ để lại một tiếng thở dài...Chỉ có thể cảm thán: Hỡi thế gian tình là vật gì. Mà khiến ta sống chết một lời hứa lụy.

*Hai câu thơ trong bài “Nhạn khâu (Mộ chim nhạn) của Nguyên Hiếu Vãn. Dịch thơ:

Thế gian hỡi chữ tình khó biết

Hứa một lời sống chết không phải.

(Không biết bản dịch này của ai nhưng thấy hay nhất nên ta bỏ vào ^__^)

Đêm đến, vào lúc Thương Phượng Vũ mê man, Thương Thiên Vũ và Bạch Mặc một trước một sau bước vào Phượng Vũ các. Một lúc lâu sau, Bạch Mặc lão đảo rời đi, bóng hắc và bóng đêm hòa thành một thể, nhìn rất tiêu điều cô tịch...

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thương Thiên Vũ. Chỉ thấy hắc đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng mô tả gò má, đôi lông mày, cuối cùng dừng lại trên đôi môi của Thương Phượng Vũ. Ánh mắt hắc trầm xuống, cúi người, hôn lên cánh môi kiều diễm ướt át, trần trọc mút rồi lại mút, cái lưỡi lưu luyến quên cả lối về trong miệng nàng.

Một lát sau, mặt Thương Thiên Vũ đầy dục niệm, rời khỏi đôi môi anh đào của nàng, hít sâu một hơi để bình ổn dục vọng nóng bỏng của mình. Hắc nỉ non: “Vũ Nhi...Vũ Nhi...Vũ Nhi của ta...” Thì thào một tiếng, nghiệt duyên đã định từ mười năm trước, tình yêu cấm kỵ, tình yêu loạn luân, đến cuối cùng liệu còn lại gì? Không ai biết...Không ai có thể dọn sạch con đường này...

Sáng sớm hôm sau, Thương Phượng Vũ tỉnh lại rất sớm. Khi nàng ý thức được mình không còn mê man nữa thì không nhịn được, kêu lên.

“Thiếu chủ, có chuyện gì? Người sao vậy?” Nàng kêu lên làm Minh Nguyệt đang chuẩn bị đồ rửa mặt giật mình.

“Minh Nguyệt, ta không nằm mơ đấy chứ? Ta tỉnh rồi?” Thương Phượng Vũ rất kích động. Ngày nào đêm nào cũng mê man khiến nàng quên mất thói quen của người bình thường. Hôm nay đột nhiên tỉnh lại như bình thường sao có thể không khiến nàng kinh ngạc, kích động được?

“Thiếu chủ, không phải như thế này rất tốt sao? Từ nay người sẽ không bao giờ không phân rõ đâu là thực đâu là mộng nữa.” Minh Nguyệt không muốn lừa nàng, nên nói nước đôi.

“Ừ...” Thương Phượng Vũ gật đầu, nói: “Minh Nguyệt, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi. Lâu lắm rồi ta không được ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn.”

“Được.” Minh Nguyệt đồng ý rất sẵn khoái, nụ cười nhàn nhạt lan lên lông mày. Nụ cười này khiến khuôn mặt thanh lãnh kiều diễm càng trở nên quyến rũ phong tình.

Thấy nụ cười thoáng qua của nàng, Thương Phượng Vũ nói: “Minh Nguyệt, sau này đừng mang theo bộ mặt giả dối trước mặt ta. Ta thích thấy người cười. Người cười lên rất đẹp.” Nói xong, nàng liền đứng dậy, bước xuống giường, mặc y phục. Khi nàng mặc y phục xong thì thấy Minh Nguyệt vẫn còn đứng đó cười ngơ ngác thì không nhịn được cười khẽ rồi đi rửa mặt chải đầu.

Minh Nguyệt phục hồi tinh thần lại, gò má ửng hồng, bước theo sát nàng.

Trong hoa viên, nhiều loại kỳ hoa dị thảo tranh nhau đua nở, muôn hồng nghìn tía, rất mê người. Gió thổi nhẹ nhàng, Thương Phượng Vũ đứng trong đình nghỉ mát, đắm chìm trong ánh nắng ban mai, nhìn cảnh đẹp trước mắt, nở nụ cười thỏa mãn. Đã bao lâu rồi mình không ngắm mặt trời mọc thế này nhỉ? Lâu đến mức nàng không nhớ rõ nữa rồi...

Nhìn người trước mắt nở nụ cười phiêu dật xinh đẹp, lòng Minh Nguyệt cũng vui theo. Nhưng khi nàng liếc nhìn thấy người mặc tử y đang bước tới qua khoeo mắt thì liền thu hồi nụ cười trên mặt, trở lại là âm vệ Minh Nguyệt lạnh lùng vô tình.

Vốn Thương Phượng Ngôn muốn vào triều nhưng khi hần đi ngang qua đình nghỉ mát thì thấy trong ánh bình minh có một bóng dáng màu trắng như ẩn như hiện. Hần dừng chân lại, thay đổi hướng đi, bước nhanh tới đình nghỉ mát. “Vũ Nhi, sáng sớm sương lạnh, sao muội không mặc thêm y phục?” Nói xong hần liền giang tay ra ôm Thương Phượng Vũ vào lòng.

Thương Phượng Vũ đang toàn tâm toàn ý cảm thụ không khí mát mẻ đã lâu không gặp thì đột nhiên bị Thương Phượng Ngôn ôm vào lòng. Nàng kinh ngạc một chút, nhìn Minh Nguyệt ý bảo: sao người không báo cho ta là có người tới?

Minh Nguyệt dùng mắt trả lời: không kịp.

Nhận được câu trả lời, Thương Phượng Vũ xoay người tránh khỏi vòng ôm của hần, đứng đối diện với hần, “Đại ca, huynh dậy sớm vậy làm gì?” Đây là Thương Phượng Ngôn thật sao? Nàng thật nghi ngờ.

Cảm giác mềm mại trong lòng đột nhiên biến mất khiến Thương Phượng Ngôn không vui. Hần bước lên hai bước, ôm nàng vào lòng lần nữa. “Vào triều.” Giọng hần buồn bực nhưng có vẻ hần không phát hiện.

“À...Vậy sao chưa đi? Đến trễ thì sao?” Nàng thử tránh thoát thì thấy đôi tay của Thương Phượng Ngôn dùng lực rất vừa khiến mình không thể làm gì được, muốn xoay người cũng không được.

“Chỉ là lâm triều thôi, trễ cũng không sao đâu.” Thương Phượng Ngôn vùi đầu vào gáy nàng, tham lam ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, trầm giọng trả lời.

“Vậy sao được. Đại ca nhanh đi đi.” Lúc nói, Thương Phượng Vũ nhấn mạnh hai chữ ‘đại ca’, hy vọng hần có thể buông mình ra. Nàng cảm giác được hần có cái gì đó không đúng nên mới dùng giọng điệu bức người này.

“Vũ Nhi, muội ghét ta rồi à?” Thương Phượng Ngôn không buông tay, trong lời nói hàm chứa tổn thương.

“Không có. Huynh là đại ca của muội, sao muội ghét huynh được?” Không tốt! Thương Phượng Ngôn thế này khiến nàng hoang mang, sinh ra cảm giác muốn trốn chạy.

“Vậy là tốt rồi. Khó có dịp thân thể muội tốt hơn một chút, ta nhất định phải bồi muội.” Khóe môi hần nhếch lên, mắt lóe ánh cười.

Thương Phượng Vũ giãy giụa không có kết quả, dùng lời tốt để khuyên bảo thì thất bại, nhất thời Thương Phượng Vũ không có chiêu gì nữa nên im lặng.

Minh Nguyệt cúi đầu đứng bên cạnh, bàn tay thanh tú nắm chặt.

“Lúc Văn Ca tẩu tẩu đi...” Không biết tại sao, Thương Phượng Vũ muốn biết Thương Phượng Ngôn đối xử với Phó Văn Ca thế nào, đặt nàng ở đâu.

“Vũ Nhi, chuyện đã qua, đừng hỏi nữa.” Thương Phượng Ngôn chặn câu hỏi của nàng lại.

“À...” Nàng nhẹ nhàng đáp lời, không nói thêm gì nữa...Hỏi thì thế nào? Người đã đi rồi, đúng như hần nói, chuyện đã qua, đã trở thành quá khứ, có hỏi nữa cũng không có đáp án.

34. Chương 34: Mây Đen Tan Đi, Cuối Cùng Cũng Thấy Ánh Mặt Trời.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua tầng tầng sương mù. Màn sương mỏng lung tan đi chiếu rọi mọi người không che giấu nữa, giống như tâm tình của Thương Phượng Ngôn lúc này. Hần ôm Thương Phượng Vũ trong lòng, không hề che giấu lòng mình nữa...

“Đại ca, muội mệt rồi...” Lòng ngực của người sau lưng vẫn ấm áp như cũ nhưng Thương Phượng Vũ không muốn tiếp tục thế này nữa.

“Ta đưa muội về.” Nói xong, Thương Phượng Ngôn liền bế nàng lên.

“Đại ca, muội đã lớn rồi, huynh đừng bế muội như vậy nữa.” Có vài lời nàng không muốn nói quá mức, chỉ dám nói đơn giản dễ hiểu để nhắc nhở Thương Phượng Ngôn. Có điều, nàng tin rằng nhất định hần hiểu.

Quả nhiên, những lời này của nàng vừa dứt thì thân thể của Thương Phượng Ngôn liền cứng lại, giẫm chân lên bậc thềm, “Dù muội có lớn thế nào đi chăng nữa thì vẫn là Vũ Nhi của ta...Không thể thay đổi!” Đã là si niệm mê tâm (si mê say đắm), không còn đường rút lui nữa rồi.

‘Dù muội có lớn thế nào đi chăng nữa thì vẫn là Vũ Nhi của ta...Không thể thay đổi!’ câu trả lời tựa như lạnh nhạt không gọn sóng nhưng lại khiến tâm Thương Phượng Vũ xao động mãnh liệt, tâm tình phức tạp. Những chuyện đã trải qua hiện ra trong đầu, nàng chau mày, “Bạch Mặc ở đâu?” Mọi ngày khi mình tỉnh lại, nhất định hần sẽ bồi bên cạnh. Nhưng hôm nay đến giờ này hần vẫn không lộ diện, thật không bình thường.

“Không biết.” Bước chân càng nhanh, trên tuần nhan phủ một tầng sương lạnh, rất rõ ràng là mất hứng.

Sao Thương Phượng Vũ lại không hiểu trong lời của hần biểu thị sự không vui? Nhưng nàng không nói gì nữa. Bởi vì có một số việc khi nói thẳng ra sẽ tạo thành cục diện không thể挽回. Lẽ tất nhiên là khi biết hậu quả thì nên tránh sẽ tốt hơn.

Thái độ này của nàng khiến Thương Phượng Ngôn chán nản nhưng không có cách nào cả, chỉ có thể dùng bước chân như bay mà xua tan nỗi phiền muộn trong lòng.

Thương Phượng Vũ thở dài một tiếng sâu trong lòng, kéo vạt áo trước của hần, “Đại ca, Phượng Vũ các ở bên trái...Huynh nhầm đường rồi.” Xem ra mình nên rời khỏi đây thật nhanh, nếu không chiếu theo thái độ và tâm tình này của hần thì...Không ổn...Không ổn...

“Không về chỗ của muội.” Giọng nói trầm thấp đè nén, mang theo hỏa khí.

“Đại ca, muội mệt.” Thương Phượng Vũ nhắc lại lời vừa nãy, chỉ hy vọng hần có thể tỉnh táo một chút.

“Trước đây muội vẫn gọi ta là Phượng Ngôn ca ca.” Từ một khắc biết mình yêu nàng, hần vẫn chờ, chờ nàng lớn lên, chờ nàng trưởng thành, chờ nàng hiểu tâm tình của hần. Nhưng hôm nay, hần không muốn chờ nữa. Bởi vì trước có Bạch Mặc cùng sống mười năm với nàng, giữa họ có một loại ấn ý. Sau thì có người kia vẫn lặng lẽ để ý mười năm. Mười năm quan tâm...Bằng hiểu biết của hần về người kia, sợ rằng người đó đã sớm bắt tay giăng lưới. Thực lực cách xa nhau nhưng hần không thể thua. Dù có dùng hết tất cả hần cũng muốn bảo vệ nàng, có được nàng, tuyệt đối không để cho nàng tiếp tục trốn tránh tình yêu của mình.

Thương Phượng Vũ chỉ biết hần có tình huynh muội bất thường với mình nhưng nàng không biết rằng nam nhân này đã yêu nàng đến điên cuồng. Tình đã thấm vào tận xương tủy, yêu sâu tận linh hồn, đã sớm không thể tự kiềm chế, hăm sâu vào vực sâu không đáy. Đang khi nàng trầm tư tìm cách tránh trả lời thì Thương Phượng Ngôn dừng bước.

“Phượng Ngôn, sớm thế này người muốn dẫn Vũ Nhi đi đâu?” Nghe tiếng đoán người. Hắn mặc một bộ hắc y, mắt sâu như đầm, sợi tóc bay tán loạn trên cổ, trên người tràn ra khí tức u sầu... Là Bạch Mặc mà Thương Phượng Vũ vừa nhớ tới. Có điều sao hắn lại biến thành thế này?

Nàng chưa bao giờ thấy Bạch Mặc âm trầm tà mị như thế nên thẩn kinh hãi. Nàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn thì phát hiện sự buồn rầu phiền muộn của hắn chỉ dành cho Thương Phượng Ngôn chứ không liên quan gì tới mình cả.

“Vũ Nhi mệt nên ta đưa nó về nghỉ.” Thương Phượng Ngôn nhú mày, cười, nói lời ám muội.

Bạch Mặc bước từ từ lên trước, nhìn Thương Phượng Vũ, trong mắt hắn chứa chan tình cảm nồng ấm. “Vũ Nhi, ta đã về...”

Bạch Mặc trước kia rực rỡ như ánh mặt trời khiến Thương Phượng Vũ rất vui. Sau đó trong nụ cười gương của hắn giấu giếm tâm sự khiến tâm Thương Phượng Vũ lạnh lẽo, tràn đầy thất vọng. Nhưng Bạch Mặc bây giờ tình cảm nồng nhiệt như lửa, nhất là tình cảm trong đôi mắt... Từng giọt từng giọt thấm vào lòng Thương Phượng Vũ... Khiến lòng nàng mềm đi...

“Phượng Ngôn ca ca...” Thương Phượng Vũ ngửa mặt lên nhìn hắn, trong mắt mang theo ý muốn hắn thả mình xuống.

Tiếng “Phượng Ngôn ca ca” ấy khiến mặt Thương Phượng Ngôn đang phủ đầy sương lạnh càng lạnh thêm, “Vũ Nhi, hôm nay theo ta đi.” Nếu ánh mắt có thể giết người thì Bạch Mặc đã sớm bị hắn chém thành trăm mảnh rồi.

“Phượng Ngôn ca ca, hôm nay huynh làm sao vậy?” Nói xong nàng liền giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay hắn.

Thấy nàng giãy giụa, đáy mắt Thương Phượng Ngôn thoáng qua tia khổ sở, buông tay, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, trở mắt nhìn Bạch Mặc cầm tay nàng, nhìn vào mắt nhau. Hắn hất đầu, xoay người, bỏ lại một câu: “Tự giải quyết cho tốt” rồi phi thân rời đi, không để lại chút dấu vết nào.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng hỏi: “Bạch Mặc, chàng đã đi đâu vậy?” Sao lại thay đổi như thế? Chẳng lẽ?... Một ý nghĩ thoáng qua đầu Thương Phượng Vũ.

“Ta ra ngoài làm một số chuyện, giờ thì xong rồi.” Nói xong những lời này, trên khuôn mặt tuấn lãng bất phàm của Bạch Mặc lại hiện ra nụ cười rực rỡ, hoàn toàn không còn thái độ âm u như vừa nãy.

“Đi thôi.” Thương Phượng Vũ kéo tay hắn, cười nói.

“Được.” Bạch Mặc nắm thật chặt tay nàng, trả lời. Hai người sóng bước, Minh Nguyệt theo sau.

Phượng Vũ các, trong rừng trúc, chỉ có Thương Phượng Vũ và Bạch Mặc đang nắm tay nhau dạo bước.

“Bạch Mặc, thân thể của ta tốt rồi, không còn mê man nữa. Chàng biết rồi phải không?” Thương Phượng Vũ dừng chân, nhìn hắn, nói.

“Ừ. Điều này cho thấy thuốc của phụ thân nàng đã có tác dụng.” Bạch Mặc trả lời rất nghiêm túc.

“Đúng là nhờ thuốc của phụ thân sao? Không phải nhờ chàng giúp ta à?” Nàng hỏi lấp lửng, hy vọng Bạch Mặc không lừa gạt nàng nữa.

Bạch Mặc điểm một cái lên cái mũi thanh tú của nàng, mắt chứa nụ cười, nhìn sâu vào mắt nàng. “Ngốc, ta không biết y thuật sao có thể điều trị thân thể cho nàng?” Hắn ném trả vấn đề lại cho nàng.

“À...” Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng đáp lời, ngửa đầu nhìn bầu trời, nói: “Mây trời hay thay đổi. Nếu có thể giữ được cái tốt đẹp và sáng sủa của nó thì tốt biết mấy.” Thật ra thì nàng muốn nói là tại sao chàng lại hay thay đổi như thế. Rốt cuộc thì đâu mới là bộ mặt thật của chàng?

Bạch Mặc không ngốc, sao lại không hiểu ý tứ của Thương Phượng Vũ? Nhưng hắn không giải thích nhiều mà chỉ nói theo ý của nàng: “Vũ Nhi, mặc dù mây trời hay thay đổi nhưng nó không thể ra khỏi vùng trời của nó được. Từ đầu chí cuối nó chỉ yêu vùng trời này mà thôi. Cho nên nó thay đổi là vì yêu vùng trời này, để bảo vệ vùng trời này, mong muốn vùng trời của nó được mãi như lúc đầu...”

Nghe câu trả lời này, Thương Phượng Vũ buông bỏ chấp niệm trong lòng, ôm eo hắn, dựa vào ngực hắn, “Bạch Mặc, nếu vùng trời đó thay đổi thì sao?”

“Gió mưa vô thường, hướng chi là vùng trời này?” Bạch Mặc hỏi ngược lại.

“Nếu vùng trời này bị mây đen che mất diện mạo thì nó nên làm gì? Nó có còn là nó nữa không?” Thương Phượng Vũ hỏi đến tình huống hiện giờ của mình, tiến lên thì không đủ sức mà đường lui thì không có.

“Vũ Nhi ngốc, thế nào cũng có ngày mây đen tan đi để lộ ánh mặt trời. Sao nó không phải là nó được?”

“Vậy phải mất bao lâu? Một ngày? Hai ngày? Hay một năm?” Lắng nghe nhịp tim của hắn, cảm nhận độ ấm của hắn, Thương Phượng Vũ lại hỏi.

“Cho dù mây đen có dày như thế nào đi nữa thì nó cũng không ngăn cản được tập kích của mưa to gió lớn, rồi sẽ phải tan đi.” Bạch Mặc gơ tay, vén tóc của nàng.

“Ừ...Ta hiểu, cảm ơn chàng, Bạch Mặc.” Thương Phượng Vũ rời khỏi ngực hắn, cười tươi như hoa.

Thương Phượng Vũ nở nụ cười quyến rũ câu hồn khiến Bạch Mặc ngẩn ra rồi khôi phục rất nhanh. Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi nàng hết sức triền miên say đắm, cái lưỡi lưu luyến quên lối về trong miệng nàng, không muốn rút lui.

Một lát sau, Bạch Mặc buông đôi môi của nàng ra, ôm thật chặt nàng vào lòng.

Thương Phượng Vũ thở hổn hển yêu kiều dựa vào ngực hắn, mặt đỏ bừng. Một người tuấn lãng, một người tuyệt sắc quyến rũ như kim đồng ngọc nữ, quán quýt như dây mây. Nhưng không ai biết họ có thể bên nhau cả đời được không...

Trong nháy mắt đã đến giờ cơm trưa, Thương Thiên Vũ cho người tới gọi họ. Thương Phượng Vũ vốn muốn từ chối nhưng lại nghĩ lại.

Cơm trưa bày tại phòng khách riêng của Thương Thiên Vũ, chỉ có ba người bọn họ. Không khí là lạ, không hài hòa cho lắm. Thương Thiên Vũ vẫn tự rót tự uống, Bạch Mặc vẫn gấp thức ăn cho Thương Phượng Vũ, hồn nhiên không biết rằng thức ăn trong chén nàng đã thành một tòa núi nhỏ, sắp đầy tràn.

“Bạch Mặc, ta không ăn được nhiều vậy đâu.” Rõ ràng hai người này có gì đó không đúng. Tại sao? Phụ thân vẫn lãnh tĩnh, từ trước đến giờ không ai có thể nhìn thấu nhưng sao hôm nay cảm xúc của người lại dao động mãnh liệt như vậy? Vừa rồi Bạch Mặc vẫn ổn, vừa tới đây liền không yên lòng là vì sao? Vừa thoát ra được bí ẩn về thân thể của mình lại bị cuốn vào sóng ngầm khiến Thương Phượng Vũ mệt mỏi, không khỏi bị cuốn vào vũng bùn này.

“Không sao đâu, ăn không được thì ta ăn giúp nàng, đừng lo.” Bạch Mặc cười híp mắt với nàng nhưng nụ cười ấy không tới đáy mắt.

Không muốn bối rối nữa nên Thương Phượng Vũ nhìn Thương Thiên Vũ, cầm đũa lên gấp một ít thức ăn đã nguội vào cái chén không của ông. “Phụ thân, đừng chỉ uống suông như thế, không tốt cho thân thể, hại tỷ hại dạ dày.” Nàng nhẹ nhàng nói những điều thông thường, muốn xua đi cái không khí lúng túng này.

‘Cạch’ một tiếng, ly rượu trong tay Thương Thiên Vũ rơi xuống đất nhưng vì có thảm lót nên không vỡ. “Vũ Nhi...” chỉ một từ, không nói gì nữa.

Nhìn hành động thất thường và vẻ mặt không dám tin của ông, dây cung trong lòng Thương Phượng Vũ đứt phụt. Nam nhân này sao lại có nét mặt khiến người ta đau lòng như thế? Không phải hắn vẫn tính kế mình sao? Sao lại vì một lời nói không có gì đặc biệt của mình mà kích động như thế? Nàng vừa nghĩ tới thì những lời tiếp theo của Thương Thiên Vũ đã xóa tan nghi ngờ của nàng.

“Vũ Nhi, nhiều năm rồi con chưa từng quan tâm ta như thế...Ta...Ta chỉ là có chút kinh ngạc, không sao đâu, không sao đâu, ha ha, ha ha, ha ha ha.” Đôi mắt phượng đẹp đẽ lóe lên sự vui mừng, hạnh phúc tràn ra khóe mắt, đôi môi mỏng khêu gợi khe mở, tiếng cười vui vẻ tràn đầy trong căn phòng trong phút chốc như một làn sóng.

Sáu tuổi đến với thế giới này, bảy tuổi lưu lạc giang hồ với Bạch Mặc, mười ba tuổi – trưởng thành rồi mới quay về. Mười bốn tuổi thì phát hiện hắn nhìn mấy bức họa và ghi chép về cuộc sống của mình đầy quyến

luyện. Sau đó trong thời gian Thương Phượng Vũ vẫn vô tri vô giác, dù thanh tỉnh thì cũng vì chuyện hấn tính kế mình mà tránh né hấn, hoài nghi hấn, lạnh nhạt ông... Nhưng giờ phút này, thấy hấn chỉ bởi vì một câu nói hết sức bình thường và sự quan tâm nho nhỏ của mình mà kích động như vậy khiến lòng Thương Phượng Vũ xót xa, tan chảy, mềm ra... Trong lòng nàng nảy ra suy nghĩ: có lẽ là vì bất đắc dĩ. Dù sao đi nữa thì mình cũng là cốt nhục của hấn, sao hấn có thể ác đến mức tính kế mình? Nếu hấn cố ý hại mình thì sẽ không chữa hết bệnh ỉn. Ôm suy nghĩ này, nàng đứng dậy tiến đến trước mặt Thương Thiên Vũ, cúi đầu hôn lên mặt hấn, dịu dàng nói: “Phụ thân, thật xin lỗi, là Vũ Nhi không tốt, sau này Vũ Nhi sẽ không xem nhẹ người nữa.”

“Không, Vũ Nhi, là ta không quan tâm nhiều tới con, là lỗi của ta.” Thương Thiên Vũ đứng lên, ôm nàng vào lòng, nở nụ cười dịu dàng, trả lời.

Bạch Mặc cười nhìn hai người họ, nắm tay trái nắm chặt dưới gầm bàn.

Kết thúc bữa ăn khó hiểu, Thương Thiên Vũ và Thương Phượng Vũ đã giả khai tâm kết, ai đúng ai sai không còn quan trọng nữa, chỉ còn lại tình cảm nồng ấm lưu động trong phòng.

Lòng người rất khó dò – câu nói này diễn tả rất đúng tình huống lúc này của Thương Phượng Vũ. Chỉ bởi vì vẻ mặt kích động và lời nói đầy luống cuống của ông mà quên mất những lỗi lầm của ông. Là do máu mủ tình thâm hay nàng vốn không quan tâm những gì ông làm? Không ai biết được... Chỉ có thể biết rằng mọi thứ nhìn như rất tốt đẹp, tốt đẹp đến mức không ai nữ phá hỏng, tốt đẹp đến mức ai cũng hướng tới...

35. Chương 35: Lòng Của Phượng Ngôn, Tình Của Phượng Ngôn.

Đêm, sao vây quanh vầng trăng, ánh trăng sáng tỏ dịu dàng giống như người, tỏa ra ánh sáng ôn nhu trong vắt.

Không biết Bạch Mặc có chuyện gì mà lại đi ra ngoài, để lại một mình Thương Phượng Vũ ở nhà. Trong lúc nhàn chán, nàng đi dạo một mình trong rừng trúc của tiểu các, ngồi trên lan can ưu nhã thanh lịch nhìn bầu trời đêm. Trên môi nàng nở nụ cười không màng danh lợi, vẻ mặt hết sức ung dung.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi khiến lá trúc xào xạc. Trong rừng vang lên tiếng chim hót khiến Thương Phượng Vũ kinh ngạc. Nàng quay đầu thì thấy trên cầu thang trước mặt có một người đang đứng. Bạch y tung bay theo gió, tóc đón gió bay lên, mắt như ánh sao, mặt như bạch ngọc, nhìn như tiên tử. Nhưng chính người như đẹp như tiên này khuôn mặt đang tràn đầy tình cảm nhìn mình. Nửa ngày không gặp, giờ lại thấy hấn với dáng vẻ như vậy đứng trước mặt mình khiến Thương Phượng Vũ ngẩn ra. Hơi thở chứa chan tình cảm phát ra từ người hấn càng khiến tinh thần nàng hoảng hốt.

Nàng hồi hồn, vui sướng chạy xuống cầu thang, tới trước mặt hấn: “Đại ca, huynh tới lúc nào vậy? Sao không cho người báo uội một tiếng?” Kỳ lạ! Mình bị sao vậy? Sao lúc mình nhìn thấy tình ý dâng lên trong mắt huynh ấy thì trong lòng lại dâng lên một tình cảm khó nói nên lời, không hề thấy ác cảm?

“Vũ Nhi, huynh rất nhớ muội, rất nhớ muội, rất nhớ muội.” Nói xong, Thương Phượng Ngôn giang tay ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng thì thầm, như người say.

“Đại ca, huynh...” Chuyện xảy ra ban ngày vẫn còn nguyên trong đầu, lúc này lại thấy hấn có bộ dáng như vậy khiến lòng Thương Phượng Vũ càng ngày càng loạn.

“Đừng gọi ta là đại ca. Trước kia muội không gọi ta như thế, đừng, đừng.” Hai phần vô lại, hai phần bá đạo, hai phần tình cảm dây dưa mập mờ, còn bốn phần là yêu say đắm đến si mê.

“Huynh uống rượu à?” Khi tập trung tinh thần thì mới phát hiện ra trên người hấn nồng nặc mùi rượu. Nàng nghĩ thầm: chẳng trách hấn luống cuống như vậy, thì ra là vì uống rượu.

“Không có.” Thương Phượng Ngôn quả quyết phủ nhận, thân thể lung lay trượt xuống. Nếu không có Thương Phượng Vũ đỡ, chỉ sợ hấn đã sớm ngã nhào xuống đất.

Đã như vậy mà còn nói không uống, chỉ có người say mới thể thôi. Thôi, mình so đo với một con quỷ say rượu làm gì? Mai rồi nói. Nghĩ vậy, nàng thay đổi giọng điệu xa cách, nhẹ giọng gọi: “Phượng Ngôn ca ca, muội đỡ huynh về.”

“Ha ha, Vũ Nhi, cuối cùng thì muội cũng gọi Phượng Ngôn ca ca rồi, ha ha, ha ha.” Thương Phượng Ngôn tựa như say mà không phải say, tựa như tỉnh mà lại không phải tỉnh, khóe môi hơi nhếch lên, đuôi lông mày mang theo sự vui mừng.

Chỉ gọi Phượng Ngôn ca ca mà hần cười vui vẻ như một chú cún con vậy? Thật là, chẳng trách người ta nói nam nhân là động vật khó hiểu. Bây giờ nhìn lại thì thấy thật không sai. Trong lòng nghĩ vậy nhưng Thương Phượng Vũ cũng không tỏ vẻ khác thường mà chỉ mềm giọng nói: “Phượng Ngôn ca ca, đêm đã khuya, muội đỡ huynh về nghỉ được không?”

“Không cần. Ta muốn ôm muội.” Thương Phượng Ngôn không hề cảm kích mà nói lời say cợt tuyệt lời khuyên của nàng.

“Phượng Ngôn ca ca, sao huynh ôm muội như vậy được? Muội rất mệt.” Nam nhân này đã lớn vậy mà còn làm nũng như một đứa trẻ, thật khiến cho người ta....

“Vậy muội ôm huynh...” Hần đã lú cả lưỡi lại.

“Huỳnh...Vậy có khác gì đâu?” Khóe miệng nàng co quắp. Nàng trả lời đầy bất đắc dĩ.

“Không giống nhau. Bây giờ là ta ôm muội, lát nữa muội ôm ta, sao có thể giống nhau?” Men say trong người Thương Phượng Ngôn mông lung, mắt híp lại, bấu môi trả lời. Chóp mũi hần kề vào cổ nàng, khê cạ cạ.

“Huỳnh...” Cảm giác ngứa ngứa ở cổ khiến cho giọng nói của nàng khê run lên, trong mắt lóe lên sự bối rối. Nàng đưa tay đẩy hần ra thì bị hần giữ chặt eo, kéo gần thêm vào ngực hần.

“Vũ Nhi...Vũ Nhi...Vũ Nhi...” Thương Phượng Ngôn kề sát đầu vào tai nàng, thì thầm say sưa. Cuối cùng, hần vươn lưỡi khê liếm vành tai nàng giống như đã quên hết tất cả, không còn nhận ra gì nữa.

“Buông tay.” Thương Phượng Vũ ngẩng đầu nhìn hần, trong mắt lóe lên sự tức giận. Nhưng nàng kinh hãi hơn là giận dữ. Thế này là sao?

“Không muốn. Ta thích thế này.” Không nhìn đến vẻ mặt tức giận của nàng, Thương Phượng Ngôn há miệng ngậm lấy vành tai nàng, khê cắn mút thỏa thích.

Gió đêm nhẹ thổi rất mát mẻ, lạnh nhưng không hiểu sao Thương Phượng Vũ lại thấy nóng. Nàng lắc đầu thật mạnh, hai tay đẩy Thương Phượng Ngôn ra đến khi giữa họ có một khoảng cách mới dừng lại. Nàng ngửa đầu, nhìn hần bằng đôi mắt sáng quắc, “Muội nói một lần nữa, buông tay.” Giọng nói bình tĩnh không gọn sóng nhưng chứa khí thế không được nghi ngờ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt xinh đẹp phủ một tầng sương lạnh, ánh sao lóe sáng trong mắt, lạnh lùng khiến cho người ta kinh hãi. Men say của Thương Phượng Ngôn giảm đi một phần, đáy mắt mang theo chua xót, “Vũ Nhi, chẳng lẽ muội thật không hiểu sao? Không hiểu lòng của ta sao?”

“Đại ca, rượu có thể cứu người nhưng cũng là một loại độc được vô hình đã thương người. Huynh phải quý trọng thân thể mình. Đêm đã khuya, Vũ Nhi mệt rồi, về trước đây.” Nói xong, Thương Phượng Vũ đẩy hai tay của hần ra, khoan thai rời đi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ chỉ còn lại một mình Thương Phượng Ngôn đầy khổ sở nhìn theo bóng lưng của nàng. Hần thâm hô lên trong lòng, linh hồn đã rời đi theo nàng.

Bước chậm rãi đến khúc quanh trong rừng trúc, Thương Phượng Vũ vô lực dựa vào cây trúc, cả người chìm trong bóng tối. Không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc này, cũng không ai có thể đoán được giờ phút này nàng đang nghĩ cái gì.

Một lát sau, nàng đứng dậy đi về Phượng Vũ các. Không còn bóng tối mới thấy được nét mặt của nàng: đôi lông mày nhẹ chau, trên cánh môi có vết máu...

Qua hai ngày một đêm, nhờ nhân hòa nên Thương Phượng Vũ đã có chút đầu mối về những gì mình không biết trong quá khứ. Thì ra là tất cả mọi chuyện trong mười năm này đều xuất phát từ cái đêm mười năm trước.

Một khúc văn ca, nguyệt quang ảm: Thương Phượng Ngôn lấy tình yêu lừa gạt hồn của một nữ nhân yêu hắn vì danh lợi. Nàng ấy vì hắn mà cam nguyện để hồn mình quy thiên, không hề hối hận. Tất cả cũng chỉ vì mình, tất cả chỉ vì Thương Phượng Ngôn muốn mình được hạnh phúc. Vì những thứ này hắn không tiếc khiến hai tay mình nhiễm máu của người vô tội, cũng không tránh né âm mưu quyền lợi của hoàng gia, che khuất tâm hồn tinh khiết của hắn. Tất cả chỉ vì mình, vì mình...

Nàng vừa đi vừa cười tự giễu, lẩm bẩm: “Thương Phượng Vũ, ngươi có thấy không? Lúc ngươi tiêu dao thì có một người đang phải tính toán. Hắn chỉ biết yên lặng che chở ngươi. Cho tới bây giờ, trừ hắn bảo vệ ngươi ra, ngươi còn hại chết một đứa bé chưa ra đời. Ha ha, ha ha, Thương Phượng Vũ, ngươi thật có bản lĩnh, có thể khiến ca ca ruột của mình đâm sâu rễ tình với ngươi, có một ngoại công sẵn sàng trả giá tất cả vì ngươi, có một Bạch Mặc vì ngươi mà biến thành ma, có một phụ thân chỉ vì một câu nói của ngươi mà kích động đến mức ấy. Thương Phượng Vũ, Thương Phượng Vũ, ngươi có thấy không? Ngươi có hiểu không? Tất cả đều vì ngươi, tất cả đều vì ngươi...” Lời vừa dứt thì nước mắt như trân châu rơi xuống, chứa đầy bi thương... Ấy nấy tràn đầy trong lòng...

Nửa đêm Bạch Mặc mới trở về. Khi hắn bước vào Phòng Vũ các thì thấy trong viện có một người – chính là Thương Phượng Ngôn vừa mới say rượu la lối om sòm. Hắn đứng chấp tay trong lầu các trước mặt, si ngốc nhìn về phía phòng của Thương Phượng Vũ. Bạch Mặc đã đến gần mà hắn không phát hiện ra. Có thể thấy được hắn đã mất hồn đến thế nào.

“Đã trễ thế này ngươi còn ở đây làm gì?” Bạch Mặc đứng bên cạnh hắn, nhìn về phòng của Thương Phượng Vũ, hỏi. Tuy tâm đã sáng tỏ như gương nhưng vẫn cố ý muốn hỏi.

“Kệ ta.” Thương Phượng Ngôn không quay đầu lại, vẫn nhìn về hướng đó, nhàn nhạt đáp lời.

Bạch Mặc cười ‘ha ha’, nói: “Kệ ngươi. Vậy ngươi cứ đứng canh ở đây đi, ta đi nghỉ đây.” Bạch Mặc xẹt qua bên cạnh hắn, chuẩn bị lên lầu.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi làm gì với Vũ Nhi. Bạch Mặc, tự giải quyết cho tốt đi.” Mắt thấy hắn sắp bước lên lầu, Thương Phượng Ngôn căng thẳng trong lòng, lạnh giọng nói.

“Vậy thì sao? Ta có làm gì cũng là để bảo vệ nàng. Ngươi quản làm gì?” Bạch Mặc quay đầu lại cười lạnh, trả lời một cách mỉa mai.

“Bảo vệ nó? Hừ.” Thương Phượng Ngôn cũng cười nhạt, nói tiếp: “Hạ chú Tỏa Hồn là để bảo vệ nó? Trơ mắt nhìn nó mất hồn mười năm cũng là để bảo vệ nó? Ha ha ha.” Hắn cười to xong thì nói, “Bảo vệ nó thật tốt. Bạch Mặc, ngươi bảo vệ nó như thế sao?” Từng chữ như châu ngọc, ép hỏi, khí lạnh như tuyết tản ra quanh người, mát như lưỡi dao bắt về phía Bạch Mặc.

“Không sai. Ta đang bảo vệ nàng.” Bạch Mặc không giải thích gì mà chỉ nói.

“Nếu không phải sợ Vũ Nhi đau lòng sao ta có thể để ngươi can rờ như thế.” Mặt Thương Phượng Ngôn tràn ngập không cam lòng, trong giọng nói mang theo đố kỵ. Hắn đố kỵ Bạch Mặc có thể quang minh chính đại ở chung với Thương Phượng Vũ, làm bạn với nàng mà mình chỉ có thể đứng trong bóng tối, yên lặng quan sát từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng. Rồi để mặc cho lửa tình yêu cấm kỵ thiêu đốt tâm hồn.

“Chỉ bằng ngươi mà có thể cho hay không à? Thương Phượng Ngôn, ngươi đừng tự coi trọng mình quá mức.” Không biết từ khi nào Bạch Mặc đã biến thành thế này. Chỉ cần là chuyện có liên quan tới Thương Phượng Vũ thì hắn không thể tính tó mà giải quyết. Nhất là khi đối mặt với Thương Phượng Ngôn đã bén rễ tình yêu với nàng. Hơn nữa thực lực của nam nhân này không thể xem thường được. Lúc này, tại đây, dù có thế nào đi chăng nữa hắn cũng không thể dùng thái độ quân tử để nở nụ cười với nam nhân này.

“Có quan trọng hay không tự ngươi hiểu rõ. Ta không phải nói gì nhiều. Nhưng nếu ngươi lại làm tổn thương nàng thì ta nhất định không tha cho ngươi. Không tin ngươi có thể thử xem.” Trong mắt Thương Phượng Ngôn bắn ra sát ý ngập trời đủ để hủy diệt Bạch Mặc nhưng hắn không làm vậy mà chỉ cảnh cáo.

“Không cần người nhắc nhở, nhất định ta sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt.” Bạch Mặc không để uy hiếp của hắn trong mắt, lạnh nhạt trả lời, quay người đi lên lầu, không nói thêm câu nào nữa.

Thương Phượng Ngôn nhìn hắn lên lầu, sau đó nghe thấy tiếng nói. Cuộc nói chuyện của hai người truyền vào tai hắn không sót một chữ khiến lòng Thương Phượng Ngôn lạnh đi. Khí lạnh quanh người hắn càng lạnh hơn, tưởng chừng có thể đóng băng được.

Đêm đã khuya, nhìn thấy trên lầu đã tắt đèn, Thương Phượng Ngôn xoay người rời đi. Gió đêm thổi nhẹ nhàng như muốn xua tan đi nỗi buồn trong lòng hắn.

36. Chương 36: Mặc Khuynh Tình, Vũ Như Lửa, Ngôn Như Băng.

Trong phòng ngủ trên lầu các không có ánh nến chập chờn. Ánh trăng chiếu sáng rõ cả căn phòng.

“Vũ Nhi, nàng có tâm sự.” Bạch Mặc không hỏi mà là khẳng định.

“Không có, chàng nghĩ nhiều rồi.” Thương Phượng Vũ nằm quay lưng lại với hắn, mơ hồ trả lời, khóe môi hiện ra nụ cười khổ: không biết nói từ đâu, cũng không thể nói, chỉ có vị của đau khổ như liên tâm (tim sen) giấu sâu bên trong thôi.

Bạch Mặc xoay vai nàng lại, cùng với ánh trăng tràn ngập trong lòng, nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Vũ Nhi, chẳng lẽ nàng không tin ta sao?” Trong lời nói hàm chứa tổn thương.

“Bạch Mặc, ta và chàng quen biết nhau đã hơn mười năm, tâm tư của ta chẳng lẽ chàng vẫn chưa rõ sao?” Thương Phượng Vũ không trả lời hắn mà hỏi ngược lại.

Ánh mắt của nàng sáng rực như sao trời nhìn thẳng vào Bạch Mặc khiến hắn chau mày, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi Vũ Nhi, ta sai rồi, ta không nên nói vậy, mà ta lo được lo mất như thế cũng chỉ vì quá quan tâm nàng thôi.” Hắn không dùng vẻ mặt lập lờ nước đôi như trước kia với nàng mà lộ chân tình khiến nàng không thể nghi ngờ. Đó là vì hắn không có thời gian mà chờ đợi, mà che giấu nữa...

Thương Phượng Vũ đưa tay ngọc tái xanh nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn trên mặt hắn, dịu dàng nói: “Nguyện nắm tay nhau trọn kiếp đến già, nguyện thề non hẹn biển với chàng, đời đời kiếp kiếp dây dưa không dứt.” Nàng muốn nói: Bạch Mặc, chàng đã không an lòng như thế thì hãy để lời thề non hẹn biển của ta trôi chảy lòng chàng lại, chỉ mong từ nay về sau chàng đừng phụ ta.

Lời tâm tình quanh quẩn bên tai, ôm giai nhân tuyệt sắc trong lòng, lòng Bạch Mặc như sóng trào biển khơi, chạm đến đáy lòng, “Vũ Nhi, có thể được nàng ưu ái như vậy, Bạch Mặc ta cho dù có hồn phi phách tán cũng sẽ bảo vệ nàng cả đời!!” Kiên quyết trong mắt biến thành vũ khí, tiêu diệt hết tất cả trở ngại.

Thương Phượng Vũ cười hờn dỗi, chọc tay lên ngực hắn: “Gì mà chết hay không. Chàng mà chết ta tìm ai theo ta suốt chặng đường còn lại. Nhớ, sau này không được nói thế nữa.” Mặc dù nàng cười nhưng trong giọng nói mang theo ý bá đạo.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Bạch Mặc dịu dàng gọi, cúi người hôn lên đôi môi anh đào của nàng, cái lưỡi đẩy hàm răng của nàng ra, tiến quân thần tốc trên chọc cái lưỡi thơm tho của nàng.

Ngủ cùng giường đã hơn mười năm, động tác thân mật của bọn họ chỉ dừng lại ở nụ hôn và vuốt ve. Bạch Mặc không hề đi quá giới hạn nửa bước. Dù có hồ đồ đến mấy thì lần nào hắn cũng có chừng có mực, giống như một thân sĩ ưu nhã cao quý. Đây chính là một trong những nguyên nhân Thương Phượng Vũ thích ở cùng hắn. Hắn không ép buộc nàng làm gì mà chỉ khiến cho nàng thoải mái và hạnh phúc. Dĩ nhiên, đó là trước khi nàng mê man.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đã lắng xuống, trăng treo trên trời sau, tiếng thở gấp mập mờ trong phòng trên lầu các cũng phai dần. Đêm dài nhưng an tĩnh, để con người bổ sung tinh lực. Nhưng nó cũng sẽ lui lại để chào đón bình minh.

Vầng dương nơi chân trời xuyên qua đám mây chiếu sáng khắp nhân gian khiến cho vạn vật như được khoác lên mình bộ áo mới.

“Bạch Mặc, chàng có dậy hay không?” Sáng sớm, Thương Phượng Vũ kêu to với Bạch Mặc đang ôm mình trong lòng, không hề có chút phong phạm thực nữ nào.

Bạch Mặc hé mắt cong môi hôn một cái lên mặt nàng, lầu bầu: “Ngoan, ngủ thêm chút nữa.” Dứt lời liền ôm lại nàng vào lòng, ngủ tiếp.

Nhìn bộ dạng đáng yêu này, Thương Phượng Vũ nở nụ cười, trong lòng nảy ra ý trêu ghẹo. “Bạch Mặc, thật không dậy?”

Bạch Mặc nhẹ ‘ừ’ một tiếng, mí mắt khẽ run lên, khóe môi khẽ nâng lên, cho thấy hắn đã tỉnh.

Sao Thương Phượng Vũ không biết? Đôi mắt nàng chuyển động, tràn đầy sự tinh nghịch. “Thật không dậy sao?” Tay nàng lặng lẽ hướng xuống hạ thân hắn.

Cảm nhận được động tác của nàng, hô hấp của Bạch Mặc tăng nhanh, hầu kết chuyển động.

Thương Phượng Vũ thu hết những biến hóa rất nhỏ trên mặt hắn vào mắt, ý tinh nghịch trong mắt càng sâu hơn. Bàn tay trắng nõn của nàng luồn vào khố hạ của hắn, đầu ngón tay đảo quanh trên bụng. Không ngoài dự liệu của nàng, thân thể hắn run lên. Nụ cười nơi khóe môi càng sâu thêm, dung nhan càng thêm quyến rũ: còn chưa tỉnh à? Ta coi chàng có thể kiên trì tới khi nào. Nàng ôm suy nghĩ này, di chuyển ngón tay xuống một chút nữa, tới một vị trí trên hạ thân hắn, nhưng không đi vào trọng tâm.

Từ đầu ngón tay nàng truyền tới cảm giác ấm áp tê dại từ bụng dồn tới hạ thân hắn. Một chỗ nào đó của Bạch Mặc bắt đầu không chịu thua kém mà ngẩng cao đầu. Hô hấp của hắn nhanh hơn, mí mắt rung mạnh hơn.

Nàng cười thầm, ngón tay tiếp tục di chuyển, đi tới nơi đang vươn cao của hắn búng một cái, trong lời nói tràn đầy kinh ngạc: “Bạch Mặc, hình như chỗ này bị sưng.” Cùng với vẻ mặt ngây thơ vô tội khiến không ai nghĩ rằng nàng cố ý.

Bạch Mặc bị kích thích mờ ám của nàng mà hít vào một hơi, phân thân càng trướng lên. Không thể giả bộ ngủ nữa nên hắn mở mắt.

Nhìn vào đôi mắt chứa đầy tình cảm nóng bỏng nồng nhiệt của hắn, Thương Phượng Vũ cười, hoàn toàn không có nét đùa giỡn vừa rồi: “Chàng tỉnh rồi. Hôm nay chúng ta đến gặp ngoại công đi. Lâu rồi không gặp, nhớ ông quá.” Người đó đã hao tâm tổn sức cứu mình, không biết thân thể ông thế nào rồi. Trong đầu nàng hiện ra khuôn mặt tái nhợt với mái tóc bạc trắng của ông, lòng càng thêm đau đớn.

Ý định đùa giỡn tới mức mãnh liệt, đi cũng nhanh, nhanh đến mức khiến Bạch Mặc thiếu chút nữa không kịp phản ứng. Có điều, nhìn nàng như đang suy nghĩ gì đó, Bạch Mặc mạnh mẽ áp chế lửa dục trong lòng, nói: “Chỉ là một lão thủ lĩnh thôi, có gì mà nhớ.” Không thể phủ nhận rằng nhìn thấy bộ dáng này của nàng khiến Bạch Mặc ghen. Cả người hắn chìm trong hũ giấm, mặc ùi chua tràn vào lòng từ bốn phương tám hướng.

“Gì mà già? Ngoại công là mỹ nhân, sao chàng lại nói ông thế?” Tuy trong lòng Thương Phượng Vũ đã biết rõ nhưng vẫn giả bộ mất hứng.

Bạch Mặc ôm chặt nàng vào lòng, hung hăng hôn lên đôi môi anh đào của nàng, “Ông có đẹp hơn ta không?” Hắn bị giấm chua lấp mất lý trí, nên hỏi không hề suy nghĩ.

Thương Phượng Vũ nhin cười sắp nội thương nhưng nàng vẫn giữ thái độ nghiêm túc: “Ừ, đẹp hơn chàng.” Thấy mặt hắn đen lại, Thương Phượng Vũ bồi thêm: “Có điều, ông không đáng yêu như chàng.” Nàng cười rộ lên, khiến khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ như được phủ lên ánh sáng bảy màu.

Có kiểu so sánh này sao? Bạch Mặc đỡ khốc đỡ cười nhưng tâm tình rất tốt. Hắn đưa tay điểm lên mũi nàng. “Bướng bỉnh, chỉ biết khi dễ người thành thật như ta.”

“Người thành thật?” Thương Phượng Vũ thu hồi nụ cười, quét mắt về phía hạ thân của hắn, ý tứ rất rõ ràng.

“Chỉ có với nàng ta mới như thế.” Bạch Mặc giải thích, tuần nhan đỏ ửng.

“À...” Về mặt xem thường. Một màn vài năm trước hiện lên trong đầu.

“Nàng không tin?” Bạch Mặc hỏi lại, nhẹ chau mày.

“...Tin...” Lời nói kéo dài, rất khó nghe.

“Xem ra nếu không dùng gia pháp hầu hạ thì nàng sẽ không tin.” Dứt lời, Bạch Mặc không cho nàng cơ hội phản bác, cúi người hôn lên đôi môi anh đào của nàng, trần trọc mút thỏa thích môi nàng cho đến khi mặt nàng ửng đỏ, hơi nước dâng lên trong mắt mới buông nàng ra. “Tin chưa?” Nếu Thương Phượng Vũ vẫn lắc đầu, hẳn sẽ hôn tiếp, hôn đến khi nàng nhận sai mới thôi.

Thấy không còn sớm, Thương Phượng Vũ thu lại ý muốn chơi đùa, “Được rồi, đừng lộn xộn nữa, ta tin chàng. Chúng ta nhanh rời giường đi. Chắc phụ thân đang chờ chúng ta dùng cơm đây.” Phụ thân là từ tốt đẹp nhất mà nàng muốn có...Nhưng khi nàng nghĩ đến Thương Phượng Ngôn thì đôi mắt ảm đạm đi một chút. Phải đối mặt với hắn sao đây? Không thể tiếp nhận được. Cự tuyệt chăng? Cự tuyệt từ đâu? Cự tuyệt như thế nào? Nghĩ tới việc Thương Phượng Ngôn vì mình mà yên lặng bỏ ra tất cả, áy náy trong lòng nàng càng nặng hơn.

“Ừ...Dậy thôi.” Bạch Mặc hôn lên trán nàng, xoay người xuống giường. Trong nháy mắt quay lưng lại với nàng, đáy mắt Bạch Mặc dâng lên tia đau đớn.

Khi bọn họ mặc xong y phục, rửa mặt, ra khỏi Phòng Vũ các thì ánh mặt trời rực rỡ đã chiếu rọi khắp nơi. Hai người nắm tay đi trong hành lang, vừa đi vừa cười nói.

“Vũ Nhi, hai người đang làm gì vậy?” Thương Phượng Ngôn từ một khúc quanh khác trong hành lang đi tới, cười hỏi.

Nghe giọng của hắn, thân thể Thương Phượng Vũ hơi cứng lại, nở nụ cười nhàn nhạt, “Chào buổi sáng đại ca. Chúng ta đang đi dùng cơm với phụ thân. Huynh thì sao?” Nàng hỏi ngược lại một câu, lảng lảng quan sát vẻ mặt của hắn. Kết quả Thương Phượng Vũ thấy hắn dường như hoàn toàn không nhớ rõ chuyện đêm qua. Mặc dù nghi ngờ nhưng Thương Phượng Vũ vẫn lừa mình dối người, lựa chọn trốn tránh, lựa chọn tin rằng hắn đã quên mất cảnh tượng mập mờ đêm qua.

Ai cũng có lúc trốn tránh chuyện gì đó, Thương Phượng Vũ không phải ngoại lệ. Dù cho nàng thông minh như thế nào đi nữa, tỉnh táo như thế nào đi nữa, đối với chuyện Thương Phượng Ngôn yêu mình cũng không có cách nào xử lý được. Tránh được thì tránh, đó là tiếng lòng của nàng lúc này.

Thương Phượng Ngôn thu hết ý tránh né thoáng qua trong mắt nàng vào mắt, lòng hắn đột nhiên nhói đau. Trên mặt vẫn là nụ cười như gió như trước, “Vây đi cùng đi. Ta cũng đến chỗ phụ thân.” Dứt lời, cười với Thương Phượng Vũ rồi đi trước. Bóng lưng cao ngất như trước nhưng lại có thêm thê lương.

Không hiểu sao tâm tình Thương Phượng Vũ bị đè nén. Nàng nắm chặt tay Bạch Mặc, theo sát phía sau.

Đáy mắt Bạch Mặc có thêm gì đó nhưng sắc mặt không thay đổi.

Thanh Vũ uyển, nhà mới của Thương Thiên Vũ, xây sau Phòng Vũ các. Trong viện trồng đầy tử trúc (trúc tím), ngoài ba gian phòng thì không có gì nữa.

“Phụ thân, con đến rồi. Người đang ở đâu?” Vừa bước vào viện, Thương Phượng Vũ liền cất tiếng gọi, dùng tiếng gọi này để xua tan chút lo lắng và hốt hoảng trong lòng.

Tiếng của nàng lớn hơn bình thường khiến Thương Phượng Ngôn phải quay đầu nhìn nàng một cái. Chỉ một ánh nhìn, khóe môi hắn nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu.

“Bạch Mặc, hay phụ thân không có ở nhà? Ta gọi lớn như vậy sao người không đáp?” Nàng gọi xong thì tâm tình nhẹ nhàng hơn, ngửa đầu nhìn Bạch Mặc, hỏi.

Bạch Mặc vừa định trả lời thì nghe thấy tiếng cửa phòng mở, sau đó Thương Thiên Vũ mặc một bộ tử y từ từ đi ra, tóc không buộc lên mà để xõa sau vai. Cả người ông lười biếng cao quý, tản ra một cỗ khí nam nhân thành thực mê người. Thương Phượng Vũ ngăn người nhìn.

“Dậy sớm vậy?” Thương Thiên Vũ dời bước đến trước mặt Thương Phượng Vũ, chờ một lúc lâu cũng không thấy nàng trả lời thì hỏi tiếp: “Vũ Nhi? Con sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” Dứt lời thì tay đã đặt lên mạch của nàng.

Thương Phượng Vũ vội rút tay lại, cười, “Phụ thân, con không sao đâu. Chỉ là vừa rồi đột nhiên thấy dáng vẻ của người nên ngây người chút thôi, không sao, không sao.” Nàng không hề giấu giếm nguyên nhân khiến mình thất thần, thậm chí nói: rốt cuộc mình đã từng thấy bộ dáng này của ông lúc nào vậy? Suy nghĩ nát óc cũng không có một chút ký ức nào như thế. Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa.

Nghe thấy câu này, trong mắt Thương Thiên Vũ hiện lên một loại tình cảm phức tạp khó nói thành lời nhưng chỉ chớp mắt một cái liền khôi phục lại, “Ha ha, đêm qua có nhiều chính vụ quá cho nên dậy trễ. Nghe con gọi ta chỉ kịp mặc y phục mà chưa kịp buộc tóc.”

“Con giúp người.” Thương Phượng Vũ bật thốt ra một câu. Nói xong thì nàng sững sốt. Minh sao vậy? Sao lại thất thường như vậy? Minh cũng đâu có buộc tóc.

“Được...” Thương Thiên Vũ đáp.

Tr này theo kết cấu quá khứ - hiện tại - quá khứ. Tức là về Vũ tử ở hiện đại, xuyên không tới đại lục Thương Viêm và về kiếp trước của Vũ tử - Minh Thương Vũ. Sau mấy lần luân hồi, vận mệnh đan xen từ kiếp này sang kiếp sau. Vậy nên tr khá khó hiểu ở phần đầu vì không biết tại sao lại có những âm mưu đó và nó để làm gì. Nhưng càng về sau, khi nói về Minh Thương Vũ thì sẽ càng dễ hiểu hơn.

37. Chương 37: Quyết Định Của Thương Phượng Vũ.

Bóng trúc lay động, lá trúc xào xạc theo gió. Thương Phượng Vũ đứng sau lưng Thương Thiên Vũ, động tác vụng về buộc tóc cho ông. Nhưng làm nhiều lần cũng không thể buộc được.

“Vũ Nhi, con có tâm sự à?” Thương Thiên Vũ dựa vào ghế trước cửa sổ, nở nụ cười nhu hòa, khí tức an tĩnh tường hòa tỏa ra xung quanh giống như bạch cúc.

Giọng nói ấm áp như gió xuân kéo lại tâm tình buồn bực của Thương Phượng Vũ. Nàng nhẹ nhàng chải tóc cho ông, vừa cười yếu ớt đáp lời: “Phụ thân, thân thể của con không sao nữa chứ?”

“Sao lại hỏi vậy?” Không đáp lời mà là hỏi ngược lại.

“Là thế này, à... Phải nói thế nào nhỉ?” Thương Phượng Vũ ngừng chải tóc, đứng ở đó, nhẹ chau mày.

“Sao vậy? Gặp chuyện gì khó khăn à? Lại có thể làm khó Vũ Nhi của ta đến mức này?” Thương Thiên Vũ đứng lên, vòng qua ghế, đứng thẳng trước mặt nàng. Tóc tung bay theo gió, ánh mắt thâm thúy như biển nhìn chằm chằm vào nàng, chờ câu trả lời.

“Không có gì. Có lẽ gần đây con ngủ không đủ. Để vài ngày nữa xem xem rồi nói.” Nàng không biết giải thích thế nào về những ảo ảnh như có như không trong đầu mình nên chọn cách giấu diếm.

“Thật không sao chứ?” Thương Thiên Vũ hỏi, đôi mắt như sao nhìn thật sâu vào mắt nàng.

“Vâng, không sao.” Thương Phượng Vũ thản nhiên nhìn ông trả lời, nói thêm: “Phụ thân, con không thể búi cao lên được.”

‘Ha ha ha’ Thương Thiên Vũ cười sảng lãng, đưa tay nhẹ điểm lên mũi nàng. Gió mát tràn qua cửa sổ vào nhà, khiến tóc ông tung bay lần nữa, lướt qua cổ ông. Giọng nói như thúy trúc vang lên: “Đã sớm biết con không biết làm, có điều không ngờ con kiên trì đến giờ mới nói ra, ha ha ha ha.” Sau khi nói xong, Thương Thiên Vũ cất tiếng cười to lần nữa, có điều, trong tiếng cười có mang theo ý trêu ghẹo.

“Phụ thân...” Thương Phượng Vũ xấu hổ, nói, rồi xoay người muốn ra tìm hai người Bạch Mặc nhưng bị Thương Thiên Vũ kéo lại, ôm vào lòng.

“Sao? Giận à?” Thương Thiên Vũ cứ ôm nàng vào lòng như thế, đôi môi hấp dẫn quyến rũ chạm lên mái tóc đen mượt.

“Không có. Con sợ Bạch Mặc và đại ca chờ sốt ruột thôi.” Ngửi mùi hoa lan nhàn nhạt trên người ông, trong đầu Thương Phượng Vũ hiện lên một đoạn ký ức và lời nói rất mơ hồ. Nhưng chỉ thoáng qua khiến nàng không bắt được.

“Đói bụng?” Nghe người trong lòng nhắc đến tên người khác, ánh mắt Thương Thiên Vũ trầm xuống, thoáng qua một đạo dị quang.

“Vâng.” Tựa vào lồng ngực ấm áp vững chãi, Thương Phượng Vũ thấp giọng trả lời.

“Đi thôi, không cần buộc tóc nữa.” Thương Thiên Vũ kéo nàng ra khỏi ngực mình, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái.

Đối mặt với vẻ lịch sự nho nhã chừng mực quen thuộc của Thương Thiên Vũ, trái tim Thương Phượng Vũ đập nhanh mấy nhịp. Nhưng nàng cho rằng vì bình thường mình tiếp xúc với ông quá ít nên mới như thế. Thương Phượng Vũ dịu dàng mỉm cười, gật đầu, đáp lời. Trong tiềm thức nàng không nghĩ sâu thêm. Người nhà, phụ thân, đều là máu mủ ruột thịt, sao có thể nghĩ gì khác?

Trong đình viện, Bạch Mặc ngửa đầu ngắm rừng trúc, không nói gì nhưng tâm hẩn đang loạn.

Thương Phượng Ngôn dựa vào cây trúc, cầm một lá trúc trong tay, chau mày như đang suy nghĩ gì đó, khóe môi hiện ra nụ cười lạnh như có như không.

Thương Phượng Vũ vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy hai nam nhân một trái một phải đứng trong rừng tử trúc, đầy mắt nàng thoáng qua một tia khiến người ta không thể nhìn rõ tình cảm, cười yếu ớt, lên tiếng: “Hai người bị sao vậy? Đói đến phát ngốc rồi à?” Nói xong liền ‘ha ha’ cười duyên.

Nghe được giọng nói như tiếng trời, cảm xúc luống cuống của Bạch Mặc từ từ bình thường lại. Hắn dời bước đi tới trước mặt nàng, không nhìn Thương Thiên Vũ đứng bên cạnh mà cầm lấy hai tay nàng: “Đúng là đói bụng. Đói đến mức muốn ăn sạch nàng.” Trong mắt hắn hiện ra ánh lửa, không thèm để ý trái phải mà tán tỉnh nàng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai nắm tay của Thương Phượng Ngôn nắm chặt, gương mặt vốn lạnh lạnh càng phủ thêm một tầng sương lạnh tựa như hoa mai nở trên băng tuyết, chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn mà không thể đến gần.

Thương Thiên Vũ đứng cạnh một cây thúy trúc đón gió, gió thổi loạn tóc ông, tung bay. Mặt ông vẫn hiện lên nụ cười ôn hòa, không để mọi chuyện vào mắt mà nhìn cây trúc nhỏ nhỏ kia, không biết đang nghĩ gì...

Bạch Mặc liếc nhìn hai người bọn họ, khóe môi nhếch lên, “Đói bụng không?”

“Có.” Thương Phượng Vũ đáp lời, bỏ qua Thương Phượng Vũ, nghiêng đầu nhìn về phía Thương Thiên Vũ, “Phụ thân, chúng ta dùng cơm thôi.” Nếu mình không mở miệng thì không biết đến lúc nào bầu không khí ngọt ngào này mới tiêu tan đây.

Thương Thiên Vũ gật nhẹ đầu, cất bước tới phòng ăn.

Thương Phượng Vũ kéo tay Bạch Mặc đi theo, không hề biết rằng mặt Thương Phượng Ngôn đằng sau đầy vẻ tổn thương, rồi từ từ bước tới.

Trên bàn cơm, quý tộc ăn không nói được bốn người tuân thủ nghiêm ngặt.

Động tác của Thương Thiên Vũ ưu nhã, thần thái cao quý uống nước ép trái cây.

Thương Phượng Vũ nhai kỹ nuốt chậm ăn chút điểm tâm.

Bạch Mặc giống như một vị thân sĩ, yên lặng ăn thức ăn trước mặt mình.

Thương Phượng Ngôn trầm tĩnh, không có vẻ mặt gì khác.

‘Khụ khụ’ – một tiếng ho nhẹ vang lên. Là Thương Phượng Vũ quá mức mất hồn nên bị nghẹn một miếng điểm tâm. Khi nàng hết ho, ngẩng đầu lên thì trước mặt có thêm ba cái ly. Nhìn lại thì Thương Thiên Vũ

nở nụ cười dịu dàng, tay phải cầm cái ly. Mặt Bạch Mặc đầy nhu tình có thể dìu dắt người cầm nước ép trái cây trong tay. Mặt Thương Phượng Ngôn hơi giãn ra, trên tay có một cái ly tinh xảo. Thương Phượng Vũ lướt ánh mắt trong suốt qua ba người, cười nói: “Con yếu thế sao? Chỉ ghen một chút thôi, không cần uống nhiều thế đâu.” Cũng may bọn họ thu ly lại, nếu không thật không biết phải làm thế nào. Thương Thiên Vũ quan tâm mình. Quan hệ của mình và hắn vừa mới tốt lên một chút nên không thể từ chối tâm ý của hắn được. Thương Phượng Ngôn thì có thái độ không rõ ràng với mình, nếu mình từ chối thì nhất định sẽ dẫn đến rắc rối không cần thiết. Làm vậy giống như trong lòng mình có quỷ vậy. Còn Bạch Mặc thì có thể không để ý tới.

Bạch Mặc nhìn nàng, đưa ly trong tay tới gần nàng hơn, “Uống đi, nếu không sẽ khó chịu đấy.” Hắn hoàn toàn không có ý lấy lại cái ly. Bởi vì hắn biết rõ, nếu bây giờ mình lùi bước thì tất cả những cố gắng trước đây đều sẽ tan thành bọt biển.

Thương Phượng Ngôn cũng đưa ly tới gần, còn gần hơn cả Bạch Mặc, im lặng mà nhìn Thương Phượng Vũ, trong đôi mắt đều là thương tiếc.

Thương Thiên Vũ cười, cũng không lùi bước, không tiến thêm, chỉ chăm chú nhìn nàng. Đôi mắt đen như sao tựa như dòng nước nóng, lạnh lẽ truyền đạt sự dịu dàng tường hòa vốn có của hắn.

Như bị mê hoặc, Thương Phượng Vũ vươn tay nhận lấy ly trong tay hắn, khẽ nhấp một ngụm, “Cảm ơn phụ thân.” Nàng nở nụ cười, dù trăm hoa đua nở cũng không thể bằng một phần mười sự động lòng người lúc này của nàng.

Bàn tay Thương Phượng Ngôn đang cầm cái ly đột nhiên nắm chặt lại tới mức lộ ra cả khớp xương. Hắn nói: “Uống nhiều nước một chút.” Nói xong, đôi môi mỏng đầy quyến rũ mím chặt lại, chờ Thương Phượng Vũ nhận lấy vật trong tay hắn.

Không muốn cứ lằng nhằng vì một chuyện nhỏ nên Thương Phượng Vũ cười rồi nhận lấy nhưng đặt trước mặt mà không uống.

Cách của Bạch Mặc còn hay hơn. Hắn trực tiếp kê ly lên môi nàng, nói đầy dịu dàng: “Uống đi. Nước ép trái cây giúp đường nhan, có thể giúp Vũ Nhi của ta đẹp hơn.”

Thương Phượng Vũ phì cười, mở đôi môi anh đào ra nhấp nước trong ly, “Bạch Mặc, chàng học cách nói năng ngọt xớt như thế này từ khi nào vậy?” Áp lực và lúng túng trong lòng nàng được một câu nói này của hắn xua tan đi, thoải mái hơn.

“Sao? Chẳng lẽ bình thường ta không thú vị à?” Chợt, Bạch Mặc nhú mày, trả lời.

“Đâu có đâu. Chàng nghĩ nhiều rồi.” Nụ cười lan từ khóe mắt lên đuôi lông mày, sóng mắt lưu chuyển thể hiện rõ sự quyến rũ.

“Mọi người từ từ ăn, trong cung có việc, ta đi trước.” Nếu còn ở đây nữa, Thương Phượng Ngôn không biết mình sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

“Đi đi, đi sớm về sớm.” Thương Thiên Vũ nói.

Bạch Mặc gật đầu với hắn, không nói gì.

Thương Phượng Vũ cười với hắn, cũng không nói gì.

Tựa như vô ý, Thương Phượng Ngôn nhìn Thương Phượng Vũ rồi đứng dậy rời đi, không quay đầu lại.

Thấy hắn rời đi, đáy lòng đang căng thẳng của Thương Phượng Vũ từ từ buông lỏng, lạnh lẽ thở dài.

Trong nhà chỉ còn ba người, lại yên tĩnh lần nữa.

“Con ăn đủ rồi.” Thương Phượng Vũ cầm khăn gấm lên lau miệng, nói.

“Đệ cũng ăn xong rồi.” Bạch Mặc buông đũa.

“Ừ.” Thương Thiên Vũ đáp lời, đôi mắt phượng hơi nhú.

Thế này là sao? Tâm tình Thương Phượng Vũ vừa thả lỏng lại dậy sóng.

“Sư huynh, đệ có việc muốn bàn với huynh.” Đôi tay to lớn của Bạch Mặc bao lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Thương Phượng Vũ. Hắn nhìn Thương Thiên Vũ, nói.

“Chuyện gì?” Thương Thiên Vũ mở mắt nhìn hắn, hỏi.

Thương Phượng Vũ không nói gì, nhưng dường như nàng biết Bạch Mặc định nói gì.

“Đệ muốn chọn ngày lành tháng tốt để cưới Vũ Nhi.” Nói tới đây, tay Bạch Mặc siết chặt lại.

Động tác nhỏ này từ lòng bàn tay hắn truyền lên người Thương Phượng Vũ. Nàng biết hắn đang căng thẳng liền trở tay cầm chặt tay hắn, thăm tiếp sức cho hắn.

“Được...” Thương Thiên Vũ cười, đồng ý, trên mặt không có biểu cảm gì khác thường, giống như hắn rất vui.

Phản ứng này của hắn khiến lòng Bạch Mặc không còn bình tĩnh nữa. Quả nhiên, câu tiếp theo của hắn đúng như những gì Bạch Mặc nghĩ.

“À, chuyện đệ nhờ ta tra đã có kết quả.” Thương Thiên Vũ vẫn cười nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra nụ cười của hắn không tới đáy mắt. Đáy mắt hắn là sự dục dằn mà tàn khốc.

“Thật cảm ơn sư huynh.” Bạch Mặc cảm ơn, “Có điều....” Lời nói xoay chuyển, “Những chuyện vặt vãnh đó không cần sư huynh phí tâm.”

“Đừng nói thế. Được người nhờ cậy, hết lòng làm việc cho người. Sao ta có thể nói không giữ lời?” Thương Thiên Vũ cười, trả lời.

“Phụ thân, hai người đang nói gì vậy?” Thương Phượng Vũ cảm thấy hai người bọn họ không bình thường, nhưng nàng không biết là ở đâu, chỉ có thể quan sát hai người, mong có thể nhìn ra chút đầu mối. Nhưng nàng đã thất vọng rồi. Nụ cười và nét mặt của Thương Thiên Vũ vẫn như thường, Bạch Mặc cũng không có phản ứng gì quá lớn. Không muốn rơi vào hoang mang lần nữa nên nàng mở miệng chen vào.

“Không có việc gì cả. Chúng ta đang nói một chút chuyện vặt thôi.” Bạch Mặc trả lời nàng.

“À...” Nghe câu trả lời như vậy, Thương Phượng Vũ không nói gì.

“Không phải muốn gặp ngoại công à? Chúng ta đi thôi.” Bạch Mặc nhìn nàng, nói, không nhắc tới chuyện vừa rồi nữa.

Thương Phượng Vũ ngẩng đầu nhìn Thương Thiên Vũ.

38. Chương 38: Biển Tình Nổi Sóng Ngầm.

Đi trong dòng người đông đúc, nhiệt độ từ bàn tay Bạch Mặc truyền sang, trên mặt vẫn giữ nụ cười yếu ớt như bình thường nhưng trong lòng Thương Phượng Vũ lại có cảm giác cô đơn, không ai giúp đỡ. Vốn tưởng Bạch Mặc sẽ vứt bỏ tất cả để thật lòng đối xử với mình nhưng hôm nay hắn lại khiến trái tim mình như có một tầng ánh trắng mờ lung bao phủ, không ai có thể cảm nhận được, cũng không đoán được....Hỏi? Hắn có nói thật không? Không hỏi? Hắn có....? Nút thắt đã thắm kết từ lâu trong lòng, càng ngày càng chặt, không thể gỡ được.

“Vũ Nhi, sao vậy?” Hắn đã rất hiểu nàng nên mỗi một sự thay đổi nhỏ của nàng đều không thể qua được mắt hắn. Vốn hắn định không hỏi nhưng miệng còn nhanh hơn suy nghĩ, bật thốt thành lời.

“Không sao đâu.” Nàng mỉm cười tựa như đoá u lan nở ra đón gió, tỏa hương thơm ngát động lòng người, thấm vào đáy lòng. Có điều, hương thơm này sẽ nhanh tan đi, không để lại vết tích.

“Mệt à? Có muốn ta ôm nàng không?” Ban ngày ban mặt, người đến người đi, vẻ mặt Bạch Mặc đầy tình cảm dục dằn, nói với nàng, trong lời nói không hề có chút sợ hãi nào. Khuôn mặt tuấn mỹ vẫn thản nhiên, trong mắt lóe lên tình cảm nồng nhiệt.

Lắc đầu, cười khẽ, môi anh đào khẽ mở: “Không cần.” Nàng cất bước đi lên, nhìn cảnh tượng sầm uất hai bên.

Bàn tay đang nắm tay nàng càng nắm chặt hơn, Bạch Mặc không nói gì nữa, đáy mắt đen lại, khiến người ta không nhìn thấy đáy.

Phủ Ngạch Khanh, hai con sư tử bằng đá đứng hai bên cửa, mặt mày đầy oai phong ngồi đó, tựa như còn sống, đánh sâu vào lòng người.

Từ ngoài nhìn vào, đình viện sâu bên trong, cửa chính sơn son, vẫn đầy uy nghi như trước. Thương Phượng Vũ và Bạch Mặc một trước một sau bước vào phủ.

Lát sau.

“Bạch Mặc, chàng chờ ở đây, ta đi tìm ngoại công.” Đã chờ được một khắc nhưng Thương Phượng Vũ vẫn chưa thấy Ngạch Thiên Dương. Chợt trong đầu hiện lên chút chuyện cũ, nàng quyết định bỏ Bạch Mặc lại, tự đi tìm.

“Được...” Bạch Mặc mỉm cười, đáp lời. Trong nụ cười của hắn có chứa khổ sở và cay đắng. Cay đắng dẫu dưới đáy lòng không ai biết được, khiến trái tim buồn bã đau đớn.

Thương Phượng Vũ đứng dậy rời đi. Sa y màu trắng, tóc đen dài tới eo. Bước đi nhẹ nhàng, khoai thai, rung động lòng người. Gió thổi qua khiến tay áo nàng bông bồng, tựa như sẽ theo gió bay đi.

Trái tim này, tấm lòng này, nhìn theo bóng dáng này khiến Bạch Mặc đưa tay ra như muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng trong lòng bàn tay chỉ có không khí, không thể giữ lại được. Mùi hương tươi mát chỉ thuộc về Thương Phượng Vũ còn vẫn vương nơi mũi. Giai nhân đã biến mất, tay vô lực rũ xuống, muốn nói lại thôi, cuối cùng đành từ bỏ, khôi phục lại bình tĩnh.

Đi theo con đường trong trí nhớ, Thương Phượng Vũ vừa đi vừa nhìn hai bên. Khi ánh mắt của nàng quét qua một khoảng sân thì nàng chợt dừng lại. Bởi vì nàng phát hiện ra khoảng sân đó dường như bị một làn sương mờ bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dạng ban đầu, nhưng sâu bên trong như có một luồng lực vô hình tác động vào nàng, giục nàng bước vào. Không chịu nổi cảm giác vừa nảy ra trong lòng này, nàng từ từ tới gần.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.... Từng bước đến gần. Gần, gần hơn nữa, cuối cùng thì bước vào trong. Trước mắt sáng lên, bên trong rõ ràng hơn. Đập vào mắt nàng là đủ loại hoa thơm cỏ lạ đang tranh nhau đua nở, từng đám từng đám, muôn hồng nghìn tía, thật là mê người. Còn có những con bướm sắc sỡ đậu trên cánh hoa khiến cho người ta có cảm giác đang ở trên Thiên đường, Sự yên ổn vui sướng khiến lòng nàng hoàn toàn buông lỏng. Nhưng nàng không chú ý rằng con đường đá xanh nhỏ mình vừa đi qua đã biến mất trong nháy mắt, còn có một bóng dáng vẫn đứng trong bóng tối...

Nhẹ cất bước từ từ đi qua con đường hoa, nàng đi tới. Cuối con đường nhỏ có một cái đình nghỉ mát, một người đang đứng dựa vào lan can. Tóc trắng như tuyết, dáng người cao lớn rắn rỏi. Chỉ nhìn bóng lưng này nàng đã run lên...

“Ánh Nguyệt, nó đi chưa?” Giọng nói lạnh như băng, tựa như sợi tóc màu trắng của ông vậy.

Thương Phượng Vũ không trả lời, nhắc chân cũng cảm thấy khó khăn, tựa như có tảng đá nặng ngàn cân đang đè lên chân nàng. Nàng bình tĩnh nhìn bóng lưng kia, mũi cảm thấy cay cay, trong mắt có sự xót xa.

“Ánh Nguyệt? Sao không lên tiếng?” giọng nói của ông vẫn lạnh như băng, hơi thở thay đổi, lạnh thấu xương.

Nghe thế, Thương Phượng Vũ vẫn im lặng như cũ, nước mắt đã tràn mi, chảy từ trên mặt xuống ngực không tiếng động, thấm ướt sa y. Nàng xoay người, lui lại, bước chân bước ra đầy nặng nề. Không biết được sự thương yêu và bi thương tràn đầy trong lòng từ đầu mà có, khiến trái tim như bị quăn chặt lấy, đến miệng thì biến mất.

“Ánh Nguyệt.” giọng nói không chút gợn sóng, nghe không ra vui buồn.

“Chủ tử, nô tỳ đã quay lại.” Một bộ áo xanh, quỳ một chân trên đất, Ánh Nguyệt trở lại. Thân phận của người được nàng gọi là chủ tử cũng lộ ra.

“Ừ...” Nhân nhạ đáp lời.

“Chủ tử, Vũ công chúa chưa đi. Nàng tới nơi ở của người.” Ánh Nguyệt đáp lời đầy cung kính, không đứng lên.

“Chỉ một lần này thôi, lần sau không được làm thế nữa.” Ngạch Thiên Dương nói tới chuyện vừa rồi nàng không lên tiếng.

“Chủ tử, ý của người là sao?” Ánh Nguyệt không hiểu chuyện gì nên lên tiếng xin chỉ bảo.

“Sao? Vừa mới đây mà đã quên?” Ngạch Thiên Dương không quay đầu lại, giọng nói lạnh nhạt.

“Vừa rồi? Chủ tử, Ánh Nguyệt vừa trở lại thôi.” Dứt lời, nàng liền cảm thấy có một ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo như dao khóa chặt lấy mình. Mồ hôi lạnh nhỏ trên trán, sau lưng lạnh lẽo, thân thể hơi run lên.

Khẽ quét mắt qua, xác định nàng không nói dối, Ngạch Thiên Dương thu hồi lại không khóa hơi thở của nàng nữa, phất tay, xoay người, đưa lưng lại.

Nhận được sự ngầm cho phép, Ánh Nguyệt đứng lên, khom mình hành lễ, biến mất ngay tại chỗ.

“Chẳng lẽ công lực mình yếu đi nên bị ảo giác sao?” Lẩm bẩm, không ai có thể đoán lời, chỉ có mùi hoa tràn ngập trong vườn, thoảng qua mũi, từ từ thấm vào đáy lòng. Có thêm một mùi hương lan trong gió, nhẹ nhàng bay lên bầu trời....

Bước chân loạn, lệ vẫn chảy, ngực đột nhiên truyền tới trận trận đau đớn mãnh liệt, ý thức hoảng hốt, trước mắt mờ hồ, gió nổi lên, người đã mềm mại, tê liệt ngã xuống đất. Nhưng lệ vẫn tràn mi, rơi xuống ào ào, thấm vào đất.

Chờ mòn chờ mỏi mà không thấy Thương Phượng Vũ trở lại, lòng Bạch Mặc sinh lo lắng. Hắn đặt cái ly trong tay xuống, cất bước rời đi. Vốn rất quen phủ Ngạch Khanh nên hắn đi xuyên qua hành lang cong cong một cách dễ dàng, qua đường nhỏ vào đình nghỉ mát, tới phòng Ngạch Thiên Dương.

Trên đường, khi đi ngang qua con đường nhỏ giữa vườn hoa, có một bóng dáng màu trắng đang nằm trên đất. Nhìn một bên mặt, lòng Bạch Mặc cuồng loạn, mặt trở nên tái nhợt không còn chút máu. Một luồng gió thổi qua, bóng dáng màu trắng trên đất đã được hắn ôm vào lòng. “Vũ Nhi....Vũ Nhi...” Bờ môi run rẩy, cả người run lên, sắc mặt thay đổi. Không thấy người trong lòng trả lời, hắn phi thân lên, rời khỏi phủ Ngạch Khanh.

Hiền Vương phủ, trong Phượng Vũ các truyền ra tiếng rống giận khiến những con chim trong rừng hoảng loạn.

“Bạch Mặc, đây là bảo vệ nàng mà ngươi nói à?” Nhìn gương mặt tái nhợt trên giường, khóe mắt còn vương nước mắt, lòng Thương Phượng Ngôn đau đớn mãnh liệt, tựa như bị một lưỡi dao cứa vào, đau đến không thở nổi, người run rẩy dữ dội. Tiếng gọi trầm trầm đầy giận dữ thoát ra khỏi cổ họng, ánh mắt sắc như dao bắn về phía Bạch Mặc.

Không để ý tới lửa giận và ánh mắt của hắn, Bạch Mặc đưa tay xoa mi tâm của Thương Phượng Vũ. “Ra ngoài.” Giọng nói kinh hãi, thân thể không thể ức chế run rẩy.

“Ngươi...” Lời còn chưa dứt.

“Ra ngoài.” Trong lời nói này của Bạch Mặc có tức giận nồng đậm và sát khí, không thua gì hơi thở nóng lạnh đan xen của Thương Phượng Ngôn.

Thương Phượng Ngôn không phải người ngu ngốc, sao không nhìn ra được sự thay đổi trên người hắn? Tuy hắn đã hết sức áp chế nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra sự sợ hãi và lo lắng, thẳng tắp đánh vào lòng Thương Phượng Ngôn. Nhớ tới thân phận kia của hắn, Thương Phượng Ngôn không đẩy đưa nữa mà chỉ nhìn người trên giường một cái thật sâu, siết chặt hai tay rồi xoay người rời đi.

Thương Phượng Ngôn vừa rời đi thì ngay sau đó dáng vẻ của Bạch Mặc liền thay đổi. Hắn phất tay, ánh sáng trắng tụ lại trong lòng bàn tay, tóc không có gió mà bay lên, quần áo không gió mà phồng lên, người cũng từ từ bay lên cho đến khi dời được Thương Phượng Vũ ra giường lớn, bay lên không như hắn thì hắn mới dừng lại.

Duỗi tay ta kết ấn, từng luồng ánh sáng trắng tỏa ra, từ từ lan tỏa trên người nàng, tạo ra từng sợi ánh sáng năm màu, trong chớp mắt liền nhập vào cơ thể nàng. Theo từng luồng ánh sáng trắng tỏa ra từ lòng bàn tay, sắc mặt Bạch Mặc càng ngày càng kém, gần như trở nên trong suốt.

“Bịch” một cái, Bạch Mặc rơi xuống từ trên không, thân thể Thương Phượng Vũ cũng từ từ hạ xuống, được hắn phi thân lên đỡ được. Hai người cùng rơi xuống đất. Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, dù chưa tỉnh nhưng trên mặt đã có huyết sắc.

“Có chuyện gì vậy?” Thương Phượng Ngôn canh ngoài cửa, nên trong phòng có tiếng động nhỏ nào hắn cũng có thể nghe được.

“Không có việc gì.” Lúc này, Bạch Mặc đã đặt Thương Phượng Vũ lên giường, cảnh tượng không khác gì lúc Thương Phượng Ngôn đi ra.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải là đã giải chú Tỏa Hồn rồi sao? Vì sao nàng lại trở thành thế này?” Liên quan tới sự an nguy của người yêu, Thương Phượng Ngôn bỏ xuống sự lãnh đạm, lên tiếng hỏi.

“Chỉ là thân thể yếu ớt mà thôi, không sao đâu.” Bạch Mặc không trả lời câu hỏi của hắn, không giải thích thêm mà chỉ nhìn người trên giường đầy thâm tình.

Đáp án này sớm nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Thương Phượng Ngôn nhưng trong lòng hắn vẫn thấy khó chịu, “Bạch Mặc, ta nói rồi, nếu ngươi không chăm sóc nàng thật tốt ta sẽ không từ bỏ ý định.”

“Tùy ngươi.” Bạch Mặc không thèm nhìn hắn mà trả lời.

“Nghe phụ thân nói ngươi chuẩn bị thành thân với Vũ Nhi?” Khi biết tin này, tuy trên mặt Thương Phượng Ngôn không dao động nhưng trong lòng đã bị ngọn lửa ghen tỵ thiêu đốt.

“Không sai.” Đối mặt với tình địch, vẻ mặt và giọng nói của Bạch Mặc không thể nào tốt được.

“Ha ha, sau khi thành thân thì ngươi chính là muội phu của ta rồi.” Không thèm để ý tới sự lạnh lùng xa cách của hắn, Thương Phượng Ngôn nhếch môi khẽ cười.

“Đây là sự thật.” Đột nhiên trái tim nảy lên đầy bất an nhưng bị Bạch Mặc bỏ qua.

“Sự thật?” nụ cười lan rộng trên môi Thương Phượng Ngôn, nhưng là nụ cười lạnh. “Ngươi có biết sự thật là thế nào không?” Hắn hỏi ngược lại.

Nghe vậy, cảm giác được sự khiêu khích của hắn, sự lo lắng trong lòng Bạch Mặc lan rộng ra, trên mặt cũng nở nụ cười, “Sự thật chính là ta và Vũ Nhi sắp thành thân, mà ngươi, cũng sắp trở thành huynh trưởng của ta.”

“Ha ha ha ha.” Thương Phượng Ngôn xoa ngực cười to. Cười xong, hắn bước lên phía trước hai bước, đứng cách Bạch Mặc ba bước, “Thành thân? Huynh trưởng? Ha ha, Phượng Ngôn không làm nổi đâu, Tam thúc!!!!” Hai chữ cuối cùng được nhấn rất rõ ràng, ẩn giấu một chút nội lực.

“Không biết ngươi đang nói gì.” Bạch Mặc không ngẩng đầu, lạnh nhạt đáp lời, tay trái nắm chặt trong vô thức.

“Không biết? Ha ha.” Thương Phượng Ngôn cười nhạt, khóe môi nhếch lên, “Ta nên gọi ngươi là Thương Tử Mặc hay là Bạch Mặc đây?” Giọng nói bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng, đáy mắt sâu như đầm nổi lên tầng băng mỏng.

Cúi đầu nhìn Thương Phượng Vũ, thấy nàng vẫn còn mê man, Bạch Mặc đứng lên, đi tới trước mặt Thương Phượng Ngôn, “Ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc một lần.”

“Đúng là cần nói chuyện nghiêm túc một lần.” Nụ cười lạnh tan đi, trở về thanh lãnh bình tĩnh.

“Rừng trúc.”

“Được.”

Chỉ bằng vài lời đơn giản, hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng.

Lát sau, có tiếng nói vang lên trong phòng, “Minh Nguyệt, đi theo, ta muốn biết họ nói chuyện gì.” Người lên tiếng chính là Thương Phượng Vũ vốn đang hôn mê trên giường. Chỉ thấy khuôn mặt nàng đẹp như hoa, hai mắt trong veo như nước, không nhìn ra sự khác thường nào.

“Vâng, chủ tử.” Tiếng nói rõ ràng hữu lực, Minh Nguyệt liếc nàng bằng khóe mắt, lắc mình rời đi, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Cho đến khi bóng dáng Minh Nguyệt biến mất, Thương Phượng Vũ mới gỡ bỏ vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, lộ ra sự khổ sở bối rối. Nàng cúi đầu, hạ mi mắt, tự nói: “Thương Tử Mặc? Tam thúc? Bạch Mặc? Rốt cuộc chàng đặt ta ở đâu? Đặt ở đâu?” tựa như hỏi, tựa như tự hỏi, không biết được. Nàng cắn chặt môi, máu đỏ chảy xuống, rơi trên quần áo trắng như tuyết, tạo thành từng đóa hoa màu đỏ nhìn thấy mà ghê người.

Ngoài phòng, đã gần sang thu, gió thổi hiu hiu, lay động cành trúc khiến chúng vang lên tiếng xào xạc. Một cơn gió thổi vào phòng làm tấm lụa mỏng bay lên, khiến tóc Thương Phượng Vũ rối loạn, tựa như lòng nàng bây giờ. Nàng ngẩng đầu nhìn cách trang trí trong phòng, trong đôi mắt nổi lên trăm thứ cảm xúc, áp lực ảm đạm tăng lên. Nàng ngửa đầu nhìn mái nhà. Cây trúc trên mái giao nhau, không phân biệt được, không biết ai nặng ai nhẹ, tựa như tâm tình nàng lúc này.

Bước vào luân hồi, đi vào trọng sinh, mộng giấc mộng phù hoa.

39. Chương 39: Mây Đen Bao Phủ, Lòng Của Mọi Người.

Rừng trúc, trong lầu, Thương Thiên Vũ xây riêng cho Thương Phượng Vũ một tòa lầu để hóng mát. Nhưng trong đó có giấu sát khí, chứa đầy trận pháp huyền ảo mỹ lệ. Trừ Thương Phượng Vũ và Thương Thiên Vũ ra, những người khác muốn vào đều chỉ có đi không về, mất mạng, làm phân bón cho rừng trúc. Có điều, muốn vào cũng không khó, chỉ cần người đó không muốn gây tổn thương cho Thương Phượng Vũ...

Trận pháp huyền ảo này cũng rất kỳ lạ. Nó sẽ thay đổi theo tâm tình của người bày trận, vừa là trận bảo vệ người, vừa là trận giết người. Toàn bộ đều dựa vào người bày trận mà ra. Người bày trận chính là Thương Thiên Vũ, không chế trận là Thương Phượng Vũ. Nàng cũng không biết chuyện này vì Thương Thiên Vũ chưa bao giờ nói qua.

Tiếng bước chân vang lên trên cầu thang tạo thành tiếng “kéo kẹt”. Có hai người đi ra từ trong tiểu các của rừng trúc.

“Bạch Mặc, mặc kệ người nói thế nào ta đều không tin. Về phần Vũ Nhi...” Dừng lại một chút, “Ta sẽ không giao cho người. Người từ bỏ ý định này đi.” Giọng nói lạnh nhạt, mang theo sự cương quyết.

“Tin hay không với ta không quan trọng. Cho tới bây giờ ta chỉ muốn một người, chính là người đó.” Dứt lời, Bạch Mặc rời đi.

Ánh mắt thâm thúy, đôi môi mỏng mím chặt, đôi tay nắm chặt lại rồi buông ra rất nhanh. Cát bước, tay áo bông bành, bóng lưng thon dài cao ngất, thêm ba phần kiên quyết, hai phần kiêu ngạo, Thương Phượng Ngôn cũng rời khỏi tiểu các trong rừng trúc.

Mặt trời dần lặn về phía tây, ánh đèn rực rỡ. Đèn lồng đỏ treo cao trong Phượng Vũ các, thêm vài phần thanh thản yên tĩnh.

Bên trong phòng, ánh nến chập chờn, tiếng tiêu du dương. Chính là Bạch Mặc đang thổi tiêu để kể ra nỗi lòng với Thương Phượng Vũ. Tiếng tiêu du dương uyển chuyển ẩn tình, tựa như lời tình nhân thì thầm bên tai, tựa như hai người yêu nhau đang ôm nhau dạo bước trong ánh chiều tà, thu hút con người ta vào mộng cảnh đẹp dễ...Chỉ là ảo ảnh....

Một khúc kết thúc, Bạch Mặc buông trường tiêu trong tay ra, dung mạo chứa nhu tình, “Vũ Nhi, nàng nghe có hiểu ta muốn nói gì không?” Tuy dung mạo ẩn tình nhưng sâu trong đáy mắt là một chút lo lắng, căng thẳng.

“Ừ.” Gật đầu, nhẹ nhàng trả lời, mắt xẹt qua mặt hắn, bước chậm về phía cửa sổ. Bầu trời mờ mịt, mây đen giăng kín.

Bạch Mặc nhìn vẻ mặt và bóng dáng như có như không của Thương Phượng Vũ, sự lo lắng trong đáy mắt hắn càng tăng lên, lan rộng khắp cõi lòng. Hắn ép mình phải nở nụ cười, giọng nói dịu dàng hơn: “Vũ Nhi, có phải nàng có tâm sự không?” Cầm chặt cây tiêu trong tay, lộ rõ từng khớp xương.

“Không có, đừng có nghĩ bậy. Ta chỉ hơi mệt thôi.” Nói xong, mở miệng ngáp một cái, ánh mắt mông lung.

Tiến lên hai bước ôm nàng vào lòng, đặt tiêu bên cửa sổ, Bạch Mặc gần như thì thầm: “Vũ Nhi, ta yêu nàng, rất yêu, rất yêu, nàng có biết không?” Tình đã thấm vào xương cốt, yêu đã khảm sâu vào tâm can, vì nàng, ta nguyện hiến dâng tất cả, tựa như lời đêm đó nàng nói với ta. Nhưng Bạch Mặc không nói những lời này ra.

“Ừ...” để mặc hắn ôm, khẽ nheo mắt lại, trả lời một tiếng nhẹ như không có.

Thầm than một tiếng đầy bất đắc dĩ, Bạch Mặc bế bổng nàng lên, cúi đầu, hôn lên trán nàng. “Mệt thì đi ngủ thôi.” Dứt lời, liền đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cuối cùng còn nói: “Chờ ta về nhé.” Không đợi nàng đáp lời đã xoay người rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Thương Phượng Vũ mở mắt, đứng dậy, xuống giường, đứng trên đất. Tia lờ mờ trong mắt tan đi, trở nên trong veo như bầu trời, sâu xa thấm vào lòng người.

“Chủ tử, vì sao người không nói rõ với hắn?” bóng dáng Minh Nguyệt ẩn trong góc tối hiện ra, không nhận được mà hỏi.

“Minh Nguyệt, tình yêu là gì?” Thương Phượng Vũ không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi ngược lại.

Nghe vậy, gò má Minh Nguyệt dâng lên hai rặng mây đỏ. Nàng cúi đầu, hạ lông mi, giọng nói không còn ngăn gọn súc tích như trước: “Chủ tử, nô tỳ...nô tỳ không biết.” Tâm gọn sóng, tất cả đều là tiếng nói đáng vẻ của người trước mặt.

“Chữ tình là chữ khó hiểu nhất. Từ xưa tới nay hiểu được nó liệu có mấy người?” Không biết là hỏi ngược lại hay là tự hỏi.

“Nhưng chủ tử, nô tỳ không hiểu, nếu người đã biết thân phận của hắn sao lại còn giả vờ như không biết gì cả?” Minh Nguyệt thông minh, Minh Nguyệt lạnh lùng nhưng trên phương diện tình cảm nàng rất trong sáng, thuần khiết như tuyết, không chứa chút tạp chất nào.

“Minh Nguyệt ngốc, nói thì sẽ ra sao? Chỉ có thể tăng thêm phiền não mà thôi.” Nhớ tới nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời của Bạch Mặc, khóe môi Thương Phượng Vũ nhếch lên thành nụ cười.

“Nhưng...Nhưng...” Minh Nguyệt hơi nóng nảy, lời nói cũng không rõ ràng.

“Có phải ngươi muốn nói nếu ra không nói rõ thì sẽ phải giả cho hắn, đập tan cảm kỳ luân thường, đúng không?” Nụ cười lan rộng trên khóe môi, lan tới đuôi lông mày.

Minh Nguyệt gật mạnh đầu, mặt bình tĩnh.

“Minh Nguyệt, ngươi lại đây, ta nói cho ngươi chuyện này.” Nụ cười càng ngày càng sâu, giữa hai lông mày là tia toan tính dứt khoát, như đóa hoa mai kiêu ngạo nở trong trời đông giá rét, như đóa u lan nở rộ trong núi sâu, tươi mát quyến rũ, mê hoặc lòng người.

Màn đêm càng sâu hơn, vẫn không có trăng, vạn vật trong trời đất chìm vào bóng tối.

Trong thư phòng, minh châu treo cao, sáng như ban ngày.

Thương Thiên Vũ nửa tựa vào ghế, mắt phượng khẽ nhú, đôi môi quyến rũ mở ra: “Việc đã đến nước này, đệ nên lui về ở ẩn nơi thế ngoại, sao còn phải gây ngốc nhảy vào hồ lửa vạn trượng này?”

Bạch Mặc ngồi ngay ngắn trên ghế, cười khê, “Dù là địa ngục khôn cùng đệ cũng không hối hận, huống chi chỉ là một cái hố nhỏ nhỏ?” hần cười một tiếng, thản nhiên giải bày tấm lòng mình.

“Không hối hận? Ha ha, hay cho không hối hận!” mắt phượng híp lại chợt lóe, bắn ra ánh sáng lạnh rồi biến mất ngay lập tức.

“Sao? Huynh hối hận à?” Nhìn như không có sóng, kỳ thực lòng tràn đầy nghi ngờ. Bởi vì gương mặt của người trước mặt quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không có tia cảm xúc nào dao động. Đoán không ra, nhìn không rõ khiến tâm hồn Bạch Mặc rối loạn.

“Ta từng trả lời đệ vấn đề này mười năm trước. Hôm nay đệ lại hỏi là có ý gì?” mắt phượng mở ra, Thương Thiên Vũ tùy ý liếc Bạch Mặc.

“Không có ý gì, đệ chỉ không hiểu thôi.” Bạch Mặc mỉm cười, trả lời.

“Không hiểu cái gì? Không hiểu vì sao ta giao Vũ Nhi cho đệ?” Thương Thiên Vũ cũng cười một tiếng. Có điều, nụ cười của hần chưa từng lan tới đáy mắt, mà lạnh như sương sớm.

Bạch Mặc không trực tiếp trả lời câu hỏi của hần mà nói: “Mười năm trước huynh lấy nửa đời sau của mẫu thân ta ra ép ta hạ chú với Vũ Nhi, ta đã từng nói một ngày nào đó huynh sẽ hối hận.” Dừng lại nhìn hần, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ta nói rồi, trong đời ta chưa từng có hai chữ hối hận. Trước kia là thế, bây giờ là thế, sau này cũng thế.” Cười khê như gió thoảng, khiến người ta không thấy rõ tâm tình thật. “Có điều, chuyện mười năm trước rất thành công, ta phải cảm ơn đệ.” Khóe môi Thương Thiên Vũ chứa nụ cười. Hần nói không nhanh không chậm.

“Chẳng qua là chuyện đã qua, không nhắc tới cũng được.” Bạch Mặc bị cuộc nói chuyện tối nay quấy nhiễu đến mức lòng rối loạn, tinh thần hoảng hốt.

“Tuy là chuyện đã qua nhưng cũng là sự thật. Sao lại có thể coi như chưa từng xảy ra được?” Thu hết sự sợ hãi trên mặt hần vào đáy mắt, Thương Thiên Vũ cười không thành tiếng, nói tiếp: “Dù thế nào thì cũng là nhờ đệ giúp ta, ta phải cảm ơn đệ chứ.”

Mặt ngẩn ra, khóe môi hơi nhếch, tự giễu lan tới đuôi lông mày, “Đúng vậy, dùng Vũ Nhi để kiềm chân Phượng Ngôn, để nó cam tâm tình nguyện nhảy vào vũng bùn đen tối này, để nó vì huynh mà thu hồi quyền thế của Phó gia, tiếng cảm ơn này ta nhận. Lấy chú Tỏa Hồn trên người Vũ Nhi để đổi phó Ngạch Thiên Dương, phế công lực của ông, bắt lấy hồn ông, một hồn đá hạ ba con chim. Tiếng cảm ơn này cũng không sai, không sai, không sai...” Dứt lời, càng tăng thêm tự giễu, trong nháy mắt chiếm trọn cả trái tim hần, làm tâm hồn hần tối lại, khiến lòng hần có cảm giác ô uế không chịu nổi. Sao có thể xứng với người trong sáng như tuyết kia? Càng ngày càng đau đớn, kiềm nén đến mức điên cuồng.

“Người thông minh như thế thật hiếm thấy trên thế gian này. Nếu lập nghiệp trong triều đình, nhất định là một nhân vật phong vân một cõi. Đáng tiếc, thật đáng tiếc.” Thương Thiên Vũ bỗng lên tiếng cảm thán, tựa như vô cùng tiếc hận.

“Định khi nào thì tiến hành hôn lễ?” Đáy lòng đã hơi hiểu. Dù chỉ là hạnh phúc trong chốc lát, Bạch Mặc cũng muốn bắt lấy, không muốn buông tay.

“Mười ngày sau.” Đã đạt được mục đích, Thương Thiên Vũ thu hồi tiếc hận, sắc mặt như thường, nói.

“Làm phiền sư huynh.” Bạch Mặc cười. Nụ cười này mơ hồ như gió, tựa như mộng ảo, mang theo khát khao hạnh phúc.

“Không phiền. Các đệ hạnh phúc là chuyện ta muốn thấy nhất.” Cười ôn hòa, nụ cười không động trong đáy mắt, lạnh như sương.

“Cốc cốc cốc” đang khi hai người lâm vào trầm tư trong chốc lát, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng của Thương Phượng Ngôn: “Phụ thân, là con.”

“Vào đi.” Thương Thiên Vũ lên tiếng.

“Ket” một tiếng, cửa mở ra, Thương Phượng Ngôn mặc quần áo màu đen lướt qua người Bạch Mặc, từ từ đi tới trước mặt Thương Thiên Vũ.

“Có chuyện gì à?” Thương Thiên Vũ hỏi.

“Vâng.” Gật đầu trả lời.

“Chuyện gì?” Thương Thiên Vũ lại hỏi.

“Con muốn nói chuyện riêng với phụ thân một lát.” Thương Phượng Ngôn nhìn hần, nói.

“Sư huynh, Phượng Ngôn, các huynh cứ từ từ nói chuyện. Ta về trước đây, Vũ Nhi vẫn đang chờ ta.” Bạch Mặc đứng dậy.

“Về đi, ngày mai tới. Ngày mai bắt đầu sắp xếp chuyện hôn lễ của đệ.” Thương Thiên Vũ không giữ lại.

Hai tay Thương Phượng Ngôn đột nhiên nắm chặt, trong đôi mắt dấy lên vẻ buồn rầu.

Gật đầu, mỉm cười, Bạch Mặc đi ra khỏi phòng.

Cho đến khi hơi thở của hần hoàn toàn biến mất, Thương Phượng Ngôn mới nói. “Phụ thân, mọi người đã định ngày rồi à?” Ngọn lửa hừng hực đốt nóng tâm hồn. Nếu không phải còn một tia lý trí giữ lại thì chỉ sợ hần đã sớm bạo phát.

“Ừ, mười ngày sau là ngày tốt.”

“Phụ thân, người cũng biết truyền thuyết song sinh xuất hiện, Vũ để mất hồn?” Chuyện cho tới giờ này, Thương Phượng Ngôn đã không còn thời gian mà chờ nữa. Hần muốn buông tay một lần. Mà người duy nhất có thực lực làm được chuyện này là nam nhân trước mặt. Nam nhân này cũng có tình cảm sâu đậm với người đó.

“Sao lại hỏi thế?” Thương Thiên Vũ không trả lời câu hỏi của hần mà hỏi ngược lại.

“Nói vậy thì đây là sự thật?” tựa như hỏi ngược lại nhưng giọng điệu là bình tĩnh quả quyết.

“Ta nói không phải con tin không?” Thương Thiên Vũ cười, ném vấn đề trở lại.

Nghe kiểu ngầm thừa nhận như thế, Thương Phượng Ngôn ngừng lại: “Bạch Mặc chính là Thương Tử Mặc, là một trong hai người sinh đôi. Người biết không?” Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Thương Thiên Vũ, không bỏ qua bất kỳ sự thay đổi nào trên mặt hần.

“Ừ, biết.” Sắc mặt Thương Thiên Vũ không đổi, tựa như hần chỉ trả lời một vấn đề rất bình thường.

“Chỉ sợ người biết một mà không biết hai thôi.” Sâu trong đáy lòng Thương Phượng Ngôn khẳng định hần không biết. Bởi vì nếu hần biết thì sẽ không thể không có phản ứng nào như thế.

“Hả? Một là sao? Hai là sao? Con nói ta nghe.” Mở miệng hỏi, trên mặt vẫn đậm phong khinh.

“Cha có biết vì sao Thương đế nào cũng mất sớm không?” chuyện cũ năm xưa bị Thương Phượng Ngôn moi ra. Có điều, hần biết được từ đâu?

“Hồn phách không được đầy đủ.” Thương Thiên Vũ mở miệng đáp.

“Nhưng cha biết vì sao hồn phách bọn họ không đầy đủ không?” dừng lại, Thương Phượng Ngôn mở miệng hỏi ngược lại.

“Không biết.” Mắt phượng híp lại, mặt đầy mỗi mọt. Ý lạnh ngưng tụ trong lòng, lan tới đáy mắt.

“Bởi vì bọn họ thử thay đổi thiên mệnh, tự tiện thay đổi di ngôn của người kia.” Nói xong những lời này, Thương Phượng Ngôn nhắm mắt lại rồi lại mở ra.

Phòng yên lặng, chỉ còn tiếng thở thật khẽ.

40. Chương 40: Bão Táp Nổi Lên, Tình Của Bạch Mặc

“Bởi vì bọn họ thử thay đổi thiên mệnh, tự tiện thay đổi di ngôn của người kia.” Nói xong những lời này, Thương Phượng Ngôn nhắm mắt lại rồi lại mở ra.

Phòng yên lặng, chỉ còn tiếng thở thật khẽ.

“Con biết những chuyện này từ đâu?” Thương Thiên Vũ duy trì thái độ vốn có.

“Mặc kệ con biết được từ đâu, những điều này đều là sự thật. Trong lòng con và cha cũng hiểu rất rõ. Còn cần phải nói nữa sao?” Thương Phượng Ngôn không trả lời vấn đề của hắn.

Hạ lông mày, mắt phượng mở ra, ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là ý cười. “Không sai. Nói tiếp đi.”

“Bọn họ mất sớm chỉ vì tự tiện thay đổi một lời tiên đoán của nữ đế Thương Vũ.” Thương Phượng Ngôn nhàn nhạt nói ra một chút thiên cơ.

Thương Thiên Vũ giơ tay lên, ý bảo hắn nói tiếp.

“Ngàn năm trước, lúc nữ đế Thương Vũ đi có để lại một lời tiên đoán, mà lời tiên đoán này được...” đột nhiên, hắn dừng lại.

“Hả?” Đôi mắt xinh đẹp của Thương Phượng Vũ chau lại, chờ đợi đáp án.

“Chịu đựng ngàn năm, hỗn loạn, Vũ về, tìm người ta yêu.” Thương Phượng Ngôn nói liền mấy lời này, chậm rãi thở phào, mắt nhìn Thương Thiên Vũ.

“Chịu đựng ngàn năm, hỗn loạn, Vũ về, tìm người ta yêu.” Thương Thiên Vũ nhỏ giọng lặp lại những lời này, ngẩng đầu, nhìn hắn. “Ai nói những lời này cho con vậy?” Ánh mắt sáng quắc, lộ ra chút cảm xúc không ai hiểu.

“Không thể trả lời.” Thương Phượng Ngôn nhàn nhạt trả lời.

“A...” cúi đầu, đáy mắt thoáng qua luồng ánh sáng tối tăm, ngẩng đầu thì đã trở lại bình thường. “Lời tiên đoán này không nói lên gì cả.”

“Không... Nó nói rõ rất nhiều thứ, hơn nữa đã thành sự thật.” Thương Phượng Ngôn không nhanh không chậm nói ra câu này.

“Giải thích đi.” Khóe môi Thương Thiên Vũ nâng lên, cười như không cười. Về mặt đó, giọng nói đó thật giống như một đứa trẻ không biết gì đang nghe kể chuyện xưa vậy.

“Bởi vì nữ đế Thương Vũ đã trở về, lật đổ giang sơn Thương gia.” Thương Phượng Ngôn không thềm để ý vẻ mặt của hắn mà tự nói.

“Phượng Ngôn, con đã lớn rồi, sao vẫn còn ngây thơ thế nhỉ?” Thu hồi nụ cười trên khóe môi, Thương Thiên Vũ lên tiếng cảnh tỉnh.

“Cha sai rồi. Người ngây thơ không phải là con mà là những người đã chiếm lấy giang sơn của nữ đế Thương Vũ, còn vọng tưởng đánh tan hỗn phách của người đi trước của Thương gia.” Lúc nói những lời này giọng điệu của Thương Phượng Ngôn càng ngày càng nặng.

“Phượng Ngôn, đừng vô lễ. Chuyện của người đi trước sao lại có thể để vãn bối như con khua môi múa mép ở đây?” Thương Thiên Vũ trầm giọng phản đối.

Cười khẽ một tiếng, Thương Phượng Ngôn nói tiếp: “Con khua môi múa mép? Sự thật chính là sự thật. Chẳng lẽ cha đang sợ?”

“Nói chuyện chính đi. Ta không muốn nghe những lời nói điên khùng không có mục đích gì này nữa.” Thoáng nhìn qua rồi quay sang nơi khác.

“Vũ Nhi chính là bà chuyển thế, cũng chính là hỗn phách mà song sinh phải đập tan để làm tròn sứ mệnh, khiến nữ đế Thương Vũ không thể sống lại.” Thương Phượng Ngôn vòng vo một hồi, rốt cuộc cũng nói ra đáp án cuối cùng.

Nghe vậy, nét mặt Thương Thiên Vũ thay đổi. “Con nói gì?”

Rõ ràng cảm giác được cảm xúc của hắn dao động, Thương Phượng Ngôn càng cảm thấy mình nói không sai, “Vũ Nhi chính là nữ đế Thương Vũ chuyển kiếp, mà song sinh phải đập tan hồn phách của nàng để làm tròn sứ mệnh, để nàng không thể sống lại.” rốt cuộc hắn đã nói ra mục đích của mình.

“Phượng Ngôn, ta biết con không thích Bạch Mặc nhưng con cũng không nên làm thế với hắn. Hơn nữa đừng kéo Vũ Nhi xuống nước. Con hiểu chứ?” Thương Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói.

“Cha không dám đối mặt hay là không muốn đối mặt?” phản kích lại một câu.

“Phượng Ngôn, Vũ Nhi là muội muội của con, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn nó đau đớn bối rối?”

“Cha giao nó ột người lúc nào cũng có thể uy hiếp đến tính mạng của nó, chẳng lẽ đây chính là cho nó hạnh phúc?” Thương Phượng Ngôn trầm giọng chất vấn.

Thương Thiên Vũ thở dài một tiếng, dựa vào ghế đẩy một mồi: “Con lui ra trước đi, để ta suy nghĩ kỹ đã.”

“Chuyện con nói đều là thật, hy vọng cha đừng để lỡ hạnh phúc cả đời của Vũ Nhi.” Hắn không lui ra mà vẫn tiếp tục nói.

“Hắn yêu Vũ Nhi thật lòng, mà Vũ Nhi cũng cam tâm tình nguyện nắm tay hắn cả đời, vậy là đủ rồi. Nếu hắn có hành động khác thường nào, ta chính là người đầu tiên không tha cho hắn.” Thương Thiên Vũ quyết định trong nháy mắt, không cho Thương Phượng Ngôn cơ hội.

“Nếu có chuyện không may thì dù cha giết hắn thì làm được gì?” giọng Thương Phượng Ngôn hơi cao lên, khó có thể đè nén tâm trạng.

“Phượng Ngôn, ta tin cách làm người của hắn, tin hắn yêu Vũ Nhi thật lòng. Chỉ cần hắn có thể cho Vũ Nhi hạnh phúc là đủ rồi, những thứ khác không quan trọng.” Thương Thiên Vũ bình tĩnh nói, hoàn toàn không quan tâm tới nét mặt càng ngày càng khó coi của Thương Phượng Ngôn.

“Con sẽ không để mặc hắn lừa Vũ Nhi như vậy. Cha là cha, con là con.” Nói tới đây thì giọng Thương Phượng Ngôn cao vút lên, hơi trở thành rống giận.

“Phượng Ngôn, đừng làm chuyện vô ích. Nói thế, đến lúc đó người tổn thương Vũ Nhi sâu nhất không phải là Bạch Mặc mà là con đấy. Con có hiểu không?” Thương Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào mắt hắn, ầm giọng nói.

“Con không phải là cha, đừng nói những lời không thật lòng với con.” Dứt lời, Thương Phượng Ngôn xoay người rời đi. Vốn cho là hắn sẽ đồng ý nhưng Thương Phượng Ngôn ngàn vạn lần không nghĩ tới hắn lại kiên trì từ chối lời can ngăn của mình như vậy. Vấn đề ở đâu? Hắn vừa đi vừa nghĩ, tâm trạng không yên. Tất cả mọi chuyện rồi như tơ vò, càng gỡ càng rối, không tìm được điểm đầu.

Thương Phượng Ngôn nổi giận rời đi, để lại căn phòng yên tĩnh, còn có Thương Thiên Vũ đang cười.

Mây đen giăng đầy, phủ kín bầu trời đêm. Một tiếng nổ vang lên, chớp rạch ngang trời. Gió thổi mây vùn, cát bụi mù trời. Trong nháy mắt, hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống từ trên trời, rơi xuống lộp bộp trên đất, tạo thành từng vũng nước trên mặt đất.

“Cạch” một tiếng, cửa bị đẩy ra, một luồng gió nhẹ nhàng bay vào, mang theo hơi ẩm. Trở tay đóng chặt cửa, Bạch Mặc nhẹ chân nhẹ tay đi vào.

“Bạch công tử, chủ tử đã ngủ.” Minh Nguyệt lắc mình đi tới trước mặt hắn, lạnh lùng nói.

“Ừ, ta sẽ không đánh thức nàng.” Ở chung đã lâu, Bạch Mặc sớm đã quen với dáng vẻ lạnh lẽo vô tình của nàng nên không so đo nhiều mà đi tiếp vào trong.

Minh Nguyệt nghiêng người ngăn trước mặt hắn, nói: “Chủ tử đã dặn, tối nay người muốn ngủ một mình, mời công tử ngủ ở phòng bên cạnh.”

“Cái gì?” Đang kỳ lạ sao nàng lại ngăn trước mặt mình, đột nhiên nghe được một câu như vậy khiến Bạch Mặc run lên.

“Chủ tử mời người sang ngủ ở phòng bên cạnh.” Minh Nguyệt nhắc lại lời vừa rồi.

“Vũ Nhi sao vậy? Không thoải mái ở đâu à?” Ngủ cùng giường hơn mười năm, Bạch Mặc sớm đã quen ôm nàng ngủ. Nhưng hôm nay nghe Minh Nguyệt nói như vậy, hắn không khỏi không tin.

“Chủ tử có quỳ thủy, nên muốn ở một mình.” Minh Nguyệt giương mắt nhìn hắn rồi lại cup mắt xuống, nhàn nhạt đáp lời.

“A, ta biết rồi. Ta nhìn nàng chút đã.” Minh châu chiếu rọi rặng mây đỏ trên khuôn mặt tuần mỹ bất phàm của Bạch Mặc.

Đã nói đến mức này, Minh Nguyệt không nghĩ ra lý do để từ chối nữa. Nàng hơi trầm tư, nhường đường cho hắn, sau đó bước theo.

Bạch Mặc nhẹ bước tới bên giường, từ từ ngồi xuống cạnh giường, mặt Bạch Mặc đầy dịu dàng nhìn dung nhan quyến rũ đang ngủ say đầy yên tĩnh. Gương mặt như ngọc, lông mày cong cong, dưới hàng lông mày là một đôi lông mi vừa dài vừa mềm mại, trong lúc ngủ mơ còn hơi rung động. Bạch Mặc nhìn một lúc thì tâm nở hoa. Bởi vì hắn biết rõ dưới hàng lông mi là đôi mắt mê người như thế nào. Đôi môi anh đào hồng nhuận hé mở như mời người thưởng thức khiến Bạch Mặc không khỏi đưa tay phải ra, một ngón tay không kiềm chế được mà vuốt ve qua lại trên đôi môi đỏ, một ý nghĩ thoáng qua trong lòng.

Ngay lúc hắn quay về Thương Phượng Vũ đã biết. Có điều không biết phải đối mặt với hắn ra sao nên giả vờ ngủ. Nhưng nàng không ngờ hắn không nghe lời mình sang phòng bên cạnh ngủ mà đến nhìn mình một cái. Vốn cho là hắn liếc mắt rồi sẽ rời đi nhưng ai ngờ hắn lại quấy rầy mình như vậy. Nhịn, đôi môi tê dại ngứa ngáy. Không chịu nổi, không biết hắn còn vuốt ve tới khi nào.

Lâu sau, cảm giác ngứa ngáy trên môi vẫn chưa nhẹ đi. Hắn vẫn còn tiếp tục vuốt ve. Con người làm từ thịt, dù có không nhìn thì vẫn còn cảm giác được, Thương Phượng Vũ đành bất đắc dĩ mở mắt ra.

“Nàng tỉnh rồi.” Bạch Mặc cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, trên khuôn mặt tràn đầy sắc thái như ánh mặt trời. Trong mắt hắn lóe lên nụ cười thực hiện được quỷ kế, tràn ngập tình cảm quyến rũ.

“Chàng về rồi.” Đập vào mắt chính là ánh mắt chứa nhu tình triền miên và nụ cười của hắn. Nhìn vào hai mắt hắn khiến Thương Phượng Vũ ngỡ như mình đang ở trong không gian tràn ngập ánh nắng ấm áp, nhất thời không phân biệt được đâu là thực, đâu là mộng, quên đi thân phận của hắn.

Quả nhiên con người dễ thay đổi...

Cúi người xuống hôn lên trán nàng, Bạch Mặc cởi áo và giày, lên giường, ôm nàng vào lòng, “Có nhớ ta không?” cười sáng lạn, không mời mà tự vào.

“Có.” Thương Phượng Vũ không cọ cọ vào ngực hắn như bình thường, tay trái ôm eo hắn, nhắm mắt lại.

Đáy mắt Minh Nguyệt hiện lên tia tức giận, xoay người ra khỏi phòng.

“Hôn lễ được định vào mười ngày sau, có thể không?” Chóp mũi chạm lên tóc nàng, Bạch Mặc ngửi mùi hương thơm ngát thuộc về nàng, trong đôi mắt là say mê.

“Được...” mặt không thay đổi, môi anh đào hé mở.

“Vũ Nhi.” Hạ mi mắt, sự say mê trong đáy mắt càng sâu hơn.

“Hả?” phát ra giọng mũi, mang theo ý hỏi thăm.

“Vũ Nhi.” Gọi một tiếng, hai cánh tay ôm chặt hơn, mở mắt. Bên trong mắt đều là tình cảm nồng nàn khiến không ai có thể bỏ qua.

“Hả? Chuyện gì?” Không biết rốt cuộc hắn đang làm gì, Thương Phượng Vũ ngẩng đầu muốn hỏi, làm lơ ánh mắt sáng quắc đang khiến lòng mình quặn lại.

Cười dịu dàng một tiếng, nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Chúng ta chỉ bày gia yến, không làm bữa tiệc lớn. Có được không?” Tình cảm trong mắt mênh mông như biển, khiến người ta nhìn không thấy đáy.

“Được. Chàng sắp xếp là được.” Bị thâm tình tràn đầy trong mắt hấn đè nén, trên mặt Thương Phượng Vũ không lộ vẻ gì.

“Cứ quyết định như vậy đi. Để ta tìm phụ thân nàng bàn bạc một chút.” Tình cảm nồng nàn không chỉ thiêu đốt lòng Thương Phượng Vũ mà còn cả hồn Bạch Mặc. Bởi vì trong đó xen lẫn chút ý dứt khoát và bi ai không rõ ràng, như nhiều đóm lửa đang cháy lan trên đồng cỏ, cắn nuốt tất cả của Bạch Mặc.

“Ừ...” mềm mại trả lời, thăm thở dài, có trách chỉ trách số phận trêu người, kết thành quả đắng này.

“Vũ Nhi, ta yêu nàng, rất yêu, rất yêu. Nàng có biết không?” Đôi tay ôm lấy vai nàng, ánh mắt Bạch Mặc nhìn mắt nàng đầy bình tĩnh, không biết muốn nhìn ra cái gì từ trong mắt nàng...

Híp mắt cười, đôi môi anh đào khê mở, “Ta biết.” tuy cười nhưng đáy mắt không có sóng, lòng tràn đầy nức nở, không biết mở từ đâu.

Nhìn toàn bộ biểu hiện của nàng trong mắt, tim nhói lên, đau như bị dao sắc cứa vào. Trái tim nhỏ máu, hai dòng máu đỏ tươi hòa cùng một thể, không phân rõ là ai, đau đến chết lặng, trên mặt vẫn là nụ cười. “Vũ Nhi, nàng có yêu ta không?” Bạch Mặc thấy mình hỏi, giọng nói vẫn tràn đầy tình cảm, không chứa gì khác.

Cúi người, chui vào lòng hấn, Thương Phượng Vũ không trả lời mà chỉ cười. “Bạch Mặc, có phải chàng đang căng thẳng không?”

Không có được đáp án mình muốn, đau đớn trong đáy mắt càng sâu hơn, nhưng Thương Phượng Vũ không nhìn thấy những thứ này. “Nàng có yêu ta không?” Bạch Mặc hỏi lại lần nữa.

Thương Phượng Vũ vẫn không trả lời mà mở miệng ngáp một cái, “Bạch Mặc, ta buồn ngủ quá.” Dứt lời, mí mắt khép lại.

Bàn tay vuốt ve sợi tóc đen nhánh của nàng, Bạch Mặc trả lời một câu rất tự nhiên. “Mệt thì ngủ đi.” Không biết tại sao mắt cay cay, một giọt nước rơi xuống khỏi khóe mắt. Ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu là màn sa màu trắng, không thấy mây đen giá rét, nhưng nước trong mắt là từ đâu ra? Tại sao chỉ có một giọt rồi không còn gì nữa?

Màn đêm bên ngoài vô cùng thanh lạnh, giọt mưa lớn như hạt đậu đã biến thành mưa như trút nước, trút xuống mái hiên nghe rào rào, rung động lòng người.

Không phải hôn lễ mà cũng là hôn lễ.

Mưa to cả đêm tới gần sáng mới ngừng, khắp đại lục được nước mưa tẩy rửa, sương mù bao phủ, khắp nơi tràn ngập hơi thở mát lành.

Bởi vì đêm qua đã bàn rằng hôm nay sẽ tìm Thương Thiên Vũ bàn chuyện hôn lễ, nên Bạch Mặc và Thương Phượng Vũ rời giường từ rất sớm. Làm xong tất cả, hai người nắm tay ra khỏi Phượng Vũ các, Minh Nguyệt ở lại. Nhưng vừa bước ra cửa thì gặp Thương Phượng Ngôn đang đi tới.

“Hai người định làm gì vậy?” đêm qua chạm phải đỉnh chõ Thương Thiên Vũ, Thương Phượng Ngôn vẫn giữ chấp niệm mê muội của mình, sáng sớm đã tới Phượng Vũ các, định nói mọi chuyện với Thương Phượng Vũ...

Thương Phượng Vũ cười, nói với hấn: “Muội và Bạch Mặc định tới tìm phụ thân bàn chuyện hôn lễ.” rồi khê nghiêng người, chắn trước mặt Bạch Mặc.

Động tác rất nhỏ này của nàng khiến ánh mắt Thương Phượng Ngôn ảm đạm, ngay sau đó lại nở nụ cười, “Để Bạch Mặc đi một mình đi. Ta tìm muội có chuyện.”

Vốn không muốn ở riêng với hấn nhưng khi ánh mắt Thương Phượng Vũ chạm tới tia cầu khẩn trong đáy mắt hấn thì tâm đột nhiên mềm lại. Nàng xoay người, ngửa đầu, nhìn Bạch Mặc, “Chàng đi trước đi. Ta sẽ tìm chàng sau.”

“Được.” mắt Bạch Mặc chứa chan tình cảm, trả lời, cúi đầu hôn lên mặt nàng rồi cười, rồi đi.

Trong viện lớn như thế chỉ còn lại hai người bọn họ, bốn mắt nhìn nhau nhưng không nói gì.

“Tôi tiểu các trong rừng trúc đi. Ở đó yên tĩnh hơn.” Cuối cùng, không chống đỡ được nét mặt đầy thâm tình và cả bi thương của Thương Phượng Ngôn, Thương Phượng Vũ lên tiếng trước.

“Vũ Nhi...” một câu đơn giản làm cả trái tim Thương Phượng Ngôn reo mừng, xua tan đi sự buồn bực mấy ngày nay của hắn. Sự vui mừng lan lên đuôi lông mày, tràn ra khắp mặt.

Thấy hắn chỉ vì một câu nói không có gì đặc biệt của mình mà đã vui vẻ như thế, lòng Thương Phượng Vũ như bị chày đá gõ vào. Tuy nàng giữ im lặng nhưng vết thương rất nghiêm trọng, nỗi đau càng tăng lên. Cố gắng cười một tiếng, mặt hơi cay cay, nhanh chóng cất bước vào sâu trong rừng trúc. Thương Phượng Ngôn theo sát phía sau.

Thanh Vũ uyển, Thương Thiên Vũ mặc một bộ y phục màu tím đứng trong viện, ngẩng mặt nhìn lên trời, không biết đang nghĩ gì.

“Sư huynh.” Bạch Mặc đi vào trong viện, lên tiếng gọi.

“Đệ đã tới rồi.” Thương Thiên Vũ không hề quay lại, vẫn nhìn lên trời.

“Vâng. Đệ tới bàn chuyện hôn lễ với huynh.” Bước tới bên cạnh hắn, đứng cách hắn ba bước.

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ quay lại nhìn Bạch Mặc, trong đôi mắt sáng như sao lóe lên nụ cười, “Các đệ đã bàn xong rồi à?”

“Vâng.” Bạch Mặc trả lời.

“Kết quả ra sao?” Thu hồi ánh mắt nhìn hắn, Thương Thiên Vũ duỗi ngón tay bứt lá trúc tím, đặt trong lòng bàn tay, vuốt ve. Dư quang khéo mắt đặt lên phiến lá vẫn còn xanh, đáy mắt lạnh lạnh.

“Giản lược tất cả, chỉ cần người một nhà cùng ăn một bữa cơm là đủ.” Nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ được kết duyên với nữ nhân mình yêu đến già, đáy lòng Bạch Mặc nảy lên cảm giác hạnh phúc khó nói thành lời.

“Cũng được. Đây là cách an toàn nhất.” Thương Thiên Vũ không phản đối mà đồng ý ngay lập tức. Khéo môi hắn nhếch lên thành nụ cười nhưng ý cười không tới đáy mắt.

“Hôn lễ xong, đệ sẽ dẫn Vũ Nhi rời đi.”

“Vũ Nhi có đồng ý không?” Thương Thiên Vũ hỏi.

“Tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là được tự do tự tại ngao du thiên hạ.” Nói tới Thương Phượng Vũ, Bạch Mặc liền cười, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, dịu dàng như gió xuân, nhẹ nhàng phất qua lòng người, để lại dấu ấn đẹp đẽ.

“Ngao du thiên hạ...” giọng Thương Thiên Vũ mang theo cảm xúc khó hiểu.

“Không sai, nàng thích tự do tự tại, cuộc sống vô câu vô thúc.” Nụ cười càng sâu.

“Song sinh xuất hiện, Vũ đế mất hồn. Bạch Mặc, đệ thấy thế nào?” đột nhiên, Thương Thiên Vũ lại nói một câu như vậy.

“Chỉ là đùa thôi, không thể thành sự thật được.” Nụ cười trên mặt Bạch Mặc không giảm.

“Chỉ là nói đùa thì được rồi.” Khéo môi Thương Thiên Vũ nhếch lên.

“Vậy quyết định thế đi, đệ về nói với Vũ Nhi.” Nhớ tới lúc này Thương Phượng Ngôn đang ở cùng Thương Phượng Vũ, đột nhiên lòng Bạch Mặc trở nên lo lắng.

“Đi đi.” Thương Thiên Vũ xoay người, nhìn Bạch Mặc, nói.

“Vâng, đệ về trước đây.” Nói xong, Bạch Mặc liền xoay người ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của hắn, Thương Thiên Vũ cười khê, nụ cười đầy cuồng nhiệt....

Bóng trúc la đà, gió mát thổi phơ phất. Rừng trúc, trong lầu.

“Vũ Nhi, muội hiểu không?” nói ra tất cả âm mưu thị phi một lần, Thương Phượng Ngôn bình tĩnh nhìn Thương Phượng Vũ, chờ nàng trả lời.

Ngẩng đầu, mặt giãn ra, mở miệng cười: “Đại ca, lời đồn này huynh nghe từ đâu vậy?” Không phải Thương Phụng Vũ không tin, sự thật hoàn toàn ngược lại. Buổi nói chuyện này như lời cảnh tỉnh, gõ tỉnh lòng Thương Phụng Vũ đang mơ hồ. Những chuyện nàng không hiểu trước đây rốt cuộc đã có một lời giải thích hợp lý. Lúc này nàng đã rõ tấm lòng của Bạch Mặc. Thì ra là hồn phách mình hay rời khỏi thân thể và những ảo giác thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu đã sớm được định trước....

“Vũ Nhi, ta nói nhiều như vậy nhưng muội không tin, đúng không?” nét mặt Thương Phụng Ngôn rất bi thương, đáy mắt trở thành một cái đầm chứa toàn bi ai không tan đi được.

Bị lo âu nồng đậm trong đôi mắt thâm trầm của hắn ép đến mức lồng ngực khó chịu, Thương Phụng Vũ khẽ nghiêng đầu nhìn phía khác, “Đại ca, không phải là muội không muốn tin, mà là tất cả đều quá mức quanh co lạ lùng, thực không thể khiến người nào có thể tiếp nhận được. Huynh hiểu chứ?” trong lòng hy vọng hắn có thể vì thế mà dừng lại, đừng nhắc tới đề tài này nữa. Bởi vì, mặc kệ hắn biết được chuyện này từ đâu, người đưa tin cho hắn có mục đích gì không ai biết được. Cho dù Thương Thiên Vũ có quyền thế cao hơn nữa, đến lúc đó chỉ sợ cũng không bảo vệ được hắn.

Nhìn gương mặt của nàng, trong lòng đều là dung nhan quyến rũ của nàng, Thương Phụng Ngôn cười...

Tiếng cười tự giấu đầy bất đắc dĩ xuất hiện trong lầu, chạm vào lòng của Thương Phụng Vũ. Năm tay nhỏ bé nắm lại rất nhanh rồi lại buông ra, nhưng chỉ im lặng.

“Vũ Nhi, từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ lừa muội. Muội tin ta chứ?” Tuy trong lòng hiện đầy bất đắc dĩ và đau đớn, nhưng Thương Phụng Ngôn vẫn không muốn ngừng khuyên bảo.

“Hoa nở hoa tàn, xuân đi thu tới, cảnh vật liệu có còn như cũ?” Không muốn dây dưa với vấn đề mập mờ mà mình không biết, Thương Phụng Vũ lựa chọn giải quyết dứt khoát, chặt đứt tất cả nhớ nhung của hắn.

“Vũ Nhi, muội...” Thương Phụng Ngôn lui lại một bước, khuôn mặt tái nhợt, đôi môi run run, tim như thắt lại, vết thương tuy nhỏ nhưng dày đặc, khiến hắn đau đớn muốn chết.

“Đại ca, trước kia không giống bây giờ. Muội không còn là tiểu nha đầu chỉ biết làm nũng, đòi cưng chiều nữa. Ai cũng phải lớn lên, huynh hiểu chứ?” Nếu không thể cho thì chỉ có thể chặt đứt, không thể để hắn còn vương tư lòng mà thêm đau đớn.

Đôi mắt cay cay, tim đã sớm đau đến mức không còn cách nào có thể thở được, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Hắn lui lại từng bước, tới cạnh cửa, rồi bước chân lảo đảo rời ra khỏi lầu....

Nhìn bóng lưng lảo đảo rời đi của hắn, tay Thương Phụng Vũ đặt lên ngực, che miệng, tựa bên cửa sổ, đôi mắt mông lung....

Đã qua giờ Tý, vẫn không thấy Thương Phụng Vũ trở về. Không muốn chờ đợi không mục đích như thế nữa, Bạch Mặc đứng dậy rời khỏi Phòng Vũ các, đi về phía rừng trúc. Vừa đi được nửa đường thì thấy Thương Phụng Vũ đi tới.

Trong tầm mắt là bóng dáng của Bạch Mặc, Thương Phụng Vũ cười với hắn, đứng đợi ở đó.

Thấy nàng nở nụ cười nhàn nhạt nhìn mình, Bạch Mặc bước nhanh mấy bước, tới trước mặt nàng, vòng tay ôm nàng vào lòng, “Vũ Nhi, ta đã về.”

“Ừ...” Thân mệt mỏi, tâm mệt mỏi, nhưng vòng tay ôm mình vẫn ỉn cảm giác ấm áp có lực như thế.

“Mệt à?” đáy mắt Bạch Mặc đột nhiên hiện lên ánh sáng u ám, nhưng chớp mắt liền không thấy.

“Ừ, không biết vì sao đột nhiên thấy mệt quá.” Trong đầu đều là bóng lưng lảo đảo rời đi của Thương Phụng Ngôn, áp lực càng tăng thêm.

“Ta ôm nàng về.” Dứt lời, Bạch Mặc liền bế bổng nàng lên, ôm về Phòng Vũ các.

Không còn sức lực mà tựa vào ngực hắn, Thương Phụng Vũ từ từ nhắm mắt lại.

Cúi đầu nhìn vẻ mặt mệt mỏi rã rời của nàng, đáy mắt Bạch Mặc hiện lên sự đau lòng, sau đó chuyển thành dứt khoát.

Thương Phượng Vũ ngủ một giấc tới giờ cơm trưa. Nếu không nhờ Bạch Mặc khuyên bảo thì không biết nàng còn ngủ tới lúc nào.

“Ngoan nào, há miệng ra, đây là phù dung cao nàng thích ăn nhất.” Bạch Mặc ôm Thương Phượng Vũ vào lòng, tay cầm đồ ăn đút cho nàng, trên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Ta tự ăn được mà...” Tuy nói thế nhưng Thương Phượng Vũ rất nghe lời, khe mở môi, ăn hết điểm tâm hân đưa tới.

“Ta thích đút cho nàng.” Đút lời, Bạch Mặc hôn lên mặt nàng một cái, sự hạnh phúc trên mặt càng sâu hơn....

Cảm nhận được nhu tình mật ý truyền tới từ người hân, lòng Thương Phượng Vũ lúc sáng lúc tối, không có hình dạng cụ thể...Cuối cùng thì biến thành một tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ, dừng ở đáy lòng.

Minh Nguyệt đứng sau nhìn cử chỉ thân mật của bọn họ, vẻ mặt khó dò.

Đêm, trăng treo trên trời sao, mọi người vất vả làm việc suốt một ngày đã sớm ngủ say, mong ngày mai sẽ tốt hơn....

Trong Phượng Vũ các ánh nến chập chờ, tiếng tiêu du dương. Là Bạch Mặc thổi tiêu ru Thương Phượng Vũ ngủ. Nhìn qua thì thấy hai mắt Thương Phượng Vũ đã nhắm lại, khuôn mặt điềm tĩnh. Nàng đã ngủ nhưng tiếng tiêu vẫn chưa ngừng. Tiếng tiêu nghe du dương, thấp thỏm, xúc động lòng người. Không biết là đang ru ngủ hay là đang tâm tình. Đang khi Bạch Mặc nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng, khuôn mặt hân tràn đầy say mê mà thổi tiêu, thân thể hân đột nhiên run lên, một luồng ánh sáng trắng hiện ra như có thứ gì đó đang vùng vẫy đòi ra.

Đột nhiên, tiếng tiêu dừng lại. Hân đứng dậy, ra khỏi phòng, bóng lưng loạng choạng, bước chân hỗn loạn, chạy về phía tiểu các trong rừng trúc.

“Rầm” một tiếng, cửa bị hân đụng vỡ, té xuống đất. Chỉ thấy hân vùng vẫy ngồi lên, xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu kết ấn bằng hai tay. Ấn ký xuất ra từ tay hân thành từng luồng, ánh sáng trắng trên trán hân dần dần tối đi. Qua một lúc lâu, tất cả trở về bình thường. Nhưng cả người hân xem ra uể oải vô thần, giống như người mất hồn, sắc mặt càng thêm tái, không có chút huyết sắc nào, tựa như một người sắp chết.

“Bạch Mặc, người phải chịu đựng. Qua tầng thứ chín là người có thể nắm tay nàng tới già, vĩnh viễn bên nhau. Người nhất định phải chịu đựng, chịu đựng...” Môi Bạch Mặc tái nhợt, run run mà nói. Rồi hân vùng vẫy đứng lên từ trên mặt đất, đi vào bên trong....

Ánh trăng mát rượi chiếu xuống đất, tựa như một tầng sương bạc, còn có từng sợi lọt qua cửa sổ khắc hoa chiếu vào trong nhà, chiếu sáng khắp nơi nhưng lại lạnh lẽo hơn...

Thời gian cuối cùng im hơi lặng tiếng trôi qua, khiến người ta muốn giữ lại không cho trôi đi nhưng lại không thể. Chớp mắt đã qua mười ngày...Hôn lễ không có đãi tiệc của Thương Phượng Vũ và Bạch Mặc cũng lặng lẽ diễn ra.

“Bạch Mặc, Vũ Nhi, nghi thức đã xong. Từ nay về sau các con đã là phu thê.” Thương Thiên Vũ mặc áo bào trắng ngồi trên ghế, trên mặt là nụ cười dịu dàng.

“Vâng thưa phụ thân.” Người trả lời là Thương Phượng Vũ mặc y phục màu đỏ, không phải Bạch Mặc. Y phục màu đỏ chỉ là y phục màu đỏ, không phải giá y...

Thương Thiên Vũ cười, gật đầu, trực tiếp không chú ý tới thái độ của Bạch Mặc.

“Phụ thân, đại ca đâu? Sao huynh ấy không tới?” Nói là hôn lễ nhưng chỉ có ba người, Thương Phượng Ngôn yêu Thương Phượng Vũ tới tận xương tủy đầu tới cuối cũng không xuất hiện.

Nghe vậy, Thương Thiên Vũ cười, nói: “Trong cung có chuyện quan trọng cần xử lý nên nó không thể phân thân ra được.”

“À...” nhẹ nhàng đáp lời, Thương Phượng Vũ ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Mặc.

“Tất nhiên là vậy rồi. Con và Vũ Nhi về trước đây. Đến tối tìm Phượng Ngôn tới cùng ăn.” Bạch Mặc nói.

“Cũng được.” Thương Thiên Vũ gật đầu.

“Đi nào.” Bạch Mặc nghiêng đầu nhìn Thương Phượng Vũ, đáy mắt lóe ra nhu tình, tay run nhẹ.

“Vâng.” Thương Phượng Vũ đáp lời, đứng dậy, hành lễ với Thương Thiên Vũ rồi xoay người rời khỏi phòng. Bạch Mặc theo sau.

“Đợi chút, Vũ Nhi.” Vừa bước ra khỏi Thanh Vũ uyển, Bạch Mặc liền tựa vào một gốc cây, khoe miệng tươi cười, mặt dịu dàng.

Thương Phượng Vũ dừng bước, đi tới trước mặt Bạch Mặc, “Sao vậy?” tuy giọng nói và vẻ mặt không khác ngày thường là mấy nhưng vẫn có điểm khác.

“Lại đây, ta nói cho nàng biết.” Bạch Mặc vẫn cười, nhìn thật hạnh phúc.

Thương Phượng Vũ nghe lời, tới gần thì bị Bạch Mặc kéo vào lòng. “Đừng động đây.” giọng nói trầm thấp thật nhỏ, trên trán có một luồng ánh sáng trắng.

Thương Phượng Vũ kinh ngạc, chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh.

“Đỡ ta tới tiểu các trong rừng trúc, đừng để người khác nhìn ra sự khác thường. Nàng biết nên làm gì chứ?” Dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhìn thật sâu vào mắt nàng, Bạch Mặc trầm giọng nói.

Gật đầu, nở nụ cười, Thương Phượng Vũ truyền chân khí từ bàn tay hai người đang nắm lấy sang cho Bạch Mặc.

Người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy hai người bọn họ đang ôm nhau đầy tình cảm, chàng chàng thiếp thiếp.

Một lát sau, Bạch Mặc ôm Thương Phượng Vũ biến mất dưới tàng cây.

41. Chương 41: Hồn Mặc Đi, Phượng Đầy Dục Vọng

Phượng Vũ các, lầu các san sát. Rừng trúc vẫn xanh tươi như cũ. Minh Nguyệt mặc y phục màu xanh đứng trong viện nhìn lên trời, trên khoe môi là nụ cười yếu ớt, trên mặt nhẹ nhõm. Đang khi nàng thu hồi ánh mắt, chuẩn bị đi ra thì có hai người rơi xuống từ trên không. Là Bạch Mặc và Thương Phượng Vũ. Hai người họ nắm tay nhau, đều đan cười nhưng Minh Nguyệt nhìn ra được có chỗ bất thường. Bởi vì trên trán Bạch Mặc có một luồng ánh sáng trắng lúc sáng lúc tối, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được.

“Tiểu các trong lầu trúc, Minh Nguyệt, người theo ta.” Dứt lời, Bạch Mặc cầm tay Thương Phượng Vũ, chỉ chớp mắt đã không thấy người đâu.

Vẻ mặt Minh Nguyệt khó dò, nghe lời đi theo.

Trong tiểu các trong rừng trúc, Bạch Mặc vô lực tựa vào ghế, đôi mắt sáng như sao bị che mờ, gương mặt tuần láng bắt phàm cũng mất đi ánh sáng rực rỡ ngày thường.

“Ket” một tiếng, cửa bị đẩy ra, Minh Nguyệt bước vào. Khi ánh mắt nàng nhìn thấy thân thể gần như trong suốt của Bạch Mặc thì lui lại hai bước, dựa người lên cửa.

“Vũ Nhi, dùng tâm của nàng cảm nhận lầu các này, tưởng tượng nó thành một biển hoa không thấy điểm cuối, không tìm được đường ra.” Tuy nói với Thương Phượng Vũ nhưng mắt Bạch Mặc lại quét về phía Minh Nguyệt.

“Vâng.” Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng đáp lời, dư quang khoe mắt nhìn lướt qua Minh Nguyệt, sau đó nhắm hai mắt lại.

Minh Nguyệt xoay người, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thấy các nàng một người thì nhắm mắt suy nghĩ, một người thì xoay lưng lại, đáy mắt Bạch Mặc đầy lên cảm xúc bi thương nhưng chỉ chớp mắt một cái đã khôi phục như bình thường, bấm tay kết ấn, nụ cười hạnh phúc tràn đầy trên mặt....

Một lát sau, Minh Nguyệt mở hai mắt ra, xoay người, nhìn vào đôi mắt đầy thâm tình, không hối hận của Bạch Mặc thì run lên, hồn cũng run rẩy theo.

Bạch Mặc nghiêng đầu, ngẩng lên nhìn Thương Phượng Vũ, “Vũ Nhi, đã làm xong chưa?” đôi môi không tự chủ được mà run run, trên mặt vẫn dịu dàng, đầy bình tĩnh.

“Xong.” Gật đầu trả lời, trong mắt Thương Phượng Vũ lóe lên tia sáng người khác nhìn không hiểu.

“Vậy thì tốt rồi. Ta không còn thời gian đi sắp xếp gì nữa. Từ nay về sau, nàng nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, biết không?” Lúc nói những lời này, ánh sáng trắng trên trán Bạch Mặc đã ngưng lại thành hình, bên trong có những quả cầu tỏa ra màu sắc rực rỡ, tựa như muốn phá thân thể mà ra. Thân thể và ngũ quan trở nên lúc sáng lúc tối, có lúc khiến người ta thấy không thật.

“Ta biết rồi.” Thương Phượng Vũ nhìn thẳng vào mắt hắn, trả lời. Mặt nàng không cho phép nghi ngờ, giọng điệu bình tĩnh cương quyết.

Nghe được câu trả lời như vậy, Bạch Mặc cười, nói nhỏ, “Dù lúc nào, nàng cũng phải nhớ nàng không chỉ có một mình, hiểu không?” Nói xong những lời này, sắc mặt và thân thể hắn bắt đầu được trở thành những luồng ánh sáng trắng trong suốt, càng khiến người ta không nhìn rõ.

Thương Phượng Vũ không nói gì, trong mắt lóe lên chút không đành lòng, nghiêng đầu nhìn nơi khác.

Minh Nguyệt nắm chặt nắm tay, bước từng bước đến gần Bạch Mặc. Nhưng nàng chỉ đi được nửa đường thì dừng chân lại, không bước nữa, người run lên, cắn chặt môi. Trong nháy mắt, từng giọt máu chảy theo khóe miệng, nhỏ xuống đất.

Bạch Mặc cười một tiếng không rõ với Minh Nguyệt: “Người cũng thế, từ nay về sau nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, hiểu chưa?” giọng nói nhu hòa hơn lúc nói với Thương Phượng Vũ, triền miên như tiếng ngọc rơi trên khay, chạm vào lòng người sinh đau đớn.

Minh Nguyệt không nói gì, chỉ bước lên...Bước chân chậm chạp, tựa như mỗi bước nặng ngàn cân.

Bạch Mặc cũng không nói gì, vẫn giữ nụ cười dịu dàng nhìn nàng. Nụ cười tràn đầy đáy mắt khiến đôi mắt vốn đã vô thần của hắn đột nhiên lóe lên sắc thái khiến người ta mờ mắt. Đó cũng là hạnh phúc, yêu say đắm, quần quýt si mê, không hối hận.

Nàng nắm thật chặt nắm tay để sự đau đớn trong lòng bàn tay nhắc nhở mình nên làm gì, không nên làm gì. Nhưng hành động nhanh hơn suy nghĩ, bước chân tuy chậm nhưng đã tới trước mặt hắn. Tâm trầm xuống, tình dao động, chỉ ngần ngừ vài bước chân nhưng nàng lại thấy gian nan như đi qua cả một đời.

Rốt cuộc, nàng tới trước mặt Bạch Mặc, giọng nói bình thản, cả người vô cùng lạnh lẽo, nói: “Thì ra người cũng biết....”

Bạch Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt vẫn là nụ cười, thậm chí kết ấn trên tay, cũng là dùng hết tất cả để ở thêm với nàng một chút.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đã làm gì với mình?” Minh Nguyệt cúi người, ngồi xổm trước mặt hắn, bàn tay ngọc xoa nhẹ lên mu bàn tay hắn. Trong vô tình nàng đã cắt đứt ấn pháp của hắn mà không biết.

Nghe vậy, Bạch Mặc cười, mang theo sự mơ hồ, im lặng, chỉ nhìn nàng. Nhưng không phải là không muốn nói mà là không có sức lực.

“Minh Nguyệt, ngươi đi ra ngoài trước đi.” Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn Thương Phượng Vũ đang nói. Vì sao Minh Nguyệt gọi Thương Phượng Vũ là Minh Nguyệt?

“Dạ, chủ tử.” Kỳ lạ là Thương Phượng Vũ cứ như vậy mà trả lời, hơn nữa còn rất nghe lời mà đi ra ngoài.

Cho đến khi bóng lưng nàng biến mất trong lầu các, Minh Nguyệt mới mở miệng, “Nói cho ta biết rốt cuộc chàng đã làm gì với mình?” trong mắt là cảm xúc phức tạp đan xen, không phân rõ được gì, nồng đậm không tan được, chìm sâu vào lòng người, đè nén khiến người ta khó thở.

Nhưng Bạch Mặc chỉ cười, nâng bàn tay đã trở nên trong suốt lên xoa mặt nàng, nhẹ nhàng kéo ra, gạt đi một lớp mỏng. Theo màng da tróc ra, khuôn mặt thật của Minh Nguyệt lộ ra. Đôi mắt quen thuộc, hàng lông mày quen thuộc, đôi môi anh đào hồng nhuận, cái mũi cao thẳng tựa như Thương Phượng Vũ vừa bước ra khỏi phòng...Sắc đẹp quyến rũ tuyệt trần, mê người hoặc thần (tức là cả thần và người đều điên đảo)...

“Rõ ràng có thể coi như không có gì, sao lại nói ra?” vẫn luôn hiểu lòng nàng, tình cảm của nàng, nàng né tránh, nàng lập lờ nước đôi, hành động và việc làm của nàng. Tâm Bạch Mặc thâm đau nhưng chưa bao giờ nói ra, vẫn bảo vệ, vẫn giả bộ hồ đồ, nguyện trả giá tất cả. Nhưng cũng là đang đánh cược một lần cuối xem rốt cuộc trong lòng nàng có vị trí nào dành dành hay không...

“Nói cho ta biết, rốt cuộc chàng đã làm gì với mình?” Thương Phượng Vũ đã bỏ lớp hóa trang thành Minh Nguyệt, mặt bình tĩnh, thâm trầm như biển, tựa như trong lòng không có gợn sóng.

“Ha ha ha.” Bạch Mặc cười khế, đưa một cánh tay khác ra, “Vũ Nhi, kéo ta lên được không?” thân thể càng trở nên trong suốt hơn. Nếu không có một chút chấp niệm chống đỡ, sợ rằng đã sớm hồn phi phách tán, không có tung tích.

Đứng dậy, kéo hai tay của hắn, tay Thương Phượng Vũ run run, hơi nước dâng lên trong mắt, chui vào lòng hắn, “Bạch Mặc, nói cho ta biết, rốt cuộc chàng đã làm gì với mình? Sao chàng lại biến thành thế này? Rốt cuộc chàng muốn lừa gạt ta tới khi nào?” trong lời nói mang theo cầu xin mà nàng không hay.

“Vũ Nhi, thì ra nàng không vô tình với ta.” Vẫn không trả lời câu hỏi của nàng mà trái lại còn cười ngây ngô nhưng tâm nguyện đã hoàn thành nên hồn phách cũng tan đi.

“Song sinh hiện, Vũ để mất hồn. Bạch Mặc, nói cho ta biết chàng không lừa ta đi.” Hơi nước đã sớm ngưng lại trong mắt nhưng không cách nào rơi xuống được.

“Điều đó vĩnh viễn sẽ không thành hiện thực, chỉ là lời đồn mà thôi.” Bởi vì con sinh đôi không thể thiếu một. Một người chết thì cho dù người khác có bản lĩnh thông thiên cũng không cách nào tiêu diệt được hết hồn phách của Vũ đế. Hơn nữa sau khi hồn phách của một trong hai người sinh đôi hồn phi phách tán bảy bảy bốn mươi chín ngày thì sẽ quy thiên, biến mất trong sáu đường luân hồi của tam giới, không lưu lại chút dấu vết nào, chỉ vì song sinh là một hồn phách. Nhưng những lời này vĩnh viễn Bạch Mặc sẽ không nói ra miệng. Hắn ích kỷ, hắn vô tình, hắn tình nguyện trả giá tất cả, tình nguyện chịu đựng tiếng xấu là tàn nhẫn, chỉ mong nàng được tốt...Chỉ mong nàng vui vẻ...Chỉ mong nàng được tự do...Chỉ mong nàng có thể tự do mà sống...

Vào lúc này, bị ai bắt đắc dĩ đã không đủ để nói lên tâm tình của Thương Phượng Vũ. Vì vết thương bên trong, trái tim đang khóc, đau như vạn tiễn xuyên qua, đau như dao cắt, cũng đã đau đến chết lặng, đến mức không còn phản ứng gì....

“Vũ Nhi, đừng đau khổ. Dù thân xác ta chết đi nhưng linh hồn ta vẫn theo nàng.” Không đợi hắn nói hết lời đã bị Thương Phượng Vũ lấy tay che miệng.

Lắc đầu, hơi nước trong mắt đọng lại, đảo quanh hốc mắt nhưng không rơi xuống, “Sao lại không nói rõ cho ta? Sao lại phải một mình gánh chịu tai ương khốn khổ? Sao lại để mặc ta hiểu lầm chàng mà không giải thích? Sao lại vì ta mà bỏ ra nhiều như thế? Sao lại tự cho là đúng mà sắp xếp cuộc sống sau này cho ta? Sao lại chưa bao giờ hỏi ta muốn gì? Sao lại tàn nhẫn như thế? Sao chàng không thể giả vờ đến cùng? Sao chàng lại giấu lòng mình sâu như thế? Tại sao? Tại sao? Tại sao?” Gần từng tiếng lên án, mắt ướt nhòa, đáy mắt muốn nói lại thôi...

Đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng nhưng ngón tay lại xuyên qua thân thể nàng, không thể chạm vào. Một ít chấp niệm từ từ tan đi, linh hồn biến thành ánh sáng, thân thể biến thành cái bóng, bắt đầu sờ không thấy, không nhìn được.

Cảm giác hơi ẩm áp trên tay đột nhiên biến mất, Thương Phượng Vũ đưa tay lên nắm. Cái bóng đi theo chỉ mong manh trong suốt, mỗi lần nắm đều là vô ích. Đưa tay lên bắt thì chỉ phí công.

“Được rồi, Vũ Nhi...” Nhìn thấy nhau nhưng không thể ở bên nhau, ngay cả động tác lau nước mắt cơ bản nhất Bạch Mặc cũng không thể làm được, chỉ có thể nở nụ cười mà gọi tên nữ tử mình yêu nhất trong cuộc đời ngắn ngủi này. Ước gì ông trời cho hắn thêm chút thời gian để hắn có thể nhìn nàng nhiều thêm một chút.

Một tiếng “Vũ Nhi” dịu dàng kéo hành động mờ mịt của nàng lại, hai mắt mơ màng nhìn hình bóng của hắn.

Giơ tay lên, nhanh chóng kết ấn, giọng nói trong trẻo ẩn tình vang lên: “Song sinh hiện, Vũ để mắt hồn, ta nguyện dứt bỏ luân hồi đời đời kiếp kiếp, ta nguyện dùng hết tinh hồn trong sáu đường luân hồi của tam giới, chỉ cầu đập tan số mệnh, chỉ cầu tất cả chưa bao giờ xảy ra. Tâm của ta, hồn của ta vĩnh viễn đứt khoát...” Lòng mày giãn ra, nở nụ cười, “Thề xong...hoàn thành Hồn Ấn...”

Thương Phượng Vũ chỉ có thể nhìn chằm chằm vào hình bóng và nụ cười càng ngày càng nhạt của hắn, không lên tiếng. Là yêu? Là dựa vào? Trong tim vẫn nhớ lại những hồi ức tốt đẹp? Nàng đã không còn sức lực phân biệt, chỉ còn nỗi đau đến khó thở trong lòng đang chống đỡ thân thể của nàng.

Linh hồn bắt đầu biến ảo một phần, biến thành một hạt ánh sáng màu trắng, từ từ biến mất trong không khí của lầu các. Từng hạt một bay lên, tan biến không thấy nữa, cuối cùng, chỉ còn lại gương mặt mờ ảo.... “Vũ Nhi...Hãy quên ta đi, sống thật tốt...” Không đợi Thương Phượng Vũ có bất kỳ phản ứng gì, hồn Bạch Mặc hoàn toàn tan đi, không để lại chút dấu vết nào...Chỉ để lại từng tiếng “Vũ Nhi...Quên ta đi, sống thật tốt...” chập chờn, vang vọng trong lầu các.

Một hồn vỡ, số mệnh tan đi, trần trọc luân hồi. Rốt cuộc mình đang cầu cái gì? Đưa tay đón hạt ánh sáng kia, lọt vào lòng bàn tay rồi biến mất, trán hiện lên hình cánh hoa như ngọn lửa, người ngã xuống đất....

Phá phong ấn, qua ngàn năm, một giấc mộng biết ngàn năm...Ngàn năm là một giấc mộng.

Dục hỏa Phượng kiếp đã hết, tiên ảnh trên thượng giới di chuyển, thần chi, mở ra toàn bộ, bánh xe vận mệnh lại quay lần nữa.

“Soạt soạt soạt” ba người áo đen xuất hiện trong trúc lâu, một người ôm lấy Thương Phượng Vũ đã ngã xuống đất, biến mất ngay lập tức tựa như chưa bao giờ xuất hiện....

“Không đủ.... Không đủ....Còn chưa đủ....” Một tiếng người trầm thấp mơ hồ như đang nói mê từ từ vang lên sau khi bọn họ rời đi, rồi lại biến mất ngay lập tức tựa như chỉ là ảo, tựa như chưa từng vang lên....

42. Chương 42: , Nghiệt Duyên

Phù hoa tan mất mộng phù du, thở dài ngàn năm tình là gì?

Hoảng hoảng hốt hốt, chìm chìm nổi nổi, rốt cuộc linh hồn Thương Phượng Vũ ngất đi ở trúc lâu đã trở về với thân xác. Đập vào mắt không phải là cảnh tượng quen thuộc trong Phượng Vũ các, cũng không phải Minh Nguyệt và ám vệ vẫn bảo vệ nàng mà là một người nàng chưa bao giờ gặp, nhưng diện mạo rất quen. Tuy biết họ không phải cùng một người nhưng một chút tham vọng đã khiến hồn nàng bị mê hoặc, “Bạch Mặc, chàng đã về.” Đứng dậy, đưa tay, ôm eo người trước mắt, đầu vùi vào lòng hắn, nước mắt rơi xuống, lòng tràn đầy bị thương....

Nghe thế, cảm nhận được hành động của nàng, người nọ vẽ mặt chán chừ, đưa tay phải ra, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve tóc nàng, thở dài một nhẹ đến không thể nghe được.... “Vũ Nhi, rốt cuộc phải làm gì với nàng đây?” Lòng mày của Bạch Mặc, mắt của Bạch Mặc, đôi môi của Bạch Mặc. Bạch Mặc thích mặc áo trắng nhất nhưng vẽ mặt lại rất khác nhau. Bởi vì Bạch Mặc như ánh mặt trời nhưng hắn lại yêu dị như Tu La, nhìn tưởng dịu dàng nhưng thật ra đầy tà tử.

Giọng nói không giống, Thương Phượng Vũ biết rõ trong lòng rằng sao hồn có thể quay về, tham vọng không đi, tàn niệm không mở mà là vừa tỉnh một giấc mộng lớn. Lòng tràn đầy thê lương bất lực không ai nói

ra, không thể nói rõ, chỉ muốn giữ lại chút ảo tưởng trong khoảnh khắc này để xua tan đi bi ai trong lòng. Nhưng không biết rằng có một số việc dù có trốn tránh cũng không thể coi như không có gì xảy ra được.

Một hồn chia làm hai thể, song sinh có cùng một mạng. Hắn chính là người đồng sinh đồng mệnh với Bạch Mặc, là người cầm quyền trên đại lục Viêm Hoa. Hắn là người nhìn như yêu dị tà tứ, là vương giả có chí lớn muốn thống trị thiên hạ, cũng là người có mối tình sâu đậm với nữ nhân trong lòng, nguyện dùng sinh mạng để đánh đổi. Thật đáng buồn, đáng tiếc, thờ dài số phận trêu người. Vốn là một nam nhân có tiền đồ rộng mở mà lại lời đồn về tình duyên và số phận đã lãng quên từ ngàn năm trước trời buộc. Hơn nữa còn bỏ tính mạng, linh hồn, vĩnh viễn không có kiếp sau!!! Phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ và bất đắc dĩ trong chuyện này đây? Ai có thể biết? Ai có thể hiểu? Ai có thể cho hắn một giấc mộng ngọt ngào tràn ngập ánh sáng mặt trời? Không Hậu, không phi, không con nôi dôi, làm bạn với hắn chỉ có cung điện lạnh lẽo và việc chính trị liên miên....

Tâm Bạch Mặc động, hồn hắn cũng động. Bạch Mặc dốc hết tình yêu, hồn hắn cũng nghiêng ngả theo. Bạch Mặc tình nguyện nhưng hắn lại phải trả giá tất cả!!! Vận mệnh, thần cao cao tại thượng, vô cùng bất công, vô cùng vô tình!!

Một hồn hai thể, tình yêu cấm kỵ, đấu tranh đã qua, nguyện trả giá tất cả như Bạch Mặc, chỉ mong người trong lòng có thể có chút nhớ nhung với mình....Chưa từng gặp mặt cũng đã khuyh tâm, khuyh tình....

Nghịet duyên, có thể vô tình hay không?

Trong phòng cao quý tao nhã, một nam một nữ đang ôm nhau, mùi đàn hương nhàn nhạt lan khắp không gian. Một người lệ rơi đầy mặt, một người trong mắt tràn ngập tình yêu đơn phương. Thời gian như ngừng lại....

Thương Tử Dục không muốn phân rõ là mộng hay là thực, chỉ muốn giữ lại chút tình yêu hư ảo này thôi, để an ủi tâm hồn đã cạn kiệt vì tình yêu vô vọng....

Phủ Hiền vương vẫn trang nghiêm như cũ, vẫn đầy uy nghiêm nhưng lại không có thủ vệ ở cửa, khiến người ta có cảm giác lười biếng không quy củ.

“Không thấy chủ tử, không tra được tung tích, tự mình đi xuống chịu phạt đi.” Nghe nói hồn Bạch Mặc tan đi, Thương Phượng Vũ biến mất không có tin tức gì trong tiểu các ở rừng trúc, cảm xúc của Thương Thiên Vũ không dao động chút nào. Thậm chí hắn còn không nhú mày lấy một cái, chỉ hờ hững nói với Minh Nguyệt một câu không quan trọng như thế.

Nghe hắn trách phạt, thân thể Minh Nguyệt run lên, quỳ xuống, nắm chặt nắm tay, mím chặt môi, cúi đầu, cup mắt, giọng nói lạnh lạnh vô tình nhưng hơn run: “Nô tỳ chết không có gì đáng tiếc, chỉ mong thiếu chủ có thể bình an quay về.” Dứt lời, cúi đầu xuống đất, dập đầu. Nàng không cầu xin gì, chỉ cầu xin hắn có thể bảo vệ chủ tử bình yên vô sự....

“Nàng là báu vật của đời ta.” Thương Thiên Vũ không nhìn nàng, lạnh nhạt nói, khóe môi nhếch lên thành nụ cười yếu ớt.

“Nô tỳ biết.” Ngẩng đầu, trong mắt lóe lên ánh nước, trong đầu là hình ảnh một người cười rất quyến rũ, Minh Nguyệt cũng cười theo. Giơ tay lên, dùng hết sức để vận công, dồn đến đầu ngón tay. Đấm ba cái trước ngực, một cái vào mi tâm, nàng yếu ớt, tê liệt ngã xuống đất, nụ cười vẫn còn đọng lại, nơi đáy mắt là một giọt nước trong veo....

Hương hồn ẩn, nhưng vì tình yêu cấm loạn, không oán, không hối rằng đã sống một lần trong cõi đời ngắn ngủi này....

Có một người đang đứng ngoài phòng, mặc cẩm y màu đen, sợi tóc tán loạn trên cổ, hàng râu lún phún trên cằm, đôi mắt đỏ ngầu, đôi môi trắng bệch. Đó chính là Thương Phượng Ngôn mua say mấy ngày nay. Nghe người bên trong nói chuyện, hắn xoay người ra khỏi phủ Hiền vương. Dáng người hắn cao ngất, bóng lưng tiêu điều, thêm mấy phần cứng rắn, mấy phần bình tĩnh. Không ai có thể biết, không ai có thể phân biệt được. Chỉ có sau khi hắn đi thì có tiếng một người vang lên, “Đi đi, đi đi, chỉ có người đi thì nàng mới có thể tỉnh giấc!” Dứt lời, không còn tiếng động gì nữa.

Phủ Ngạch Khanh, viện lớn tường cao, vẫn khí thế như trước.

“Chủ tử, ngài làm vậy có đáng không?” Ánh Nguyệt mặc y phục màu đỏ, cúi người, quỳ trên đất khiến không ai thấy rõ nét mặt của nàng.

Tóc dài ngang hông, trắng như tuyết, mắt sáng như sao hàm chứa nhu tình – đó chính là Ngạch Thiên Dương đã lâu không xuất hiện. Chỉ thấy ông khẽ mở đôi môi, giọng nói như tiếng gió thổi qua khóm trúc, mát rượi, thấm vào lòng người, “Đi xuống đi. Một mình ta đi là được rồi.”

“Chủ tử, Ánh Nguyệt thề chết xin theo.” Không ngẩng đầu, trong giọng nói mang theo sự kiên định.

“Chuyện đến nước này, ta không muốn nói thêm gì nữa. Nếu ngươi nghĩ tới tình chủ tớ ba trăm năm nay, thì hãy thay ta chăm sóc Tử Khanh cho tốt.” Ngạch Thiên Dương bước hai bước tới trước mặt nàng, cúi người, đưa tay, đỡ nàng từ dưới đất lên.

Ánh Nguyệt thuận theo tay ông, đứng lên, mở miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng không nói ra. Có điều không phân tôn ti, không phân thân phận mà nhìn ông chăm chăm, tựa như muốn ghi tạc hình bóng ông vào sâu trong lòng.

Ngạch Thiên Dương không né tránh mà vẫn nhìn nàng đầy chờ mong, không nói tiếng nào.

Ánh mắt giao nhau, trong mắt hai người lóe ra tia hiểu ý. Đối với ánh mắt như nhìn thấu mọi vật trên thế gian, Ánh Nguyệt tự hỏi trong lòng: Ánh Nguyệt, đối mặt với một nam nhân chờ đợi người yêu ngàn năm và một đôi mắt nhìn thấu mọi sự thế này, ngươi có thể nói được gì? Ngươi có thể giải thích được gì? Sự thật chính là sự thật, ngươi phản bội hắn chính là phản bội, có nói gì đi nữa cũng không có ý nghĩa. Ở chung hơn ba trăm năm, ngươi lặng yên yêu chàng hơn ba trăm năm. Vào lúc này, đối mặt với mối tình không có kết quả gì như vậy, ngươi có thể làm được gì? Chàng gặp phải kiếp nạn, ngươi không có khả năng không quan tâm.

Chỉ trong khoảnh khắc, thời gian như ngừng lại, suy nghĩ của Ánh Nguyệt thay đổi liên tục, đầu óc tỉnh táo hơn bao giờ hết. Thấy ánh mắt của ông ngoài thấu đáo vạn vật ra còn có một tia tình cảm ấm áp từ từ chuyển động. Đây là điều trước giờ chưa bao giờ nàng gặp. Cũng chưa bao giờ nàng có cảm xúc kỳ diệu như vậy. Tâm không chút tạp niệm mà cảm nhận chút tình cảm ấm áp này, nàng chợt hiểu ra rằng không thể yêu nhau, không thể ở cạnh nhau, chẳng lẽ không thể yêu chàng theo cách khác được sao? Chẳng lẽ lại chờ đợi chàng sao? Nghĩ tới đây, nàng thay đổi ý định muốn nói lại thôi, nở nụ cười nhàn nhạt: “Chủ tử, ngài yên tâm đi đi. Chắc chắn Ánh Nguyệt sẽ bảo vệ Khanh công tử thật tốt. Hồn Ánh Nguyệt cũng vẫn bảo vệ người cho tới khi đất trời sụp đổ!”

Nhỏn miệng cười như hoa bỉ ngạn nở rộ, tràn ngập ý vị mê người hoặc thần, “Đi đi.” Sợi tóc trắng tung bay, áo thêu tuyết liên, tay áo bông bành, người đã rời đi.

Ngửi mùi đàn hương nhàn nhạt từ người ông còn vương vấn, Ánh Nguyệt nở nụ cười, bước ra khỏi phòng, biến mất trong viện.

Phủ Ngạch Khanh rộng lớn trong một ngày không có ba người chủ sự. Ngạch Thiên Dương đột nhiên biến mất không thấy, Ngạch Tử Khanh vân du tứ hải. Thị nữ thiếp thân vẫn đi theo Ngạch Tử Khanh cũng mất tích, không ai nhìn thấy nàng. Vô cùng kỳ lạ nhưng không ai dám bàn tán. Tất cả vẫn làm việc và nghỉ ngơi như thường.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, thời gian lặng lẽ trôi qua. Trong chớp mắt mà đã qua hơn nửa tháng. Thương Phượng Vũ chìm trong hồi ức, không muốn đối mặt với thực tế. Thương Tử Dực không vạch trần mà tới bồi nàng, cười nhìn mặt trời mọc lặn, quý trọng từng phút từng giây được ở cùng nàng. Nếu bỏ qua hai người vừa xuất hiện trong cung kia thì thật là ấm áp, thật là tốt đẹp....

“Vũ Nhi, trở về với huynh đi.” Tìm ba ngày, sắp xếp hai ngày, đánh suốt một ngày, kết quả Thương Phượng Ngôn phát hiện từ đầu tới cuối mình chỉ là một quân cờ trong tay người kia, cho tới bây giờ chưa bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay ông. Mười năm trước là thế, mười năm sau cũng vậy. Tất cả mọi chuyện đều do ông điều khiển. Thân Vũ Nhi mang chú Tỏa Hồn, ngoại công âm thầm trả giá tất cả, hồn Phó Văn Ca tan, hồn Bạch Mặc ẩn. Hoàng quyền gì? An nguy của thiên hạ của Thương gia gì? Đều là âm mưu của một người mà thôi. Quyền của mình là giả, tâm phúc là giả, tất cả đều là giấc mộng hư vô mờ mịt. Quay đầu lại chỉ còn một mình mình đang liều mạng đánh, người nọ chỉ cần ngồi xem. Lòng ông chưa từng có chút thương tiếc nào, lại càng chưa từng có chút tình thân ruột thịt.... Trơ mắt nhìn mình bị trúng kiếm Phệ Hồn, ánh

mắt hần chưa từng dao động. Tâm hoàn toàn lạnh, bi thương. Dùng hết tất cả để nói cho nàng biết, nhưng vẫn nằm trong toan tính của người nọ. Hần đang giảng bày chờ nàng nhảy vào. Vực sâu không đáy. Người nọ chính là Tu La đến từ địa ngục, vô tâm, vô tình, không có thất tình lục dục, lạnh lẽo đến mức khiến người ta hoảng sợ, độc ác đến mức khiến hồn người ta run rẩy, tuyệt tình đến mức người ta không dám tin!!!

“Đại ca, huynh tới lúc nào vậy?” Hồn dạo chơi đã trở lại, thần thức chưa ổn, Thương Phượng Vũ còn chưa tỉnh lại. Vẻ mặt rực sáng, đôi môi anh đào khê mở, tránh khỏi vòng tay Thương Tử Dục, khoan thai đi tới trước mặt Thương Phượng Ngôn mặc y phục màu trắng.

Thương Phượng Ngôn duỗi hai tay ra, ôm thật chặt nàng vào lòng, người run lên, thầm cắn răng để kiềm nén nỗi đau tới khó thở từ trong linh hồn, “Vũ Nhi, trở về cùng ta và ngoại công, được không?” Tay càng ôm chặt hơn, tựa như muốn nhập người trong lòng vào máu, hòa vào xương để không phân biệt được ta nàng, rốt cuộc không cần chịu đựng nỗi khổ tương tư cấm kỵ.

“Được. Vậy chúng ta cùng trở về.” Chúng ta trong lời Thương Phượng Vũ chính là nàng và Thương Tử Dục.

Nghe vậy, trong mắt Thương Tử Dục thoáng qua ánh sáng vui mừng, vẻ mặt kích động.

Từ đầu tới cuối Ngạch Thiên Dương không nói câu nào, chỉ nhìn Thương Phượng Vũ đầy dịu dàng. Nỗi bi thương quán quýt si mê trong mắt ông tựa như hai người yêu nhau, quán chặt vào lòng người khiến người ta đau đến khó thở nhưng không thể thoát ra.

“Ngoại công? Sao người lại tới đây?” trong mắt Thương Phượng Vũ dâng lên mơ hồ, tựa như đứa bé lạc đường không tìm được nhà, vẻ mặt hoang mang khiến người ta đau từ đáy lòng.

“Ta tới đón con về nhà...” Giãn lông mày, cười một tiếng, lòng đau như dao cắt, nhỏ máu, từng giọt khắc tên người trước mặt nhưng đã sớm hòa vào máu, in vào một dấu ấn trong tâm hồn.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Thương Phượng Vũ ngửa đầu, cười ngọt ngào. Gương mặt xinh đẹp tuy không thể khiến đất trời thất sắc nhưng cũng đủ khiến ba nam nhân ở đây cùng ngẩn ra.

“Ừ.” Thương Phượng Ngôn không buông nàng ra, cũng không ôm lấy. Tâm hồn đang run rẩy, lòng đang đau đốn, khí huyết dâng lên mạnh mẽ trong cổ họng, đã sắp không áp chế nổi bị kiếm Phệ Hồn ăn mòn.

“Phượng Ngôn, buông tay ra đi. Nếu còn cố gắng con sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ siêu sinh được.” Rốt cuộc, Ngạch Thiên Dương không chịu được hần tàn nhẫn với mình như vậy nên lên tiếng khuyên can, hy vọng có thể cứu được hồn của hần, để hần có thể luân hồi.

Hồn phi phách tán? Lòng Thương Phượng Vũ bị những lời này gây chấn động mạnh, trong đầu trời lên một cảnh tượng mơ hồ, chỉ chợt lóe rồi biến mất, không bắt được. Muốn nhìn rõ nhưng lại không có đầu mối, chỉ có thể ngẩn đầu nhìn Thương Phượng Ngôn đầy ngờ ngạc, chờ hần trả lời.

Thấy nàng nhìn mình, Thương Phượng Ngôn cười một tiếng, nhu tình trong mắt càng đậm, dần dần trở thành một cái đầm sâu, in đậm hình bóng của nàng, “Không cần luân hồi, không cần kiếp sau vô vọng, con chỉ cần bây giờ Vũ Nhi đừng coi thường tình yêu của con.” Tay che ngực, lui về phía sau một bước, đẩy Thương Phượng Vũ ra khỏi vòng tay mình, cúi đầu, lấy tay áo lau đi vết máu tràn ra nơi khóe miệng, ngẩng đầu, mặt vẫn tràn đầy nhu tình như trước. “Có thể không?”

Ngơ ngác nhìn vẻ mặt thâm tình không hối hận của hần, nghe lời vừa rồi của hần, Thương Phượng Vũ lui lại từng bước cho tới khi đứng dưới một tán cây phong, lắc đầu, im lặng.

Tâm và hồn vốn bị kiếm Phệ Hồn ăn mòn, khả năng chịu đựng của Thương Phượng Ngôn đã đến cực hạn, không còn tiếp tục được nữa. Nhìn vẻ mặt yên lặng lúc này của nàng, chấp niệm của hần âm âm sụp đổ, buông bỏ toàn bộ. Kiếm Phệ Hồn thừa cơ mà vào, hồn bị nó khống chế hoàn toàn, chỉ có một kết quả là hồn phi phách tán, không còn kiếp sau. Khi hấp hối vẫn còn một chút tàn niệm, “Vũ Nhi, đừng coi thường tình yêu của ta, được không?” Bên trong đã bị vết sạch, chỉ còn lại một chút tàn niệm chống đỡ cho tới khi hần biến thành bọt nước, tan thành từng cái bong bóng.

43. Chương 43: Tất Cả Rõ Ràng, Trăm Hoa Điều Tàn

Ngạch Thiên Dương không nói gì nhưng cũng có cùng tiếng lòng như thế. Qua kiếp trước kiếp này, rốt cuộc nàng có yêu mình hay không? Chờ đợi và chờ đợi ngàn năm, nàng có quan tâm hay không? Có phải nàng vẫn trốn tránh tình yêu cấm kỵ từ ngàn năm trước? Nếu mình hồn phi phách tán, nàng có rơi lệ vì mình hay không? Có vĩnh viễn tồn tại chút nhớ nhung gì với mình hay không? Kết thành nút thắt trong lòng, tất cả tất cả đều vì tình....

Trong mắt Thương Tử Dực lóe lên sự đau đớn, nhưng cũng cảm động lây. Nỗi đau đồng bệnh tương liên, cũng sắp hồn phi phách tán, cũng tình nguyện trả giá tất cả. Tuy Bạch Mặc chết nhưng cũng để nàng có chút nhớ nhung vĩnh viễn. Nhưng mình có thể có sự nhớ nhung của nàng không? Có thể có sự thương tiếc của nàng không? Dĩ nhiên không thể biết đáp án, không ai có thể kết luận được. Chỉ có lòng tràn đầy chua xót và bất đắc dĩ, đau như lắng trĩ nhưng không thể kiềm chế được linh hồn.

Ba nam tử tuấn mỹ bất phàm như nhau cùng nhìn nữ tử cúi đầu cup mắt dưới tán cây phong đầy si mê nồng nàn, im lặng không lên tiếng.

Dựa vào cây phong, Thương Phượng Vũ thì thầm tự hỏi: rốt cuộc người đang trốn tránh cái gì? Sợ hãi cái gì? Chẳng lẽ là vì tình yêu cấm loạn mà người đời không chấp nhận?

Nhưng Thương Phượng Ngôn không còn thời gian chờ đợi nữa. Thân thể hần vô lực, ngã xuống đất, máu chảy ra từ ngực. Máu đỏ chói mắt thấm ướt áo trắng trong nháy mắt khiến cả người nhuộm thành màu đỏ khiến người ta sợ hãi.

Kiểm Phệ Hồn, dính vào người thì hút linh hồn, máu chảy hết, hồn phi phách tán, không có kiếp sau.

Nghe thấy tiếng động, Thương Phượng Vũ bỗng ngẩng đầu. Đập vào mắt nàng chính là Thương Phượng Ngôn người đầy máu đang ngã xuống đất. Con người rút lại, nàng chạy như bay đến bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống, nâng nửa người trên của hắn lên, ôm vào lòng, đôi môi anh đào khẽ run, không nói gì.

Màu máu đỏ tươi như ánh chiều tà diễm lệ, thấm ướt bộ y phục trắng tinh của hắn, nhuộm đỏ toàn thân. Đôi mắt thâm tình không hồi hận vẫn nhìn Thương Phượng Vũ, nhìn nữ nhân mà hắn yêu đến mức hồn phi phách tán cũng không hối hận. Ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt không có chút huyết sắc của người đó, trên ngón tay là vết máu của hắn, thành son phấn điểm tô cho gương mặt nàng. Máu tràn ra từ khoe môi, đôi môi run lên, khẽ nói: “Vũ Nhi, nếu ta không thể để lại chút gì trong lòng nàng, vậy hãy để ta dùng...màu sắc tươi đẹp...để đổi đôi mắt cho nàng...Một khắc dừng lại, ta...không oán...không...hối hận...” dùng hết sức cười một tiếng, tay rũ xuống, cả người biến mất trong lòng Thương Phượng Vũ. (ta đau lòng quá :’((

Thương Phượng Vũ nhìn đôi tay trống không, chỉ có hơi ấm còn sót lại. Không có gió nhưng chút ấm áp đó vẫn biến mất. Vết máu đỏ trên áo và son phấn đỏ hơn vết máu trên mặt là thứ cuối cùng mà Thương Phượng Ngôn để lại.

Lúc Bạch Mặc đi đã khiến nàng đau đến tê tâm liệt phế. Bây giờ Thương Phượng Ngôn rời khỏi, nàng thấy đau vô cùng vô tận, tựa như nàng còn sống một ngày thì sẽ phải chìm đắm trong những năm tháng đầy đau đớn.

“Vũ Nhi, nếu muốn khóc thì khóc đi.” Nhìn Thương Phượng Vũ bình tĩnh không nói gì, tựa như hòa vào không khí xung quanh, lòng Ngạch Thiên Dương bắt đầu hoảng sợ, từ từ đi tới trước mặt ra, đưa tay định chạm vào nàng.

Thương Phượng Vũ từ từ đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của ông, đôi mắt không có sóng, không dao động.

Nhìn nàng đầy bi thương như hồ sâu nhưng đôi mắt lại không để lộ tâm trạng, lòng Ngạch Thiên Dương thất lại, đau đớn như bị xé ra. Ông nâng tay phải, vươn đến trước mặt nàng, muốn lau đi son phấn đỏ tươi trên mặt nàng nhưng khi đầu ngón tay sắp chạm vào lại bị nàng nghiêng đầu tránh.

“Đây là dấu ấn cuối cùng huynh ấy để lại.” Là dấu ấn huynh ấy dùng sinh mạng và linh hồn để lại. Nhưng câu này nàng không thể nói ra khi nhìn Ngạch Thiên Dương tóc bạc trắng, mặt tràn đầy tình cảm nồng nàn, người mà mình nợ rất nhiều.

Mặt cứng đờ, nỗi đau trong lòng càng đậm, trên khuôn mặt phong hoa tuyết đại của Ngạch Thiên Dương cũng từ từ nổi lên ý cười, “Con không sao là tốt rồi.” Thấy nàng đau lòng vì nam tử khác, nỗi đau đớn và chua xót trong lòng ông đã không còn từ nào có thể miêu tả được. Nhưng ông không để lộ chút nào. Bởi vì ông sợ. Ông sợ nàng sẽ ghét mình, ghét tấm lòng và linh hồn xấu xa của mình.

“Vũ Nhi...” Thương Tử Dực nhắc mình từng lần một từ đáy lòng, nhắc mình không thể nói chuyện ở nơi này, nhưng hành động nhanh hơn suy nghĩ, đã để mình lên tiếng.

Thương Phượng Vũ quay lưng về phía hắn, không xoay người, giọng nói tựa như ảo mộng, “Ngồi xem mưa gió nổi lên, cười nhìn trăm hoa héo tàn, tuy tình cảnh đẹp nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một giấc mộng. Huynh có một nửa hồn của chàng nhưng cuối cùng thì huynh vẫn không phải là chàng. Huynh chỉ là huynh mà thôi.” Không chờ hắn đáp lại, cũng không nhìn phản ứng của hắn, Thương Phượng Vũ kéo tay Ngạch Thiên Dương, từ từ đi ra ngoài.

Về mặt Thương Tử Dực đầy bi thương, nhìn bóng lưng nàng rời đi, thì thầm gọi từng tiếng: “Vũ Nhi... Vũ Nhi... Ta chỉ muốn yêu nàng... Chỉ muốn yêu nàng...”

Tay ngọc đang nắm tay Ngạch Thiên Dương đột nhiên hạ xuống, Thương Phượng Vũ không quay đầu lại, biến mất ở ngự hoa viên, biến mất khỏi tầm mắt Thương Tử Dực.

Phủ Hiền vương, Thanh Vũ uyển, Thương Thiên Vũ đứng chấp tay trong viện, mắt nhìn cửa tựa như đang chờ ai đó. Tóc không buộc lên mà rơi tán loạn trên cổ. Trong đôi mắt chứa nụ cười nhưng lại không biết vì sao mà cười. Dung mạo như bạch ngọc không tỳ vết, mê hoặc lòng người.

Tiếng bước chân đều đều. Hai người từ bên ngoài vào. Là Thương Phượng Vũ và Ngạch Thiên Dương vừa từ trong cung ra.

Áo trắng như tuyết, vết đỏ loang lổ trên đó. Mặt như phù dung, dính vài vết đỏ tươi đẹp, thấy Thương Thiên Vũ thì nhoeo miệng cười, tỏa ra hương vị yêu dị mê người.

“Con về rồi.” Thương Thiên Vũ cười, đi tới trước mặt nàng, kéo nhẹ nàng vào lòng, ôm thật chặt. Sợi tóc tán loạn quăn vào tóc nàng, nhất thời không phân rõ là của ai.

“Đúng vậy, con đã về.” giọng Thương Phượng Vũ tràn đầy cảm khái, tựa như vừa trải qua tang thương cả đời.

Ngạch Thiên Dương im lặng lùi ra ngoài, hơi híp mắt, dựa vào cửa, một giọt lệ lăn khỏi khóe mắt.

“Chờ con buộc tóc à?” Tựa như hỏi nhưng hàm chứa ý khẳng định không thể nghi ngờ.

“Lâu lắm rồi con chưa buộc tóc cho ta. Lâu đến mức ta không còn nhớ rõ nữa.” trong giọng nói của Thương Thiên Vũ tràn đầy tưởng niệm.

“Vào thôi nào.”

“Được.” Nói xong, Thương Thiên Vũ đẩy nàng từ trong lòng ra, kéo tay nàng, đi vào trong phòng.

Bên trong phòng, Thương Phượng Vũ cầm một cái lược màu đỏ, động tác thuần thục chải mái tóc đen như mực của Thương Thiên Vũ, khóe môi là nụ cười.

“Động tác của con vẫn dịu dàng như vậy.” Híp mắt phượng, cảm nhận ngón tay nàng di chuyển trên tóc mình, Thương Thiên Vũ nhẹ giọng nói.

“Tóc cha vẫn mềm mại như trước. Hơn nữa còn có mùi hoa lan nhàn nhạt.” Miệng nói nhưng tay Thương Phượng Vũ không dừng lại, buộc phát quan, đã gần xong.

“Con còn nhớ rõ mùi trên người ta, thật tốt.”

“Cha còn nhớ rõ động tác buộc tóc của con từ lâu, thật hiếm thấy.” Thương Phượng Vũ trả lời, cài trâm vào phát quan.

“Đi theo ta tới một chỗ, được chứ?” Thương Thiên Vũ xoay người, nhìn thật sâu vào mắt nàng.

“Được.” Thương Phượng Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Cầm tay nàng, Thương Thiên Vũ phất tay một cái. Chỉ trong chớp mắt, tình cảnh trước mắt bọn họ đã thay đổi. Từ trong phòng chuyển tới một vách núi mây mù bao phủ. Trên đó có một tấm bia đá, khắc ba chữ “Vực Đoạn Hồn”.

“Còn nhớ nơi này không?” Thương Thiên Vũ nhìn Thương Phượng Vũ, cười hỏi.

“Nhớ.” Thương Phượng Vũ trả lời.

“Hận ta?” nụ cười trong mắt sâu hơn, che đi tình cảm khác.

“Không.” Thương Phượng Vũ cũng cười, cười rất rực rỡ.

“Vì sao không hận? Chẳng lẽ con chưa bao giờ quan tâm tới bọn họ?”

“Không, con quan tâm.” Thương Phượng Vũ bác bỏ suy đoán của hắn.

“Nếu quan tâm sao không hận? Chẳng lẽ ta làm chưa đủ?” Vào lúc này, đứng trước mặt nàng, Thương Thiên Vũ cảm thấy rất bị động.

“Cha làm đủ hay không đủ không liên quan tới con.” Thương Phượng Vũ vẫn cười.

“Vì sao?” Thương Thiên Vũ cảm thấy hơi khó hiểu. Có điều rất khác với hình tượng nho nhã cao quý thường ngày. Không, chính xác mà nói là tưởng như hai người.

“Dù bọn họ chết đi nhưng linh hồn của bọn họ vĩnh viễn sống trong lòng con, khắc sâu trong linh hồn con, không bao giờ quên được.” Miệng cười sáng rực, lời nói rõ ràng, không gợn sóng.

“Không, không phải như thế. Con nên hận ta chứ không nên nhìn ta mà không có chút phản ứng nào như thế.” Thương Thiên Vũ luôn luôn bình tĩnh, Thương Thiên Vũ luôn luôn tỉnh táo, Thương Thiên Vũ lãnh khốc vô tình vào lúc này lại có vẻ mặt không dám tin, rất khác thường.

“Hận cha cái gì? Hận cha uy hiếp Bạch Mặc hạ chú với con? Hận cha dùng chú của Bạch Mặc để đối phó Ngạch Thiên Dương? Hận cha dùng chú hại Bạch Mặc hồn phi phách tán, Thương Tử Dục cũng chịu chung số phận? Hận cha trơ mắt nhìn cốt nhục của mình bị hút hồn phách, vĩnh viễn không có kiếp sau?” Dừng lại một chút, Thương Phượng Vũ nói tiếp: “Hay hận cha phá hủy thiên hạ thái bình này?” Từng chữ từng câu rất dẹt, không chứa chút tình cảm nào khác, khóe môi vẫn nở nụ cười, cười thoải mái tự nhiên tựa như đóa tuyết liên thánh thiện mà lại xinh đẹp.

“Không, không, tại sao con không hận cha? Tại sao không hận cha? Tại sao? Tại sao?” Thà bị hận còn hơn nhìn nàng nở nụ cười nhẹ nhàng như thế, hoàn toàn không đặt mình trong lòng tựa như mình không tồn tại.

“Không tại sao cả, chỉ là không hận, cũng không hận nổi. Đáp án này cha có thỏa mãn không?” Một câu nhẹ như gió khiến người ta nghi ngờ rất cuộc nó có được nói ra không.

“Không đủ? Ta hại chết nhiều người như vậy, làm nhiều chuyện xấu như vậy, khiến cho giang sơn của con lật nghiêng, chẳng lẽ không đủ? Con nên hận ta, hận tận xương mới đúng.” Thương Thiên Vũ trợn to mắt, vẻ mặt khó tin, lắc đầu. Hắn sải bước đến trước mặt nàng, đặt hai tay lên vai nàng, lắc không ngừng. Nhưng đôi mắt lạnh nhạt không chút gợn sóng và khuôn mặt tươi cười như hoa kia lại khiến lòng hắn càng thêm cuồng loạn, “Con nên hận ta, nên hận ta! Vì sao không hận? Vì sao? Vì sao?”

Hỏi liên tiếp ba câu “Vì sao” lại thấy nàng nở nụ cười như hoa, Thương Thiên Vũ thả hai tay đang ôm chặt vai nàng xuống, ngửa mặt lên trời cười to tựa như điên như dại. Bỗng dưng, mái tóc đen nhánh tung bay, không biết là do phát quan quá trơn hay do Thương Phượng Vũ đã nhiều năm chưa cài phát quan cho hắn mà lỏng tay, chỉ thấy cái trâm đã rời khỏi phát quan, đập lên hòn đá, gây làm đôi.

Gió thổi ào ào khiến sợi tóc Thương Phượng Vũ tung bay theo, tay áo bông bành. Nhìn bộ dạng điên cuồng như nhập ma kia, nàng vẫn im lặng như cũ, cứ dùng đôi mắt lạnh nhạt không gợn sóng và mỉm cười mà nhìn hắn.

Nhìn ngọc trâm vô tình rơi trên đất gây đôi, đồng tử Thương Thiên Vũ co lại, trong nháy mắt bóng tối đen đậm như mực không tan đi được, nhưng cũng là bị thương đến chết tâm, bị thương tới mức không gợn sóng. Người đang ở trước mặt mà như xa tận chân trời, “Ngàn năm trước, ta lấy mềm để đối xử, vì con mà trả

giá tất cả. Vậy mà con cũng không để ý, không quan tâm, tự tay đẩy ta vào vực Đoạn Hồn này, làm lòng ta tổn thương, đoạn hồn của ta. Đợi ngàn năm, chờ ngàn năm, giữ ngàn năm, vào giây phút biết con trở về, ta liền tự nói với mình: nếu là tình yêu cảm loạn trái với luân lý, thì ta thà bị hận còn hơn!” Cuồng phong nổi lên làm tóc hắn bay tán loạn, tiếng nói tan trong gió: “Cuộc đời này không cần gần nhau, không cần yêu nhau, chỉ cần dùng hận để con nhớ tới ta, nhớ rằng đã từng có một người yêu con như thế, cũng không cần con không còn nhìn tới ta, coi nhẹ tình yêu của ta dành cho con.” Hắn cúi người, chìa tay ra, sợi tóc buông rơi trên đất, từ từ nhạt trắng ngọc đã gãy lên. Rồi hắn ngẩng đầu, nắm chặt hai tay lại, nhìn Thương Phượng Vũ thật sâu, máu nhỏ giọt từ trên tay xuống hòn đá dưới chân, tỏa ra màu đỏ tươi yêu dị. “Tình yêu không được chấp nhận thì chỉ cần được hận. Vì sao? Vì sao chỉ một chút nhớ nhung thế này con cũng không nguyện để lại?”

Bước hai bước tới trước mặt hắn, Thương Phượng Vũ đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, nở nụ cười nhàn nhạt, “Không thích cũng không hận, cha muốn con nhớ nhung thế nào đây?”

Người run lên, lão đảo lui lại hai bước, khí huyết trong ngực sôi trào, “phốc” một tiếng, máu ầm ập đỏ tươi phun ra từ đôi môi mềm mại quyến rũ của Thương Thiên Vũ, rơi trên vạt áo, tạo thành từng đóa hoa thê lương. “Không thích cũng không hận, ha ha ha ha, ha ha ha ha.” Hắn ngửa đầu, cười to điên cuồng, từng giọt máu chảy xuống từ khóe mắt. “Không thích cũng không hận....Không thích cũng không hận....Không thích cũng không hận ư...” Cúi đầu, ngừng cười to điên cuồng, từ từ biến thành lời thì thầm, mái tóc đen như mực biến thành màu trắng trong nháy mắt, buông rơi trước ngực.

Sợi tóc trắng như tuyết múa trong làn gió, đâm vào mắt Thương Phượng Vũ. Đáy mắt nàng thoáng qua một luồng ánh sáng khó dò, nghiêng đầu nhìn sang một bên.

“Nhiều tính mạng như thế mà còn chưa đủ để con nhớ nhung ta dù chỉ một chút. Nếu thêm ta, có phải có thể để lại chút nhớ nhung trong lòng con không?” Sợi tóc bay múa trong gió, Thương Thiên Vũ đã dừng chân trên vách núi đen, hai mắt nhìn Thương Phượng Vũ đầy thê lương.

Không quay sang, không nói tiếng nào, mắt Thương Phượng Vũ vẫn nhìn chỗ khác, tựa như đang say mê trong phong cảnh say lòng người của vực Đoạn Hồn.

Cười một tiếng đầy đau buồn, y phục tung bay, đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng một lần cuối cùng, Thương Thiên Vũ lùi lại một bước, dẫm chân lên vách đá. Tiếng đá lăn tạo thành tiếng vang nơi vách núi.

Nghe tiếng vang, Thương Phượng Vũ quay lại, nhìn nụ cười đau buồn thê lương của hắn, đồng tử co rút lại. Nàng bước từ từ lên.

Thu hết phản ứng của nàng vào đáy mắt, Thương Thiên Vũ nhướn miệng cười, ngửa ra sau, rơi xuống dưới, giọng nói bay theo gió, “Vũ Nhi, có thể dùng hồn phách không trọn vẹn để đổi được một lần ngoảnh đầu nhìn lại của con, ta không hối hận, không hối hận, không hối hận....” Tiếng nói tan đi, người đã biến mất, chỉ còn lại tiếng “không hối hận kia hóa thành ngàn vạn tiếng, vang vọng nơi vực Đoạn Hồn....”

44. Chương 44: Duyên Ngàn Năm, Giác Mộng Luân Hồi

“Muộn rồi...Muộn rồi...Ta vẫn đến muộn....” Lại là mái tóc trắng bay trong gió nhưng không phải là cùng một người mà là Ngọc Thiên Dương vừa buồn bã rơi lệ ở Thanh Vũ uyển. Y phục ông tung bay trong gió, đứng thẳng bên vách đá, trong đôi mắt đều là bi thương.

Thương Phượng Vũ đứng bên vách đá, nhìn không chớp mắt xuống vực sâu không thấy đáy, bi thương trong lòng còn sâu hơn vực kia. Nước mắt đã chảy xuống từ khi nào mà nàng không biết. Đôi môi anh đào run rẩy, vừa như tự nói, vừa như thì thầm: “Mộc Thanh Vũ, ta hận ngươi, ngươi nghe không? Ta hận ngươi, ta hận ngươi, ta hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi....ngươi....ngươi....ngươi...” Dư âm lượn quanh, mấy tiếng hận sau cùng đã hóa thành tiếng kêu như nát tim nát phổi, hoàn toàn không có không gợn sóng như vừa nãy, miệng cười vui vẻ.

Dáng người thon dài cao ngất, gương mặt phong hoa tuyết đại, đôi tay trắng như ngọc lóe ánh sáng trắng, ấn nhẹ tay vào người Thương Phượng Vũ....

Thương Phượng Vũ ngửa đầu, hai mắt đắm nước mắt nhìn Ngạch Thiên Dương, trong mắt ngoài hơi nước bi thương, còn có kinh hoàng liên tiếp.

“Vũ Nhi, ta thất nút ngàn năm, cũng áy náy bất an ngàn năm. Hôm nay, con bình yên quay về, vậy ta nên đặt dấu chấm hết cho đoạn tình cảm cảm kị này thôi.” Trong mắt lóe ra thâm tình không hồi hận, miệng bắt đầu lẩm bẩm niệm chú, “Oán ngàn năm, ta nguyện từ bỏ tu vi vạn năm của ta. Duyên ngàn năm, ta nguyện trả giá tâm hồn, chỉ cầu lòng Vũ rõ ràng, chỉ cầu hồn Vũ phá kiếp sống lại.” Hướng về phía Thương Phượng Vũ đã hiểu rõ và đang đau đớn, nhoẻn miệng cười, Ngạch Thiên Dương chậm rãi nói ra câu cuối cùng: “Tế hồn, thành pháp ấn.” Cánh hoa sen màu sắc tươi đẹp hiện ra trên trán, ánh sáng chói mắt hiện ra quanh thân, một cái động đen hình thành sau lưng, trong nháy mắt, bóng tối che phủ bầu trời, một khí thế hủy thiên diệt địa hình thành bên bờ vực Đoạn Hồn.

Không biết đã qua bao lâu hay chỉ là trong chớp lát, vách núi yên tĩnh trở lại.

Gió vẫn thổi như cũ, cảnh sắc trên vực Đoạn Hồn vẫn như cũ nhưng không còn bóng dáng một nam tử phong hoa tuyết đại và một nữ tử xinh đẹp quyến rũ....

Ba mươi ba tầng trời, sương mù lượn lờ, linh khí tụ tập, là chốn thần tiên mà người phàm tha thiết muốn được lên. Nhưng đã qua hàng trăm triệu năm, chỉ có một người có thể lên đó. Đó chính là Tử Lam Phượng – thần vận mệnh thứ hai, đẹp nhất trong tam giới, pháp lực vô biên, cũng là tiên đào hoa phóng đảng không kiềm chế được.... (chi tiết xin xem tác phẩm tình yêu cấm loạn đam mỹ hai tập “Công tẫn thiên hạ”)

Lúc này hắn đang ôm một nam tử tuổi trẻ mang nét yêu dị, yếu ớt lại mang theo cường thế trong lòng. Hai nam tử dựa vào nhau trên giường mây ngũ sắc....

“Già Lam, thu tay lại được rồi đấy. Dù sao thì người kia cũng có chung huyết thống với ngươi...” Nói tới huyết thống, mắt Lam Phượng chợt lóe sáng, thoáng qua chút sương lạnh.

Nam tử tên Già Lam nằm trong lòng hắn, thu hết chút sương lạnh thoáng qua trong mắt hắn vào mắt, thâm hiểu rõ. Chống tay lên, ngửa đầu in đôi môi mình lên cánh môi hắn, khẽ liếm môi hắn đầy kích thích mị hoặc. Rồi thân thể quấn lên người hắn như không có xương, cúi xuống, hà hơi vào tai hắn, nói: “Phượng, không phải ta không thu tay mà là nàng không cho ta làm thế.” Giọng nói uất ức như của nàng dâu nhỏ.

Cười một tiếng, Lam Phượng đưa tay vỗ lên mông hắn, “Ngươi đường đường là thần vận mệnh mà không giải quyết được một tiểu nha đầu à?” Bàn tay luồn vào trong y phục trắng như tuyết, trượt xuống giữa hai chân, duỗi ngón tay vuốt lên.

Hô hấp cứng lại, trên gương mặt nháy mắt nở có một đóa hồng đỏ nở ra, “Phượng...Ngươi lại trêu ta...” tuy là tức giận nhưng lại chứa phong thái xinh đẹp quyến rũ.

Cúi người chạm khẽ vào đôi môi hắn, tiếng cười tràn ra khỏi miệng Lam Phượng: “Vậy ngươi đáp lại hay không đây?” Ngón tay đột nhiên đánh vào, chậm rãi co lại.

Tình nồng không thể kiềm chế được, yêu sâu đến mức hồn muốn bay lên. Chỉ trong chớp lát, trong miệng Già Lam đã tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn tựa như chim hót, mê hoặc lòng người.

Dừng co tay lại, ngón tay hắn đặt lên cúc hoa, di chuyển, Lam Phượng cúi người, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Đối hay không?”

Tình dục trong mắt sâu hơn, tựa như có một màn sương mỏng đang che lên đó, hạ thân cũng bắt đầu vận vẹo khó nhìn, “Ta muốn một trăm năm...” Già Lam thở hổn hển, nói ra điều kiện.

“Được...Chỉ cần ngươi chịu được.” Cười tà tứ, xé cái áo trắng như tuyết trên người hắn đi, ném xuống đất, xoay người, đè lên...

“Vì ngươi, cho dù có bỏ tất cả ta cũng không hối hận, huống chi chỉ là chút tinh khí nho nhỏ.” Hạ thân chủ động nghênh hợp, vô ý hữu ý ma sát lên vật đã căng cứng của Lam Phượng. Đôi mắt phượng đầy yêu mị tràn ngập tình dục giương lên, khẽ liếm môi, phong tình quyến rũ, mị hoặc chúng sinh...

Tiếng thở dốc xen lẫn tiếng thân thể va chạm vang lên, dâm mị, tình quân quýt lượn lờ...

Đại lục Viêm Hoa – không gian bị chúng thần quên lãng, linh khí dồi dào, tuổi thọ của con người cao nhất là hơn một ngàn. Tiên giới thấy thì kinh ngạc, vì để lưu lại một tia huyết mạch tiên gia mà sai người chuyển kiếp trọng sinh.

Tiên hạ phàm, tên: Minh Cửu Phượng, thống nhất đại lục trong mười năm, xưng đế, khắp nơi thanh bình, không bệnh không tai họa.

Nữ hoàng ngao du sơn thủy, coi trọng một nam nhân tên là Mộc Thanh Vũ, không cha không mẹ, thân thế kỳ lạ. Là người có dáng người thon dài, sáng láng, diện mạo phong hoa tuyệt đại, rất tài hoa.

Một tháng sau, hai người thành thân, nữ hoàng độc sủng.

Một năm sau, Mộc Thanh Vũ sinh một nữ nhi, nữ hoàng mừng rỡ, đặt tên là Minh Thương Vũ.

Khắp nơi ăn mừng, giăng đèn kết hoa cực kỳ náo nhiệt.

Đêm xuống, trăng tròn treo cao, ánh sáng năm màu từ trên trời hạ xuống hoàng cung, biến mất không thấy....

Tiên trên thiên giới di chuyển, thần chi coi thường, bánh xe vận mệnh vẫn như thường, yên ổn trở lại...

Vô tri vô giác, trần trọc trọng sinh, thần thức sống lại, cảm nhận kiếp trước, giả bộ như vô thường...

45. Chương 45: Giác Mộng Luân Hồi Của Mộc Thanh Vũ

Trời đất vào xuân, cỏ cây xanh tươi, tỏa hương thơm ngát.

Ngự hoa viên, đình Phương Lan. Tiếng đàn dịu dặt du dương lan ra, hoa cũng mê mẩn, hồ điệp dừng cánh, còn cả một nữ hài tử chừng tám chín tuổi bên cạnh cũng mê say. Chỉ thấy nàng mở to đôi mắt đen nhánh, không nhúc nhích, nhìn nam tử đang ngồi đó đánh đàn.

Lâu sau, tiếng đàn như tiếng trời dừng lại, nam tử kia ngẩng đầu lên. Trong khoảnh khắc, khuôn mặt trắng như ngọc, phong hoa tuyệt đại lộ ra. Mày kiếm xéch lên tới tóc mai. Mắt sáng như sao, lại ấm áp như ánh nắng ban mai. Đôi môi không dày không mỏng hé mở, mang theo nụ cười sáng lạnh, nhìn nữ hài tử.

“Phụ hậu, lúc người cười lên thật đẹp.” Cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ khẽ mở, tron đôi mắt trong veo xanh thẳm là nụ cười rực rỡ của nam tử.

“Vũ Nhi của ta cười lên cũng rất đẹp.” Nam tử rút hai tay đặt trên đàn lại, cười nói, ôm nữ hài tử tên là Vũ Nhi vào lòng.

Nữ hài tử tên Vũ Nhi cười khanh khách, động đậy làm nũng trong lòng hắn, nói giòn giã: “Vũ Nhi yêu phụ hậu nhất. Phụ hậu có yêu Vũ Nhi không?”

Ngón tay thon dài vuốt mái tóc mềm mại của nàng, đầu ngón tay dừng lại trên đuôi lông mày của nàng, mắt nhìn nàng vô cùng trong sáng, đôi mắt trong veo như làn suối của hắn dịu dàng lại: “Yêu chứ. Vũ Nhi là bảo bối của phụ hậu, sao lại không thương cho được?” Nơi nào đó trong đáy lòng và linh hồn rung động, có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi...

Nghe được đáp án mình muốn, nàng mím đôi môi mềm mại ướm át, hôn chụt một cái lên mặt hắn.

Dẫn đến một tràng tiếng cười trong sáng vui vẻ của nam tử. Trong tiếng cười tràn ngập hạnh phúc.

“Thanh Vũ, hai cha con chàng đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ thế?” Nhìn người trước mặt tuy đang cười nhưng sâu trong đáy mắt lại thoáng qua sương lạnh, lòng Minh Cửu Phượng thoáng qua tia đau đớn, nhưng trên mặt không có biểu tình gì.

“Chỉ là chút chuyện lý thú thôi.” Không hành lễ, không tôn xưng, tựa như đang nói chuyện một cách bình thường, cho thấy hắn được cưng chiều tới mức độ nào.

“Vũ Nhi, con lui ra trước đi. Ta muốn nói chuyện với phụ hậu con.” Ánh mắt Minh Cửu Phượng xẹt qua hắn, nhìn về phía người trong lòng hắn.

“Không.” Trả lời như đinh đóng cột, vòng hai tay lên cổ nam tử tên Thanh Vũ, ánh mắt ra oai.

“Minh Thương Vũ, xuống.” Không biết tại sao Minh Cửu Phượng không có hảo cảm với nữ nhi của mình, tựa như nàng chính là kẻ địch của mình vậy.

“Nàng so đo với một đứa trẻ làm gì?” Mắt phượng liếc qua, trong mắt lộ ra phong tình dịu dàng.

“Thanh Vũ, chàng cũng thấy đấy. Không phải ta so đo với nó. Thân là huyết mạch hoàng gia, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất là xưng hô nó cũng không biết. Sau này sao có thể làm vua? Sao có thể khiến triều thần thần phục?” Minh Cửu Phượng mặt không đỏ hơi thở không gấp nói lên đạo lý lớn lao này. Nhưng thực ra là nàng ghen tỵ vì nó được hắn cười thật lòng.

“Hừ.” Đầu hất lên, cái mũi thanh tú nhả lại, rất rõ ràng là không hài lòng với lời của nàng.

“Mộc Thanh Vũ, chàng nhìn đi, chàng nhìn đi. Nó thành ra thế nào rồi? Thật là nếu không dạy dỗ thì không chừng ngày nào đó sẽ lật trời, phá hủy tất cả của ta mất.” Chỉ có thể dùng mắt mà không thể dùng tay, nhìn đáng vẻ ngang bướng của nó, Minh Cửu Phượng chỉ có thể cắn răng, hận không thể xông lên cắn nó vài cái.

Thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt, Mộc Thanh Vũ thầm thở dài, đưa tay kéo Minh Thương Vũ qua, nhẹ nhàng nói: “Vũ Nhi, con về trước chờ ta. Ta và mẫu hoàng của con có chuyện quan trọng cần bàn.”

Chớp đôi mắt to đen nhánh sáng ngời nhìn Mộc Thanh Vũ, cuối cùng, Minh Thương Vũ gật đầu, mặt mắt húng, “Vây người về sớm chút. Nếu không con sẽ không ăn cơm, con chết đói thì người sẽ đau lòng chết.” Dứt lời liền xoay người rời đi. Bóng lưng nho nhỏ, sống lưng thẳng tắp, bước chân tao nhã không giống đứa trẻ bình thường.

Nghe câu đó, Mộc Thanh Vũ khẽ nhếch khóe môi, cười như không cười, trong mắt lộ ra sự dịu dàng đắm đuối.

“Khụ khụ” Minh Cửu Phượng giả vờ ho nhẹ, muốn sự chú ý của hắn trở lại trên người mình.

Nghe tiếng động, Mộc Thanh Vũ thu hồi ánh mắt lưu luyến trên bóng lưng đó, quay sang nhìn nàng, “Sao vậy?”

“Thanh Vũ, số kiếp của ta sắp hết. Ta sắp trở lại thượng giới. Chàng đi với ta, được không?” mắt Minh Cửu Phượng sáng rực nhìn hắn, chờ đáp án của hắn. Người ta nói tiên vô tình, phải đoạn thất tình, tuyệt lục dục nhưng không biết rằng đó chỉ là lời đồn. Sự thật không như vậy. Thật ra tiên phạm giống nhau, cũng có tình, có yêu, có dục, có thân thể với máu đỏ. Nếu nói có điểm khác thì chỉ có tuổi thọ của tiên dài hơn người thường, có thể tung hoành trời đất nhiều hơn. Nhưng bọn họ cũng vì thế mà phải trả giá rất nhiều. Năm tháng dài đằng đẳng không có ai bên cạnh, chỉ có cô tịch lạnh lẽo, nghiên cứu lẽ trời không ngừng nghỉ, hơi không cần thận một chút sẽ rơi vào địa ngục sâu thẳm, hóa thân thành ma....

“Không, ta muốn ở lại chăm sóc Vũ Nhi.” Mộc Thanh Vũ từ chối lời đề nghị của nàng không cần suy nghĩ. Thành tiên từng là giấc mộng đẹp để mà hắn theo đuổi, nhưng khi hắn nhỏ từng giọt máu vào thân thể nho nhỏ đó, cảm nhận sinh mạng nho nhỏ đó đang lớn lên từng chút, thì ước muốn ban đầu của hắn đã thay đổi. Cả đời này hắn không cầu lên trời thành tiên, không cầu có linh hồn bất tử, cũng không cầu sinh mạng vĩnh hằng...Chỉ cầu có thể ở bên nàng, lặng lẽ làm bạn với nàng cả đời!!!

Đụng phải vách tường nhưng Minh Cửu Phượng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Trên người nó có tiên căn tiên mạch, trên thế gian này không có người nào có thể tổn thương nó được. Chàng không phải lo.”

“Nó vẫn còn nhỏ.” Mộc Thanh Vũ nhìn nàng.

“Nó giống đứa trẻ chỗ nào?” Minh Cửu Phượng bắt đầu phản bác.

“Nó không giống chỗ nào?” Không chịu được người khác nói Minh Cửu Phượng không tốt chút nào, cho dù là mẹ ruột của nàng cũng không được.

“Thanh Vũ, ta yêu chàng.” Chỉ liếc mắt một cái liền chung tình, trúng độc tình, không thể kiềm chế nhưng Minh Cửu Phượng không nói ra lời.

“Cám ơn nàng đã yêu mến. Đời này ta sẽ không nói tới chuyện tình cảm nữa.” Chỉ muốn nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng thành thân, nhìn nàng hạnh phúc...Ồ bên cạnh nàng cho tới khi đất trời biến mất....

Minh Cửu Phượng nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, không nói gì.

Mộc Thanh Vũ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, môi nở nụ cười.

Nhìn vẻ mặt cố chấp không thể thay đổi của hắn, Minh Cửu Phượng vô lực than thầm.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã gần trưa, Mộc Thanh Vũ tao nhã đứng dậy, “Ta về trước. Vũ Nhi chờ ta ăn cơm.”

“Thanh Vũ, ta còn mười năm, mong chàng suy nghĩ kỹ một chút, đừng để sương mù che kín lòng chàng, che lấp tâm hồn chàng. Đến lúc đó, tu vi không còn thì không nói, sợ rằng ngay cả hồn phách của chàng cũng sẽ....” Minh Cửu Phượng không nói tiếp. Nàng tin nhất định hắn hiểu.

Không quay đầu lại, giọng nói như cây tầm gió xuân vang lên: “Tu luyện vạn năm, đấu tranh không ngừng, ta đã chán rồi. Chỉ muốn một cuộc sống bình thường, mặt trời mọc rồi lại lặn có nàng làm bạn, ta đã thỏa nguyện rồi. Nàng hiểu chứ?”

Nghĩ xem Minh Cửu Phượng là người thông minh thế nào, lại là người có dòng máu của tiên, có thần thức có thể hiểu rõ tất cả, sao lại không nhìn ra, nghe không hiểu được? Không biết làm sao, không thể tiết lộ, biết rõ không thể làm được nhưng nàng không thể nói rõ cho hắn, chỉ có thể nói bóng gió, mong hắn có thể tỉnh ngộ mà quay đầu lại. Nhưng theo những gì ta thấy thì nguyệt duyên vẫn là nghiệt duyên, nàng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể trở mặt nhìn nam tử mình yêu sâu đậm lâm vào bế khổ, chỉ có thể trở mặt nhìn lửa thiêu tương lai của hắn, hừng hực thiêu đốt hồn hắn!! Nhưng không làm gì được...

“Thanh Vũ, ta và chàng là phu thê một đời, tình duyên một đoạn, chẳng lẽ chàng chưa bao giờ động tâm với ta chút nào?” Tâm không cam, hồn oán giận, rốt cuộc mình kém hài tử đó ở chỗ nào? Minh Cửu Phượng tràn đầy bối rối, hận không thể hủy hết mọi thứ trong thiên hạ, chỉ còn lại mình và người trước mặt.

“Khế ước vẫn còn, cho tới bây giờ tâm ý của ta chưa từng thay đổi, nàng cần gì phải hỏi điều này?” Mộc Thanh Vũ nhìn nàng, cười nhạt, đáy mắt thoáng qua sương lạnh, hơi thở trên người thánh thiện như tuyết liên.

Sớm biết là kết quả này nhưng lòng Minh Cửu Phượng vẫn rối loạn khi nghe những lời này. Tâm linh hiện ra một tia trấn tĩnh để bảo vệ hồn của nàng. Khẽ nhắm mắt, niệm chú bình phục tâm trạng.

Một lát sau, nàng mở mắt, đáy mắt đã bình tĩnh không gợn sóng, không chút tình cảm, nói: “Nếu là tâm nguyện của chàng thì ta không ép. Chỉ cần chàng hạnh phúc thì thế nào cũng được. Nếu có một ngày như thế, mong chàng đừng quên lời ta, dù chàng gặp chuyện gì ta sẽ không bỏ rơi chàng. Chỉ cần là ước muốn của chàng thì ta sẽ dùng hết sức để thỏa mãn. Nhưng ta chỉ có mười năm, chàng hiểu chứ?”

“Bệ hạ, thần không nghi ngờ năng lực của người, cũng tin trong mười năm nhất định người có thể thỏa mãn tất cả các yêu cầu của thần.” Dừng lại một chút, Mộc Thanh Vũ nói tiếp: “Yêu cầu của thần từ đầu tới cuối chỉ có một, đó chính là được làm bạn với nàng cả đời, chỉ cầu nàng hạnh phúc, không có đau khổ. Người có đồng ý không?” Ánh mắt lấp lánh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo tia cầu xin mà không biết.

Vị ngai ngái dâng lên, trào lên cổ họng nhưng bị Minh Cửu Phượng mạnh mẽ kiềm lại, nhoen miệng cười, mang theo sự cố chấp không hối hận, “Được, ta đồng ý với chàng.” Một câu đồng ý này nàng phải bỏ ra tu vi ngàn năm, còn phải chịu đựng liệt hỏa thiêu đốt vô cùng đau đớn. Nhưng nàng không hối hận, không oán giận. Yêu là yêu, chỉ cầu yêu thuần túy, yêu không hối hận...Nếu có thể, nàng tình nguyện trả giá tất cả...Đáng tiếc, nàng muốn trả giá nhưng người trước mặt cũng không thấy quan trọng...! Cũng không cảm kích...

“Cám ơn nàng.” Quen nhau năm năm, chung sống năm năm, lần đầu tiên Mộc Thanh Vũ nở nụ cười thật lòng không chứa bất cứ tạp chất nào. Cười một cái khiến người ta như tắm trong ánh mặt trời ấm áp, vừa như đứng trước cội tiên trăm hoa đua nở....Ấm áp hạnh phúc tập trung vào người, yên tĩnh an nhàn nhập vào hồn...

Minh Cửu Phượng nhìn nụ cười của hắn đến thất thần, chấp niệm trong lòng càng nặng thêm. Nhưng nàng không ngờ rằng chính phần chấp niệm này đã dẫn tới hàng loạt việc đáng tiếc...

“Có muốn đi cùng không?” Bình thường họ đều tự về tắm cung của mình, tự tu luyện, không can thiệp một chút nào vào việc của đối phương. Nhưng hôm nay, Mộc Thanh Vũ mới phát hiện thì ra nữ nhân của mình cũng là người có tâm chứ không phải vô tình vô dục, là tiên giáng trần không dính khói lửa nhân gian.

“Được đây.” Mắt phượng tràn đầy ánh sáng vui mừng, tựa như một đứa trẻ có được bảo bối mình thích.

“Đi nào.” Dứt lời, Mộc Thanh Vũ liền bước lên trước.

“Ừ.” Bước hai bước đuổi theo, tay ngọc khẽ run lên, nắm lấy bàn tay hắn. Thấy hắn không tránh, trong lòng Minh Cửu Phượng ngọt ngào như mật, tới mức đầu óc choáng váng, sắp phân không rõ đông tây nam bắc.

Dư quang khoe mắt nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của nàng, đáy mắt Mộc Thanh Vũ hơi u ám, nhưng chỉ chớp mắt một cái lại bình tĩnh lại, trở về là nam hậu nho nhã cao quý

46. Chương 46: Mộng Luân Hồi, Tình Hồ Đồ.

Gió nhẹ thổi, mùi hoa tràn ngập mũi, ánh mặt trời tỏa sáng, chiếu vào phòng ăn trong Thanh Vũ uyển, tan thành từng tia nhỏ trong phòng cùng với lụa mỏng tung bay, tỏa ra ánh sáng mềm mại ấm áp, tựa như đắm mình trong giấc mộng đẹp dễ.

“Thanh Vũ, đây là nước sương ngưng tụ lại. Ta đặc biệt sai Phó Linh lên núi Thượng Sơn thu thập cho chàng, có công dụng giữ tuổi xuân và dưỡng sinh, tốt lắm.” Lúc ăn cơm, Minh Cửu Phượng tháo túi thơm bên hông, lấy ra một cái lọ nhỏ bằng ngọc bích, đưa tới trước mặt Mộc Thanh Vũ như hiến vật quý, nở nụ cười, chờ đợi được khen ngợi.

“Bệ hạ phí tâm rồi, cảm ơn nhé.” Mộc Thanh Vũ cười dịu dàng, nhận lấy từ tay nàng. Hắn chưa kịp thu tay lại thì nó đã lọt vào tay người khác. Thấy là Minh Thương Vũ, hắn cười đầy cưng chiều.

Đồng tử Minh Cửu Phượng trầm xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút ảm ức, “Vũ Nhi, không hỏi mà lấy là hành động của kẻ trộm. Sau này không được làm thế nữa, biết chưa?”

“Mẫu hoàng, con không cần nói thì sau khi phụ hậu cầm cũng đưa cho con. Bây giờ con lấy cũng có khác gì đâu, có phải là không hỏi mà lấy đâu?” Đôi mắt sáng như sao của Minh Thương Vũ mang theo sự khiêu khích, không để sự tức giận của nàng vào mắt.

“Minh Thương Vũ, sao con lại nói chuyện không có đạo lý như thế? Rốt cuộc là ai dạy con?” Vỗ mạnh một cái xuống bàn, Minh Cửu Phượng thốt lên tiếng mắng mỗ đầy giận dữ. Nhìn thế nào cũng không vừa mắt nó, nhất là bây giờ, thấy nó càng thêm vô cùng chướng mắt. (2 ng này phải mẹ con ruột hơn chời???)

“Phụ hậu dạy. Sao nào? Người muốn đánh cha? Hay là mắng cha?” Trả lời không chút sợ hãi, coi người đối diện là con mèo nhỏ không có móng vuốt.

Nghe vậy, Mộc Thanh Vũ dịu dàng nhìn Minh Cửu Phượng, không nói gì. Nghiêng đầu, mắt chứa đầy nụ cười mà nhìn Minh Thương Vũ. Cúi đầu, bưng một chén nước lên, khẽ nhấp một ngụm, coi như đồng ý với lời Minh Thương Vũ.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Minh Cửu Phượng tức giận nhưng không đành lòng nói ra lời trách móc nặng nề, chỉ có dấm chua thấm bốc lên trong lòng, đắng chát. Cuối cùng, quét Minh Thương Vũ đầy oán hận, bưng ly rượu trước mặt uống một hơi, mượn rượu giải sầu...

Cười toe toét với nàng, Minh Thương Vũ đưa tay gấp thức ăn cho Mộc Thanh Vũ, cười hì hì, đưa tới bên miệng hắn, nói: “Phụ hậu, ăn nhiều một chút. Người gầy quá, con ôm rất không thoải mái.” Dư quang khoe mắt quét qua Minh Cửu Phượng, cố ý chọc tức nàng.

Nhìn vẻ mặt hồn nhiên đáng yêu của nàng, nghe giọng nói tinh nghịch mang theo chút quan tâm và bá đạo, đáy lòng Mộc Thanh Vũ được nhu tình lấp đầy, thấm vào linh hồn. Ánh mắt càng thêm dịu dàng như nước, khắc sâu hình bóng và nụ cười của nàng vào đáy lòng. Hắn nhẹ nhàng chậm chạp trả lời đầy cưng chiều: “Ừ.” Mở miệng, ăn hết thức ăn nàng đưa tới, mỗi một lần nhai là nhu tình trong mắt càng sâu thêm một phần, ngọt ngào nơi đáy lòng càng đậm hơn. Đến cuối cùng thì tình đã quán quýt trăm chuyển ngàn hồi, tựa như nhập ma...Hắn không ngờ rằng mình đã động lòng, tình quán vào hồn, nghiệt duyên bắt đầu!

Nhìn dây tơ hồng không rõ ràng mà quán quanh bọn họ, trói buộc linh hồn bọn họ thật chặt, lòng Minh Cửu Phượng vừa hận vừa đau nhưng không có cách nào ngăn cản được. Định xin thần phụ trách số mệnh luân hồi những người nọ vô tâm vô tình, ngay cả con trai mình cũng tính kế hướng chỉ nàng chỉ là một tỷ muội họ hàng? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng sâu trong linh hồn nàng không muốn Mộc Thanh Vũ chịu chút tổn thương nào, càng thêm không đành lòng nhìn hắn đau lòng. Nghĩ đến đó, nàng thu hồi vẻ mặt âm ỉ, nhìn Minh Thương Vũ, trong mắt lóe lên thần quang (ánh sáng thần kỳ).

Bị ánh mắt nóng rực của nàng chiếu vào, Minh Thương Vũ có muốn làm lơ cũng không được, giương mắt nói: “Mẫu hoàng, sao người lại nhìn con? Muốn nói gì với con sao?” Cùng một thể, có ký ức giống nhau nhưng không thể nói ra, chỉ có thể nhìn nàng liếc mắt đưa tình với phụ hậu bằng ánh mắt vừa yêu vừa hận.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng đã kéo lại thần trí gần như nhập ma của Mộc Thanh Vũ. Hắn mờ mịt nhìn Minh Cửu Phượng, không rõ nguyên do.

Vẻ mặt thất thần đầy sương mù, mê hoặc tâm hồn con người càng làm tâm hồn Minh Cửu Phượng vỡ thành từng mảnh, rồi vết thương lại bị sát muối vào, sát đến mức toàn tâm đau đớn nhưng không thể để lộ ra ngoài. Cúi đầu, hạ mi mắt, khẽ nhấp một ngụm rượu trái cây, thầm đọc chú Thanh Tâm. Ngắc đầu thì đã khôi phục như thường. Nàng nói đầy bình tĩnh, rõ ràng: “Minh Thương Vũ, ngày mai con theo ba vị thần hộ quốc Thương, Phó, Ngạch học đạo làm vua, học cách bảo vệ bản thân.” Phát ra tiên uy khóa Minh Thương Vũ, ép đến mức nàng không chịu được.

Mồ hôi rịn ra trên trán, mặt Minh Thương Vũ đầy bướng bỉnh, nhìn nàng, “Ngoài phụ hậu ra con không cần ai cả.” Sau lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nắm thật chặt nắm đấm nho nhỏ, ngăm không chịu thua.

“Nếu con muốn mình vô năng, không thể bảo vệ được ai thì không cần học, chỉ cần núp trong lòng cha con làm một bé ngoan thì được thôi.” Trầm giọng đầy lạnh lẽo, lửa giận của Minh Cửu Phượng bị nàng khơi lên lần nữa.

“Phượng, đủ rồi. Nó vẫn còn nhỏ, đừng quá hà khắc.” Biết là nàng nói đúng nhưng Mộc Thanh Vũ không thể nhìn Minh Thương Vũ chịu chút uất ức nào.

“Cha gọi bà ấy là gì?” trong mắt Minh Thương Vũ bắn ra tia giận dữ, trong lời nói không có tôn xưng, vẻ mặt như thể con vật nào đó bị giẫm phải đuôi vậy...

Bị cảm xúc mạnh như sấm nổ của nàng chấn cho ngẩn ra, nhất thời Mộc Thanh Vũ không nói nên lời.

“Con đồng ý với người ngày mai sẽ chuyển ra ngoài, theo bọn họ học tập thật tốt.” Không biết tại sao lúc nghe người kia gọi tên mẫu thân của mình một cách dịu dàng, lòng của Minh Thương Vũ rất khó chịu. Một luồng lửa giận vô hình không chỗ phát tiết, thâm giận dỗi, tích lửa trong người.

“A, tốt.” Ngay cả Minh Cửu Phượng cũng ngăn người nhưng khôi phục rất nhanh.

“Vũ Nhi.” Sắc mặt Mộc Thanh Vũ khẽ thay đổi, tâm loạn, không biết tại sao nàng lại đột nhiên quyết định như thế. Chẳng lẽ nàng đã chán ở cùng với mình rồi hay sao?

“Phụ hậu, người và mẫu hoàng từ từ nói chuyện, Vũ Nhi có chút việc riêng, xin được cáo lui trước.” Dứt lời liền cúi người hành lễ, đi ra ngoài.

“Nó làm sao vậy?” Cho dù Mộc Thanh Vũ thông minh như thế nào thì hắn cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Lòng tràn đầy hoảng hốt, không có chủ kiến gì, nhìn Minh Cửu Phượng nhờ giúp đỡ.

“Không sao đâu. Chắc là nổi tính trẻ con, cái kinh chơi thôi mà. Sau này sẽ tốt hơn thôi.” Người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Thì ra không chỉ mình hắn trúng ma chú. Nhưng Minh Cửu Phượng không nói rõ ra được. Chỉ có thể nhìn bọn họ hiểu lầm nhau, vờ như không thấy.

“À, đúng rồi, gần đây Phó Linh tu luyện tới đâu rồi?” Là đồng đạo ở cùng với nhau thật lâu nên Mộc Thanh Vũ coi nàng là tri kỷ, là tiểu muội. Tạm thời đặt chuyện Minh Thương Vũ ở đấy lòng.

“Rất tốt, tu vi một ngày tiến ngàn dặm. Nhiều nhất là một ngàn năm nữa nàng sẽ có thể lột xác thành tiên, bước lên tầng trời thứ ba.” Chỉ còn hai người bọn họ, Minh Cửu Phượng cảm thấy không khí trong lành hơn, bầu không khí tốt hơn, mặt càng vui vẻ.

“Cảm ơn nàng đã chăm sóc muội ấy.” Mộc Thanh Vũ nói tiếng cảm ơn.

“Giữa ta và chàng không cần phải làm vậy. Chỉ cần chàng muốn ta sẽ dùng hết sức mình để thỏa mãn chàng.” Minh Cửu Phượng nhìn chằm chằm vào ánh mắt hắn, mong có thể tìm chút tình cảm trong mắt hắn. Nhưng nàng phải thất vọng vì trong đó không hề gọn sóng, chỉ có chút lo lắng. Sao hắn lại lo lắng chẳng lẽ nàng không biết.

“Ta về xem Vũ Nhi làm sao.” Lòng tràn đầy bóng dáng nho nhỏ của nàng, một khắc không thấy đã thấy bồn chồn bất an, tựa như mất một thứ rất quan trọng.

“Đi cùng nhé. Vừa lúc ta phải về thư phòng.”

“Được.”

Thanh Vũ uyển, rừng trúc xanh, Minh Thương Vũ cầm một nhánh cây nho nhỏ, quật mạnh lên đất tạo thành từng đợt bụi. Chúng bám lên quần áo, dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần. Trong mắt nàng lóe lên tức giận không thể nguôi được, động tác quật mạnh nhánh cây trên đất càng ngày càng nhanh, càng ngày càng hung hãn.

Lặng lẽ đứng sau nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên Mộc Thanh Vũ phát hiện mình rất ngốc. Sống với nhau mười năm, máu mủ tình thâm như tay với chân nhưng mình tựa như chưa bao giờ hiểu rõ nàng. Trước mặt mình nàng mãi mãi thông minh đáng yêu, ngọt ngào mê hoặc lòng người. Rốt cuộc nàng trở nên thế này từ lúc nào? Vui buồn thất thường, không hề đơn thuần. Nàng vẫn còn nhỏ nhưng sao tâm lại sâu như thế?

Lúc này Mộc Thanh Vũ đã động lòng mà không biết, tình quán quýt, hồn quán quýt mà không biết...

“Vũ Nhi, nói cho phụ thân biết sao con lại không vui?” Luôn sống trên núi Lạc Già cao tận chân mây, một ngàn năm mở linh thức, hai ngàn năm có linh căn, ba ngàn năm tu thành hình người, bốn ngàn năm bắt đầu nghiên cứu đạo tu tiên, năm ngàn năm nhập môn, sáu ngàn năm, bảy ngàn năm, tám ngàn năm...vẫn luôn tu luyện hăng say, đến vạn năm mới xuất quan. Xuất quan thì gặp tiên chuyển kiếp xuống phàm trần để lưu lại tia huyết mạch của tiên – Minh Cửu Phượng. Ký khế ước ước hẹn, hắn trả giá bằng máu từ đầu trái tim cho nàng một đứa trẻ, nàng giúp hắn bỏ đi cốt yêu (xương tủy của yêu quái), thoát xác thành tiên. Toàn bộ đều phát triển từng bước một nhưng bước tiếp theo lại ngoài dự liệu của hắn. Chưa từng nghĩ rằng khi từng giọt máu của hắn hòa vào thân thể nho nhỏ kia thì thoát xác thành tiên đã không còn là ước mơ của hắn. Ước nguyện ban đầu đã thay đổi, chỉ muốn biết tình yêu là gì, mở lục thức (sáu giác quan), nếm trải mùi vị tình thân...

Nghe thấy tiếng hắn, Minh Thương Vũ dừng động tác quật mặt đất lại, xoay người, ngửa đầu, nhìn hắn một cách bình tĩnh, “Phụ hậu là của mình con.” Từ khi ra đời tới nay, hắn là trời của nàng, là đất của nàng, nàng sở hữu tất cả của hắn, dù là ai cũng không thể chạm vào, kể cả là người kia.

“Đứa ngốc, ta chỉ có một đứa con, không phải của con thì còn có thể là của ai?” Nghe lời nói trẻ con, dây cung căng lên trong lòng Mộc Thanh Vũ từ từ buông lỏng.

Lắc đầu, “Không phải, không phải, không phải như thế.” Nhưng Minh Thương Vũ không thể nói rõ là không phải ở đâu.

“Hả? Không phải ở đâu?” Hải tử của mình rốt cuộc là bị sao vậy? Sao lại trở nên kỳ lạ như thế? Chưa bao giờ trải qua tình yêu nên Mộc Thanh Vũ không biết mùi vị khi yêu mến và quan tâm một người là như thế

nào.

“Phượng, người gọi tên bà ấy cực kỳ dịu dàng. Con không thích, không thích người yêu người khác, không thích người dịu dàng với người khác.” Đúng, cảm giác trong lòng mình chính là như vậy. Nói ra xong, Minh Thương Vũ bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Nếu Vũ Nhi không thích thì sau này ta sẽ không gọi vậy nữa.” Thì ra là vì chuyện này. Nếu nàng không thích thì sau này mình không làm nữa là được. Vậy thì nàng cũng không rời khỏi mình nữa. Nghĩ tới đây, trong đôi mắt sáng như sao của Mộc Thanh Vũ lại tràn đầy ý cười. Lo lắng lui đi, vui sướng lan ra đuôi lông mày.

“Con không giống người khác nên ngoài con ra người không được dịu dàng với người khác như vậy.” Thấy hắn thuận theo ý mình, ngọn lửa trong lòng Minh Thương Vũ tắt ngúm. Vì để sau này không phải khổ sở nữa nên nàng nói ra yêu cầu này.

“Được. Chỉ cần con không rời khỏi ta thì cái gì ta cũng đồng ý với con.” Mộc Thanh Vũ trong sáng, không hiểu tình yêu là gì đã đồng ý với yêu cầu của nàng mà không ngờ rằng dù tình thân có sâu hơn, cưng chiều nhiều hơn cũng không dung túng được đến thế. Thật giống như chỉ cần nàng nói ra thì dù là chuyện gì hắn cũng đồng ý, kể cả nàng muốn mạng của hắn!!! (tức là dù trên danh nghĩa tình thân thì cũng không tới mức chiều ỉm như thía @@ ta nói chớ bà tác giả này làm ta đau não quá +.+)

“Nói lời phải giữ lời đấy. Nếu không con nhất định không tha cho người.” Minh Thương Vũ tròn mười tuổi tuy vẫn còn non nớt nhưng đã có chút tâm cơ. Nhất là tính tình của nàng lại càng đầy mưu trí khi trải qua bao khó khăn.

47. Chương 47: Nguyên Nhân Mộng Luân Hồi

Đêm, sương xuống mang theo hơi lạnh, Minh Thương Vũ vì có Mộc Thanh Vũ ở bên nên đã ngủ ngon lành.

“Đi ra đi.” Không ai biết rằng tu vi của Mộc Thanh Vũ rất cao, trong thiên hạ không ai có thể thắng được hắn. Dĩ nhiên là trừ người của tiên giới ra.

“Thanh Vũ ca ca, so huynh biết là muối? Rõ ràng muối đã tu luyện hoàn hảo thuật ẩn thân rồi mà.” Mặc quần áo đỏ rực, tinh linh hoa tường vi Phó Linh quẩy rũ xinh đẹp xuất hiện trong phòng.

Mộc Thanh Vũ điểm nhẹ lên Minh Thương Vũ chú An Hồn rồi nhẹ nhàng đứng dậy, rời khỏi giường. “Sao lại tới muộn thế? Có chuyện gì à?”

“Vâng. Bệ hạ bảo ta tới tìm huynh.” Đôi mắt sáng như minh châu của Phó Linh lóe lên tình cảm lúc sáng lúc tối. Chỉ cần là người sáng suốt ở ngoài đều biết nàng thích Mộc Thanh Vũ.

“Ngày mai không được à?” Mộc Thanh Vũ quay lại nhìn Minh Thương Vũ, nhún nhún lông mày. Minh mà đi thì nàng lại đá chặn mắt. Biết là bệnh tật không thể xâm nhập vào nàng được nhưng hắn vẫn không thể yên tâm.

Phó Linh lắc nhẹ đầu, bày tỏ mình không biết là có chuyện gì. Nhưng nàng vẫn lên tiếng để hắn yên tâm, “Huynh yên tâm đi, sẽ trở lại nhanh thôi. Nó sẽ không sao đâu.” Khi nào thì chàng mới đặt mình trong lòng mà không phải coi như không tồn tại? Ý nghĩ này vừa lóe lên thì nàng liền cười châm biếm. Sợ rằng dù mình có đợi chàng đời đời kiếp kiếp thì cũng sẽ không có ngày này. Nhìn thấy hắn nhìn người trên giường đầy dịu dàng triu mến, đáy mắt nàng dâng lên một tầng sương lạnh tàn nhẫn. Nhưng chỉ chớp mắt một cái thì liền biến mất, trở lại như thường, nàng vẫn là Phó Linh xinh đẹp quẩy rũ, nhìn như ngây thơ.

Đưa tay dèm chăn cho Minh Thương Vũ, Mộc Thanh Vũ cầm quần áo lên, bước nhẹ nhàng ra ngoài, ra hiệu im lặng với Phó Linh.

Thấy hắn ra hiệu, Phó Linh cũng nhẹ chân nhẹ tay bước theo. Ánh sáng trên người nàng hơi mờ đi. Khuôn mặt vốn quẩy rũ phủ một lớp bụi.

Hai người ra khỏi Thanh Vũ uyển, một trước một sau cách nhau hai bước. “Thanh Vũ ca ca, nhiều nhất là một ngàn năm nữa muội sẽ lên được tầng thứ ba, yêu cốt tan đi, lột xác thành tiên. Đến lúc đó lại có thể nhìn thấy huynh rồi.” Dưới ánh trăng sáng, Phó Linh nở nụ cười, vui mừng nói.

“Ta sẽ không lên tiên giới.” Mộc Thanh Vũ vừa đi vừa nói, không che giấu ý định của mình.

“Thanh Vũ ca ca, huynh nói gì cơ?” Lúc nghe Minh Cửu Phượng nói chuyện đó, Phó Linh còn tưởng nàng nói dối. Hôm nay nghe chính miệng hắn nói ra thì nàng run lên, không bước tiếp.

Mộc Thanh Vũ cũng dừng chân, quay lại nhìn nàng, trả lời, “Linh Nhi, với tu vi của ta dù không lên tiên giới thì cũng có thể không già không chết. Cho nên ta quyết định ở lại.”

“Muội không hiểu. Không phải trước giờ huynh vẫn mơ ước lột xác thành tiên sao? Vì sao huynh lại buông tay một cách dễ dàng như thế?” Mơ mơ hồ hồ biết được chút gì đó, nhưng trong tiềm thức Phó Linh không muốn tin, cũng không dám tin.

“Ta không bỏ Vũ Nhi lại được nên ta muốn ở lại.” Không hiểu tâm trạng, không biết tình yêu của nàng dành ỉn nên Mộc Thanh Vũ lạnh nhạt nói ra nguyên nhân không chút gợn sóng, không quan tâm người khác sẽ thấy thế nào, sẽ nghĩ gì.

Mắt Phó Linh mở to, không dám tin, cúi đầu để bình ổn trái tim đang đập loạn nhịp, lúc ngẩng đầu lên thì đã bình tĩnh. “Thanh Vũ ca ca, nếu huynh muốn có con thì có thể sống lại mà.”

Nghe nàng nói, Mộc Thanh Vũ mỉm cười, “Linh Nhi ngốc, chờ tới khi muội có cốt nhục của mình thì muội sẽ biết ta cảm thấy thế nào.” Từ khi nàng ra đời cho tới bây giờ chưa bao giờ rời khỏi mình. Ở bên nhau mười năm nhưng như đã qua ngàn năm vạn năm cô tịch. Bất tri bất giác đã ràng buộc tận xương, tận vào linh hồn.

“Chỉ là cốt nhục thôi sao?” Nhìn ánh mắt hắn, cảm nhận tấm lòng của hắn, lòng Phó Linh nghi ngờ nên mới hỏi.

Mộc Thanh Vũ nhìn nàng đầy kỳ lạ, “Linh Nhi, Vũ Nhi là con ta. Chuyện này ta không phải chứng minh nữa. Sao muội lại hỏi thế?”

Nhìn phản ứng của hắn, Phó Linh mừng thầm: thì ra là hắn còn chưa hiểu, chưa nhìn thấu. Nếu là vậy thì mình vẫn còn cơ hội. Chờ người kia hết kiếp nạn trở về trời thì mình có cơ hội rồi.

“Không có gì đâu. Chỉ là hâm mộ Thanh Vũ ca ca thôi.” Lòng vui vẻ, trên mặt cũng vui mừng.

“Muội đi tu luyện đi. Tự ta có thể đi tìm nàng được.” Trăng đã lên tới đỉnh đầu, là lúc linh khí đậm nhất. Ở chung mấy ngàn năm, đáy lòng Mộc Thanh Vũ vẫn mong nàng sớm thoát khỏi xác yêu.

“Được.” Mình có thể tưởng tượng chút chút được không? Tưởng tượng hắn đang quan tâm mình, không phải không hiểu gì? Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Phó Linh càng rực rỡ hơn.

“Đi đi.” Mộc Thanh Vũ cười với nàng. Cười được một nửa thì liền thu lại. Chỉ vì hắn nhớ lúc chiều Minh Thương Vũ có nói, “Phụ hậu là của một mình con. Trừ con ra thì không được cười đùa dửng dưng như vậy với ai cả. Nếu không thì không thêm quan tâm người nữa.” Câu nói này chỉ như vừa mới nói đây. Trong lòng như được tưới mát, không cảm thấy có gì không ổn.

“Ta đi đây Thanh Vũ ca ca.” suy nghĩ của Phó Linh còn lâm vào cảnh mình tự tưởng tượng, không để ý hắn thất thần trong chốc lát.

Mộc Thanh Vũ khoát tay, xoay người, rời đi trước.

Nhìn bóng lưng thon dài cao lớn, dư âm còn lượn lờ xung quanh, Phó Linh cười rồi rời đi.

Đi qua ngự hoa viên với đủ loại mùi hương thơm ngát, qua con đường nhỏ lát đá xanh lịch sự tao nhã, Mộc Thanh Vũ tới tẩm cung của Minh Cửu Phượng – điện Ngọc Thanh. Không có thị vệ ở cửa, rất yên tĩnh. Bởi vì lúc Minh Cửu Phượng đang cơ làm lễ đã nói nàng là tiên sứ trời cao phái xuống, pháp lực vô biên, không ai có thể dă thương nàng nên không cần thị vệ. Nàng là thượng tiên, biết rõ mọi việc nên mọi người trong triều cũng không phản đối.

Giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa, Mộc Thanh Vũ nói: “Bệ hạ, thần tới rồi.” nghe nàng đáp lời từ bên trong, hần đẩy cửa đi vào.

Minh Cửu Phượng ngẩng đầu khỏi thư án nhìn Mộc Thanh Vũ, vẻ mặt mệt mỏi nhưng chỉ là giả vờ...Bởi vì vừa thống nhất đại lục thì nàng đã ném tất cả chính sự cho Phó Linh, Thương Viêm, Ngạch Tử Mộc – ba vị thần hộ quốc. Mà việc chính sự nàng phải làm hàng ngày chỉ có một. Đó chính là lên lút dùng thuật ẩn thân, quan sát nhất cử nhất động của Mộc Thanh Vũ. Về phần Minh Thương Vũ thì nàng không quan tâm. Nàng cho rằng Minh Thương Vũ chỉ là người kéo dài huyết mạch tiên gia. Trừ việc đó ra thì không còn tác dụng gì nữa. Sống hay chết chẳng liên quan gì tới nàng. (hèn chi con bả coi bả như kẻ thù @.@)

Nhưng hôm nay nhìn nàng như mệt không chịu nổi mà nhìn Mộc Thanh Vũ, chỉ có một mục đích...

“Nghe Linh Nhi nói nàng tìm ta có việc?” Mộc Thanh Vũ đi thẳng tới ghế, ngồi xuống, nhìn nàng, lên tiếng hỏi, không để sự mệt mỏi của nàng vào mắt chút nào....

Về mệt mỏi cứ đờ trên mặt nhưng Minh Cửu Phượng khôi phục rất nhanh, khẽ cau mày. “Thanh Vũ, nghe nói chàng còn một đệ đệ?” không phải nghe nói mà là chắc chắn.

“Ừ, nó vẫn bế quan tu luyện ở núi Lạc Già.” Sen tịnh đế sinh từ cùng một gốc, một người thì mang tiên khí một người thì xinh đẹp. Chuyện đã qua tuy bị chôn sâu dưới đáy lòng nhưng nỗi đau vẫn bám theo Mộc Thanh Vũ dai dẳng.

“Tu luyện? Ta nghe Phó Linh nói rằng đệ ấy từng không cẩn thận bị nhập ma. Có chuyện này không?” Yêu nhập ma, chỉ còn cách hồn phi phách tán không xa. Hôm nay nguyên thần của hần có thể bình yên, chỉ sợ là đã bị phong ấn, trở về nguyên hình. Nhưng dù là vậy thì hần vẫn không thể tránh khỏi vận mệnh bị mất hồn. Vào lúc này, ở đây, Minh Cửu Phượng nhắc tới chuyện này là có ý gì?

“Không sai. Chuyện này là thật. Bây giờ nó đã bị ta phong ấn bằng hàn băng, nguyên thần vẫn còn.” Sự tồn tại của hần giống Minh Thương Vũ, khiến Mộc Thanh Vũ không thể dứt bỏ được.

“Nếu có cách cứu đệ ấy, để đệ ấy khôi phục lại tu vi, hóa thành người thì huynh thấy sao?” Thời hạn mười năm qua rất nhanh, nếu không thể có được lòng hần, Minh Cửu Phượng có một giấc mơ. Trong mơ, nàng thấy hần cười với mình, bảo vệ mình, bởi mình ngủ.

“Nàng có cách?” đôi mắt sáng như sao của Mộc Thanh Vũ lúc nghe những lời này thì bỗng sáng lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Khuôn mặt tuấn mỹ cũng nhờ thế mà rực rỡ hơn, khiến người ta thất hồn lạc phách, không thể dời được tầm mắt.

Nhớ lúc đầu hần đã đồng ý cho Minh Cửu Phượng một đứa con, dùng điều kiện lột xác thành tiên để ký kết hiệp ước với nàng, hoàn toàn là bởi vì hần muốn học được pháp thuật uyên thâm ở tiên giới, cứu đệ đệ Mộc Thanh Liên của mình. Nhưng hần vạn lần không ngờ rằng mình sẽ hăm sâu vào giao dịch này, hơn nữa còn có ràng buộc với Minh Thương Vũ. Rồi khỏi nàng thì thà rằng hần chết đi. Cho nên hần quyết định, một ngàn năm sau, khi hồn Minh Thương Vũ rời khỏi xác thì hần sẽ dùng tất cả tu vi của mình để cứu Mộc Thanh Liên. Từ đó đệ ấy có thể sống còn mình thì đi vào luân hồi.

“Không sai, ta có cách.” Giơ tay nhẹ xoa trán, Minh Cửu Phượng trả lời.

“Vậy chúng ta đi ngay thôi.” Mộc Thanh Vũ nóng lòng, đứng dậy, ngây thơ cho rằng nàng sẽ giúp mình không đòi hỏi gì....

“Thanh Vũ, ta hỏi lại lần nữa. Chàng tình nguyện đi theo ta không?” Minh Cửu Phượng chỉ muốn xác định xem hần có muốn thay đổi ý định ban đầu hay không. Nàng nhìn sâu vào mắt hần, chờ câu trả lời.

Ánh mắt lóe lên rồi tối lại, Mộc Thanh Vũ trả lời, “Ta muốn ở cùng Vũ Nhi, không đi đâu cả.” Đã sớm quyết định thì sao có thể thay đổi được?”

Minh Cửu Phượng cúi đầu, vỗ trán, chau lông mày, hạ quyết định. Lúc nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực, không hề che giấu tình yêu của mình nữa. “Ta có thể cứu đệ ấy nhưng với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” chỉ cần không bảo hần rời khỏi Minh Thương Vũ thì điều kiện gì cũng được.

“Ta còn mười năm ở hạ giới, chàng cũng biết.” Nói lại lời đã nói mấy ngày trước nhưng hôm nay tâm trạng đã khác.

Mộc Thanh Vũ gật đầu, không nói gì, ý bảo mình biết.

“Ta muốn chàng giống như phu quân bình thường, ở bên ta cho đến giây phút cuối cùng.” Dứt lời, Minh Cửu Phượng bình tĩnh khóa lại tầm mắt của hắn, không để hắn trốn tránh.

“Chúng ta vốn là phu thê. Nàng không cần nói ta cũng sẽ làm vậy.” Từ phu thê có nghĩa là phải thực hiện nghĩa vụ. Cho tới bây giờ Mộc Thanh Vũ cũng chưa hiểu điều này. Hắn cho là phu thê là như bây giờ, ai đi đường nấy, ngày ngày hắn ở cùng với Minh Thương Vũ, Minh Cửu Phượng không quấy rầy cuộc sống của hắn. Phu thê chính là như thế...

“Không, Thanh Vũ, chàng còn chưa hiểu ý ta.” Từ lúc thấy hắn lần đầu tiên, Minh Cửu Phượng đã biết hắn không hiểu tình hình, cũng không hiểu chuyện tình cảm, trắng tinh như tuyết, càng không có suy nghĩ không đứng đắn gì. Ngay thơ tới mức quá tốt khiến người ta hướng tới, khiến người ta không đành lòng phá hỏng, chỉ muốn giữ lại. Nhưng lại không thể làm thế. Bởi người như vậy không phải ngu xuẩn, cũng không phải không có tâm cơ. Chỉ là hắn chưa ngộ ra. Đợi tới ngày hắn hiểu rõ ràng thì chào đón hắn là đại ngộ, dù là trí thông minh hay tâm cơ, người có thể thắng được hắn rất ít. Nếu trở thành tà thì thế giới này sẽ lâm vào địa ngục vô biên vô hạn, chìm trong bóng tối không thấy được ánh sáng mặt trời. Với tu vi của hắn thì hoàn toàn có thể hủy diệt đại lục này. Minh Cửu Phượng chưa từng nghĩ ngờ điều này.

“Hả?” chân mày Mộc Thanh Vũ nhăn lại, đôi mắt tràn đầy khó hiểu.

“Mười năm, ta dùng sự sống còn của đệ đệ huynh để đổi lấy nhân duyên phu thê mười năm của ta và chàng. Chàng có đồng ý không?” Tuy đã nắm chắc nhưng trong lòng Minh Cửu Phượng vẫn hơi lo sợ, không yên lòng. Ánh mắt tuy sâu nhưng lại mang theo chút sợ hãi.

“Ta không hiểu. Ta và nàng vốn là phu thê, vì sao còn phải dùng điều kiện để trao đổi?” Không phải giả bộ hồ đồ mà là không hiểu thật. Sự mơ hồ trong mắt càng sâu hơn, khuôn mặt như ngọc mờ mịt.

“Không giống. Mười năm này ta muốn chàng và ta đồng sàng cộng枕, sớm chiều ở cạnh nhau, triền miên dịu dàng. Chàng hiểu chưa?” Thân tiên không thể phá nhưng lòng có thể không bị khống chế, linh thức càng không cần phải nói. Tâm linh và dục vọng giao hòa, chỉ suy nghĩ một chút thì Minh Cửu Phượng đã thấy tâm hoảng ý loạn.

Nghe nàng nói, Mộc Thanh Vũ lắc đầu, đôi môi quyến rũ mềm mại khê mở, “Không được. Ta quen ôm Vũ Nhi ngủ rồi.” từ chối lời đề nghị của nàng ngay lập tức.

“Tốt nhất chàng nên suy nghĩ một chút đi. Ta không ép chàng. Nhưng đệ đệ chàng có thể chờ bao lâu? Nếu ta đi rồi vậy trong thiên hạ này không ai có thể cứu đệ ấy được. Dù có bỏ tất cả tu vi của chàng cũng chỉ có thể bảo vệ đệ ấy một ngàn năm mà không phải vĩnh viễn.” Một câu đã nói hết suy nghĩ trong lòng hắn. Minh Cửu Phượng thế phải chặt đứt đường lui của hắn. Chỉ cầu một giấc mộng, nguyện trả giá tất cả.

48. Chương 48: Mộng Luân Hồi, Minh Thương Vũ Tỉnh Giác

Ban đêm mang theo hơi nước khiến trời hơi lạnh. Mặt trăng treo trên bầu trời, ánh trăng sáng trong nhu hòa bao phủ trên mặt đất tạo thành một tầng mỏng như sương bạc.

Bên cạnh không có Mộc Thanh Vũ làm bạn, Minh Thương Vũ trần trọc trần trở trên giường, không thể nào đi vào giấc ngủ. Chỉ cần nhắm mắt lại là khuôn mặt dịu dàng của hắn lại hiện lên trước mặt. Giọng của hắn vang lên trong tai, quanh quẩn như ma ám, thật lâu không tiêu tan. Tâm trạng bất định, hơi nóng nảy, nàng đứng lên phủ thêm quần áo rồi từ từ đi ra ngoài.

Vừa đạp qua cửa thì bên cạnh có tiếng một người truyền tới.

“Thái tử diện hạ, người định đi đâu ạ?” Đèn lồng đỏ trong tay, vắn màu áo đỏ, kiêu nhan quyến rũ, trong mắt mang theo ý cười. Là Phó Linh.

“Sao ngươi lại ở đây? Chẳng phải ta đã nói không cần ai bảo vệ sao?” Tuy tuổi còn nhỏ nhưng khí thế cũng là trời sinh bất phạm. Trên người Minh Thương Vũ có khí chất tiên nhân của Minh Cửu Phượng, cũng có tư thế thanh lãnh siêu nhiên, xuất sắc của Mộc Thanh Vũ.

“Là bệ hạ bảo thần bảo vệ người.” Nghiêm mặt, thu hồi ý cười trong mắt, Phó Linh hơi cúi đầu trả lời. Trong lòng nàng biết rõ Minh Cửu Phượng và Minh Thương Vũ có khúc mắc nhưng nàng vẫn trả lời như thế, mục đích thật khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Nhưng trước mắt bên cạnh không có ai ngoài hai nàng nên căn bản không có ai có thể nhìn thấy bản chất và lòng nàng. Nhưng đã có người thăm chú ý tới sự thay đổi này.

“Bà ta?” Khóe môi hồng phấn nhếch lên một chút chế giễu, mặt đen lại, không giống như một đứa trẻ ngây thơ.

“Vâng ạ.” Phó Linh cúi đầu trả lời, một tia ánh sáng lạnh xẹt qua tron mắt. Hơi thở nàng chưa từng thay đổi mấy may, nhìn như hết sức tận trung với cương vị của mình.

Cho dù Minh Thương Vũ có thông minh như thế nào đi chăng nữa, có bình tĩnh như thế nào đi chăng nữa, có tỉnh táo thế nào đi chăng nữa thì nói cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Tâm cơ và kinh nghiệm của nàng sao có thể so với một yêu quái đã gần vạn năm tuổi?

“Mẫu hoàng ở đâu?” Nhớ vòng ôm của hắn, nhớ nhiệt độ cơ thể của hắn, nhớ những lời dặn dò dịu dàng của hắn. Nghe Phó Linh nhắc tới Minh Cửu Phượng, Minh Thương Vũ nghĩ chắc có lẽ nàng ta biết có chuyện gì xảy ra. Vì vậy nàng mới hỏi.

“Bệ hạ đang bế quan tu luyện.” Phó Linh đã ngẩng đầu lên nhưng vẫn cụp mi mắt khiến người ta không thể nhìn được ánh mắt mình.

“Bà ta làm sao vậy?” Chẳng lẽ vài ngày nay mình không nhìn thấy bóng dáng phụ hậu là vì chuyện này? Dưới đáy lòng Minh Thương Vũ thầm suy đoán nhưng trên mặt không có phản ứng gì.

“Bệ hạ vì cứu người nên dùng thần lực quá độ. Cho nên cần bế quan tu luyện mới có thể khôi phục.” Phó Linh cho rằng mình có thể nhịn thêm mười năm nữa nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mộc Thanh Vũ khi ôm Minh Cửu Phượng hồi cung thì lòng nàng chua xót muốn chết, lửa ghen hừng hực như muốn đốt cháy linh hồn nàng. Nhưng thực lực cách quá xa, nàng không thể động tới một cọng tóc của Minh Cửu Phượng mà lại không thể trở mắt nhìn Mộc Thanh Vũ và nàng ta sớm chiều bên nhau, lại còn đối xử với nàng ta dịu dàng có thừa. Nghĩ trước nghĩ sau, nàng mới tới Thanh Vũ uyển vào đêm hôm khuya khoắt. Mục đích chỉ có một, đó là dùng Minh Thương Vũ để kéo Mộc Thanh Vũ về.

“Cứu người? Dùng thần lực quá độ?” Minh Thương Vũ ngửa đầu nhìn nàng, nhắc lại những lời vừa rồi bằng giọng xác nhận.

“Vâng ạ.” Phó Linh lên tiếng trả lời, cũng không nói nàng ta cứu ai, cố ý để Minh Thương Vũ hỏi dò rồi sau đó châm ngòi thổi gió.

“Đêm đã khuya, người đi xuống trước đi.” Minh Thương Vũ cũng không truy hỏi tới cùng như Phó Linh nghĩ mà lại lên tiếng bảo nàng rời đi.

“Vâng ạ.” Bụng đầy hoài nghi nhưng cũng không thể mở miệng hỏi nên Phó Linh bối rối rời đi.

Nhìn theo bóng lưng bằng dần dần biến mất ở cửa Thanh Vũ uyển, trong viện cũng không còn bất kỳ hơi thở được che giấu nào, Minh Thương Vũ xoay người vào phòng. Đã biết được tin tức của Mộc Thanh Vũ nên lòng nàng đã yên, hồn cũng bình tĩnh. Một mối mây ngày liền lặng lẽ bao trùm lên toàn thân khiến nàng có cảm giác buồn ngủ. Nàng cởi quần áo ra, nằm trên giường, nhắm mắt lại. Mang theo suy nghĩ sáng sớm mai là có thể gặp người sớm tối nhớ nhung, nàng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Đêm đã khuya, Mộc Thanh Vũ vẫn đang canh giữ bên cạnh Minh Cửu Phượng. Mặt hắn bình tĩnh, đôi mắt sáng như sao. Nhưng không ao biết vào lúc này tâm và hồn đã sớm bay tới Thanh Vũ uyển, dừng trên người khiến hắn nhớ tới là đau lòng. Rõ ràng trong khoảnh khắc là có thể chạy tới rồi sao đó ôm nàng vào

giấc ngủ nhưng giờ khắc này hẳn lại không thể làm được. Bởi vì hẳn đã phát thề nên nhất định phải giữ lời, không thể nói mà không giữ lời khiến người mất lòng tin được. Hẳn dốc sức kiềm lại tình cảm nhớ nhung trong lòng, nheo mắt lại niệm chú Thanh Tâm. Nhưng tình đã dấy, hồn bất an, dù có đọc cái gì cũng chỉ phí công. Đầu tranh không có kết quả, hẳn mở to mắt ra, đáy mắt như muôn vàn vì sao lấp lánh, kiềm chế sự sôi ruột. Hẳn nắm chặt hai tay, nhếch đôi môi mỏng, quét mắt về phía bóng dáng Minh Cửu Phượng, tuần nhan cũng nổi lên sự nóng nảy.

Nấp bên cạnh, nhìn chằm chằm vào bộ dáng của hẳn không chút kiêng nể, Minh Cửu Phượng nở nụ cười. Không thể có được tình yêu của hẳn, không thể tiến vào trái tim hẳn nhưng chỉ cần có thể giữ hẳn lại bên người mười năm là đủ rồi. Quản lời thề định khế ước khi gió gù, quản máu mủ tình thâm khi gió gù, hết thấy theo ý nàng chỉ là chuyện nhắm nhí. Chỉ có người trước mắt mới là chân thật, có thể dựa vào lòng hẳn đi vào giấc ngủ chính là vĩnh hằng, chuyện khác đều không quan trọng. Chẳng sợ ngày tận thế đen tối, giờ này khắc này, ngoài hẳn ra, Minh Cửu Phượng không muốn bất cứ thứ gì!

Màn đêm bên ngoài hơi mát, sao vây quanh trăng sáng, ánh trăng vẫn sáng trong như trước, tản ra thành một cái lồng bao lấy thế giới nhưng bóng tối vẫn còn nhiều. Chỉ có điều, cho dù màn đêm có tối hơn nữa thì sau đó cũng sẽ ngênh đón ánh bình minh tươi mát tới...

Mặt trời ửng đỏ phá tan tầng tầng mây mù, từ từ dâng lên, từng tia sáng chiếu soi mặt đất, tản ra sự ấm áp dịu dàng. Ánh mặt trời rực rỡ chói mắt xuyên qua màn lụa vào phòng thì trở nên dịu dàng như bàn tay người yêu, mềm mại lay tỉnh Minh Thương Vũ vẫn đang ngủ trên giường.

Mí mắt buông xuống, lông mi như cánh quạt run rẩy, chớp chớp vài cái rồi nàng mở hai mắt ra. Đôi mắt buồn ngủ mông lung. Nàng vươn tay dụi dụi mắt một chút rồi mở ra, đã không còn sự mờ mịt như tấm lụa mỏng ban nãy nữa, đáy mắt trong veo như bầu trời xanh, như làn nước trong hồ.

Nghĩ tới hôm nay là có thể nhìn thấy Mộc Thanh Vũ, nàng không nhịn được mà cười lên khanh khách. Khuôn mặt phần điêu ngọc mài tràn đầy vui sướng, hạnh phúc dào dạt trong mắt càng nhiều thêm.

Một thể hai hồn, kiếp trước kiếp này nhưng Thương Phượng Vũ không thể khống chế được thân thể, càng đừng nói tới thần thức. Nàng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn chuyện cũ như khoan vào trái tim tái diễn nhưng bất lực, càng không có cách nào làm như không thấy mà rời khỏi thân thể này. Cảm nhận được nụ cười của nàng, sự hạnh phúc của nàng, Thương Phượng Vũ ngậm bi thương, đau, đau, đau, ngoài đau vẫn là đau...

Không nói gì chỉ có thể hỏi trời xanh, hỏi thần chưởng quản vận mệnh. Chẳng lẽ là các người đang trừng phạt sự vô tình vô nghĩa của ta hay sao? Nếu không thì sao sau khi mọi người chết đi ta lại phải sống tạm như thế này? Lại nương nhờ vào thân thể kiếp trước, có muốn thoát khỏi cũng không thể?

Hỏi trời trời không đáp, hỏi thần thần không đáp lại nhưng dường như trong mông lung có cái gì đó buộc linh hồn của mình vào hồn thể kiếp trước. Chỉ có thể nhìn mà không thể động, không thể nói. Nhưng cho dù có như thế, mỗi lúc nửa đêm tĩnh lặng, lúc linh hồn Minh Thương Vũ ngủ say thì mình đều bị những cơn ác mộng ngày xưa làm tỉnh giấc, mồ hôi lạnh đầy mình, trái tim run rẩy. Cũng chỉ có lúc đó mình mới có thể khống chế thân thể một chút, giới hạn ở việc thức dậy, dựa vào đầu giường. Những ký ức ngày trước vẫn còn mới mẻ, hiện ra rõ mồn một trước mắt, trong lòng đau thắt, đau đến mức mồ hôi lạnh đầm đìa, gần như khó thở nhưng những cảnh đó cũng không biến mất, từng giờ từng khắc như quết vào trái tim mình.

Bạch Mặc ảm áp như ánh mặt trời, Bạch Mặc cố chấp đến ngu ngốc, vẻ mặt không hối hận xen lẫn tình yêu, cúi đầu nỉ non “Vũ Nhi, hãy quên ta đi, sống thật tốt.” Nhớ tới lại thấy đau đớn như khoan tim...

Phượng Ngôn toàn thân là máu, gờ tay lên lưu lại một vệt máu đỏ tươi, ý cười hạnh phúc mơ hồ, giọt huyết lệ rơi khỏi khóe mắt, cười ngốc lẩm bẩm “Vũ Nhi, nếu ta không thể để lại chút gì trong lòng nàng thì hãy để ta để lại một chút cuối cùng...sắc màu tươi đẹp...để...đổi lấy trong mắt nàng...một khắc cập bến, ta...không oán...không...hối...” Rồi biến mất không để lại vết tích gì trong lòng mình...

Còn có từng tiếng từng tiếng vọng đè nén sự quẩn quýt si mê... “Vũ Nhi, có thể sử dụng hồn phách không được đầy đủ của ta để đổi lại một lần ngoái đầu lại nhìn của nàng, ta không hối hận, không hối hận, không hối hận...” Quẩn quýt bên tai không đi khiến tâm hồn Thương Phượng Vũ càng khó chịu hơn. Vô hình trung nàng đưa tay ôm lấy ngực, muốn thông qua áp lực này mà giảm bớt đau đớn truyền tới từ nơi nào đó

nhưng không có tác dụng. Trái lại trái tim càng ngày càng đau hơn tựa như bị dao nhọn cứa vào, tựa như bị lửa hừng hực thiêu đốt...Đến cuối cùng thì đã đau đến chết lặng...

Nhưng bên ngoài, Minh Thương Vũ đã chỉnh đốn ổn thỏa, không chế thân thể đi ra ngoài.

Thương Phượng Vũ lớn tiếng kêu, “Đừng đi, đừng đi.” Nhưng không có chút hiệu quả nào. Nàng vẫn bước về phía trước...Bước...Bước...

Thương tổn ở phía trước, đau đớn vẫn ở phía trước, Thương Phượng Vũ bắt lực, bắt lực...Bắt lực...Bắt lực...!!

Bước chân nhẹ nhàng, Minh Thương Vũ hơi nhảy nhót đi về phía điện Ngọc Thanh, có thể thấy được thật sự tâm trạng nàng rất tốt.

Đi qua hành lang cong cong, con đường nhỏ khúc khuỷu, cung điện nguy nga lộng lẫy và kiến trúc hùng vĩ, rốt cuộc nàng đi tới mục đích. Vừa định nâng tay gõ cửa thì nghe thấy tiếng trò chuyện. Nàng nghe một chút thì thấy đó là tiếng Minh Thương Vũ và phụ hậu. Khoanh tay, dừng chân, Minh Thương Vũ đứng tại chỗ.

“Thanh Vũ, chàng xem này, ta đã tốt lắm rồi. Lúc nào thì chàng chuyển qua?” Vốn thần thức không tổn hao gì, tiên lực cũng không tổn hại bao nhiêu, kéo hần ở với mình, biến mất trước mắt Minh Thương Vũ một cách khó hiểu, chẳng qua chỉ là bước đầu Minh Cửu Phượng giữ trọn vẹn hần lại bên cạnh mười năm.

“Thân thể không sao thật chứ?” Giọng Mộc Thanh Vũ dịu dàng như gió xuân, lại ấm áp như dòng suối ấm, từ từ chảy qua lòng người.

Đứng ở ngoài cửa, nghe lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của hần, Minh Thương Vũ đã cảm thấy lửa giận dâng trào.

“Chàng yên tâm, ta thật không sao rồi.” Minh Cửu Phượng nhìn hần cười, nói lời ái muội không rõ.

“Vậy là tốt rồi.” Nghĩ tới có thể gặp Minh Thương Vũ ngay lập tức, giọng điệu và vẻ mặt của Mộc Thanh Vũ dịu dàng đến mức nhấn chìm người ta.

“Bây giờ chúng ta về Thanh Vũ uyển đi.” Minh Cửu Phượng cho rằng vì hần cảm kích mình đã cứu đệ đệ bị thương của hần cho nên mới dịu dàng với mình.

“Được.” Mộc Thanh Vũ gật đầu trả lời, lòng như mọc cánh, đã sớm bay tới trên người Minh Thương Vũ.

Thở nhẹ một tiếng, thân thể Minh Cửu Phượng như nhũn ra, hơi nghiêng về một bên nhưng cũng là cố ý làm vậy.

Một cánh tay vươn ra, Mộc Thanh Vũ ôm chặt eo của nàng. “Ta ôm nàng.” Hần nóng lòng muốn nhìn thấy Minh Thương Vũ nhanh một chút, sau đó ôm chặt nàng vào lòng. Sau đó thì làm gì? Lòng kích động, hơi luống cuống, dường như có thứ gì đó đang nảy mầm trong lòng hần nhưng chỉ chột lóe lên rồi lại biến mất.

Nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, lửa giận của Minh Thương Vũ dâng cao, nhắc chân đá cái “rầm” vào cửa phòng vốn không hề đóng chặt.

Thân thể Mộc Thanh Vũ đang ôm Minh Cửu Phượng chợt cứng đờ, trong mắt hơi mờ mờ nhưng trên mặt vẫn còn nụ cười ôn tồn chưa kịp tan đi.

Không biết là hữu ý hay vô ý nhưng vào khoảnh khắc cửa bị đá văng ra, Minh Cửu Phượng vươn tay ôm cổ hần, tiến sát vào lòng hần, gò má ửng đỏ, lộ hết sự thẹn thùng.

Mộc Thanh Vũ hoàn hồn, nhìn Minh Thương Vũ, “Vũ Nhi, con làm sao vậy?” Sao ánh mắt của nàng lại thâm trầm như thế? Thâm trầm không giống một đứa trẻ, khiến người ta hoảng hốt bất an. Rốt cuộc là mình bị sao vậy?

“Buông bà ta xuống.” Nắm chặt nắm đấm nhỏ, môi nhếch lên, trong ánh mắt không còn thâm trầm sâu như biển mà là lửa giận.

“Vũ Nhi, thân thể mẫu hoàng con hư nhược.” Tuy Mộc Thanh Vũ cũng rất muốn ôm nàng nhưng thân thể Minh Cửu Phượng trước mắt quả thực là yếu ớt. Hần không thể không quan tâm được.

Nghe vậy, hô hấp của Minh Cửu Phượng yếu đi một chút.

“Buông bà ta xuống.” Nàng trầm giọng nhắc lại, lửa giận tăng thêm vài phần tựa như vực sâu khiến người ta nhìn không thấy đáy.

“Vũ Nhi, rốt cuộc là con sao vậy?” Sự hoảng hốt bất an của Mộc Thanh Vũ càng tăng thêm, định buông Minh Cửu Phượng xuống nhưng không hiểu tại sao lại không thành công.

“Không buông?” Ánh mắt Minh Thương Vũ đen nhánh thâm thúy, phảng phất như muốn hút hồn phách người ta vào. Luôn đều hồ đồ lơ mờ, tưởng rằng dục vọng độc chiếm đang tác quái, nhưng bây giờ, nhìn tình cảnh này, nàng dường như đã hiểu được chút gì đó. Chính là bởi vì hiểu nên sẽ không thể chấp nhận cho hấn chạm vào nữ nhân khác. Ai cũng không được!

“Vũ Nhi, con?” Đó là Vũ Nhi của hấn ư? Chẳng phải Vũ Nhi của hấn thông minh đáng yêu à? Mà Vũ Nhi thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu là ai? Khó hiểu là vậy nhưng sao mình lại còn mừng thầm? Suy nghĩ rối loạn khiến Mộc Thanh Vũ hoảng hốt.

“Buông bà ta xuống.” Minh Thương Vũ nhìn hấn, bước tới gần, ánh mắt sáng quắc.

Một câu buông xuống này khiến Mộc Thanh Vũ tỉnh thần, chuẩn bị đặt Minh Cửu Phượng xuống nhưng không thành công.

“Buông bà ta xuống.” Minh Thương Vũ lại bước thêm một bước, cách Mộc Thanh Vũ ba bước.

Thấy nàng bước tới gần, Mộc Thanh Vũ cố gắng nhưng vẫn không thành công.

Trong mắt Minh Thương Vũ thì là hấn không có hành động gì nhưng vẻ mặt thì như bị làm khó.

“Buông bà ta xuống.” Minh Thương Vũ đứng đó, nói thêm một câu nhưng cũng là cho hấn cơ hội cuối cùng.

Thấy rõ ràng là khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết ngây thơ nhưng lại chứa đầy âm trầm của nàng, Mộc Thanh Vũ nóng ruột, dốc sức muốn giãy thoát nhưng chẳng hiểu tại sao dường như sức mạnh bị trói buộc, không thể nào buông Minh Cửu Phượng xuống được.

Đồng tử đen lại, Minh Thương Vũ cúi đầu hạ mi. Ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng càng sâu thêm, “Phụ hậu, mẫu hoàng, lát nữa nhi thần còn có lớp, xin được cáo lui trước.” Nàng không hề nhìn hấn, không hề quay đầu, xoay người một cách dứt khoát, bước nhanh rời đi. Trái tim đã bị hấn tổn thương tạo thành vết sẹo dung nhập vào trong hồn.

Một khi tỉnh giấc, tình không thể cứu vãn, trái tim còn trẻ đã có vết thương. Nhìn bọn hấn phu thê tình thâm, trái tim Vũ đau như bị khoan vào. Tình yêu cấm kỵ, loạn luân, là duyên? Là nghiệt? Buông tha? Theo đuổi? Không thể xác định được.

Đạp bước ra khỏi phòng, ngửa đầu nhìn trời, ánh mặt trời vẫn ấm áp như cũ, vậy từng đợt lên người như Vũ cảm thấy thân mình lạnh ngắt, lạnh đến thấu xương. Một dòng nước mắt lăn khỏi khóe mắt, nàng đưa tay lên lau, miệng vẫn mỉm cười, vẻ mặt còn thê lương hơn khóc.

49. Chương 49: Mộng Luân Hồi, Định Duyên Tình Cảm

Nhìn bóng lưng rời đi của nàng, tinh thần Mộc Thanh Vũ hoảng hốt rối loạn, ôm Minh Cửu Phượng đuổi theo, kết quả không cần nghĩ cũng biết. Trong hành lang không còn bóng người, không còn hơi thở của nàng. Lúc này, sức mạnh của hấn đã được khôi phục.

Yêu lực vô duyên vô cớ bị phong ấn, cho dù là kẻ ngu cũng có thể phát hiện được điều bất thường trong đó. Hấn cúi đầu, nhìn sâu vào Minh Cửu Phượng trong lòng nhưng phát hiện hồn phách trên trán nàng nhảy lên, hơi giống như nhập ma. Trong lòng nghi ngờ, lại càng loạn hơn, không biết phải làm sao, đành dùng tinh thần kêu gọi thần thức của nàng từng tiếng từng tiếng một.

Ngàn vạn thần thức phân ra một phần, Minh Cửu Phượng thăm khống chế thân thể và hồn phách của mình. Khóe môi mang theo ý cười, ý niệm cố chấp tràn đầy trong lòng. Chỉ cần có thể giữ chân hấn hoàn toàn

trong mười năm, nnafg không tiếc loại bỏ tất cả chướng ngại vật, kể cả cốt nhục của bọn họ. Nàng luôn không thích nó, coi như dùng tâm ám sát Minh Thương Vũ.

Bước nhanh như bay, lá rơi xào xạc ở những nơi đi qua, hoa rơi đầy đất, để lại sự điêu linh. Lá rách trên đất, cánh hoa tung bay như muốn tuyên bố với người đời rằng hoa nở có thời, hoa rơi không biết khi nào, duyên đến duyên đi, không có định luật.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Minh Thương Vũ ngừng lại, tay che ngực thở hổn hển. Sau một lúc thở dốc thì liền ho dồn dập, ho đến mức nàng thở không ra hơi, hơi nước tụ lại trong mắt. Hơi nước không rơi xuống, tiếng khụ bị nàng dùng đôi môi hơi nhếch chặn lại, mặt sung huyết tới đỏ bừng. Không biết là do nghị lực của nàng đủ mạnh hay là cơn ho này bại bởi sự bướng bỉnh của nàng, đúng là không tác quái nữa. Sắc mặt của nàng cũng từ từ khôi phục như thường.

Môi khẽ mở, chậm rãi thở hắt ra, đáy mắt đen như đêm khiến người ta không thấy điểm tận cùng, tựa như vực sâu không đáy. Trong vực sâu này có một ngọn lửa đang cháy rực, còn có cả sự bướng bỉnh và không cam lòng. Nàng vươn tay vuốt phẳng y phục, điều chỉnh tốt vẻ mặt. Nàng lại trở thành một cô bé cao quý, cử chỉ cao nhã của huyết mạch hoàng gia. Bước từng bước chậm rãi, phong tư tao nhã của tiên, nàng từ từ đi về phía Thanh Vũ uyển.

Thanh Vũ uyển, gió mát thổi qua, lá trúc xào xạc từng hồi. Bên trong, trên giường, Minh Cửu Phượng từ từ mở mắt trong từng tiếng gọi của Mộc Thanh Vũ, cười yếu ớt với hắn. Giọng nói mềm mại của Minh Cửu Phượng vang lên: “Có lỗi với Thanh Vũ rồi. Nếu tu vi của ta cao thêm chút nữa thì sẽ không liên lụy chàng, khiến chàng uất ức vì ta.” Trong lời nói mang theo cảm giác áy náy nồng đậm, nhất là trong mắt lại có thêm hơi nước mông lung.

Ngại nàng vì cứu đệ đệ mình nên mới bị thương, Mộc Thanh Vũ dốc sức đè nén sự bất an trong lòng xuống, mỉm cười trả lời: “Miễn là nàng không sao là tốt rồi.” Lòng hắn hoảng hốt, sớm mất quy tắc từ lâu, đứng ngồi không yên. Hắn nắm chặt hai tay, hận không thể chạy tới bên cạnh Minh Thương Vũ thật nhanh rồi sau đó ôm chặt nàng vào lòng, nói hết tất cả nguyên nhân cho nàng.

Thấy hắn không yên lòng mà cười, ánh mắt lóe ra bất định, tuy trong lòng Minh Cửu Phượng chan chất đau đớn nhưng không thay đổi chấp niệm, mà lại còn sâu hơn vài phần. “Ta không sao, chàng yên tâm đi.” Dứt lời, nàng dựa má vào ngực hắn, vùi đầu vào trong lòng hắn.

Thân thể hắn cứng đờ, vẻ mặt thay đổi đột ngột, nâng tay muốn đẩy nàng ra khỏi lòng mình.

“Thanh Vũ, vòng tay của chàng thật ấm áp.” Nói xong câu này, Minh Cửu Phượng vươn tay ôm eo hắn, dịch dịch người trong lòng hắn, dư quang phản xạ nơi khóe mắt, chớp động vẻ tình thế bất buộc.

Câu này của nàng khiến Mộc Thanh Vũ nhớ tới lời thề mấy ngày trước, bàn tay gơ lên từ từ buông xuống, nhẹ nhàng khoác lên sau lưng nàng. Vẻ mặt hắn đầy đấu tranh, sau đấu tranh là bình tĩnh.

Vẻ mặt của Minh Thương Vũ đứng ngoài cửa hi vọng khó dò khiến người ta không thấy cảm xúc thật. Giữa trán nàng hiện lên sắc kiên quyết, gờ tay, gõ cửa, lên tiếng. “Mẫu hoàng, phụ hậu, là nhi thần.”

“Vũ Nhi, vào đi.” Trong lời Mộc Thanh Vũ có vui sướng và kích động mà ai cũng có thể nghe ra.

Cửa mở, Minh Thương Vũ đi vào trong, trong lòng thầm nhắc nhở mình bất kể thấy gì, nghe gì thì phải không chế cảm xúc thật tốt, không thể nổi giận. Mang theo ý nghĩ này, nàng đi vào bên trong. Lúc nàng nhìn thấy cảnh tượng hắn và Minh Cửu Phượng ôm nhau đầy ấm áp trên chiếc giường ngày xưa nàng và hắn ôm nhau đi vào giấc ngủ thì ánh mắt nàng trầm xuống, nhưng chỉ thoáng qua rồi khôi phục như cũ rất nhanh.

“Phụ hậu, con có việc tìm người.” Vì đã hiểu được lòng mình nên Minh Thương Vũ tuyệt đối không ngồi chờ chết, chờ hắn tỉnh ngộ.

“Nói đi.” May quá, Vũ Nhi của hắn không thay đổi, vẫn là Vũ Nhi thông minh đáng yêu.

“Không, con muốn nói riêng với phụ hậu.” Minh Thương Vũ nhìn hắn, rõ ràng hắn hiểu được ý mà mình muốn nói.

Cúi đầu liếc Minh Cửu Phượng một cái, Mộc Thanh Vũ nói: “Ta và Vũ Nhi ra ngoài một chút, người nghỉ ngơi cho tốt, chờ ta trở lại. Được không?” Mười năm chỉ là thoáng qua, hẳn tin chắc chắn mình có thể làm tốt.

“Ừm. Đi đi.” Minh Cửu Phượng ngửa đầu cười với hắn, lui ra khỏi vòng ôm của hắn rồi vươn tay ôm cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn.

Mộc Thanh Vũ không có bất cứ phản ứng gì, chỉ cười dịu dàng với nàng.

Thấy cảnh này, ánh mắt Minh Thương Vũ tối thêm vài phần, đen như mực, càng khiến người ta nhìn không thấy đáy.

Một lớn một nhỏ, một trước một sau, hai người đi về phía vườn hoa.

Đi phía sau Minh Thương Vũ, nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng Mộc Thanh Vũ dâng lên cảm giác kỳ lạ, không thể nói rõ được. Nhưng có thể khẳng định một điều là hắn muốn ôm chặt nàng vào lòng, sau đó làm gì đó. Làm gì nhỉ? Làm gì mới có thể lấp đầy sự trống vắng kỳ lạ trong lòng? Hắn bắt đầu cân nhắc.

Tới đình nghỉ mát, Minh Thương Vũ xoay người, bình tĩnh nhìn bộ dáng nghi ngờ của hắn, khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, không nhanh không chậm nói: “Sao mấy ngày nay con không thấy phụ hậu tới Thanh Vũ uyển?” Đi thẳng vào vấn đề, Minh Thương Vũ muốn giải thích nghi ngờ trong lòng trước, ổn định cơn giận bị đè nén trong lòng.

“Vũ Nhi đang nói gì vậy?” Mộc Thanh Vũ còn đang nghiêm túc cân nhắc xem phải làm gì mới có thể lấp đầy vào trái tim trống rỗng bất an, còn cả cảm xúc bối rối không chịu nổi nữa. Cho nên nhất thời hắn không nghe rõ lời Minh Thương Vũ nói. Đôi mắt phượng màu lam xinh đẹp mang theo nghi ngờ, đôi môi khô gọi khẽ mở, hỏi ra.

“Vì sao lại im hơi lặng tiếng mà đi thế?” Thấy dáng vẻ thất thần của hắn, Minh Thương Vũ cho rằng hắn đang lo lắng cho thân thể người kia trong Thanh Vũ uyển, không kèm được ngọn lửa âm ỉ bùng cháy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống.

Không nhìn thấy sự ám ức của nàng, Mộc Thanh Vũ bước lên hai bước, bế nàng lên, sau đó ngồi lên ghế trong đình. Trái tim yên ổn nhưng vẫn trống rỗng như cũ. Hắn dịu dàng nói: “Ta đi gặp Thanh Liên. Đệ ấy là thúc thúc của con, bởi vì từ nhỏ bị thương nên vẫn luôn không nhắc tới với con.”

“Vì sao không nói cho con biết mà lại đi?” Thúc thúc? Thanh Liên? Nghe thấy lời giải thích này, Minh Thương Vũ cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Thì ra không phải hắn cố ý bỏ mình lại. Như vậy, người kia bị thương là vì cứu Thanh Liên đó? Nhớ lại những lời Phó Linh nói đêm qua, Minh Thương Vũ thầm đoán, trên mặt không thay đổi. Cho dù là thế nhưng nàng vẫn để bụng chuyện hắn lừa mình đưa người nọ ra ngoài. Hơn nữa vừa đi liền đi mấy ngày, lặng yên không một tiếng động. Trở về thì lại dịu dàng với người nọ, dùng lời ngon tiếng ngọt.

“Vũ Nhi, thời gian quá gấp nên chưa kịp nói cho con.” Ôm nàng thật chặt vào lòng, Mộc Thanh Vũ học động tác vừa rồi của Minh Cửu Phượng, hôn lên mặt nàng. Cuối cùng, giữa trán còn mang theo ý chưa thỏa mãn, cúi đầu, bịt môi, lại hôn thêm vài cái. Cảm giác mềm mềm ngọt ngọt, tê tê dại dại khiến hắn cảm thấy như được lấp đầy, không còn chút khe hở nào. Niềm vui lan lên đuôi lông mày, trong mắt tràn đầy ánh sao rực rỡ. Hắn lại hôn lên trán nàng, đôi mắt, cái mũi thon, cuối cùng dừng trên cái miệng phần nộn hồng nhuận.

Minh Thương Vũ mở to hai mắt nhìn hắn gần trong gang tấc, khuôn mặt thánh thiện tuyệt mỹ. Cảm nhận được hơi thở ấm áp hòa trong nụ hôn, ý vui vẻ hạnh phúc tràn đầy, nàng chủ động hôn lên bờ môi của hắn. Nàng vươn cái lưỡi phần nộn, run run liếm bờ môi hắn, quên hết tất cả những gì không vui.

Trên môi truyền tới cảm giác ướt át, mê hoặc tâm và hồn Mộc Thanh Vũ. Hắn há miệng, ngậm chặt cái lưỡi theo bản năng, ngây ngô vụng về mút cái lưỡi nàng. Nhưng chỉ một lát, hắn thở dốc, buông lỏng cái miệng nhỏ của nàng ra, thở hổn hển. Đường như trên người hắn bị lửa thiêu đốt, khuôn mặt tuyệt mỹ nổi lên vết đỏ như đóa hoa hồng.

“Vũ Nhi...” Vừa thoát thành lời, Mộc Thanh Vũ liền phát hiện ra giọng mình đã trở nên khàn khàn khô khốc. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: “Vũ Nhi, sau này ta đều hôn con như vậy, được không?” Lòng

hắn còn đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc âm áp, tê dại tiêu hồn. Đường như cả linh hồn đều được lấp đầy nhưng vẫn thiếu cái gì đó, nhất thời hắn không biết nên quyết định sau này từ từ tìm hiểu.

“Được.” Minh Thương Vũ cười ngọt ngào, trả lời. Toàn bộ sự tức giận biến mất hoàn toàn, không hề để lại chút vết tích nào.

Mà Mộc Thanh Vũ cũng không nói tiếp tới chuyện của Thanh Liên nữa. Hai người cứ ngồi như thường ngày, nhẹ giọng nhẹ lời tâm sự.

Trong vườn hoa, trăm hoa đua nở, hương thơm thoang thoảng lan khắp nơi. Gió mát thổi qua, làm rối tóc bọn họ khiến chúng quấn vào nhau, phân không rõ là của ai, mất trật tự mà lại mang theo mỹ cảm vương vấn.

Thanh Vũ uyển, Minh Cửu Phượng đang nằm trên giường chợp mắt, bỗng cảm giác bên trong có thêm chút khí yêu dị. Hơi thở quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn khiến trong lòng nàng sáng tỏ, nháy mắt nghĩ ra một kế. Nàng lén kết ấn, ẩn thần lực, hoàn toàn không hề có lực đánh trả, bộ dáng bất luận kẻ nào cũng có thể xúc phạm tới.

Không cảm giác được chút thần lực nào giao động trên người nàng, thấy nàng còn đang mê man, Phó Linh thu ẩn kỳ ẩn thân lại, hiện thân ra. Đáy mắt kiêu diễm quyến rũ, đáy mắt lóe ra khí lạnh. Nàng nâng tay, bấm ấn, đọc chú ngữ, một luồng ánh sáng yêu dị hoa mỹ sáng rực đánh lên người Minh Cửu Phượng. Lạnh giọng cười với nàng, Phó Linh biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt, dường như nàng chưa bao giờ tồn tại vậy.

Phân thân tiên ảnh cảm giác được xung quanh không còn chút hơi thở khác thường nào, Minh Cửu Phượng mở mắt ra, đáy mắt ẩn chứa hàn quang tàn nhẫn, đủ để tiêu diệt tất cả mọi vật trong thiên hạ. Nàng hơi nhếch khóe môi, hừ lạnh: “Dám dùng thủ đoạn hạ lưu để ám sát ta. Phó Linh, ta nên cười người ngốc hay cười người si? Khí yêu tà, người nghĩ rằng bộ dạng ta có thể bị nhập ma sao? Quả thực là ngu xuẩn vô cùng.” Nàng hừ lạnh xong, cũng nhếch môi cười: “Nhưng thật đúng là phải cảm ơn sự ngu xuẩn của người đã giúp ta một đại ân. Hôm nay, niệm tình người vô tình giúp ta, tạm thời ta sẽ buông tha cho người, để cho người một con đường sống.”

Chỉ có một mình Minh Cửu Phượng, bỗng hơi thở bóng tối u ám nổi lên mạnh mẽ. Tiên, sắp hóa ma, khí tà ác phủ đầy toàn bộ Thanh Vũ uyển!!

Bỗng cảm giác được hơi thở yêu ma truyền tới từ Thanh Vũ uyển, vẻ mặt đầy ý cười Mộc Thanh Vũ đang ôm Minh Thương Vũ nói đùa trong vườn hoa bỗng cứng lại. Chỉ một chớp mắt, lông mày cau chặt, trong đồng tử hiện lên sự hoảng loạn, ôm lấy Minh Thương Vũ, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

50. Chương 50: Duyên Tình Ngàn Năm Lại Tắt

Hơi thở khác thường không chỉ kinh động mình Mộc Thanh Vũ mà còn có Ngạch Tử Mộc và Thương Viêm, Phó Linh. Khi bốn người bọn hắn cùng xuất hiện tại Thanh Vũ uyển thì Mộc Thanh Vũ đặt Minh Thương Vũ xuống. Sau đó hắn dẫn nàng tới trước mặt Phó Linh, nói với Phó Linh bằng vẻ mặt ngưng trọng, bảo nàng trông Minh Thương Vũ thật tốt, không được phép có bất cứ sơ xuất nào, càng không thể bước vào trong, chỉ có thể chờ ở ngoài.

Phó Linh thề, cam đoan mình sẽ bảo vệ nàng tốt, sẽ không để nàng gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Nghe được lời cam đoan, Mộc Thanh Vũ và Ngạch Tử Mộc, Thương Viêm đi vào bên trong.

Bởi vì vốn là Minh Cửu Phượng cố ý dính khí yêu tà nên căn bản không thương tổn nàng ta chút nào. Nhưng nói cho cùng thì chung quy nàng cũng là tiên, sao bọn hắn có thể nhìn thấu tu vi và thần thông được?

Bọn họ vừa vào trong thì bắt đầu ai vào việc nấy, dùng thần thông phong ấn khí yêu tà trong phượng thể Minh Cửu Phượng. Phong ấn xong thì ma khí không thể phát ra ngoài, lấy Mộc Thanh Vũ làm chủ, bọn họ lại bắt đầu loại trừ khí này đi.

Minh Cửu Phượng cẩn thận kiểm chế khí yêu tà, thậm chí giúp đỡ Mộc Thanh Vũ loại ra ngoài. Nhưng cho dù như thế thì Mộc Thanh Vũ cũng phải dùng gần một canh giờ mới loại bỏ được tất cả tà khí này. Lúc đại công cáo thành thì hắn đã mệt đến mức không tiếp thu được yêu lực, ngã xuống ngay tại chỗ. Minh Cửu Phượng nhìn thấy bộ dáng yếu ớt này của hắn mà đau lòng. Nhưng nàng vẫn không ra tay cứu giúp. Bởi vì bên cạnh còn có Ngạch Tử Mộc và Thương Viêm, cần bản không tồn tại bất cứ sự nguy hiểm nào.

Phó Linh đứng bên ngoài nhìn như không gợn sóng nhưng thực ra trong lòng tràn đầy sự nghi ngờ. Lúc trước nàng hạ ấn ký yêu tà kia với mục đích là muốn để hồn tiên của Minh Cửu Phượng nhập ma, do đó mà hồn phi phách tán, không còn trường sinh. Nhưng ấn ký đó không hề bùng lên ngay lập tức, thời kỳ ẩn náu là một tháng. Khí yêu ma tràn đầy trong uyển lúc này là từ đâu mà tới? Sao lại bùng lên sớm như vậy? Khó hiểu, nghi ngờ, đủ loại nghi vấn tràn vào lòng nàng khiến tâm nàng loạn lên.

Từ lúc Mộc Thanh Vũ vào trong, Minh Thương Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cửa phòng, cảm nhận sự thay đổi của toàn bộ hơi thở trong viện. Nàng chỉ sợ mình sẽ bỏ qua một chút thay đổi nào đó. Lúc nàng thấy tám lưới tà khí bên mắt trên bầu trời Thanh Vũ uyển thì Ngạch Tử Mộc dìu Mộc Thanh Vũ bình yên vô sự đi ra. Lúc này tinh thần căng thẳng của nàng mới thả lỏng, cười với hắn, ngay sau đó lâm vào bóng đêm vô biên.

Thấy Minh Thương Vũ cười với mình, Mộc Thanh Vũ cảm thấy yêu lực bị mất như bỗng trở về bình thường, trên người cũng có hơi sức. Ngay khi hắn định đẩy Ngạch Tử Mộc, bước lên ôm nàng thì thấy thân thể của nàng nhoáng lên một cái, ngã ra sau. Trong điện quang hỏa thạch, hắn lách mình xuất hiện bên cạnh nàng, vững vàng tiếp được nàng, ôm vào lòng.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi.” Một chuyện nhỏ đã khiến hắn mất bình tĩnh, không còn chủ kiến.

Thấy thế, Ngạch Tử Mộc bước lên hai bước, nắm tay, nhanh chóng động vài cái trên người Minh Thương Vũ. Làm xong, hắn nói khẽ một câu: “Hậu chủ, đừng lo lắng, thái tử điện hạ chỉ vì quá lo lắng mà ngất đi thôi, lát nữa là ổn.”

Nghe câu trả lời này, Mộc Thanh Vũ ôm lấy Minh Thương Vũ, từ từ đi vào trong. Giọng nói của hắn vang lên sau lưng mọi người, “Các người chuyển bệ hạ sang phòng bên cạnh, chăm sóc thật tốt. Lát nữa nàng dậy thì nói cho ta biết.”

“Vâng ạ.” Ngạch Tử Mộc và Phó Linh cùng lên tiếng.

Không thể không nói năng suất làm việc của ba người bọn họ không tệ. Chỉ một lát, toàn bộ mọi thứ bên trong đã rục rịch hẳn lên, ngay cả cam lộ bổ thân và thuốc tốt bọn họ cũng chuẩn bị thêm một phần. Sau một lúc lách cựa lách cựa bận rộn thì bên trong yên lặng lại.

Nhìn thật sâu vào Minh Thương Vũ đang mê man trên giường, Mộc Thanh Vũ vươn tay xoa lên khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng. Ngón tay thon dài trắng nõn trượt xuống, đầu ngón tay phác họa khuôn mặt của nàng, cuối cùng dừng trên đôi môi anh đào. Hắn cúi người, cúi đầu, ngậm lấy cánh môi nàng một cách quẩn quýt si mê, trần trọc, mút liếm nhiều lần, dường như hôn thể nào cũng không đủ.

Một chút thần cách Minh Cửu Phượng phân lên người hắn lạnh lùng nhìn Minh Thương Vũ trên giường, “Ta muốn nhìn xem rốt cuộc trái tim người có thể tiếp nhận được bao nhiêu đả kích!” Lời dứt, ánh ẩn, bên trong chỉ còn lại hai người Mộc Thanh Vũ và Minh Thương Vũ.

Lúc tinh thần yếu ớt của Minh Thương Vũ vừa tỉnh khỏi một giấc chiêm bao thì đã lên đèn, vầng trăng sáng tỏ cũng đã treo trên trời đêm. Ánh trăng mờ mờ trong trẻo chiếu qua lớp lụa mỏng vào trong phòng, soi rọi lên người Mộc Thanh Vũ đang dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Khuôn mặt như bạch ngọc, tuấn mỹ tuyệt luân, kết hợp với ánh trăng mờ đúng là sinh ra một loại kinh diễm khiến người ta ngạt thở, lại có mỹ cảm quyến rũ không thể dời mắt.

Từ từ đứng dậy, Minh Thương Vũ kéo cái chăn gấm lên, phủ lên người hắn.

Một động tác rất nhỏ của nàng khiến Mộc Thanh Vũ bình tĩnh. Hắn mở mắt, dấy mắt mang theo hơi nước mông lung, “Vũ Nhi, con tỉnh rồi.” Hai tay khép chặt, ôm chặt nàng vào lòng. Đôi mắt phượng vừa mở ra lại nheo lại, khóe môi nhếch lên thành nụ cười.

Minh Thương Vũ lẳng lặng dựa vào trước ngực hắn, không nói gì. Nhưng trong lòng nàng rối trăm chuyện ngàn hồi, sự lo lắng tràn đầy, không biết nói từ đâu. Thấy hắn không để ý tới an nguy mà đi cứu người nọ, nàng vô lực ngăn cản, cũng không có lập trường mà đi ngăn cản. Chỉ có thể nhìn lòng mình, linh hồn mình tràn đầy chua xót đau đớn.

“Vũ Nhi?” Mộc Thanh Vũ lại gọi.

Nghe hắn nhẹ giọng gọi, Minh Thương Vũ ngẩng đầu lên từ trong lòng hắn, vẫn không nhúc nhích, nhìn ánh mắt hắn, “Phụ hậu là của một mình con, dù ai cũng không thể chạm vào, không thể động tới.” Những lời này nàng đã từng nói nhưng qua vài việc xảy ra mấy ngày nay, lúc thấy hắn dịu dàng với Minh Cửu Phượng, lúc này nàng lại nhắc lại, cũng không còn bá đạo và tự tin như trước. Thấp thỏm lo âu chiếm phần lớn, lại mang theo ý muốn chứng thực.

Cúi đầu hôn lên mi tâm của nàng, Mộc Thanh Vũ dịu dàng nói: “Vũ Nhi ngốc, ta không là của con thì là của ai? Đừng suy nghĩ bậy bạ, ta vĩnh viễn sẽ không rời xa con.” Thấy nàng bất an, mình ngoài đau lòng sao còn cảm thấy vui sướng?

“Thật ả?” Minh Thương Vũ lên tiếng xác định.

“Đương nhiên là thật.” Về mặt Mộc Thanh Vũ kiên định, trả lời.

“Vậy sao người lại để mẫu hoàng chuyển vào căn phòng của hai chúng ta?” Vấn đề này là một tảng đá lớn trong lòng Minh Thương Vũ, lại như vật nhọn chèn ở cổ khiến nàng lúc nào cũng đau đớn, khắc khắc không thể yên.

“Đó là giao ước giữa ta và nàng ấy.” Mộc Thanh Vũ cũng không định giấu diếm nàng.

“Giao ước gì?” Minh Thương Vũ vội vàng hỏi.

“Nàng giúp ta cứu Thanh Liên, ta theo nàng mười năm như phu thê bình thường. Cho đến khi kiếp này của nàng hết, trở về thiên đình.” Dứt lời, Mộc Thanh Vũ càng ôm nàng chặt hơn. Cuối cùng, khóe môi hắn nhếch lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ ôn hòa dấy lên một nụ cười sáng rực.

“Theo bà ta mười năm như phu thê bình thường?” Minh Thương Vũ rất rõ hàm nghĩa và định nghĩa của từ phu thê này. Lần này nghe hắn nói ra, nàng không kìm được lửa trong lòng, khuôn mặt hơi trầm xuống.

“Đúng vậy.” Mộc Thanh Vũ không cảm thấy có gì bất thường.

“Đúng?” Minh Thương Vũ lui ra khỏi lòng hắn, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt là ngọn lửa đang bập bùng.

“Vũ Nhi, con sao vậy?” Không biết vì sao nàng lại đột nhiên nổi giận, nụ cười trên mặt Mộc Thanh Vũ lui đi, khó hiểu dâng lên.

“Phu thê, phu thê bình thường, người có biết nó đại diện cho cái gì không?” Từ trước tới giờ vẫn biết hắn đơn thuần, hắn chân thật, hắn trong trắng như tuyết nhưng khi nghe thấy giao ước của hắn và người nọ, Minh Thương Vũ hận không thể hung hăng mà mắng hắn một trận. Nói không tôn kính một chút thì nàng không muốn kêu hai từ phụ hậu này nữa.

Nghe nàng nói, Mộc Thanh Vũ cười hiểu ý, “Đương nhiên ta biết. Con yên tâm là được. Nhất định ta sẽ làm rất khá.” Hắn cho rằng nàng đang lo mình không làm tốt chuyện này, cũng không để ý tới cách nói chuyện của nàng. Trong tiềm thức hắn nghĩ rằng chỉ cần ở cùng nàng thì nói gì làm gì cũng không quan trọng.

“Chạm vào một chút xem.” Minh Thương Vũ giẫy khỏi lòng hắn, đứng trên giường nhìn hắn. “Người thì biết gì chứ? Người muốn làm tốt cái gì?” Giọng cao lên, tức giận hiện lên trong mắt.

“Vũ Nhi, mười năm thôi, sẽ qua rất nhanh. Tới lúc đó ta có thể bồi con thật tốt rồi.” Mộc Thanh Vũ không biết mình sai ở đâu, cười nhẹ với nàng.

“Người...” Minh Thương Vũ chán nản.

“Sao vậy?” Mộc Thanh Vũ cười hỏi.

“Người chờ chút, con cho người xem một thứ.” Nàng lướt qua hắn, nhảy xuống giường, chạy về phía bàn.

Mộc Thanh Vũ không đứng lên, chỉ nhìn động tác của nàng đầy khó hiểu.

Trong chớp mắt, Minh Thương Vũ quay về giường, trong tay có thêm một vật, là một cuốn sách vẽ một đôi nam nữ xích lô. “Cho người này. Người về mà đọc thứ trong đó cho kỹ.” Tưởng tượng tới có thể sau này hắn sẽ làm như trong bức họa với người kia, Minh Thương Vũ không cách nào bình tĩnh nổi. Bỏ qua sự thông minh đáng yêu ngày xưa, bản sắc lộ rõ.

Nhận cuốn sách nàng đưa, Mộc Thanh Vũ nâng niu trong tay, lật thoảng qua. Chỉ nhìn ba trang, khuôn mặt trắng như ngọc của hắn liền hiện lên hai vệt đỏ như đóa hoa mai đỏ đang nở rộ. Hơi thở hắn trở nên dồn dập, trong mắt cũng nổi lên một tầng hơi nước mỏng, nhìn kỹ thì đó là dục vọng.

“Sao? Người đã hiểu chưa?” Minh Thương Vũ cũng không cảm thấy xấu hổ. Từ thời khắc nhận định hắn thì nàng không để ý tới bất cứ thứ gì, cũng đã quyết định.

“Ta...Ta cho là việc cần làm của phu thê bình thường...” Trong sách còn có chú thích rất chi tiết, vẽ cũng mô tả rất tỉ mỉ chu đáo, khí cụ của người, tư thế giao hợp, nét mặt và cảm giác nhân vật, chú ý đến mọi mặt, tất cả rất sinh động. Thấy thế, Mộc Thanh Vũ mặt đỏ tía tai, không ức chế được suy nghĩ. Trong suy nghĩ đó chỉ có bóng dáng của mình Minh Thương Vũ.

“Không sai, đây chính là việc phải làm giữa phu thê.” Thấy hơi nước dục vọng trong mắt hắn, Minh Thương Vũ trả lời.

Nghe câu trả lời này, Mộc Thanh Vũ giương mắt nhìn nàng, nói một câu: “Nhưng lúc nhìn thấy những bức họa này thì trong lòng ta chỉ nghĩ tới Vũ Nhi thôi. Ta phải làm sao bây giờ?” Còn chưa tỉnh ngộ, còn chưa thông suốt, trong lúc không biết gì thì đã luân hãm.

51. Chương 51: Nghiệt Duyên Lên, Tình Yêu Cấm Kỵ, Tình Yêu Loạn Luân Nổi Trên Mặt Nước.

“Thật à?” Hắn không hiểu nhưng Minh Thương Vũ biết. Tuy tuổi nàng nhỏ nhưng cũng có cổ chấp như nàng ta, dám yêu dám hận như nàng ta. Từ đầu tới cuối chỉ biết tâm ý của nàng ta, nghe được câu trả lời này, sao nàng có thể không vui?

“Ừm.” Mộc Thanh Vũ bình tĩnh gạt đầu.

“Vậy người vẫn muốn ở cùng với bà ta à?” Một khắc cũng không muốn rời khỏi hắn, là toàn bộ tiếng lòng của Minh Thương Vũ.

“Ta đã hứa với nàng thì nhất định phải tuân thủ.” Tuy đã hiểu rõ nhưng Mộc Thanh Vũ vẫn không thay đổi dự tính.

“Muốn sống cuộc sống viết chữ vẽ tranh với bà ta?” Không biết vì sao, rõ ràng Minh Thương Vũ tức muốn chết, lửa giận đốt cháy hừng hực đau đớn nhưng giọng điệu của nàng lại vô cùng bình tĩnh.

Vấn đề này của nàng khiến Mộc Thanh Vũ ngẩn ra. Nhưng hắn vẫn trả lời như những gì mình nghĩ: “Sẽ không. Ngoài Vũ Nhi ta sẽ không ôm ấp bất cứ ai cả.”

Một câu trả lời dập tắt ngọn lửa trong lòng Minh Thương Vũ nhưng nàng vẫn thầm lo lắng, “Lời này là thật chứ?” Cũng là muốn một lời thề của hắn.

“Ừ. Ta sẽ không lừa con.” Vươn tay bế nàng lên giường, Mộc Thanh Vũ nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng một cách nghiêm túc.

“Không được ngủ chung một giường với bà ta.” Minh Thương Vũ khẳng khái giữ suy nghĩ trong lòng mình.

“Vũ Nhi, lúc nàng cứu Thanh Liên ta đã nhận lời rồi, không thể nuốt lời được.” Mộc Thanh Vũ cũng có kiên trì của mình.

“Không được.” Minh Thương Vũ quả quyết gạt bỏ.

“Vì cứu Thanh Liên mà suýt chút nữa nàng đã nhập ma. Vũ Nhi, sao ta có thể nuốt lời với nàng khiến nàng thất vọng? Chỉ là mười năm mà thôi, sẽ qua rất nhanh.” Mộc Thanh Vũ âm giọng, nhẹ nhàng khuyên nhủ Minh Thương Vũ, hy vọng nàng theo ý của mình,

Thấy vẻ mặt cố chấp của hắn, lại nghe hắn thề sẽ không phát sinh quan hệ gì với người kia, nàng cũng đang suy nghĩ xem có nên nhận lời hắn không.

“Vũ Nhi, trừ con ra ta sẽ không ôm ai, có được không?” Trong mắt mang theo thêm chút cầu xin.

Minh Thương Vũ nhìn sâu vào mắt hắn, “Phải làm như người nói, ngoài con ra thì sẽ không ôm bất kỳ nữ nhân nào.”

“Ừ.” Mộc Thanh Vũ gật đầu.

“Được, để con nhận lời cũng có thể, nhưng” lời Minh Thương Vũ thay đổi, “Người không thể phát sinh bất cứ quan hệ gì với bà ta, cũng không thể để bà ta chạm vào người.” Thử của mình, người mình thích, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào nhòm ngó. Nếu không phải sợ hắn khó xử lại thấy hắn khổ sở cầu xin thì nàng tuyệt đối sẽ không nhận lời hắn.

“Ta chỉ chăm sóc nàng thật tốt, bởi nàng, sẽ không dây dưa không rõ.” Mộc Thanh Vũ cũng không biết mình đang nói gì. Hắn chỉ nói theo những gì mình nghĩ, bầy tỏ suy nghĩ của mình.

Nhưng Minh Thương Vũ lại xem mỗi lời hắn nói với mình là một lời thề, cũng tin tưởng không chút nghi ngờ về những điều này.

Mấy ngày sau, mỗi ngày nàng đều xếp đầy lịch học. Ngoài vấn an thì nàng tránh được là tránh, tuyệt đối không chủ động trêu chọc người nọ.

Tuy nhiên, yên lặng chỉ là tạm thời...

Nửa tháng sau, trong thư phòng ở điện Ngọc Thanh, Minh Thương Vũ đang nghe Thương Viêm giảng bài, bên ngoài có tiếng thông báo truyền vào.

Dưới chỉ thị của nàng, Thương Viêm lên tiếng kêu người nọ vào. Kết quả người hầu nói Mộc Thanh Vũ có việc tìm nàng, bảo nàng nhanh tới Thanh Vũ uyển. Nghe là Mộc Thanh Vũ muốn gặp, nàng vô cùng cao hứng.

Kết quả lại là vui vẻ mà đến, tan nát cõi lòng rời đi...

Bởi vì Minh Cửu Phụng chưa thanh lý sạch sẽ ma khí trong phượng thể, nếu muốn loại bỏ thì phải có một thứ trong người Minh Thương Vũ. Mà thứ đó chính là ba giọt máu nơi đầu trái tim nàng. Nếu chỉ là lấy máu từ trái tim thì cũng thôi, nàng sẽ không để ý. Nhưng quan trọng nhất là muốn giải ma còn cần một giọt nước mắt tình yêu của Mộc Thanh Vũ. Nước mắt tình yêu, nước mắt tình yêu, không có tình cảm nồng nhiệt sâu tận tâm thì lấy đâu ra nước mắt?

Nhưng Mộc Thanh Vũ vẫn rơi nước mắt. Lúc nhìn vẻ mặt Minh Cửu Phụng tái nhợt, người run run thì hắn rơi nước mắt...

Một giọt nước mắt tích lại thành châu, trong suốt lóng lánh, tản ra ánh sáng rực rỡ, sáng tới mức nát lòng Minh Thương Vũ. Từng giọt từng giọt, nước mắt của người nàng yêu nhất cũng là máu của nàng, đã không còn cảm giác đau đớn, hôn chết lặng...

Nàng đã không nhớ được mình rời khỏi Thanh Vũ uyển thế nào, cũng không nhớ rõ chuyện Minh Cửu Phụng xua tan ma khí. Tất cả trong đầu nàng chỉ dừng lại trong khoảnh khắc Mộc Thanh Vũ rơi lệ...

Nguyên nhân, định tình. Phá lời thề, tình bị hủy diệt. Mang theo trái tim tan nát không chịu nổi và sự thất vọng tột cùng, Minh Thương Vũ chuyển ra khỏi Thanh Vũ uyển, theo Ngạch Tử Mộc ra ngoài rèn luyện. Nàng vừa đi là đúng năm năm!

Oán ngàn năm, ám Phệ Hồn

khoavanhoc-ngonngu.edu /home/i ... Itemid=154

Hoa lạc hoa khai niên phục niên

Đã nguyện đã tử hoa tử gian

Hoa rụng rồi nở năm xa

Ước mong chết giữa rượu hoa thơm nồng

Oán ngàn năm, ám Phệ Hồn

Hoa lạc hoa khai niên phục niên. Năm qua năm, tháng qua tháng. Lộ vẻ tao nhã ban đầu, kiều nhan vũ mị nở

Năm năm sau, thiên hạ vẫn thái bình, không sóng không gió. Bách tính an cư lạc nghiệp, bốn biển thái bình. Trong cung càng là ấm áp khắp nơi, yêu bình vui vẻ.

Đi khắp nơi năm năm, Minh Thương Vũ về hoàng thành với Ngạch Tử Mộc dưới lệnh triệu hồi của Minh Cửu Phượng và Mộc Thanh Vũ.

Phượng Vũ uyển là nơi ở mới khi Minh Thương Vũ về. Bên trong cầu nhỏ nước chảy, kỳ hoa dị thảo, còn lại bên ngoài đều là trúc xanh. Hoàn cảnh tao nhã thanh thản tựa như một nơi đào nguyên ngăn cách với thế tục.

“Thái tử điện hạ, thần nói người có hiểu không?” Năm năm có thể thay đổi rất nhiều người, rất nhiều việc. Mà Ngạch Tử Mộc cũng từ một người không vương bận trở thành người có mong ước, trở thành người si. Dư quang khéo mắt nhìn nữ tử có dáng người lung linh mặc đồ tím đứng trước cửa sổ, khéo môi hân hời nhếch lên, cảm giác hạnh phúc sung sướng chiếm hết cả linh hồn, tràn đầy không một khe hở.

“Tử Mộc, sao còn chưa lập gia đình?” Minh Thương Vũ không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi lại.

Nghe câu hỏi này, Ngạch Tử Mộc bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vắn lợt vào mắt Minh Thương Vũ vừa xoay người lại. Nhìn đôi mắt sáng rực như sao, yên tĩnh như một hồ nước trong, hắn thất thần trong nháy mắt nhưng khôi phục bình tĩnh rất nhanh. Hắn cúi đầu, cup mắt, nói thành lời: “Thần, không muốn lập gia đình.” Chỉ muốn đứng bên cạnh nàng, mà câu này thì hắn không dám nói ra. Bởi vì hắn biết, hắn biết trong lòng nàng đã sớm có người khác, rồi cuộc không chứa được bất cứ thứ gì ngoài người nọ. Cho dù người nọ và kẻ khác cùng giường chung gối, ôm nhau ngủ, tâm ý của nàng cũng chưa bao giờ thay đổi một chút nào. Tuy bình thường nàng che giấu tình cảm cực kỳ tốt nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra. Chính là bởi vì biết nên hắn mới càng yêu nàng hơn...

“A...Vì sao?” Dường như không nhìn thấy chút thất thần thoáng qua mặt hắn trong nháy mắt đó, Minh Thương Vũ hỏi tiếp.

“Thần không muốn lập gia đình.” Không biết trả lời sao nên Ngạch Tử Mộc chỉ có thể kiên trì, lặp lại lời vừa rồi.

Minh Thương Vũ nhìn hắn cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó, nàng bước lên trước mặt Ngạch Tử Mộc, “Người có người trong lòng rồi hả?”

“Không có.” Hô hấp hơi dồn dập, tim đập thất thường, mắt nhìn đất, trên trán toát ra mồ hôi hột.

“À...đi xuống đi.” Vẫy tay, Minh Thương Vũ xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ hững nói.

“Vâng, điện hạ.” Ngạch Tử Mộc kính cẩn trả lời, xoay người rời đi. Bước chân của hắn chắc nịch, như đang chạy trốn, không còn sự vững vàng ngày xưa.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại mình nàng, Minh Thương Vũ mới từ từ quay người lại, nói như lời thì thầm: “Lập gia đình, lập gia đình, không thể yêu nhau gần nhau với người thì có thể lập gia đình với ai?”

Năm năm trước, trước khi chưa nhìn thấy một màn kia, Minh Thương Vũ vẫn cho rằng Mộc Thanh Vũ yêu mình chứ không phải chỉ có mình mình. Mà khi nàng trở mắt nhìn hắt ôm Minh Cửu Phượng rơi lệ, về mặt dịu dàng thâm tình, lúc không quan tâm tới mình thì nàng đột nhiên hiểu ra. Thì ra bọn họ mới là một đôi mà mình chỉ là con của hắt. Trừ điểm đó ra thì chẳng là gì cả. Toàn bộ sự dịu dàng và triu mến của hắt chỉ vì nàng là con hắt chứ không phải người hắt yêu mến.

Nhớ lại hắt từng thề trừ mình ra sẽ không ở cùng với bất kỳ ai, Minh Thương Vũ không khỏi nhếch môi tự giễu. Vẫn cho là hắt không hiểu tình yêu, không rành về yêu cho nên bồng bồng lòng chờ đợi, chờ hắt hiểu, chờ hắt hiểu rõ. Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng hắt chỉ sớm chiều ở bên người kia có nửa tháng mà đã rơi vào lưới tình, hiểu về tình yêu, biết thế nào là yêu. Biết được chân tướng, một khắc nhìn rõ sự thật này, nàng ngoài đau xót rồi đi thì căn bản không có lựa chọn thứ hai.

Suy nghĩ năm năm, nhớ nhung năm năm, đau đớn năm năm, né tránh năm năm, Vốn tưởng rằng thời gian sẽ khiến mình từ từ quên lãng nhưng Minh Thương Vũ lại phát hiện ra người nợ đã sớm dung nhập vào máu mình, khắc vào linh hồn, căn bản không thể trừ sạch, cũng không thể gạt bỏ được. Năm năm, hơn một ngàn ngày đêm, không dài nhưng cũng không ngắn. Mà thời gian này đủ để nàng nghĩ thông suốt tất cả, hiểu rõ tất cả, quyết định tất cả...

Thầm hạ quyết định, Minh Thương Vũ quét sạch sự uất ức trong những ngày đêm này. Nàng nguyện phóng tay một lần, cược một lần hắt yêu mình, rốt cuộc là có bao nhiêu tình cảm với mình.

Tâm an, hồn định, nàng bước ra khỏi Phượng Vũ các. Trở về đã hơn nửa tháng nhưng nàng vẫn chưa tới Thanh Vũ uyển.

Thanh Vũ uyển, phong cảnh vẫn tào nhả như cũ. Từng đợt tiếng đàn truyền ra từ bên trong, nhẹ nhàng bay lên bầu trời, du dương uốn lượn, truyền đi rất xa.

Nghe tiếng đàn từ bên trong truyền ra, Minh Thương Vũ đứng im tại chỗ, suy nghĩ đã phiêu dạt theo tiếng đàn về tới ngày xưa. Đáy mắt có ý cười ngọt ngào, khuôn mặt mang theo hạnh phúc, về mặt lưu luyến.

Không biết trôi qua bao lâu, hoặc có thể chỉ một lát, gió mát thổi vào mặt làm rối mái tóc nàng, làm linh hồn đã bay đi của nàng tỉnh lại. Nụ cười hạnh phúc tan đi, quay lại vẻ cao quý tam nhã. Nàng vuốt thẳng mái tóc, nhắc chân, từ từ đi vào trong uyển.

Mười ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc khe khẽ vỗ về dây đàn. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo chút âu sầu, trong mắt càng tràn đầy vẻ u sầu đậm như hồ sâu, không thể tan đi, không thể hiểu rõ. Tiếng đàn dứt, Mộc Thanh Vũ cúi đầu xuống trên bàn đặt cầm. Mái tóc đen như mực không buộc lên, từng sợi rơi xuống đất, che đi chút bụi bặm. Hắt thì thào từng tiếng lại từng tiếng, “Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Tiếng tiếng thì thầm, tiếng tiếng run rẩy, tiếng tiếng chứa tình yêu nồng nhiệt...

Không hiểu, không hiểu, không hiểu, chẳng phải nói chỉ cần mười năm là được sao? Vì sao năm năm trước nàng lại bỏ mình mà đi? Lại vì sao đi cũng không gửi tin về? Về rồi sao lại trốn tránh không gặp mình?

Chẳng lẽ? Nàng đã không còn yêu mình nữa? Không cần mình nữa?

Chẳng lẽ? Nàng bận tâm tới tình yêu cấm kỵ? Tình cảm loạn luân?

Chẳng lẽ? Những lời nàng nói kia chỉ là hư ảo?

Chẳng lẽ? Chẳng lẽ? Chẳng lẽ? Rất nhiều vấn đề luôn luôn lảng tri lòng hắt, đau đớn, bối rối, bi thương, đau lòng, thời thời khắc khắc bao phủ. Năm năm, ngày ngày đêm đêm, không có một khắc nào ngừng.

Dừng chân trước đình hóng mát, cách hắt mười bước chân, Minh Thương Vũ không bước tiếp. Nàng chỉ đứng tại chỗ, nhìn sâu vào bóng dáng hắt. Đáy mắt nàng hiện lên rất nhiều tình cảm, rắc rối phức tạp khiến người ta cảm thán. Sao một người mà có thể có nhiều cảm xúc đồng thời như thế? Tựa như quẩn luyến, tựa như đau lòng, tựa như bi thương, tựa như bất đắc dĩ, cuối cùng, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Nhẹ cất bước, rảo từng bước một đi về phía trước. Nhưng chỉ hơn mười bước chân ngắn ngủi cũng đủ khiến nàng cảm thấy khó khăn như bước qua một đời.

Đứng thẳng trong lương đình, giọng nói đặc biệt trống rỗng không có chút tình cảm nào dao động vang lên: “Phụ hậu, người có khỏe không?” Thiên ngôn vạn ngữ, tương tư thấu xương, nói ra miệng cũng chỉ là một câu hỏi thăm sức khỏe bình thường...

Ngẩng phắt đầu lên, Mộc Thanh Vũ ngơ ngẩn nhìn người trước mặt, hơi nước mờ mờ khiến hần nhìn không rõ, cho rằng mình đang nằm mơ.

Sóng mắt lưu chuyển, một luồng ánh sáng u ám thoáng qua, Minh Thương Vũ mỉm cười, “Phụ hậu không nhận ra nhi thần rồi hả?” Hai nắm đấm nắm chặt trong vô ý thức, rất sợ hần nói ra lời khiến mình đau lòng.

“Ha ha, Thanh Vũ, Vũ Nhi đang nói chuyện với chàng đó.” Tính tốt thời gian, Minh Cửu Phượng bước vào trong uyển với vẻ mặt tươi cười, đi tới cạnh Mộc Thanh Vũ.

“Nhi thần gặp qua mẫu hoàng.” Minh Thương Vũ hơi khom người, cúi người thi lễ.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi.” Mộc Thanh Vũ đứng dậy, đi tới trước mặt Minh Thương Vũ, run rẩy gọi tên nàng. Hần vươn tay muốn ôm nàng vào lòng.

Minh Thương Vũ không dấu vết lui lại hai bước, tránh khỏi tay hần, mỉm cười.

Hai tay dừng giữa không trung, người Mộc Thanh Vũ run lên nhẹ nhẹ, cũng cười gượng, “Vũ Nhi, con đã về.” Tay từ từ buông xuống, người vô lực, vốn khuôn mặt trắng như ngọc lại càng trắng hơn.

Minh Cửu Phượng vươn tay khoác lên tay hần, dịu dàng ẩn tình nói: “Bây giờ Vũ Nhi đã về, chàng nói với nó đi.”

Mộc Thanh Vũ không nói gì mà chỉ coi như bên cạnh không có ai, nhìn Minh Thương Vũ bằng ánh mắt si ngốc.

Không để ý tới sắc mặt trắng bệch không còn chút máu của hần, Minh Thương Vũ nhìn về phía Minh Cửu Phượng, “Mẫu hoàng, chuyện gì?”

“A...là ta nghĩ, năm nay con đã mười lăm tuổi, tới tuổi lập gia đình rồi. Ta và phụ hậu của con đã chọn cho con vài nam tử có dung mạo tuyệt nhất và tài hoa nhất. Ngày mai con xem một chút.” Minh Cửu Phượng nhìn nàng cười, nói một hơi mục đích gọi nàng về.

“À...Phụ hậu thấy sao?” Ánh mắt thâm thúy như biển, Minh Thương Vũ bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Vũ. Không ngờ lòng lại như bị dao sắc cứa như trước đây, có khắc tên của hần cũng là đau đớn đến chết lặng, dung nhập vào hồn. Trong lòng còn chút hy vọng, hy vọng hần sẽ không vô tình với mình như vậy!

Không biết vì sao mà Mộc Thanh Vũ không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn nàng.

“Phụ hậu đã chọn cho con một người. Bộ dáng nam tử kia tuyệt sắc khuynh thành, xinh đẹp kiều mị, là mỹ nhân hiếm có.” Minh Cửu Phượng vẫn cười như cũ nhưng nhìn kỹ thì nụ cười không tới đáy mắt.

“Phụ hậu, không biết công tử mà người chọn cho con ra sao?” Minh Thương Vũ cũng cười nhưng là nụ cười đau thương thấu xương, cực độ tuyệt vọng, trong mắt chứa băng tuyết sương lạnh không cách nào che giấu được. Vốn tưởng rằng hần không vô tình với mình như thế. Mà xem ra, cho tới nay đều là tự mình đa tình. Gì mà trừ mình ra sẽ không ôm nữ nhân nào khác, gì mà lúc xem Xuân Cung Đồ thì trong đầu chỉ nghĩ tới mình, gì mà ước hẹn mười năm, gì mà say này sẽ ở bên mình...Gạt người, gạt người, gạt người, tất cả chỉ là đang gạt người mà thôi. Thì ra người ngu ngốc nhất không phải hần mà là mình.

Trách ai? Đi tới một bước này thì có thể trách ai? Minh Thương Vũ cười lạnh tự giễu, trên mặt không có chút khác thường nào.

Thu hết biểu cảm trên mặt nàng vào đáy mắt, ý cười trong mắt Minh Cửu Phượng sâu hơn vài phần. Tâm hận, hồn bất bình. Vốn tưởng rằng chỉ cần bức nó đi thì nhất định Thanh Vũ sẽ để ý tới mình nhưng trong mong năm năm, yêu năm năm, cưng chiều năm năm, thuận theo năm năm, chăm sóc năm năm, tâm của hần lại chưa tnwfg thay đổi mấy may, ngày ngày đều nhớ tới tên nàng.

Năm năm, năm năm, năm năm, không phải là năm ngày, sao hần cứ như vậy? Sao hần có thể tàn nhẫn đến thế? Sao hần có thể coi thường trái tim yêu hần của mình như thế? Nếu hần không thể quên thì mình

buộc hẳn quên đi. Đã mất đi năm năm, mình quyết không cho phép lại lãng phí vô ích thêm năm năm nữa. Quần lòng dạ độc ác quái gì, lãnh huyết vô tình quái gì, ngoài hẳn ra thì mình chẳng cần ai cả. Dù cho là ai ngăn cản mình thì mình thế phải chém chết, làm hồn phi phách tán, không còn kiếp sau!!!

52. Chương 52: Oán Ngàn Năm, Oán Tình Nổi Lên

Gió xuân ấm áp thổi nhẹ, mùi hoa đào quẩn quanh, đúng là chốn bông lai tiên cảnh nhưng Mộc Thanh Vũ lại cảm thấy tuyết lạnh bay đầy trời, toàn thân lạnh ngắt. Ánh mắt hắn lưu luyến bi ai, si ngốc nhìn Minh Thương Vũ, không phản bác được.

“Phụ hậu, không biết công tử mà người chọn cho con ra sao? Nhân phẩm thế nào? Tu vi thế nào? Có thể gánh trách nhiệm thái tử phi của con, tương lai sẽ có thân phận hậu chủ không?” Miệng cười như hoa, môi son khẽ mở nhưng lời nói lại đã thương người ta, khiến người ta đau lòng tuyệt vọng. Là không cam? Là phân hận? Minh Thương Vũ đã không còn có thể phân biệt được, càng không hề chú ý tới vẻ mặt lưu luyến si mê thâm tình của Mộc Thanh Vũ.

Nàng không hề chú ý tới cũng có một người lộ ra khỏi thân thể nàng, thấy rõ biểu cảm của Mộc Thanh Vũ. Người này chính là người sống chung một xác với nàng nhưng cũng không có cách nào khống chế thân thể và thần thức, chỉ có thể trở mắt nhìn chuyện cũ khoan tìm tái diễn lại - Thương Phượng Vũ.

Nhìn vẻ mặt thương tâm không hiểu, tuyệt vọng bất đắc dĩ của Mộc Thanh Vũ, linh hồn Thương Phượng Vũ bỗng chấn động một chút. Vì sao? Vì sao lúc đó mình không thấy vẻ mặt này của hắn?

Nhìn Minh Cửu Phượng lại phát hiện ra khỏe môi nàng ta hơi nhếch, nhìn như đang cười nhưng thực ra nơi đáy mắt chứa âm hàn, lạnh lùng nghiêm nghị nhìn mình. Vừa đảo mắt một cái liền khiến tinh thần Thương Phượng Vũ như bị sét đánh. Còn chưa chờ nàng nhìn cẩn thận thì Mộc Thanh Vũ đã bắt đầu trả lời.

“Vũ Nhi, để tới tối hãy nói, được không?” Trong lời Mộc Thanh Vũ mang theo ý cầu xin. Vốn định đợi tới mới nói chuyện với nàng một chút, nói cho nàng biết mình không muốn nàng lập gia đình.

Nghe hắn nói, Minh Thương Vũ nở một nụ cười, mắt nhìn sâu vào mắt hắn, như muốn nhìn ra gì đó từ đáy mắt hắn.

Mộc Thanh Vũ không hề chớp mắt, bên trong cũng dấy lên ý cầu xin.

Cuối cùng chống không lại sự thay đổi nơi đáy mắt hắn, Minh Thương Vũ gật đầu trả lời. Sau đó khom mình hành lễ, lui ra ngoài.

Nàng đi rồi nhưng hồn Thương Phượng Vũ vẫn ở lại, phát hiện này khiến nàng lại kinh ngạc một lần nữa.

“Thanh Vũ, vì sao không nói thẳng với nó người được chọn là ai?” Minh Cửu Phượng kéo tay hắn ngồi xuống ghế, khẽ hỏi dò.

“Không sao, chỉ là đã nhiều năm không gặp nó nên muốn nói chuyện riêng thôi.” Đối với Minh Cửu Phượng, Mộc Thanh Vũ vẫn luôn giữ vẻ mặt dịu dàng nhưng bên trong lại lạnh lạnh. Hắn nói lời không liên quan tới đề tài.

“À...” Minh Cửu Phượng không nói gì mà chỉ à một tiếng.

“Đêm nay nàng về điện Mộc Thanh nghỉ ngơi đi. Ta muốn bồi Vũ Nhi cho tốt.” Mộc Thanh Vũ không nhìn nàng mà nhìn về phía bàn đặt cầm, nói một câu. Không phải là thỉnh cầu, không phải là mệnh lệnh mà chỉ là một câu trần thuật hồ hững.

“Được.” Tuy lên tiếng trả lời nhưng đáy mắt nàng hiện lên thần quang khó lường.

Để ý thấy sự thay đổi trên mặt Minh Cửu Phượng, Thương Phượng Vũ nhếch mày, trong đầu vang lên câu nói cuối cùng của Mộc Thanh Liên “Oán ngàn năm, ta nguyện vứt bỏ ngàn năm tu vi, duyên ngàn năm, ta nguyện trả giá bằng tâm hồn, chỉ cầu lòng Vũ rõ ràng, chỉ cầu hồn Vũ phá kiếp trọng sinh.”

Hồn phách mình vô duyên vô cố lạc tới đời trước, lại còn tồn tại trong cùng một thân thể, trải qua mọi việc một lần nữa. Rốt cuộc là hấn muốn để mình hiểu gì đây? Rõ gì đây? Lại dùng từ phá kiếp trọng sinh? Lòng tràn đầy nghi ngờ, rối rắm đau đớn. Linh hồn bay tới phía trước Mộc Thanh Vũ, hai tay trong suốt không kiềm chế được mà vượt ve mặt hấn.

Trải qua luân hồi chuyển thế, Thương Phượng Vũ cho rằng mình đã hoàn toàn quên mất bóng dáng của hấn. Mà khi nàng tìm lại ký ức thì linh hồn Mộc Thanh Liên tới. Trong nháy mắt nhìn thấy hấn đó, nàng phát hiện thì ra cho tới bây giờ nàng đều không quên được hấn. Cho dù nàng trốn tránh thế nào, coi nhẹ thế nào, lừa mình dối người thế nào thì bóng dáng của hấn đã định cư trong linh hồn nàng, dù có thế nào cũng tẩy không được, càng không quên được. Đối với hấn là miệng không quên hay tình trong lòng quấy phá? Vì sao bóng dáng mấy người này cứ quanh quẩn trong lòng nàng không rời đi?

Thương Phượng Vũ đây bụng sâu tư, trong đầu nhớ lại chuyện luân hồi. Mộc Thanh Vũ đứng cạnh đó cũng không khá hơn. Bởi vì lòng hấn vẫn dừng lại trong nháy mắt trước khi Minh Thương Vũ đi. Trong lòng hấn trăm mối tơ vò không chỗ nói ra, chỉ có bàn tay gầy dầy đàn, dùng nhạc để kể ra nỗi lòng của mình. Tay nâng nhạc lên, tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo chảy ra theo tay hấn, du dương uyển chuyển, nhẹ nhàng bay trên bầu trời Thanh Vũ uyển, quanh quẩn từng vòng.

Tiếng đàn dặt lòng người, khiến người nghe có cảm giá như người yêu đang ở bên nhưng không thể gần nhau mà chỉ có thể si ngốc nhìn nhau, để linh hồn bùng cháy dưới lời chú cảm tình. Cũng đã khôn thể tránh, không chỗ trốn, cho dù chết cũng không cách nào thoát khỏi. Nó vẫn theo mình luân hồi, mãi cho tới đời sau...

Nghe tiếng đàn, Minh Thương Vũ thất thần. Dường như nàng đã hiểu ra chút gì đó nhưng vẫn chưa đủ thời gian để hiểu rõ.

Minh Cửu Phượng nghe tiếng đàn, cười nhìn tuần nhan dịu dàng của Mộc Thanh Vũ, nhưng tú quyền đã nắm chặt dưới ống tay áo, lòng phẫn hận.

Gió mát thổi qua, hai người trong lương đình, bên cạnh có một linh hồn nhưng ai trong bọn họ cũng không nhận ra, không nhìn thấy. Là vì sao?

Trở về Phượng Vũ uyển, Minh Thương Vũ không ra khỏi phòng một bước, chỉ ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, trong đây toàn là biểu cảm của Mộc Thanh Vũ khi nói chuyện trong lương đình. Không đoán được, không đoán được có phải là hấn có nỗi khổ trong lòng không thể nói, không đoán được có phải hấn cũng không muốn mình lập gia đình hay không. Rõ ràng đau lòng muốn chết, đã phát thề sẽ không thương hấn nữa nhưng không biết vì sao nàng cũng không thể buông tha bóng dáng của hấn, nhất cử nhất động của hấn.

Tiêu phí cả một buổi chiều, thấp thỏm cả một buổi chiều, trong sự bất an của Minh Thương Vũ, rốt cuộc màn đêm buông xuống. Đèn hoa vừa được thắp lên, đèn cung đình cũng rực sáng, chiếu sáng cả một vùng bóng tối. Nhưng nàng không vội tới Thanh Vũ uyển mà là nhìn như uể oải, ngồi trong thư phòng đọc sách. Một tờ mà hồi lâu không lật qua, lăm lăm một chút như tính thời gian.

Thời gian luôn trôi đi lặng yên không tiếng động, Minh Thương Vũ đi qua đi lại trong phòng nhưng không ra khỏi cửa. Chỉ vì nàng còn đang bối rối, bối rối xem có nên đi đến cuộc hẹn, có nên nhìn người khiến mình vừa yêu vừa hận kia không.

Lại một khắc trôi qua, nàng còn chưa có động thân nhưng mặt càng sốt ruột bất an hơn, nhìn như không cầm cự được bao lâu nữa. Ngay lúc nàng định ra ngoài thì có người hầu tới mời nàng, bảo nàng rằng hậu chủ có lời mời. Tìm được một bậc thang thuận lợi, nàng rốt cuộc bước ra khỏi Phượng Vũ các, bước tới Thanh Vũ uyển nhanh như gió.

Thanh Vũ uyển, minh châu treo trên tường, lộng lẫy rực rỡ, sáng như ban ngày.

Mộc Thanh Vũ mặc bộ đồ trắng ngồi trước bàn sách, tay cầm bút vẽ miêu tả từng chút một của Minh Thương Vũ, từng nét vẽ đã được dung nhập thâm tình của hấn.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, giọng Minh Cửu Phượng truyền từ ngoài vào.

Nghe tiếng nàng, Mộc Thanh Vũ ngẩn ra một chút, sau đó đi ra mở cửa cho nàng.

Nhìn hần, Minh Cửu Phượng vội vàng nói vài câu. Thì ra Mộc Thanh Liên sẽ hóa hình hôm nay, cần hần làm hộ pháp. Sau khi cân nhắc nặng nhẹ thì Mộc Thanh Vũ quyết định đi chăm sóc Mộc Thanh Liên. Trước khi đi hần nói cho Minh Cửu Phượng lúc Minh Thương Vũ tới thì bảo nàng đi tìm hần. Minh Cửu Phượng thề son sắt, bảo đảm nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này. Nhận được đáp án, hần lắc mình biến mất trong uyển, tới giúp Mộc Thanh Liên hóa kiếp.

Mãi cho tới khi bóng dáng hần biến mất, Minh Cửu Phượng mới thu hồi vẻ nghiêm nghị trên mặt, đáy mắt âm u, khóe môi nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng. Xoay người vào phòng, vẫy tay kết ấn, không biết đang làm gì.

Mang theo chút tâm tình và ý nghĩ, Minh Thương Vũ bước vào Thanh Vũ uyển, đi thẳng vào phòng Mộc Thanh Vũ.

Cửa phòng khép hờ, ánh sáng của dạ minh châu chiếu ra ngoài, không đóng kín cửa. Nàng ngẩn ra, nhưng vẫn vươn tay mở rộng cửa, từ từ đi vào. Phòng ngoài không có ai, bên trong truyền ra từng đợt giọng nói vừa như thống khổ vừa như vui thích khiến lòng nàng kinh ngạc, nảy lên điên cuồng. Vốn định lui ra ngoài nhưng không biết vì sao chân lại không nghe theo sự sai bảo mà lại bước từng bước vào.

Trên giường, màn lay động, có hai bóng người xích lõa đang quấn lấy nhau. Mộc Thanh Vũ ở trên, Minh Cửu Phượng ở dưới, hai người đều đầm đìa mồ hôi, lửa tình khiến hai thân thể ửng đỏ. Theo lực va chạm mạnh mẽ của hần trong thân thể Minh Cửu Phượng, rèm đầu giường cũng lay động không ngừng.

Hai mắt đỏ thẫm, lửa phẫn nộ bùng lên, Minh Thương Vũ không bước tiếp. Mà hai người trên giường cũng không phát hiện ra trong phòng có thêm một người, vẫn trầm luân trong hoan ái, kèm theo đó là từng đợt tiếng va chạm dâm mị.

Nắm chặt hai đấm, Minh Thương Vũ xoay người rời khỏi phòng. Nàng bước nhanh như bay, trong lòng đau thắt từng hồi, đau đến mức người nàng lạnh như băng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên tái nhợt, nhất là bi thương thống khổ và bất lực nơi đáy mắt càng sâu như vực thẳm khiến người ta nhìn không thấy đáy.

Lơ lửng ở bên trong, Thương Phượng Vũ dờ ra, nhìn bóng người quấn quýt lấy Minh Cửu Phượng biến mất trong nháy mắt và nụ cười lạnh của nàng ta. Chuyện cũ như khói hiện lên trong đầu nàng. Nàng bỗng nở nụ cười, cười vốn là chuyện vui nhưng về mặt nàng lại khó coi hơn khóc càng bi thương hơn.

Thì ra năm đó một màn nàng nhìn thấy chỉ là ảo giác, Thanh Vũ cũng không ở đây. Tất cả chỉ là do một mẫu thân trên danh nghĩa của mình tác quái. Mà sao khi đó mình không hỏi rõ đã định tội cho hần? Lại cố gắng đi trả thù hần? Làm tổn thương lòng hần?

Thanh Liên, Thanh Liên, chính huynh để ta thấy những chuyện này sao? Ta chính là phải rõ tâm của Vũ như lời huynh nói đây sao? Nếu những gì ta biết là giả thì cái gì mới là thật? Không tiếng động mà hỏi nhưng không ai có thể trả lời vấn đề của nàng. Bởi vì Mộc Thanh Liên đã biến mất, không có chút dấu vết nào.

Tay ôm ngực, Minh Thương Vũ bước đi lảo đảo, trở lại Phượng Vũ các. Vừa vào phòng thì nàng liền phun ra một ngụm máu đỏ tươi qua khóe môi trắng bệch, nhổ lên vạt áo, biến thành từng đóa hoa đỏ tươi.

Mà tất cả mọi chuyện Mộc Thanh Vũ không hề biết. Khi hần đưa Mộc Thanh Liên cùng về Thanh Vũ uyển thì đêm đã khuya.

Không đợi hần đặt câu hỏi, Minh Cửu Phượng đã nói trước rằng Minh Thương Vũ không tới.

Nghe thấy câu trả lời này, ánh mắt Mộc Thanh Vũ tối lại nhưng hần vẫn gượng cười, nói một tiếng chúc ngủ ngon và cảm ơn với Minh Cửu Phượng. Sau đó, lấy cổ thân thể một mối để xin miễn đi theo Minh Cửu Phượng và Mộc Thanh Liên. Bóng lưng cô đơn, về mặt cô đơn, tiêu sái đi vào trong, cũng không chú ý tới tình cảm chột lóe lên trong đáy mắt Mộc Thanh Liên.

Minh Cửu Phượng nhìn Mộc Thanh Liên như đang suy nghĩ, sau đó rời khỏi Thanh Vũ uyển, bước về phía tẩm cung của mình.

Thấy hai người bọn họ đi thì đi nhưng không vui, Mộc Thanh Liên cúi đầu cân nhắc một chút rồi lắc mình biến mất ngay tại chỗ, ngay sau đó liền xuất hiện trong Phượng Vũ uyển.

Lúc hắc giầu bóng dáng lên vào trong thì thấy Minh Thương Vũ đang lặng yên không tiếng động rơi lệ, ánh mắt bi thương, vẻ mặt bi ai lạnh nhạt thì lòng thất lại đưa đón. Sau đó, trong mắt dấy lên một loại tình cảm nan giải: Sao nàng không thương ca ca của hắc chứ? Về mặt nay, tâm tư này hắc là nàng thương hắc nhưng sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Rốt cuộc là sai ở đâu?

Bông sen tịnh đế cùng sinh ra từ một gốc, hắc và Mộc Thanh Vũ có hai tính cách và lối suy nghĩ khác nhau hoàn toàn. Mộc Thanh Vũ đơn thuần như tuyết, thì hắc lãng lợ như ma quỷ. Mộc Thanh Vũ không hiểu sự đời thì hắc biết mọi chuyện trong trời đất. Chính là vì thế nên mới dẫn tới một đoạn nghiệt tình trong thời gian sau này!!!

53. Chương 53: Mộng Luân Hồi Phàm Trần, Tiên Ảnh Di Chuyển Nơi Thượng Giới

Trên tầng trời thứ 33, Lam Phượng với nét mặt tươi cười hờ hững đang nói chuyện với Già Lam. Nhưng mặt Già Lam không vừa ý, đôi môi khê chu.

“Già Lam, nếu đã giúp thì người dứt khoát giúp tới cùng đi, viên duyên (tròn duyên, để duyên viên mãn) cho bọn họ đi, đừng hành hạ bọn họ nữa.” Dứt lời, Lam Phượng ôm nhẹ eo hắc, duỗi lưỡi liếm lên cổ hắc một chút.

Thân thể không khỏi run lên, Già Lam trả lời: “Ta đã phá lệ để nàng trở lại kiếp trước, cũng để nàng nhìn rõ mọi việc. Ta đã làm đủ rồi, người còn muốn ta phải làm sao nữa?” Nghe người phía sau cầu xin cho người khác, lòng Già Lam như ngâm trong hồ giấm, chua lét.

“Già Lam, chỉ là một giấc mộng luân hồi mà thôi, chẳng lẽ người không thể khiến mọi chuyện nhanh hơn một chút được à?” Lam Phượng cũng không bỏ mà khuyên.

“Sao người lại cố chấp cầu xin cho bọn hắc như vậy? Chẳng lẽ người thích một người trong bọn hắc à?” Vừa nghĩ tới có thể hắc sẽ có mối nối cũ, Già Lam liền mất kiên nhẫn, xoay người, nhìn Già Lam đầy tức giận,

Trong đôi mắt phượng ẩn chứa chút ánh sáng, Lam Phượng ôm ngang hắc lên, đi về phía cung điện, vừa đi vừa nói, “Tới bây giờ mà còn có tâm tư nghĩ ngợi lung tung, xem ra, người thật là thiếu dạy dỗ.” Ngầm dùng pháp thuật cấm chế thần lực của hắc, mục đích chỉ có một, muốn hắc tận hết tinh lực, khóc lóc cầu xin hoan ái, rồi sau đó mình sẽ buộc hắc đi vào khuôn khổ, thay đổi vài nghiệt duyên phàm trần trong số kiếp của mấy người này.

Đợi bóng dáng bọn họ biến mất thì bóng dáng Tuyết Hồ Mạc Ly hiện ra, thì thầm một câu với hạ giới: “Mộc Thanh Vũ, bạn thân của ta, ta chỉ có thể giúp huynh thế này thôi, hy vọng huynh có thể có kiếp sau hạnh phúc.” Dứt lời, bóng dáng liền biến mất.

Một ngày trên trời bằng một năm ở nhân gian.

Lúc Lam Phượng sáng khoái tinh thần, toàn thân thoải mái đi ra từ tấm cung thì Già Lam uể oải nằm trên giường. Chỉ có điều tuy hắc không thể đứng lên nhưng sách thần ghi lại số kiếp luân hồi đã được sửa lại trong lúc hắc bị công kích đến quăng mũ cối giáp. Vận mệnh của đám người Minh Thương Vũ, Mộc Thanh Vũ nơi phàm trần được viết lại, tình duyên được nối.

Hạ giới, đại lục Viêm Hoa, điện Ngọc Thanh, ngay lúc Minh Cửu Phượng mơ giấc mơ đẹp vô cùng ân ái với Mộc Thanh Vũ thì có bốn tiên sứ đưa thần dụ từ thượng giới xuống, ép nàng chặt đứt trần duyên và tình căn, quay về tiên giới, làm quân vương có địa vị cao quý.

Tâm không cam lòng không nguyện nhưng thần lực bị chế ngự, cuối cùng là bị xóa hết trí nhớ về trần duyên, trở về làm tiên vô tình vô tâm. Nhưng nàng còn ứng kiếp mà sinh trí nhớ, cũng không còn si niệm điên cuồng với Mộc Thanh Vũ. Trước khi đi, nàng để lại một lời tiên đoán cho Mộc Thanh Vũ: Dù cho các người có đấu tranh thế nào thì cũng không thoát khỏi số mệnh luân hồi, các người sẽ phải dây dưa đời đời kiếp kiếp không ngừng, cho đến khi phá kiếp trọng sinh mới có thể nối lại tình duyên.”

Mộc Thanh Vũ hồ đồ lơ mờ, không để ở trong lòng khiến cho cuộc sống sau này của hắn gặp rất nhiều trắc trở.

Số kiếp của Minh Cửu Phượng hết, quay về trời, ngay sau đó Minh Thương Vũ lên ngôi, trở thành nữ hoàng tân nhậm.

Nữ hoàng đăng cơ, phải lập hậu. Minh Thương Vũ cười đáp lời, Mộc Thanh Vũ tan nát cõi lòng, khóc ra máu trong im lặng. Cũng đã bị thương thấu vào hồn, chết lặng không có phản ứng. Trên mặt hắn là nụ cười nhưng trong tâm hồn đang khóc lóc cho việc nàng tuyển hậu. Trong hôn lễ, hắn ra khỏi bàn tiệc sớm nhất, biến mất trong màu đỏ vui mừng.

Lễ mừng kết thúc thì đã qua giờ Tuất. Kiều nhan Minh Thương Vũ đỏ ửng, bước vào tân phòng, nhìn như hạnh phúc mà uống rượu giao bôi với tân hậu. Nhưng không biết trong rượu đã sớm bị Phó Linh hạ được khiên tình. Nhưng chốc lát sau bọn họ liền ngất trên đất, như đi vào giấc mộng đẹp.

Nhắc Minh Thương Vũ không còn thần thức lên, Phó Linh cười lạnh, đẩy mắt âm ngoan, biến mất trong tân phòng. Trong chớp mắt liền xuất hiện ở Thanh Vũ uyển, trong phòng Mộc Thanh Vũ. Nàng thả Minh Thương Vũ và Mộc Thanh Vũ đang mê man lên giường, cho Mộc Thanh Vũ uống thứ gì đó rồi biến mất. Cũng bày ra kết giới ở ngoài phòng, để phòng không cho kẻ nào bước vào.

Cúi đầu nỉ non bằng giọng căm giận: Mộc Thanh Vũ, nếu không có cách nào có được chàng, có được tình yêu của chàng thì thà rằng ta phá hủy tất cả chứ không muốn thấy chàng sớm chiều ở bên nàng ta. Ta muốn nhìn xem rốt cuộc tình cảm giữa chàng và nàng ta sâu đậm bao nhiêu!

Giằng co thăm mền mấy ngàn năm, một lần Mộc Thanh Vũ từ chối dứt khoát đã tạo ra mê tâm chấp niệm của Phó Linh, điên niệm đã nhập vào hồn khiến nàng ta làm ra việc sai với nhân duyên, thay đổi vận mệnh của mọi người!!!

Mà vô tội nhất chính là tân hậu Mộc Thanh Liên! Vốn tưởng rằng có thể tương tư thủ với nữ tử mà mình yêu thương lại không ngờ đều là bắt đầu nghiệt duyên.

Oán ngàn năm, động phòng hoa chúc

Một giọt dịch khiên tình cộng thêm thi chú của Phó Linh từ một nơi bí mật gần đó, chỉ một lát sau Minh Thương Vũ liền mở mắt ra. Nhớ ra hôm nay là ngày đại hôn của mình nàng nhìn sang bên cạnh theo bản năng, lại không thể dời mắt đi.

Tâm tâm niệm niệm, yêu đơn phương thấm vào linh hồn, người bên cạnh chính là người mình hằng đêm mong nhớ, muốn nắm tay đến trọn đời - Mộc Thanh Vũ. Giật mình như tỉnh giấc mơ, cho rằng không phải thật, vươn tay ra xoa nhẹ lên má người bên cạnh thì thào: "Thanh Vũ, Thanh Vũ, chẳng lẽ là thần linh chưởng quản vận mệnh tình duyên thấy ta tương tư quá nặng với chàng nên mới cho ta mơ một giấc mơ trong đêm tân hôn sao? Thật thần tự nói, không ai có thể đáp lại, chỉ có bầu không khí ẩm áp mà ái muội từ từ lưu chuyển, trong vô hình mê hoặc lòng người.

Có thể là do ánh mắt của nàng quá nồng nàn, cũng có thể là Mộc Thanh Vũ cảm giác được nỗi tương tư sâu nặng của nàng nên lòng mi hắn run lên, mở mắt ra, liếc mắt một cái liền rơi vào trong tình cảm nồng nhiệt của nàng, trong ánh mắt lóe ra quần quýt si mê và tình yêu nồng nàn. Là kinh ngạc? Là kinh hãi? Không thể phân biệt được. Nhiều loại tình cảm phức tạp hiện lên trong mắt hắn.

Còn chưa chờ hắn mở miệng thì Minh Thương Vũ đã cúi người ghé vào trước mặt hắn, "Thanh Vũ, chàng biết không, từ khi ta sinh ra ta đã hiểu việc đời, biết nhân tình. Nhưng là vì để có thể ở trong lòng chàng vĩnh viễn, được chàng dịu dàng che chở nên ta luôn không để lộ bản tính, luôn giả vờ thông minh, bộ dáng khả ái, chỉ là vì để có thể sớm chiều bên chàng." Nói xong những lời này, Minh Thương Vũ cọ cọ trong ngực

hắn, trái tim nhảy loạn, không tin vào mọi chuyện mà tưởng rằng mình đang mơ nên mới nói hết nỗi khổ tương tự cho hắn.

Nghe những lời nàng nói, Mộc Thanh Vũ bỗng ngồi bật dậy, nắm lấy hai vai của nàng, hỏi một câu với giọng run rẩy: “Vũ Nhi, ý của nàng là, nàng...” Mấy năm nay lòng hắn đã trải qua quá nhiều thương tổn nên hắn thấp thỏm không dám nói tiếp. Nhưng về mặt bất an lại có chút kích động mà nhìn vào mắt nàng.

Minh Thương Vũ dịu dàng nhìn hắn, vươn hai tay, đề lên hai bàn tay đang nắm lấy vai mình, sau đó nắm thật chặt, cúi đầu chôn vào lòng hắn, “Thanh Vũ, đến lúc này mà chàng còn không rõ ư?” Thanh Vũ, Thanh Vũ, từ rất lâu trước đây Minh Thương Vũ đã muốn gọi hắn như thế nhưng sự thật tàn khốc khiến nàng đành bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi tên hắn đầy thâm tình trong giấc mơ.

Mộc Thanh Vũ nuốt nước miếng một cái, sự kích động trên mặt càng sâu thêm, không dám tin vào những gì mình nghĩ, lại hỏi một câu: “Vũ Nhi, ta không rõ.”

Nghe xong câu hỏi này, Minh Thương Vũ ngẩng lên từ trong lòng hắn, kiêu nhan mang theo chút đỏ ửng ngượng ngùng, ánh mắt thẹn thùng: “Thanh Vũ vẫn ngốc như thế, nhưng ta thích chàng như vậy.” Không nói tới chủ đề chính.

“Vũ Nhi, nàng thích ta?” Mộc Thanh Vũ bỗng cảm giác mình đang mơ, có chút không dám tin.

“Thanh Vũ ngốc, chẳng lẽ chàng còn không rõ sao? Ta muốn ở mãi bên chàng, không phải với thân phận người thân mà là như phu thê, như người yêu mà ở bên nhau trọn đời.” Minh Thương Vũ cười hạnh phúc, thầm cảm ơn ông trời đã cho nàng một giấc mơ đẹp như vậy.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Ôm chặt nàng vào lòng, Mộc Thanh Vũ lẩm bẩm tên nàng như phát điên. Mà khi hắn nhớ ra hôm nay là đại hôn của nàng và Mộc Thanh Liên thì hạnh phúc vừa được khơi lên liền bị một chậu nước lạnh tạt vào, lạnh thấu tâm can.

Cảm giác được người hắn cứng đờ, Minh Thương Vũ ở trong lòng hắn hỏi: “Thanh Vũ, chàng sao vậy?” Chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi, hắn là phải hạnh phúc sung sướng, sao hắn lại đột nhiên không vui?

Dịch khiên tình, dịch khiên tình, cho dù là thần tiên cũng mất hồn, tựa như đang nằm mơ. Minh Thương Vũ trúng chiêu của Phó Linh nhưng Mộc Thanh Vũ thì không. Nhưng những điều này Minh Thương Vũ không biết, nàng chỉ cho đó là một giấc mơ.

Nhưng trong mắt Mộc Thanh Vũ, rốt cuộc Minh Thương Vũ đã hiểu lòng hắn, hiểu tình cảm của hắn, hiểu tình yêu của hắn, hiểu hắn thật lòng. Nguyên nhân đã rõ nên hắn bối rối bất đắc dĩ, đau đơn lo lắng. Dù sao thì tân hậu của nàng chính là đệ đệ Mộc Thanh Liên của mình. Qua một năm sống chung với nhau thì Thanh Liên đã sớm đắm sâu rễ tình với nàng, không thể tự kiềm chế được, tình yêu đã nhập vào hồn. Sau đại điển, được nàng tuyển chọn. Vả lại, hắn yêu nàng không ít hơn mình, hôm nay lại là ngày đại hôn của hắn, sao mình có thể khiến lòng hắn tổn thương?

Nghĩ tới đây, tâm tình Mộc Thanh Vũ phức tạp, nói một câu: “Vũ Nhi, hôm nay là ngày đại hôn của nàng và Thanh Liên.”

Nghe hắn nói như thế, Minh Thương Vũ ngẩng đầu, vươn tay che miệng hắn lại, “Thanh Vũ, cưới hắn là vì hắn dịu dàng giống chàng, sẽ không khiến người ta ghét, chạm tới dây đàn sâu trong lòng ta nên đừng nói nữa có được không?” Khi lần đầu tiên gặp Mộc Thanh Liên thì Minh Thương Vũ đã giết mình. Ở chung với hắn, biết hắn đơn thuần, biết hắn dịu dàng, biết thất khiếu lung linh tâm của hắn. Cho nên, chọn hắn làm hậu, lập gia đình với hắn. Tất cả tất cả Minh Thương Vũ cũng không thể nói rõ nguyên nhân. Nhưng chỉ có thể khẳng định một điều đó là vào lúc nàng khổ sở nhất hắn đã cho nàng ấm áp, cho nàng chỗ dựa. Hắn trong lòng nàng là một sự tồn tại đặc biệt.

“Vũ Nhi, chẳng lẽ nàng chưa bao giờ động tâm với hắn ư?” Đã hiểu tình yêu, biết tình yêu cho nên Mộc Thanh Vũ không thể chấp nhận được việc người mình yêu thích kẻ khác, cho dù người đó là đệ đệ ruột của mình.

“Suyt...” Minh Thương Vũ dùng ngón tay ngọc thon thon che lại bờ môi hắn, “Thanh Vũ, tất cả mọi chuyện đã không còn quan trọng. Quan trọng là ta yêu chàng, cho nên, đừng nói gì nữa cả.”

“Vũ Nhi...Vũ Nhi...” Nghe lời tuyên cáo của nàng, chìm đắm trong sự dịu dàng đã lâu không gặp của nàng, Mộc Thanh Vũ vứt hết tất cả đau đớn và tổn thương ra sau đầu. Trong mắt và trong đầu ngoài hình bóng và lời nói của nàng thì rốt cuộc không thể chứa được bất cứ thứ gì nữa. Cúi đầu, hẩn ngậm chặt đôi môi hồng hào mềm mại của nàng, động tác ngây ngô mút liếm đôi môi anh đào của nàng.

Cảm nhận được tình yêu nóng bỏng và thâm tình không hồi hận của hẩn trong nụ hôn, Minh Thương Vũ vòng tay lên cổ hẩn, từ từ dẫn dắt hẩn ngã ra sau, ngã xuống giường. Hơi nheo đôi mắt phượng, mặc kệ bản thân mình trầm luân trong nụ hôn của hẩn.

Tình thâm thấu tận xương, thấm vào hồn, trầm luân trong dự vọng cấm ái

Chỉ một lát, trên mặt hai người liền xuất hiện vết đỏ của tình dục, hô hấp trở nên gấp gáp, buông lỏng đôi môi và lưỡi của người kia ra.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Mới nếm thử tình yêu lần đầu, đối phương lại là người mình yêu mến, lực kiểm chế của Mộc Thanh Vũ không tốt lắm, giọng đã khàn khàn, đáy mắt cũng nổi lên nhiều ngọn lửa nóng rực, như muốn đốt cháy người dưới thân, nuốt vào bụng.

Trong giấc mơ can đảm, ảo tưởng thái quá, Minh Thương Vũ ngẩng đầu hôn lên môi hẩn, thẹn thùng trong mắt càng sâu, mặt như phù dung. “Thanh Vũ, để cho hỉ phục đồ tươi trên người ta làm hoa chúc mừng kiến đêm nay được không?” Dứt lời, khẽ cụp mắt, kiều nhan đẹp như hoa, mắt nhìn đi chỗ khác. Vươn một tay, run run cởi quần áo trên người mình, làn da như mỡ đông như ẩn như hiện, thật là câu nhân.

Cảnh đẹp khiến Mộc Thanh Vũ quên đi tất cả, cổ họng khô khốc, ánh mắt càng tối hơn. Bàn tay to nhẹ gờ lên, từ từ xoa lên người nàng, cởi quần áo trên người nàng ra từng chút rồi sau đó cởi ỉnh. Quần áo rơi rải rác trên đất, trên người hai người không còn mảnh vải nào.

Cúi người, cúi đầu, Mộc Thanh Vũ lại hôn lên đôi môi anh đào của nàng lần nữa, trần trọc trần trụi mút lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, động tác đã thuần thục hơn lúc đầu, hai bàn tay to cũng không nhàn rỗi.

Theo sự kích thích vuốt ve của hẩn, khoái cảm quét qua toàn thân Minh Thương Vũ, khiến người nàng run lên, trong cổ không tự chủ được mà tràn ra tiếng ngâm khẽ yêu kiều.

Nghe tiếng yêu kiều như oanh hót của nàng, lửa dục niệm trong mắt Mộc Thanh Vũ càng sâu thêm, trong đầu hiện lên hình ảnh trong Xuân Cung Đồ. Hẩn buông môi nàng ra, làn môi ấm áp và cái lưỡi mềm mềm trượt dọc một đường.

Chưa bao giờ trải qua chuyện này, Minh Thương Vũ sao có thể chống đỡ nổi loại xâm nhập và tiến công này? Chỉ một lát hô hấp của nàng càng nhanh hơn, vừa thở dốc vừa ngâm nga.

Các thí chủ tự tưởng tượng

“Vũ Nhi, ta muốn nàng.” Giọng hẩn trầm thấp khàn khàn, nhưng lại như bị *** buộc chặt.

Các thí chủ tự tưởng tượng

Nghe hẩn thở gấp và gọi tên mình đầy yêu thương, khóe mắt Minh Thương Vũ có một giọt lệ như giọt châu trong cơn hoan ái, thêm vài phần quyến rũ phong tình.

Vầng trăng treo trên bầu trời, sao sáng vây quanh.

Hương diễm tận cùng, phân không rõ là thực hay mộng, Mộc Thanh Liên mở to mắt nhưng lại phát hiện bên cạnh mình không hề có bóng dáng của Minh Thương Vũ. Ngạc nhiên sửng sốt, sóng mắt lưu chuyển, sau đó tràn ra một tia dịu dàng quần quýt lật người, theo bản năng cho rằng Minh Thương Vũ đang xấu hổ, mắt tự nhiên, không dám cùng giường chung gối với mình nên mới ra ngoài. Từ từ đứng dậy, bước ra sảnh ngoài tìm nàng nhưng kết quả là tìm bên trong bên ngoài mấy lần cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Không thấy nàng, trong uyển cũng không có hơi thở của nàng, Mộc Thanh Liên kinh ngạc. Hẩn xuất yêu lực, vận khởi thần thông, toàn tâm cảm nhận sự dao động của linh hồn nàng.

Một lát sau, từ từ thu hồi yêu lực, Mộc Thanh Liên ngăn người tại chỗ, sắc mặt lúc sáng lúc tối. Bởi vì chỗ cảm nhận được một chút dao động của linh hồn nàng chính là Thanh Vũ uyển.

Nâng chân, hần bước ra hai bước rồi lại dừng lại, vẻ mặt rối rắm mâu thuẫn. Giương mắt, nhìn tình cảnh bên trong một vòng, chỉ thấy nền đỏ chập chờn, màu đỏ vui mừng đầy phòng. Vốn là đêm động phòng hoa chúc, khi âm áp triển miên thì lại không có tân nương mà chỉ có một mình hần mặc hỉ phục đồ tươi, bóng dáng cô đơn bàng hoàng.

Mâu quang chớp lóe, trí nhớ bỗng quay về một khắc khi ly rượu giao bôi đổ.

Suy đoán trong lòng nổi lên, Mộc Thanh Liên xoay người bước vào trong, đi tới trước bàn, bưng ly rượu lên. Hần ngửi mùi thơm ngọt còn sót lại trong ly, trong cổ bật ra tiếng cười khổ, “Vũ Nhi, Vũ Nhi, chẳng lẽ ta khiến nàng ghét đến thế sao? Ghét đến mức khiến nàng dùng thủ đoạn này để trốn tránh ta? Mê hoặc ta?” Cười điên xuống, thần sắc bi thương, vô lực ngồi trên ghế, “Dịch khiến tình, đi vào giấc mộng tình yêu, phân không rõ đâu là hiện thực. Vũ Nhi, Vũ Nhi, chẳng lẽ trong lòng nàng chỉ có Thanh Vũ, cho tới bây giờ chưa từng có hình bóng của ta ư?” Một câu cuối, Mộc Thanh Liên cúi đầu hạ mi, không nói thêm gì nữa. Nhưng sâu trong đáy lòng lại hồi tưởng lại từng cảnh từ khi quen Minh Thương Vũ tới hiểu nàng.

Nhớ lại ban đầu, lúc nghe Mộc Thanh Vũ từng dịu dàng với nàng thì bắt đầu quan tâm nàng. Sau khi nhập ma, hóa thành hình người, buổi tối kia hần thấy vẻ mặt thất vọng của Mộc Thanh Vũ, cảm giác được sự đau đớn trong lòng hần cho nên lặng lẽ đi Phượng Vũ uyển. Hần muốn đi xem, nhìn xem rốt cuộc người khiến Mộc Thanh Vũ đau lòng có bộ dáng thế nào, có năng lực gì mà lại khiến hần yêu sâu sắc như thế.

Lúc hần che giấu bóng dáng, len vào bên trong, thấy Minh Thương Vũ lặng im không tiếng động rơi lệ, ánh mắt bi thương, vẻ mặt bi ai thì lòng như thắt chặt lại. Không khỏi muốn ôm chặt nàng vào lòng che chở, cảm giác mạnh mẽ tới mức khiến hần thấy ngạc nhiên. Đã quên mục đích tới, chỉ ngây ngốc đứng trong bóng tối bởi nàng một đêm.

Một đêm như ma xui quỷ khiến này khiến trong cuộc sống sau này của hần lặng lẽ làm bạn với Minh Thương Vũ, bất tri bất giác đã từ từ khắc ghi hình bóng và hỉ nộ ái ố của nàng vào lòng, Đến cuối cùng, thấy nàng hoặc hạnh phúc, hoặc đau lòng, hoặc dịu dàng nhớ tới Mộc Thanh Vũ; len lén nhìn Mộc Thanh Vũ thì hần đã không còn bình tĩnh nữa, thậm chí còn có ý nghĩ điên cuồng kỳ lạ. Nếu, nếu nàng có bộ dáng này thì có bao nhiêu tốt? Một ý nghĩ bỗng nổi lên khiến lòng hần kinh hãi, khiến hần trốn đi hơn nửa tháng. Rồi lúc trở về thì hần đã hiểu rõ lòng mình. Hiểu rõ nên muốn tới gần, muốn có được. Ngẫu nhiên quen biết trong hoa viên, cho nàng thấy mặt tốt đẹp nhất. Sau đại điển tuyển hậu, dùng tiếng đàn đưa tình để kể ra sự chung tình với nàng, mới có đêm động phòng hoa chúc tối nay...

Nhớ lại không ngừng, cho tới khi màn đêm buông xuống. Phượng Vũ uyển tĩnh mịch, Minh Thương Vũ còn chưa về. Nhưng Mộc Thanh Liên đã ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn bối rối nhưng có chút kiên quyết.

Đứng dậy, cất bước, hần đạp ánh trăng bước ra Phượng Vũ uyển đi về chỗ Mộc Thanh Vũ ở.

Đứng ở một nơi bí mật gần đó, thần thức cảm thấy hơi thở khác thường đang đi tới Thanh Vũ uyển, giấu kín bóng dáng.

Từ từ đi vào Thanh Vũ uyển, lúc nhìn thấy kết giới thì sắc mặt của Mộc Thanh Liên thay đổi, ngừng bước chân.

Thấy là Mộc Thanh Liên, Phó Linh sợ run một chút, không khỏi tự suy đoán: Trúng dịch khiến tình thì sáng mai hần mới có thể tỉnh lại, sao bây giờ đã khôi phục thần trí rồi? Nghĩ không rõ, nàng không nghĩ nữa. Nhưng trong nhát mắt suy đoán này nàng lại có một kế hoạch mới. Khóe môi hiện lên nụ cười, đầy mắt âm hàn, vẻ mặt dữ tợn.

Ánh trăng tỏa xuống, chỉ thấy đáy mắt Mộc Thanh Liên đen như mực, như màn đêm, như biển sâu, bình tĩnh nhìn căn phòng của Mộc Thanh Vũ, không biết đang nghĩ gì. Không biết qua bao lâu, hần di chuyển, nâng tay bấm ngón tay, đầu ngón tay bắn ánh sáng màu bạc lên trên kết giới rồi sau đó hần bước từng bước đi tới trước cửa.

Cửa phòng khép hờ, ánh sáng dạ minh châu rọi ra ngoài, hần khẽ đẩy cửa, bước vào.

Lúc này Mộc Thanh Vũ và Minh Thương Vũ đang điên cuồng quần quýt lấy nhau trên giường nhưng bọn họ không phát hiện ra trong phòng có thêm một bóng dáng.

Nhìn tình cảnh trước mắt, kinh hãi, không dám tin, đau lòng, bất đắc dĩ, bi ai, đến cuối cùng, tất cả cảm xúc phức tạp của Mộc Thanh Liên xoắn lại thành một nùi, chuyển thành tro tàn. Xoay người, cất bước, bước chân lảo đảo tựa như lúc đó tất cả yêu pháp đều vô dụng, mang theo trái tim vỡ nát, lòng nát tan rướm máu, Mộc Thanh Liên về tới Phượng Vũ uyển, cuộn người trên giường trải chăn uyên ương nghịch nước, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là đau đớn, trở nên vặn vẹo thê thảm. Trí nhớ quay lại một nàn vừa rồi, tựa như lưỡi dao nhọn lẳng trỉ trái tim vốn vỡ vụn của hắn. Nhưng hắn đã đau đến chết lặng, không có phản ứng quá khích.

Phó Linh ẩn trong chỗ tối, giấu kín hơi thở của mình, vẻ mặt cười lạnh, nhìn Mộc Thanh Liên thống khổ không chịu nổi. Nâng tay, không tiếng động niệm chú, hạ xuống mê chú với hắn. Thấy hắn từ từ ngủ say, mất phản ứng, Phó Linh mới rời đi. Nhưng cũng là về Thanh Vũ uyển.

Nếu là bình thường thì Mộc Thanh Liên sẽ không bị ám toán thế này. Nhưng hôm nay tinh thần hắn không ổn định, tâm lực mệt mỏi, căn bản không cách nào phân biệt được tấy cả cho nên mới để Phó Linh lợi dụng sơ hở.

Thanh Vũ uyển!

Tình thâm giao triền, tình yêu không tuân theo luân lý nhưng Mộc Thanh Vũ không để ý tựa như đã phát điên. Hắn không thương tiếc đây là lần đầu tiên của Minh Thương Vũ mà quần lầy nàng vài lần, mãi cho tới khi nàng sức cùng lực kiệt, vào lúc cao trào mà té xỉu trong lòng hắn, hắn đã thu đủ tinh khí và máu tươi mới dừng tay. Rồi sau đó ôm nàng đi tắm sạch, cuối cùng, vẻ mặt hạnh phúc đầy ý cười, ôm nàng đi vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, ngoài bóng dáng của nàng hắn còn thấy thêm một vật nhỏ nhưng đó là kết tinh tình yêu của hắn và nàng!!

Đợi bọn hắn ngủ, Phó Linh lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên trong. Chỉ thấy nàng bám tay với Mộc Thanh Vũ, kết án xong thì đưa thân thân Minh Thương Vũ im hơi lặng tiếng biến mất ngay tại chỗ như khi đến. Ngay sau đó xuất hiện trong tân phòng, đặt Minh Thương Vũ và Mộc Thanh Liên cùng một chỗ, lại làm vài việc nhỏ tí mĩ khác mới rời đi.

Linh hồn không chịu khống chế nên đi theo Phó Linh, vẻ mặt Thương Phượng Vũ không dám tin mà nhìn những việc nàng ta làm. Thì ra lúc đó không phải mình nằm mơ, cũng không coi Mộc Thanh Liên là thể thân của Mộc Thanh Vũ mà là đã xảy ra quan hệ thân mật với Thanh Vũ trong đêm tân hôn thật, hoan ái vô độ, không biết là bao nhiêu lần...

Lúc này, nhìn cảnh tượng hư hư thật thật như đã động phòng rồi trong phòng, lại nhớ tới lúc đầu, Thương Phượng Vũ bỗng hiểu được là có chuyện gì. Nhưng lúc ấy đã muộn, đã sai lầm, nàng căn bản không có khả năng thay đổi gì cả. Bởi vì người khác không nhìn thấy nàng, cũng không cảm nhận được nàng. Đối với nàng mà nói thì nàng chỉ là không khí, tồn tại trong một địa điểm đặc biệt, chỉ có thể nhìn bị kịch kế tiếp tái diễn nhưng không thể làm gì được. Cũng vào giờ phút này nàng mới hoàn toàn hiểu câu nói bên vực Đoạn Hồn của Mộc Thanh Liên. “Tâm Vũ sáng tỏ, phá kiếp trọng sinh.”

Sáng sớm hôm sau, lúc Minh Thương Vũ tỉnh lại từ trong giấc mộng, mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ tuyệt sắc của Mộc Thanh Liên, nàng ngớ ra một chút. Hơi nước mông lung trong mắt lui đi, nổi lên từng gợn sóng. Nhớ tới đêm qua là đêm động phòng hoa chúc của mình và hắn, nàng nhếch nhẹ khóe môi cười bất đắc dĩ. Cười xong, nàng giãy dụa định xuống giường nhưng phát hiện ra mình không có chút khí lực nào, nhất là phần eo, càng rã rời vô lực, chua xót đau đớn vô cùng.

“Soạt”, nàng xốc lên chăn lụa trên người, nhìn dấu hôn đỏ chói trước ngực nói lên hoan ái có bao nhiêu điên cuồng, còn có Mộc Thanh Liên không mảnh vải che thân, nàng choáng váng, thoảng như sét đánh khiến đầu nàng ong ong, phân không rõ là mộng hay thực. Đúng là quên không thu hồi ánh mắt từ trên người Mộc Thanh Liên, mắt phượng trợn lên, không nhúc nhích mà nhìn thân thể xích lõa của hắn, còn có một chỗ đang ngẩng cao đầu.

Thật ra từ lúc Minh Thương Vũ tỉnh lại thì Mộc Thanh Liên đã biết nhưng hắn không mở mắt hoàn toàn. Tình cảnh đêm qua hiện lên rõ mồn một trước mắt, lòng thực rối rắm, không biết nên đối mặt thế nào.

Trong khoảnh khắc nghe thấy câu này của Mộc Thanh Liên, thân thể Minh Thương Vũ cứng lại một chút. Nhưng sự cứng ngắc của nàng lại đổi lấy hắn càng công kích mãnh liệt hơn, giãy vò khiến kiều nhan như

mộc nở thành từng đóa hoa, nở rộ phong tình quyến rũ.

Thanh Vũ uyển, mặt Mộc Thanh Vũ thỏa mãn, mở mắt ra, đáy mắt ngoài mộng lung toàn là hạnh phúc và tình triền miên. Khi hắn phát hiện trên giường chỉ có mình mình thì vẫn chưa sợ mà là cười dịu dàng, hít sâu một hơi nơi Minh Thương Vũ nằm đêm qua, tình cảm triền miên nơi đáy mắt quá sâu, nhấn chìm người. “Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta...” Giọng càng dịu dàng hơn, ngọt ngào như mật.

Lại không biết tất cả đêm qua chỉ là giấc mơ hạnh phúc mỹ mãn.

Phượng Vũ uyển, trong một trận đánh mạnh, Mộc Thanh Liên phóng ra toàn bộ dự vọng vào thân thể Minh Thương Vũ. Sau đó, hắn xoay người xuống, ôm chặt lấy eo nàng, chống cằm lên cái gáy thơm ngát của nàng, thì thầm từng tiếng: “Vũ Nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta yêu nàng...” Không còn gì quan trọng nữa, không quan tâm gì nữa, chỉ cầu mình có chút địa vị nho nhỏ trong đáy lòng nàng. Cho dù đau khổ thì hắn cũng cam lòng!!

Đắm chìm trong cao trào ấm áp nhưng lòng Minh Thương Vũ không giấu kín được. Nàng hiểu vô cùng rõ rằng bây giờ đã phát sinh tất cả, khe khẽ xoay người, nàng ôm lấy Mộc Thanh Liên, lạnh nhạt nhưng kiên quyết đáp lại một câu: “Thanh Liên, từ này về sau, ta nguyện nắm tay cả đời, cùng chung sống tới già, nối tình duyên nơi phạm trần.”

Lại không biết người đêm qua hoan ái với nàng không phải Mộc Thanh Liên mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm. Nhưng nàng chỉ thấy được sáng nay, cảm nhận được sáng nay, cảm nhận được tình yêu dịu dàng của hắn qua thời gian dài. Trách nhiệm, lòng tin, phu thê, không rời không bỏ, nguyện đồng lòng, bạc đầu chẳng xa nhau, tình yêu này là duy nhất, không chần chừ, là tất cả tiếng lòng của nàng.

Cánh tay vây quanh eo nhỏ nhắn của nàng bắt tri bắt giác ôm chặt hơn, Mộc Thanh Liên run rẩy nói: “Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta.” Tuy biết không phải là thật nhưng hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Bởi vì Mộc Thanh Liên không biết tâm tư của Minh Thương Vũ nên lúc nghe nàng thề, hắn cho rằng nàng chỉ thương hại mình nên quyết định một chuyện. Buông bỏ tu hành, lui cốt yêu, dùng thân trong sạch để dựng dự cốt nhục vì nàng. Trăm năm sau, cho dù người chết, hồn vào luân hồi, tối thiểu, hắn đã để lại sự nhớ nhung cho nàng.

Hiểu rõ tình yêu và tấm lòng của nàng dành cho Mộc Thanh Vũ, Mộc Thanh Liên mới quyết định làm như vậy. Tất cả tất cả đều vì tình, đều vì để có thể tới gần nàng hơn một chút. Là gốc? Là si? Là không biết gì? Hay là chấp niệm đang tác quái??? Hay là lòng không oán không hối hận, tình yêu này vĩnh viễn trường tồn, triền miên không dứt??

Tất cả là vì tình, tất cả là vì tình, tất cả là vì tình!!

Một chữ tình khiến người ta vui vẻ, khiến người ta buồn lo.

Trong một chữ yêu, không thể đi sâu vào nghiên cứu vì nó chưa từng có khái niệm thời gian, càng không có mức độ nặng nhẹ hay phân ra là giao ra bao nhiêu. Nếu có thể cân nhắc thì tình yêu đã không còn là tình yêu nữa....

Mộc Thanh Liên và Minh Thương Vũ động phòng, Minh Thương Vũ và Mộc Thanh Vũ động phòng, tình yêu cấm kỵ, tình yêu không theo luân lý, tình cảnh không rõ, và tâm, đã nhất định là trắc trở trùng trùng phía trước, ngăn cản gió mưa.

54. Chương 54: Oán Ngàn Năm, Lỡ Mất Tình Yêu Thực Sự

Không khí hơi lạnh, gió thổi từng cơn, hoa tàn lá rụng bay đầy trời, bầu trời như tấm vải đen, không ánh sáng chiếu xuống đất, áp lực nặng nề.

Nhưng trong lòng Mộc Thanh Vũ sung sướng vô cùng, từ năm năm năm đó, lần đầu tiên vui vẻ như vậy.

Rửa mặt chải đầu xong, ăn chút điểm tâm, hắn đặt tay lên dây đàn, hóa tất cả tình yêu của mình với Minh Thương Vũ vào tiếng đàn, gảy ra từng đợt lại từng đợt. Bất giác mệt mỏi, bất giác phiền, càng gảy mạnh

hơn, tiếng đàn càng quần quýt triền miên nhưng lại luôn thường cười ngốc thành tiếng. Tuy cười ngây ngô nhưng nơi đáy mắt là thâm tình, dịu dàng nhấn chìm người.

Nắm tay Mộc Thanh Liên đứng trước Thanh Vũ uyển, tai nghe tiếng đàn du dương từ bên trong uyển truyền ra, Minh Thương Vũ thất thần.

Nghe nhấn nhủ từ trong tiếng đàn, chân thành thâm tình lộ ra, nhu tình triền miên, trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng đêm qua, Mộc Thanh Liên không khỏi nắm chặt tay Minh Thương Vũ. Sóng mắt lưu chuyển, đáy mắt thoáng hiện chút đau khổ, trong nháy mắt lại trở thành nụ cười hờ hững.

Động tác trong vô tình của Mộc Thanh Liên gọi lại hồn Minh Thương Vũ đang phiêu bồng.

Nghe tiếng cười với hân, Minh Thương Vũ dịu dàng nói: “Thanh Liên, chúng ta vào thôi.”

“Ừ.” Gật đầu, Mộc Thanh Liên cười lại.

Nếu Minh Thương Vũ chú ý một chút thì sẽ phát hiện tuy nhìn như Mộc Thanh Liên đang cười nhưng đáy mắt ngưng tụ thành đau khổ bi thương không tan.

Nhưng nàng nhìn không thấy, phần lớn tâm tư còn đang đặt trong tiếng đàn vừa rồi. Nàng cũng nghe được thâm tình không hối hận trong tiếng đàn, du dương bản khoan khiến nàng cho rằng hân đang nhớ người khác. Lòng đau như kim châm muối xát, vết thương chi chít, đau đớn muốn chết, đổ tươi từng vết.

Bọn họ vừa bước vào trong uyển thì Mộc Thanh Vũ đã biết. Tiếng đàn ngừng, hân vội vàng ra ngoài, hận không thể dùng pháp thuật, lập tức thấy người nở rộ dưới thân mình đêm qua, sau đó ôm chặt nàng vào lòng, hôn mạnh lên môi nàng. Nhưng hân không thể biwru vì hân biết bên cạnh nàng còn có đệ đệ của mình - Mộc Thanh Liên.

Thấy Mộc Thanh Vũ sải bước tới, tóc không cột lên, ánh mắt Minh Thương Vũ âm u buồn bã, chuyển một cái thì khôi phục như cũ. Khóe môi mang theo nụ cười, đôi môi anh đào mở ra, kéo tay Mộc Thanh Liên hành lễ, “Phụ hậu, nhi thần đưa Thanh Liên tới thỉnh an người đây.” Tiến lùi có lễ, làm theo khuôn phép, không chứa chút tình cảm nào. Hoàn toàn không có dịu dàng ẩn tình, quyến rũ xinh đẹp như đêm qua.

Nghe thấy lời này, nhìn vẻ mặt của nàng, Mộc Thanh Vũ ngẩn ra, nhưng hân điều chỉnh suy nghĩ rất nhanh, dịu dàng nói, “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh.” Theo bản năng cho rằng nàng đang bận tâm tới cảm nhận của Mộc Thanh Liên nên mới đối xử với mình thế này.

“Vâng, phụ hậu.” Minh Thương Vũ đáp lại, nắm tay Mộc Thanh Liên, đi vào trong.

Dư quang khóe mắt quét qua ngón tay quần quýt lấy nhau của bọn họ, trong mắt Mộc Thanh Vũ thoáng qua tia sáng u ám khó hiểu. Nhưng hân không dám biểu hiện quá mức rõ ràng. Sau khi vào trong thì hân liền khôi phục bộ dáng mỉm cười.

“Ngồi đi, ta lấy chút Thanh Ngọc lộ cho các con.” Dứt lời, Mộc Thanh Vũ xoay người đi vào trong phòng. Trước khi đi, hân liếc mắt một cái với Minh Thương Vũ.

Thấy ánh mắt ra hiệu của hân, Minh Thương Vũ muốn bỏ qua nhưng lại không khống chế nổi lòng mình, chân không nghe theo sai bảo, bước lên hai bước, nàng quay lại nói với Mộc Thanh Liên, “Thanh Liên, chàng chờ ta ở đây, ta đi cột tóc cho phụ hậu.” Xưng hô không thay đổi, giọng nói dịu dàng trước sau như một.

“Ừ.” Mộc Thanh Liên gật đầu trả lời, nhướn miệng cười với nàng, không nói lời thừa. Nhưng những ám tình giữa bọn họ hân đã sớm thu vào đáy mắt. Nếu không phải hân lần lượt cảnh cáo mình dưới đáy lòng rằng phải bình tĩnh, chỉ sợ hân đã sớm phi thân rồi đi từ lâu, một khắc cũng không ngừng được.

Tuy người bên trong nhưng tất cả tinh thần của Mộc Thanh Vũ đều ở bên ngoài. Hân vẫn luôn thần chú ý tới lời nói giữa Mộc Thanh Liên và Minh Thương Vũ, thậm chí còn cả sự thay đổi rất nhỏ trên mặt bọn họ.

“Phụ hậu, nhi thần tới đây.” Từ từ đi tới phía sau Mộc Thanh Vũ đang ngồi trước gương, Minh Thương Vũ lên tiếng.

Không đợi Mộc Thanh Vũ trả lời, Minh Thương Vũ nói thêm, “Đề nhi thần cột tóc cho người.” Cũng không chờ hân lên tiếng trả lời đã lấy ra một cái lược xanh biếc từ trong tay áo và chải bằng ngọc đen, bắt đầu

chải mái tóc dài đến eo của hắn. Vừa đưa lược vừa nói, “Tóc phụ hậu vẫn mềm mại trơn bóng như trước.” Mím cười, trong mắt toát ra dịu dàng. Trong dịu dàng xen lẫn chút đau xót không ai biết.

Vươn tay bắt lấy ngọc thủ đang chải tóc ình của Minh Thương Vũ, Mộc Thanh Vũ ngoảnh lại, ngửa đầu, dịu dàng hỏi: “Vũ Nhi, nàng có khỏe không?” Đêm qua đòi hỏi vô độ với nàng, không biết hoan ái bao nhiêu lần. Tuy sau đó đã xử lý sạch đóa hoa cho nàng, không để lại chút tổn thương nào nhưng Mộc Thanh Vũ vẫn không thể yên tâm nên hỏi ra. Trong mắt ngoài dịu dàng còn có ngọn lửa nóng bỏng. Ngọn lửa này thiêu đốt khiến dục vọng hắn đau đớn, Nếu không phải sợ Mộc Thanh Liên đứng ngoài sẽ nghe được, chỉ sợ hắn đã sớm đẩy nàng lên giường, hung hăng yêu thương nàng một phen.

“Nhi thần khỏe lắm, phụ hậu đừng lo.” Rút tay ra, Minh Thương Vũ tiếp tục chải mái tóc như tơ của hắn, nhịp tim nhanh hơn dưới sự đụng chạm của hắn, vành tai đỏ lên.

Nhìn lòng bàn tay trống không, Mộc Thanh Vũ bỗng có cảm giác bất an. Ngay lúc hắn định mở miệng hỏi vì sao Minh Thương Vũ lại hờ hững với mình như thế thì nàng đã hoàn thành việc cột tóc.

“Được rồi.” Búi xong lọn tóc cuối cùng, Minh Thương Vũ gài cây trâm đen như mực lên mái tóc hắn, dịu dàng nói.

“Tay nghề của Vũ Nhi vẫn thuần thực như vậy, thật tốt.” Đứng dậy trước mặt nàng, Mộc Thanh Vũ đặt tay lên vai nàng, cúi đầu, định hôn lên môi nàng.

Nhìn khuôn mặt đột nhiên tới gần của hắn, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, Minh Thương Vũ nghiêng đầu, nói: “Phụ hậu, nhi thần đã lớn rồi, cũng đã lập gia đình. Sau này người đừng nên tùy tiện ôm ấp nhi thần nữa.”

“Vũ Nhi, nàng đang nói gì vậy?” Một câu này khiến trái tim Mộc Thanh Vũ đang ở trên thiên đường bỗng rơi xuống địa ngục, giọng hơi cao lên, đáy mắt mang theo không dám tin.

“Nhi thần đã lớn, không còn là cô bé ngày xưa, cho nên phụ hậu có thể yên tâm mà buông tay rồi.” Ngắc ngứ nhìn hắn, Minh Thương Vũ nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, nhắc lại những gì mình muốn nói.

Tuần nhan tái nhợt, vẻ mặt hoảng loạn, hai tay Mộc Thanh Vũ bóp chặt vai nàng, môi run rẩy, “Nàng muốn ta buông tay? Trải qua chuyện đêm qua, nàng muốn ta buông tay? Vũ Nhi, nàng đang lừa gạt ta, đang nói đùa, đúng không? Đúng không?” Mỗi một tiếng truy vấn thì giọng càng cao lên.

Nghe tiếng động truyền ra từ bên trong, Mộc Thanh Liên rảo bước vào, vừa hay nhìn thấy mặt Mộc Thanh Vũ điên cuồng, lay mạnh người Minh Thương Vũ. Mộc Thanh Liên thất thần, lắc mình lùi Minh Thương Vũ từ trong tay hắn ra, ôm vào lòng, hỏi: “Vũ Nhi, nàng không sao chứ?”

Thấy Mộc Thanh Liên hỏi mình với vẻ mặt căng thẳng, Minh Thương Vũ lắc đầu với hắn, lại nhìn về phía Mộc Thanh Vũ, “Phụ hậu, hôm qua đại hôn khiến nhi thần và Thanh Liên quá mức mệt mỏi, xin được cáo lui trước. Người hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn Mộc Thanh Liên, “Thanh Liên, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Mộc Thanh Liên gật đầu đáp lại. Trước khi đi hắn liếc Mộc Thanh Vũ một cái, trong mắt hiện lên nghi ngờ và khó hiểu, không biết tại sao bọn họ lại biến thành bộ dáng này.

Thấy bọn họ cùng rời đi, Mộc Thanh Vũ không nói một lời, trong mắt tràn tia máu, vẻ mặt đại ra. Trong đầu toàn là câu vừa rời của Minh Thương Vũ, “Nhi thần đã lớn, cũng đã lập gia đình rồi. Phụ hậu yên tâm buông tay đi.” Lần lượt quanh quẩn không tiêu tan, lần lượt lắng trĩu lòng hắn.

Lúc này, gió bên ngoài đã biến thành cuồng phong. Đất đá bay mù trời, ban ngày nhưng trời càng tối hơn, trái đất tối tăm không ánh sáng. Tia chớp xẹt qua bầu trời, tiếng sấm rền vang, chỉ một lát sau, từng hạt mưa lớn như hạt đậu đổ xuống từ trên không, tạo thành từng vũng nước trên đất.

” A ~ a ~ a ~ a ~ a!!” Không biết qua bao lâu, cùng với tiếng sấm sét vang dội, một tiếng thét tê tâm liệt phế truyền ra từ Thanh Vũ uyển, thật lâu không tiêu tan trong mưa gió. Lắng nghe, từng câu bỗng bèn, “Vũ Nhi, Vũ Nhi, vì sao...”

Giờ Tuất, mưa gió vẫn không ngừng, càng ngày càng lớn, rất có vẻ dồn hết sức lực để cọ rửa bụi bặm trên đất. Nhưng không biết rốt cuộc là nó có thể gột rửa lòng người đau khổ bị ai, hay...

55. Chương 55: Oán Ngàn Năm, Xa Rời Tình Yêu

Mưa to một đêm, gió to kèm theo sấm chớp cũng ngừng.

Mọi người một hồi gió to một hồi lạnh, bầu không khí sau cơn mưa tuy trong lành nhưng lạnh thấu xương. Sáng sớm tinh mơ, dưới sương nặng, gió lạnh thổi từng cơn, trước cửa Phòng Vũ uyển có một người.

Quần áo trắng như tuyết, đón gió mà đứng, sợi tóc đen như mực, không buộc lên mà tán loạn trên cổ. Khuôn mặt thánh khiết tuyết mỹ mang theo tái nhợt, không chút huyết sắc, trong đôi mắt sáng như sao tràn đầy thống khổ, đáy mắt bi thương lạnh nhạt. Đôi môi hồng nhuận run rẩy nỉ non như sợi tơ vô hình quấn lấy lòng người. Lắng nghe . “Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Mỗi một tiếng thì thâm đều chứa tí tình cảm, kể không hết bi thương trong đó. Giọt nước mắt trong suốt như hạt châu rơi ra khỏi khóe mắt, chảy qua khuôn mặt tuyết mỹ, thêm vài phần bi ai, đau đớn thấu tâm, dĩ nhiên là Mộc Thanh Vũ - người vô duyên vô cớ hét lên với Minh Thương Vũ trong Thanh Vũ uyển.

Đứng trong một nơi bí mật gần đó, Ngạch Tử Mộc khó hiểu nhìn hành động của Mộc Thanh Vũ. Suốt cả một đêm, dưới cơn mưa như trút nước, hần cứ vô tri vô giác đứng ở cửa như thế. Cho dù bị nước mưa lạnh như băng quất vào người cũng không động đậy chút nào, chỉ nhìn vào một chỗ nào đó trong uyển. Mà chỗ này chính là tân phòng.

Cho tới bây giờ vẫn biết Minh Thương Vũ thích Mộc Thanh Vũ, cũng biết Mộc Thanh Vũ thích Minh Thương Vũ nhưng Ngạch Tử Mộc vẫn không mang theo ánh mắt có sắc màu khác mà nhìn tình cảm giữa bọn họ, chỉ yên lặng bảo vệ Minh Thương Vũ, sâu trong nội tâm cầu nguyện nàng có thể hạnh phúc.

Bây giờ, nhìn bộ dáng này của Mộc Thanh Vũ, đứng ở cửa với vẻ mặt như vậy, Ngạch Tử Mộc không khỏi thâm nói trong lòng: Nếu yêu thì vì sao hần phải cười nhìn nàng thành thân? Nếu yêu thì vì sao hần phải buông tay? Nếu buông tay thì vì sao hần lại đau khổ như thế? Một khi đã đau khổ khó nén như thế, lòng tràn đầy nhớ nhung như thế, vì sao hần không đi vào trong mà nói ra? Nếu...Nếu...Nếu...Quá nhiều “nếu” quấn từng vòng trong lòng nhưng mấy vấn đề này Ngạch Tử Mộc sẽ không hỏi ra miệng. Bởi theo ý hần, nếu bọn họ chỉ có cửa ải khó khăn nhỏ như thế mà không vượt qua được thì làm sao có thể nói tới chuyện nắm tay nhau tới già?

Ngay lúc Ngạch Tử Mộc ngổn ngang suy nghĩ thì Mộc Thanh Vũ di chuyển, bước từng bước, bước chân cứng đờ, bước vào trong, tựa như trên chân mang theo ngàn vàng, nặng tới mức bước không nổi. Ngạch Tử Mộc thấy vậy lòng lại càng tràn đầy nghi ngờ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Lại khiến hần không phần chấn như thế?

Từ từ đi tới trước cửa phòng Minh Thương Vũ, đau đớn trên mặt và trong mắt Mộc Thanh Vũ càng sâu, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run lên khe khẽ.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước, từng bước nối tiếp nhau, rốt cuộc hần đi tới trước cửa. Nhìn đôi chữ hỉ đỏ rực chói mắt dán trên cửa, thân thể hần lao đảo hai cái. Nếu không nhờ vươn tay vịn cửa phòng chỉ sợ hần đã sớm ngã xuống rồi.

Vịn tay vào cửa phòng, một tiếng động vang lên, bên trong truyền ra tiếng hỏi là ai. Giọng nói uể oải quỵến rũ, là Mộc Thanh Liên.

Mộc Thanh Vũ không nói gì, toàn thân vô lực dựa vào cửa. Cánh cửa bị hóa trái, không mở nhưng có thể đỡ được thân thể hần.

Mộc Thanh Liên bên trong lại hỏi là ai.

Mộc Thanh Vũ còn chưa lên tiếng trả lời, hai mắt híp lại, thoạt nhìn vô cùng mệt mỏi, sắc mặt càng tiều tụy hơn.

Tiếp theo, tiếng bước chân truyền ra từ bên trong, có người đi về phía cửa.

Mộc Thanh Vũ không nhúc nhích, vẫn dựa vào cửa như cũ. Ngực phập phồng, hơi thở yếu ớt.

“Lạch cạch” một chút, cửa phòng mở ra, khuôn mặt quyến rũ mỉa mai của Mộc Thanh Liên xuất hiện.

Không có cánh cửa đỡ, thân thể Mộc Thanh Vũ ngã thẳng về phía sau, được Mộc Thanh Liên vừa hay ôm vào lòng.

Thấy là Mộc Thanh Vũ, trong mắt Mộc Thanh Liên thoáng hiện lên chút ánh sáng kinh ngạc: “Thanh Vũ, huynh làm sao vậy? Sao lại ra nông nổi này?” Một loại câu hỏi. Sau đó Mộc Thanh Liên đỡ hắn vào sảnh phụ, từ từ đặt trên ghế.

Nhìn hắn tâm lực khô cạn, bộ dáng như mất hồn, Mộc Thanh Liên ngồi cạnh hắn hỏi lại, “Thanh Vũ, đã xảy ra chuyện gì? Sao hồn phách huynh lại suy yếu như thế?” Sâu trong nội tâm lơ mơ đoán ra có thể là vì chuyện hôm qua nhưng Mộc Thanh Liên không dám khẳng định là chuyện gì. Hỏi ra cũng hy vọng có thể giúp được hắn.

Mộc Thanh Vũ không nói gì, lông mi run rẩy, một giọt nước như châu lăn ra khỏi khóe mắt.

Duỗi ngón tay lau đi giọt lệ này, Mộc Thanh Liên vẫy tay tạo một cái kết giới, khẽ nói: “Thanh Vũ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nói cho đệ biết đi.” Từ khi bỏ đi tu vi yêu cốt, quyết định dựng dựng cốt nhục cho người mình yêu, lưu lại chút nhớ nhung cho nàng, Mộc Thanh Liên đã biết mình phải đối mặt với cái gì. Nhưng hắn không hối hận, miễn là nàng hạnh phúc thì hắn có thể làm bất cứ chuyện gì. Kể cả như bây giờ, hắn có thể chịu đựng đau đớn như khoan tim, mang theo nụ cười mà vượt lên vết rạn giữa bọn họ.

Lắc đầu, Mộc Thanh Vũ vẫn không nói gì nhưng hắn đã mở mắt, trong mắt lộ ra đau khổ không thể nói rõ, cứ bình tĩnh mà nhìn Mộc Thanh Liên như thế, nhấn nhả toàn bộ sự đau đớn một cách rõ ràng cho hắn.

Nâng tay vuốt mái tóc rối cho Mộc Thanh Vũ, Mộc Thanh Liên thở dài, “Huynh không nói gì sao đệ có thể giúp đây?” Trên phương diện nào đó thì Mộc Thanh Liên chín chắn hơn Mộc Thanh Vũ. Có một số việc hắn thấu đáo hơn Mộc Thanh Vũ. Chính vì nhìn thấu nên mới luôn biết mình muốn gì, muốn tìm cái gì. Bằng lòng buông bỏ tất cả chỉ vì để lại chút nhớ nhung. Theo người khác thì có thể hắn thật ngu ngốc nhưng với hắn mà nói thì tất cả đều đáng giá.

Không đợi Mộc Thanh Vũ đáp lời, bên trong truyền ra một giọng nói.

“Thanh Liên, chàng ở đâu?” Giọng nói uể oải nhu mì, giọng điệu dịu dàng như nước, như là Minh Thương Vũ vừa tỉnh ngủ.

Giơ tay bỏ kết giới, Mộc Thanh Liên nói một câu với Mộc Thanh Vũ, “Huynh chờ ở đây, đệ đi rồi về ngay.” Dứt lời, hắn bước vào bên trong.

Nghe thấy tiếng Minh Thương Vũ, thấy Mộc Thanh Liên bước vào trong, Mộc Thanh Vũ từ từ đứng dậy, theo vào.

“Dậy sớm vậy làm gì?” Quyển rũ kiều diễm nhiễm sắc đỏ, đôi môi anh đào nói lời hờn giận, sau đó, Minh Thương Vũ tiến sát vào lòng Mộc Thanh Liên như làm nũng.

Nhẹ ôm eo nhỏ nhắn của nàng, Mộc Thanh Liên nói: “Ngoan, mặc quần áo vào, cẩn thận cảm lạnh.” Thoáng như nằm mơ, trái tim lơ lửng, nói không đâu vào đâu. Rốt cuộc là cái gì khiến nàng trở nên đáng yêu này? Đối xử ân tình dịu dàng với mình? Mộc Thanh Liên không hiểu. Tuy không hiểu nhưng hắn không ngốc tới mức cho rằng nàng yêu mình.

“Có chàng ở đây, ta không lạnh.” Là trách nhiệm? Là thương hại? Minh Thương Vũ không biết. Nhưng nàng có thể khẳng định một điều là nàng thích vòng ôm của Mộc Thanh Liên, thích hơi thở của hắn, thích hắn dịu dàng nhìn mình, thích trong mắt và trong lòng hắn chỉ có mình mình.

Câu trả lời của Minh Thương Vũ càng khiến Mộc Thanh Liên nghi ngờ, chỉ có thể ôm chặt nàng, khẳng định mình không phải đang mơ.

Hai tay nắm chặt, vẻ mặt không dám tin, Mộc Thanh Vũ nhìn cảnh bọn họ ôm nhau, run run nói: “Vũ Nhi...” Chỉ một câu nhưng đầy ắp tất cả lo lắng của hắn.

Nghe tiếng, Minh Thương Vũ hơi hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn Mộc Thanh Liên, “Thanh Liên, hình như ta nghe thấy giọng phụ hậu.” Dựa vào lòng Mộc Thanh Liên, nàng không thấy được cảnh tượng phía sau, lại

thêm mới chỉ sáng sớm, sao nàng có thể ngờ Mộc Thanh Vũ sẽ tới đây.

Dịu dàng đẩy nàng ra, Mộc Thanh Liên như vừa tỉnh mộng, mỉm cười nghiêng người, lòng chảy máu nhưng ý cười trên mặt càng sâu thêm.

Chớp mắt một chút, nhìn Mộc Thanh Vũ đang đứng trong này thật, Minh Thương Vũ chỉ mặc một lớp áo mỏng, thân nhiên cúi người thi lễ. Ngắc đầu, coi nhẹ sự tiều tụy của hắn, trong lòng đau đớn, “Phụ hậu, người tới đây sớm như vậy là có chuyện quan trọng gì sao?” Tuy quần áo không chỉnh tề nhưng trên lễ nghi và lời lẽ thì nàng không hề thất lễ chút nào. Làm một đứa con cung kính và tôn trọng với phụ mẫu, nàng làm rất khá.

Tay che ngực, nhịn xuống đau đớn như khoan tim, Mộc Thanh Vũ run giọng hỏi, “Vũ Nhi, nàng phải rời khỏi ta ư?” Một đêm ân ái quần quýt, sao sau một ngày lại trở thành giấc mộng hão huyền? Mộc Thanh Vũ không nghĩ ra. Trong tiềm thức cho rằng nàng không thương mình, tất cả những gì nàng nói đều là lừa gạt mình. Tình yêu mù quáng, sương mù như lớp lụa mỏng che phủ lòng, người trong cuộc không hiểu, không rõ sự thật.

Bước lên hai bước, Minh Thương Vũ cầm tay hắn, sau đó quay lại nói với Mộc Thanh Liên, “Thanh Liên, chàng lại đây.”

Mộc Thanh Liên nghe lời lại gần.

Cầm tay Mộc Thanh Liên, rồi cầm lấy tay Mộc Thanh Vũ, Minh Thương Vũ bình tĩnh nói: “Phụ hậu, người yên tâm, từ nay về sau con và Thanh Liên nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt, không để cho người phải chịu chút uất ức nào. Cho nên, nghĩa là sau này người đừng như thế nữa!” Cầu mong một đời một thế một đôi người, tình yêu duy nhất, tình yêu thuần khiết. Nếu không thể có được tất cả thì thà rằng nàng bỏ đi. Nhất là lúc nàng nhìn thấy một màn hắn và nữ nhân khác quần quýt lấy nhau kia, nàng càng khẳng định lòng mình. Nếu hắn không thương mình thì nàng dùng một cách khác để bảo vệ hắn. Chỉ mong hắn sống tốt, chỉ mong hắn hạnh phúc, nàng có làm gì cũng được. Giống như hắn bảo nàng lập hậu, nàng cũng thỏa mãn yêu cầu của hắn. Cho dù nàng đau lòng tới khó thở thì vẫn có thể cười đồng ý. Lúc này cũng thế, nàng có thể dành cho hắn càng nhiều quan tâm, càng nhiều che chở. Chỉ cần hắn cảm thấy vui vẻ, cảm thấy hạnh phúc.

Chăm sóc cũng là một cách yêu, đây là giấc ngộ của Minh Thương Vũ, cũng là số kiếp của Mộc Thanh Vũ! Mộc Thanh Liên vĩnh viễn không thể bù đắp được nỗi đau này.

Nghe câu trả lời này, Mộc Thanh Vũ giãy khỏi tay Minh Thương Vũ, tay nắm chặt vai nàng, vẻ mặt cố chấp điên cuồng, giọng cao lên, “Vũ Nhi, không phải như thế, ta không muốn những thứ này, không phải những thứ này.”

Vươn tay gạt tay hắn trên vai mình xuống, Minh Thương Vũ chau mày, “Phụ hậu, nhi thần biết trong lòng người đau khổ nhưng nhi thần chỉ có thể làm những điều này cho người. Những thứ khác, nhi thần không cách nào cho, cũng không cho được Người hiểu chưa?” Trải qua năm năm, Minh Thương Vũ đã L q đốn tưởng rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt với sự thật hắn yêu nữ nhân kia. Nhưng hôm nay, nhìn hắn tiều tụy không chịu nổi, đau khổ vì nàng ta như vậy, Minh Thương Vũ không có cách nào coi nhẹ, Nói một cách tỉnh táo, hy vọng hắn có thể hiểu, mất đi chính là mất đi, cho dù hắn luyến tiếc cũng không có cách nào挽 hồi!

Cuộc nói chuyện này hoàn toàn đánh nát trái tim Mộc Thanh Vũ...

“Thanh Liên, chàng đưa phụ hậu về Thanh Vũ uyển, sau đó bảo Phó Linh đến xem cho người một chút.” Dứt lời, Minh Thương Vũ liền rời đi trước mặt Mộc Thanh Vũ đang ngẩn ngơ, đi ra phía sau bình phong.

Nhìn nàng xoay người rời đi không hề lưu luyến, đồng tử Mộc Thanh Vũ co rụt lại, hoàn hồn.

“Thanh Vũ, mọi chuyện chờ huynh nghỉ ngơi tốt rồi nói tiếp, được không?” Không hiểu rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, Mộc Thanh Liên lên tiếng an ủi.

Mộc Thanh Vũ không trả lời câu hỏi của nàng mà chỉ nhắc lại lời Minh Thương Vũ vừa nói, “Không cách nào cho, cũng cho không được.” Dứt lời, cười điên cuồng, bước chân lảo đảo ra ngoài.

“Thanh Vũ.” Thấy bộ dáng mất hồn của hắn, trong lòng Mộc Thanh Liên rất không yên tâm, đi theo.

“Thanh Liên, ta không sao, chỉ là vừa tỉnh từ một giấc mơ dài, hiểu rõ vài việc mà thôi. Đệ về đi, đừng đi theo ta.” Mộc Thanh Vũ không quay đầu lại, hờ hững nói một câu. Người ngay trước mắt nhưng giọng xa xôi như văng lại từ chân trời. Vừa tỉnh từ một giấc mơ dài, trở về lòng lạnh lẽo như băng, hoàn toàn mở lục thức, hiểu tất cả trò đời... Là phúc? Là họa?

“Thanh Vũ...” Mộc Thanh Liên lại kêu một tiếng nhưng Mộc Thanh Vũ đã biến mất trước mặt hắn, không thấy bóng người...

Bước chân đi mang theo gió lạnh, hoa tàn lá rụng nhiều thêm...

Vừa tỉnh từ một giấc mơ, cắt đứt tình duyên, tình yêu cấm loạn, mở lục thức, biết trò đời.

Biển tình dậy sóng, là duyên, là nghiệt, không ai có thể nói rõ. Tất cả tất cả, phải hỏi thần chưởng quản số mệnh và luân hồi...

Một hồn ngằm, một giọt nước mắt của linh hồn đỏ tươi, vẻ mặt ăn năn đau đớn... đau đớn... đau đớn...

56. Chương 56: Oán Ngàn Năm, Tổn Thương Tình Cảm

Bước chân bỗng bồng bềnh, thân hình lay động, mái tóc đen như mực tung bay trong gió. Môi hơi nhếch, chứa một chút ý cười, đôi mắt sáng như sao lại thâm như biển xanh. Hai tay nắm chặt, máu theo kẽ tay nhỏ từng giọt từng giọt trên áo, tạo thành từng đóa hoa đỏ tươi nở rộ. Cười ra tiếng, ngửa mặt cười điên cuồng, hoa rơi lá rụng phủ lên người, người, vô lực ngã trên đất.

Thanh Vũ... Thanh Vũ... Thanh Vũ... Hai tay Thương Phượng Vũ xuyên qua người Mộc Thanh Vũ, linh hồn vô lực, lên tiếng kêu gào.

Nhưng người trên đất lại không có chút phản ứng nào, không nhúc nhích. Cứ nằm nghiêng như thế, nguyên thần trên trán nảy lên, đã có dấu hiện ma nhập.

Thanh Vũ, chàng tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh đi, Thanh Vũ, Thanh Vũ, Thanh Vũ, đã kêu tới tê tâm liệt phế.

Nhưng người trên đất vẫn không nhúc nhích, nguyên thần nảy lên.

Ngay lúc Thương Phượng Vũ phát điên thì bóng dáng Ngạch Tử Mộc xuất hiện. Chỉ thấy hắn ôm Mộc Thanh Vũ trên đất lên, bóng người lóe lên, biến mất tại chỗ.

Thương Phượng Vũ theo sát.

Thanh Vũ uyển, gió thổi qua rừng trúc, lá cây xanh biếc lay động xào xạc.

Bên trong, Ngạch Tử Mộc và Thương Viêm một tả một hữu, dùng hết toàn lực vận công hành khí chữa trị tổn thương trong linh hồn cho Mộc Thanh Vũ.

Trong mắt đầy lo lắng bỗng bồng bềnh ở một bên, Thương Phượng Vũ hận không thể tới Phượng Vũ uyển giết kiếp trước kia của mình, khiến nàng ta không thể ba lần bảy lượt tổn thương người trên giường. Ý nghĩ này hiện lên khiến mặt Thương Phượng Vũ ngẩn ra. Giết kiếp trước? Kiếp trước là ai? Tất cả tất cả còn không phải tự nàng tạo thành ư?

Hồn phiêu đảng, như bị một kích nặng nề, tay Thương Phượng Vũ che trên ngực, rơi xuống mép giường.

Thu công điều khí, sắc mặt Ngạch Tử Mộc tái nhợt, nói một câu với Thương Viêm, “Viêm, huynh đi gọi Phó Linh tới đây, bảo nàng điều trị cho hậu chủ thật tốt. Ta chờ các huynh ở đây.”

“Ừ.” Thương Viêm nói ngắn gọn một chữ, nhảy xuống giường, biến mất ngay lập tức.

Nhìn Mộc Thanh Vũ bất tỉnh nhân sự trên giường, Ngạch Tử Mộc thầm than: “Sớm biết như thế thì có gì lúc trước lại làm vậy? Yêu thì yêu thuần túy, không biết yêu là gì thì đừng lấy có, hy vọng huynh trải qua trắc trở lần này thì có thể hiểu rõ vài chuyện, như vậy, các huynh mới có thể ở bên nhau cả đời.”

Nhưng Mộc Thanh Vũ không nghe được, hồn phách của hắn còn đang chìm nổi trong mê man, không tìm ra phương hướng, không phân biệt được đâu là tây đâu là đông.

Nghe thấy lời Ngạch Tử Mộc, ngực Thương Phượng Vũ lại càng đau hơn, đau tới mức linh hồn run rẩy, run lên cầm cập, nỉ non: Yêu đơn thuần, yêu không giữ lại chút nào, yêu không hối hận.

Thương Phượng Ngôn để lại một vệt màu tươi đẹp, vẻ mặt thâm tình vô hồi, hồn phi phách tán trong lòng.

Bạch Mặc cười dịu dàng ẩn tình, cười rồi biến mất trước mặt.

Thương Thiên Vũ cố chấp điên cuồng bất lực, vì để lại chút nhớ nhung cho nàng mà nhảy xuống vực Đoạn Hồn, không có kiếp sau.

Mặt Ngạch Thiên Dương bị thống, vút bỏ tất cả, bóp méo luân hồi, không thấy bóng dáng, không rõ sinh tử.

Yêu, yêu, yêu, yêu là gì? Nhìn hết kiếp trước kiếp này, Thương Phượng Vũ thì thầm tự hỏi.

Nếu yêu Mộc Thanh Vũ, sao mình không thể cho chàng thêm chút tín nhiệm? Tổn thương lòng của chàng, khiến chàng sống cô độc ngàn năm, chờ đợi ngàn năm, trông coi ngàn năm, nhưng mình chẳng những không cho chàng hạnh phúc mà lại còn làm tổn thương lòng chàng...

Không yêu Mộc Thanh Vũ? Vậy sao khi mình nhìn thấy tóc chàng bạc phơ, vẻ mặt sáng rực thì lại đau? Đau tận xương, nhập vào áo, dung vào hồn, không loại bỏ được.

Bạch Mặc, nam tử vốn có thể tiêu dao vui vẻ, chỉ vì một khắc tùy hứng của mình mà cắt đứt tất cả đường lui, tất cả hạnh phúc của chàng, đặt lời tiên tri hư hư thực thực, hồn phách luân hồi liên tiếp, chỉ vì bảo vệ bình an ình...Yêu? Không yêu? Sao có thể nói rõ chỉ trong vài chữ?

Phượng Ngôn, thời thời khắc khắc đau đớn. Cho tới bây giờ chàng chưa từng đòi hỏi gì, chỉ biết trả giá, trả giá, trả giá, tới cuối cùng, lúc hồn phi phách tán vẫn cười không oán không hối hận...Cười...Cười...Cười...Chỉ một chữ yêu không đủ để biểu đạt tình cảm của chàng!!

Thấy Mộc Thanh Vũ trên giường như không có linh hồn, Thương Phượng Vũ nằm sấp bên giường, trong mắt lại rơi hồn lệ, vô hình chảy xuống, biến mất không thấy đâu, phẳng phất như chưa bao giờ chảy ra.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Phó Linh và Thương Viêm một trước một sau đi vào.

Thăng tới bên giường, Phó Linh xem qua Mộc Thanh Vũ một chút thì nói một câu, để hai người bọn họ đi xuống điều tức, chỉ để lại mình nàng ở đây là được.

Hai người đều biết Phó Linh biết rõ pháp thuật và thuốc dùng để điều dưỡng thân thể nên không nói hai lời mà đi ra ngoài, tự đi điều trị công lực không còn cân bằng.

Mất thấy bọn họ rời đi, không cảm giác thấy bất cứ hơi thở lạ nào trong Thanh Vũ uyển, Phó Linh vẫy tay tạo ra một cái kết giới, sau đó cúi người ghé vào trước ngực Mộc Thanh Vũ, dịu dàng thì thầm: “Thanh Vũ ca ca, vì sao chàng không thương Linh Nhi? Linh Nhi ở bên cạnh chàng ngàn năm, yêu chàng ngàn năm, vậy mà chàng chỉ luân hồi ở phạm trần vài kiếp đã để tâm tới người nọ một cách cuồng dại không hối hận như thế. Chàng bảo Linh Nhi phải làm sao đây? Vốn tưởng rằng Minh Cửu Phượng kia đi rồi thì nhất định chàng sẽ không còn không đếm xỉa gì đến ta như vậy nữa, nhưng chàng lại từ chối tình yêu của Linh Nhi tàn nhẫn như vậy. Nhưng không soa,” nở nụ cười ngốc nghếch, “Linh Nhi yêu chàng, chàng chỉ có thể là của mình Linh Nhi. Ngoài Linh Nhi, ai cũng không thể có được chàng.

Nghe nàng nói như vậy, nhìn vẻ mặt âm lãnh của nàng, Thương Phượng Vũ quơ hai tay, định kéo nàng ra nhưng kết quả không cần nghĩ cũng biết. Không hề có tác dụng gì, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng ta đứng dậy, nâng tay, đánh từng luồng pháp ấn phức tạp và người Mộc Thanh Vũ.

Lui yêu cốt, dùng máu tươi dựng dựng kết tinh tình yêu, kiệt tu vi!!

Làm xong tất cả, Phó Linh cúi đầu hôn khẽ lên trán Mộc Thanh Vũ, cười yếu ớt, nói khẽ: “Thanh Vũ ca ca chỉ có thể là của Linh Nhi, chỉ có thể là của Linh Nhi...” Sóng mắt lưu chuyển, âm ngoan cố chấp điên cuồng, lộ hết dữ tợn.

Thời tiết ẩm ướt bên ngoài tan đi, ông mặt trời ấm áp lên cao, hơi thở ấm áp tràn ngập muôn nơi.

Phượng Vũ uyển.

Từ khi Mộc Thanh Vũ đi, tinh thần Minh Thương Vũ vẫn luôn bất an, đứng ngồi không yên.

Thấy bộ dáng này của nàng, Mộc Thanh Liên mỉm cười nói có việc tìm Mộc Thanh Vũ, hỏi hàng có muốn đi cùng không.

Minh Thương Vũ nhận lời ngay lập tức, chân mày khẽ cau rúm cuộc cũng giãn ra, nở nụ cười duyên.

Thấy nàng cười, cảm nhận được vui sướng từ sâu trog nội tâm của nàng, trong lòng Mộc Thanh Liên khóc ra máu, kiên định giữa trán càng sâu, tay trong tay với nàng đi về phía Thanh Vũ uyển.

Yêu có thai kỳ, chỉ cần ba tháng đã có thể thành hình, đứa trẻ chào đời. Con chào đời thì yêu sẽ chết đi, hồn rơi vào bể khổ luân hồi, đời đời kiếp kiếp sa vào kiếp súc sinh, vĩnh viễn không thể xoay người.

Bước vào Thanh Vũ uyển, lúc nhìn thấy kết giới xung quanh, Mộc Thanh Liên dừng chân. Nhưng hắn không thể mở kết giới trước mặt Minh Thương Vũ ra được bởi vì hấn sợ, sợ bên trong sẽ có thay đổi bất ngờ nào đó. Ngay lúc hấn do dự, Minh Thương Vũ giục hấn vào nhanh, kết giới bỗng biến mất. Không chờ hai người bọn họ vào, liền thấy có một người đi ra từ bên trong.

Tóc tai tán loạn, kiều nhan đỏ ửng, quần áo cũng không chỉnh tề, là Phó Linh.

Thấy Phó Linh xuất hiện với dáng vẻ này, ánh mắt Minh Thương Vũ tối sầm lại.

Phó Linh cúi người thi lễ, hơi hồi hộp, rồi sau đó lui ra.

Thấy Phó Linh lui ra, Minh Thương Vũ đi đầu, bước vào trong phòng Mộc Thanh Vũ. Mộc Thanh Liên theo sát phía sau nhưng vẫn chậm hơn nàng một nhịp.

Lúc Minh Thương Vũ đi vào phòng thì thấy quần áo rơi đầy đất, còn có Mộc Thanh Vũ nghiêng người, nửa thân trên để trần thì nàng bước ra khỏi phòng không quay đầu lại, ra khỏi Thanh Vũ uyển.

Mộc Thanh Liên ngạc nhiên nhìn lướt qua cảnh tượng trong phòng, không nói gì, đuổi theo bóng dáng rời đi của Minh Thương Vũ. Đầy bụng nghi ngờ nhưng không biết giải thích thế nào.

Đè nén điên cuồng sâu trong đáy lòng, Minh Thương Vũ càng bước nhanh hơn về phía trước, trong đầu luôn dừng lại ở cảnh tượng nhìn thấy trong Thanh Vũ uyển. Càng sâu trong cơ thể có một giọng nói tà ác đang kêu réo, “Người thấy chưa? Người hiểu chưa? Người chết tâm chưa? Hấn căn bản không đáng giá để người yêu. Hấn chỉ là tiểu nhân đê tiện vô sỉ. Tất cả những mặt tốt đẹp của hấn chỉ là giả vờ. Hấn vẫn luôn khoác lên cái áo mỹ lệ để lừa người, lừa mọi người. Người là đồ ngốc, ngốc, ngốc nhất trên đời này! Ngốc, ngốc, ngốc!” Từng tiếng tà ác, từng lần đả kích nghiêm trọng vào lòng Minh Thương Vũ khiến thần chí nàng mơ hồ, mất đi lý trí, đánh mạnh vào một tảng đá ở chỗ không người, cho tới khi trên tay loang lổ vết máu, da thịt nát tươm nàng vẫn không ngừng.

Theo sát tới, Mộc Thanh Liên bỗng ôm chặt nàng từ phía sau, cúi xuống dịu dàng thì thầm bên tai nàng, từ từ trộn chú Thanh Tâm vào, lần lượt gọi tên của nàng, bình phục tinh thần lộn xộn của nàng.

Dưới sự cố gắng hết lòng của Mộc Thanh Vũ dần ngấm gọi lại tinh thần của mình, Minh Thương Vũ dần dần thả lỏng thân thể, lòng đang buộc chặt cũng từ từ trở lại bình thường, toàn thân vô lực dựa vào lòng Mộc Thanh Liên. Mắt phượng híp lại, vẻ mặt ảm đạm, cuối cùng, cả người nàng lâm vào bóng tối vô biên.

Ôm ngang lấy nàng, Mộc Thanh Liên từ từ đi về phía Phượng Vũ uyển. Vừa đi vừa khẽ gọi tên nàng, “Vũ Nhi, ngủ đi, tất cả đã có ta, tất cả đã có ta, Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Từng tiếng quẩn quýt tình cảm, từng tiếng mỉa mai, từng tiếng như nước chảy qua lòng người, ngưng thần, tĩnh hồn người.

Phó Linh rời đi rồi lại quay lại Thanh Vũ uyển, sột soạt mặc quần áo vào cho Mộc Thanh Vũ, sau đó thăm vận khí đánh thức hần. Lúc thấy mắt hần run lên, sắp tỉnh lại thì nàng neho mắt, vẽ mặt mỗi một, đôi môi trắng bệch ghé vào mép giường, khóe mắt treo một giọt lệ trong suốt.

Một giấc chiêm bao tổn thương tình cảm, hồn phiêu dang lại trở về, Mộc Thanh Vũ mở mắt ra, đáy mắt đen như hồ sâu khiến người ta không nhìn rõ cảm xúc, nhưng cũng là bi thương đến chết tâm, đau đến chết lặng. Lúc mắt hần chuyển động thì thấy Phó Linh nằm sấp bên giường. Hần vươn tay lau đi giọt lệ nơi trong veo nơi khóe mắt nàng.

Giả vờ như bị giật mình tỉnh giấc bởi cái vỗ về khe khẽ của hần, mặt Phó Linh càng mệt mỏi hơn. Nhìn hần, miệng mím lại, cái mũi thanh tú ửng đỏ, hơi nước trong mắt ngưng tụ thành từng hạt châu, khóc nước nở thành tiếng, vươn tay ôm eo hần, ghé vào trước ngực hần, khóc rống lên.

Vừa khóc vừa nghẹn ngào nói, “Thanh Vũ ca ca, sao chàng lại ngốc như thế? Sao lại ngốc như thế, hu hu hu hu...” Làm trò khóc lóc vô cùng thuần thực, khiến người nghe xúc động, khản giả thương tiếc.

Vươn tay vuốt tóc nàng, giọng Mộc Thanh Vũ hơi khàn khàn, hỏi: “Linh Nhi, Linh Nhi, đã xảy ra chuyện gì? Sao cơ thể đ L q của ta lại yếu ớt như thế?” Trí nhớ chỉ dừng lại ở khoảnh khắc ra khỏi Phượng Vũ uyển, căn bản hoàn toàn không nhớ được mọi chuyện xảy ra sau đó. Tình khí yêu đan không còn, đan điền trống trơn, linh trí không còn, tu vi không thấy. Phát hiện này cũng không khiến Mộc Thanh Vũ giật mình mà chỉ hồ hững hờ.

Nghe Mộc Thanh Vũ hỏi, Phó Linh càng khóc to hơn.

Đẩy nàng ra một chút, Mộc Thanh Vũ hỏi lại.

Phó Linh vừa khóc lóc vừa kêu, “Thanh Vũ ca ca, sao chàng lại ngốc như vậy, ngốc như vậy, hu hu...” Không trả lời câu hỏi của hần mà là chất vấn từng tiếng một.

Buông bàn tay đang giữ vai nàng ra, Mộc Thanh Vũ dựa vào đầu giường, lại hỏi.

Cắn môi, bả vai Phó Linh rút lại, mãi cho tới khi cắn nát môi mới kiềm chế được tiếng khóc, nàng mở miệng, “Thanh Vũ ca ca, vì sao chàng muốn lui yêu cốt, dựng dục cốt nhục, chẳng lẽ chàng không biết làm thế thì sẽ rơi vào đường súc sinh, vĩnh viễn không thể luân hồi làm người được sao?”

“Lui yêu cốt, dựng dục cốt nhục.” Mộc Thanh Vũ cup mắt, khẽ nhắc lại lời Phó Linh, trong lời nói không có tí xiu kinh ngạc nào. Tiềm thức cho là mình không cẩn thận nên không giữ được tâm trạng, làm ra quyết định như thế.

“Thanh Vũ ca ca, chàng trả lời ta đi. Vì sao chàng phải làm thế? Chẳng lẽ chàng không biết hậu quả của việc này à?” Vừa khóc vừa chất vấn.

“Linh Nhi, đi xuống đi. Ta muốn yên lặng một mình một chút.” Mộc Thanh Vũ vẫn không ngẩng đầu lên, giọng cũng không chút phập phồng.

“Thanh Vũ ca ca.” Phó Linh khóc kêu.

“Đi xuống đi.” Nói ra mấy chữ, lạnh nhạt không gợn sóng.

Lưu luyến không rời liếc hần một cái, Phó Linh từ từ đi ra ngoài. Trong chớp mắt xoay người, đáy mắt của nàng thoáng qua tia lạnh lẽo, nhưng chỉ chớp mắt sau đã khôi phục như thường, mang theo nước mắt.

Trong Thanh Vũ uyển nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ chỉ còn lại một mình Mộc Thanh Vũ.

Ngẩng đầu, đứng lên, xuống giường, Mộc Thanh Vũ từ từ đi tới trước cửa sổ, nhìn ra cây cối xanh mướt bên ngoài, cảm nhận gió mát quạt vào mặt, trong mắt nổi lên nhu tình, tay phủ lên bụng, thì thào tự nói; “Nếu ý trời là như vậy thì ta sẽ thuận theo những gì hôm nay, giữ lại giọt máu này để nhớ tới tình yêu không hối hận của ta dành cho nàng.” Nguyễn lấy dụ dàng đối đãi, nguyện trả giá tất cả, không oán không hối hận!!

Một khi tình duyên lên, ý nghĩ yêu thương hạ xuống, không cần nàng và mình sớm chiều bên nhau, không cầu nàng ỉnh danh phận, chỉ cầu nàng sống tốt, chỉ cầu nàng hạnh phúc vui vẻ, chỉ cầu nàng đừng coi thường tấm lòng của mình dành cho nàng, chỉ cầu nàng nhớ từng có một người yêu nàng sâu đậm như thế, là tất cả tiếng lòng của Mộc Thanh Vũ.

Nhưng chỉ một ý nghĩ nho nhỏ như thế lại khiến hấn trả giá tất cả, lại không được hồi đáp gì.
Là duyên? Là oán? Nhất thời không thể kết luận được.

57. Chương 57: Oán Nghìn Năm, Tình Cảm Rướm Máu.

Mặt trời mọc rồi lặn, một ngày qua đi.

Chỉ chớp mắt một cái đã qua hai tháng.

Trong hai tháng này, trong cung đã xảy ra rất nhiều việc nhưng chuyện có thể khiến người ta bàn tán xôn xao thì chỉ có hai. Một là Thương Vũ đề tuyên bố với bên ngoài sẽ không tuyển phi nữa, khiến không ít thiếu nam thiếu nữ chưa lập gia đình ghen chết. Hai là truyền ra tin tân hậu Mộc Thanh Liên có thai, có hậu duệ thân tịch. Trong nhất thời, trên dưới trong triều, các nơi trên đại lục, tất cả chìm đắm trong không khí ấm áp tường hòa.

Thanh Vũ uyển, từ khi Mộc Thanh Vũ quyết định việc dựng dục cốt nhục này thì liền bảo Phó Linh phong tỏa Thanh Vũ uyển bằng kết giới. Hai tháng, sáu mươi ngày đêm đằng đẳng, hấn chưa bao giờ bước ra khỏi đây một bước, tất cả đều do Phó Linh sắp xếp. Bởi vì dựng dục cốt nhục nên hấn lui hết tu vi, chỉ như người bình thường, không, còn không bằng một người phàm. Tối thiểu người phàm có linh cảm, có thể cảm nhận được nguy hiểm. Còn hấn thì không có lục cảm, như một phế nhân. Đây cũng chính là cái giá phải trả khi sen tịnh để nghịch thiên dùng bản thể để dựng dục, cũng là sự thực tàn khốc bất đắc dĩ.

Phó Linh không chỉ một lần hỏi tại sao Mộc Thanh Vũ lại hành hạ mình như vậy nhưng lần nào hấn cũng chỉ đáp lại bằng nụ cười xinh đẹp, sau đó nói với Phó Linh: Bởi vì hấn yêu nàng, yêu tuy đau đớn nhưng không hối hận.

Nghe vậy, Phó Linh khẽ nắc, rơi lệ, lại hỏi tại sao nhất định hấn phía dùng bản thể để dựng dục mà không dùng máu để hộ pháp, giữ lại tu vi và đạo hạnh.

Mộc Thanh Vũ trả lời là nếu không thể yêu nhau gần nhau với nàng, chỉ cầu có một giọt máu có thể kéo dài tình yêu của mình với nàng, khiến nàng nhớ từng có một người yêu mình như vậy. Yêu tuy đau nhưng hấn không hối hận.

Trong lòng không cam lòng và phần hận quá nặng, mình chờ đợi mấy ngàn năm vậy mà chỉ luân hồi nơi phàm trần mười lần, hấn lại có chết cũng không nguyện quên Minh Thương Vũ. Phó Linh nảy sinh một ý nghĩ.

Mà từ khi nhìn thấy một màn ái muội ngày đó, lại thấy Mộc Thanh Vũ không cần ai mà chỉ giữ Phó Linh bên cạnh, Minh Thương Vũ bị tăng tăng lừa dối che mắt, tâm mông muội, không nhìn thấy sự thực, hoàn toàn tuyệt vọng với hấn. Từ đó về sau, không bước vào Thanh Vũ uyển một bước, cả ngày ân ái triền miên với Mộc Thanh Liên, tất cả tất cả đều hài hòa và yên tĩnh như vậy.

Nhưng tất cả sự hài hòa và yên tĩnh này lại bị một câu nói trong lúc vô tình của Mộc Thanh Liên phá vỡ.

“Thanh Liên, thân thể chàng bất tiện, hay để ta đi mời phụ hậu cho?” Trong Phượng Vũ uyển, Minh Thương Vũ nhẹ giọng nhẹ lời, dịu dàng nói chuyện với Mộc Thanh Liên, tất cả chỉ vì hấn nói muốn gặp Mộc Thanh Vũ.

“Cũng được. Ta ở đây chờ nàng.” Mộc Thanh Liên cười cười.

“Ừ, chàng chờ ở đây, ta đi rồi về ngay.” Ngẩng đầu hôn lên khóe môi hấn, Minh Thương Vũ xoay người rời khỏi phòng.

Thấy nàng rời đi, Mộc Thanh Liên ngừng cười, cúi đầu nỉ non: “Vũ Nhi, hãy để ta ích kỷ một lần. Một tháng, ta chỉ cần một tháng.” Còn một tháng, một tháng có thể làm được gì? Sẽ xảy ra chuyện gì? Mộc Thanh Liên không biết nhưng hấn chỉ muốn ở bên cạnh Minh Thương Vũ từng giây từng phút, một khắc

cũng không rời. Cho dù hẳn biết rõ Minh Thương Vũ không yêu mình nhưng vẫn si ngốc tham luyến dịu dàng của nàng, quan tâm của nàng, lời nói nhẹ nhàng ấm áp của nàng, thẹn thùng quyến rũ của nàng.

Cho nên, trong hai tháng quá, Minh Thương Vũ không đề cập tới mọi thứ liên quan tới Mộc Thanh Vũ, đối xử với hẳn dịu dàng có thêm, mà hẳn cũng hoàn toàn ngăn lại toàn bộ tin tức về Mộc Thanh Vũ, cẩn thận bảo vệ chút hạnh phúc nhỏ nhoi. Vốn tưởng rằng cuộc sống hạnh phúc sẽ kéo dài mãi cho tới khi hẳn rời khỏi cuộc đời này, nhưng tất cả chỉ vì không để Minh Thương Vũ cau mày nhìn về phía Thanh Vũ uyển mà hẳn quăng mũ cỡi giáp, nguyện dồn hết tất cả. Lấy cớ muốn gặp Mộc Thanh Vũ, thực ra là muốn tìm bước đột phá trong quan hệ giằng co của họ.

Minh Thương Vũ ra khỏi Phòng Vũ uyển, đi lòng vòng, vốn có thể đi thẳng tới Thanh Vũ uyển nhưng nàng không đi mà là vòng qua vòng lại, kéo dài lộ trình ra hơn trăm trượng.

Dừng chân trước cửa Thanh Vũ uyển, mắt nhìn cảnh vật quen thuộc bên trong, đáy mắt Minh Thương Vũ thoáng qua chút dao động không thể nhận ra, vừa như lưu luyến, vừa như cảm thán, cuối cùng thay đổi, trở thành một bầu trời xanh trong không một gợn mây.

Bước từng bước, dáng người tao nhã, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy tuy tao nhã nhưng bước chân mang hẻo chút chân chừ.

Đi qua con đường nhỏ lát đá xanh, qua từng trúc xanh, Minh Thương Vũ tới cửa phòng Mộc Thanh Vũ. Cửa phòng khép hờ, có thể nghe thấy tiếng nói loáng thoáng bên trong. Nàng bước lên một bước, đứng im ở đó, có thể nghe rõ rất cả trong phòng.

“Thanh Vũ, mau ăn thứ này đi. Đây là thứ ta đặc biệt ủ cho chàng.” Giọng nhu mì dễ nghe, chỉ thấy một bóng lưng nhưng Minh Thương Vũ biết, người nói chuyện là Phó Linh.

“Linh Nhi, thân thể ta tốt lắm, muối không cần phải ngày nào cũng chuẩn bị thuốc bồi bổ thân thể cho ta đâu.” Mộc Thanh Vũ ngồi trước bàn, cúi đầu, không biết đang làm gì. Minh Thương Vũ không nhìn thấy mặt hẳn, chỉ thấy một bên mặt. Nghe giọng nói trong trẻo dịu dàng của hẳn, Minh Thương Vũ nâng tay che ngực, thở dốc một cách khó khăn.

“Ta làm những thứ này không phải cho chàng ăn mà là để bồi bổ cho tiểu bảo bối của chúng ta. Chàng hãy mau ăn đi.” Dứt lời, người Phó Linh nghiêng về phía trước, kè một viên thuốc lên miệng Mộc Thanh Vũ.

“Nhanh lên, nếu không sẽ không bao giờ để ý tới chàng nữa.” Giọng nũng nịu chứa đe dọa.

“Ha ha, muối đó, thật hết cách với muối.” Dứt lời, Mộc Thanh Vũ duỗi lưỡi, cuốn viên thuốc Phó Linh đặt bên môi vào miệng.

Phó Linh cười vui vẻ, tiếng cười dễ nghe như tiếng chuông bạc tràn ra, từng tiếng đập vào lòng Minh Thương Vũ, khiến nàng cảm thấy đau đớn tới khó thở.

“Phụ hậu thật có nhã hứng.” Đây là làm sao vậy? Không phải nói không quan tâm tới à? Sao lời nói ra lại sắc bén chua xót như thế? Minh Thương Vũ, mau tỉnh táo lại, đừng để hẳn thao túng lòng người, đừng đau lòng nữa, người còn có Thanh Liên, còn có một đứa nhỏ sắp chào đời, mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên. Thăm động viên tinh thần mình, Minh Thương Vũ đẩy cửa bước vào.

Ý cười trên mặt chưa tan, chợt thấy kiều nhan của Minh Thương Vũ, sắc mặt Mộc Thanh Vũ thay đổi, thoát một cái trên khuôn mặt như ngọc trắng bệch.

“Đi ra ngoài.” Nhìn cũng không thèm nhìn Phó Linh, Minh Thương Vũ lạnh giọng nói.

Vươn tay giữ chặt tay Phó Linh, Mộc Thanh Vũ nghe thấy giọng run rẩy của mình. “Linh Nhi, ở lại.” Trong lòng hoảng loạn bất lực, đau không nói nổi.

“Phụ hậu, nàng ta là tân sủng của người à?” Nhếch môi cười, khinh miệt đảo mắt qua ngón tay nắm chặt nhau của họ, Minh Thương Vũ hờ hững nói, không chú ý tới vẻ mặt và giọng điệu đau lòng bất lực của Mộc Thanh Vũ chút nào.

Sao lại dùng ánh mắt khinh thường chán ghét như vậy nhìn ta? Chẳng lẽ tình yêu của ta khiến nàng ghê tởm như vậy sao? Vũ Nhi, Vũ Nhi, đừng nhìn ta như thế, đừng nhìn ta như thế, ta chỉ muốn yêu nàng, chỉ

muốn yêu nàng thôi. Thân thể không thể kiềm chế được mà run lên, Mộc Thanh Vũ càng nắm chặt tay Phó Linh hơn.

“Tân sủng gì? Vũ Nhi đang nói gì vậy?” Cười dịu dàng như bình thường, trong lòng đau như dao cứa, máu tuôn từng đợt, cũng đã đau đến chết lặng.

Nhưng trong mắt Minh Thương Vũ thì hẳn lại là giấu đầu hở đuôi.

“Ha ha ha, phụ hậu, phụ hậu của ta, thì ra, nhi thần thật không từng hiểu được người.” Châm biếm một câu, ý xem thường trong mắt càng sâu. Lửa giận cuộn cuộn, lý trí đã bị ghen tỵ thiêu đốt hầu như không còn, toàn thân đang kêu gào “Minh Thương Vũ, hủy diệt hắn! Hủy diệt hắn! Khiến tất cả tan thành mây khói đi! Diệt hắn thì người sẽ không còn đau đớn nữa, sẽ không ai có thể tổn thương lòng người nữa!”

Thâm tình đến chết cũng không đổi đầy mắt, trong giọng nói mang theo cầu xin, “Bệ hạ, xin người đừng nói Thanh Vũ như thế. Chàng không sai mà người sai là thần. Thần muốn yêu chàng, muốn ở bên chàng, dù cho với thân phận gì đi nữa.” Từ lúc Minh Thương Vũ tới gần Thanh Vũ uyển thì Phó Linh đã biết, thâm bỗ kết giới, nói lời ái muội với Mộc Thanh Vũ. Chỉ có một ý nghĩ, nếu không thể yêu thì cùng hủy diệt, hủy diệt!! Hủy diệt!! Dù chết cũng muốn dẫn hắn theo cùng.

“Dâm loạn hậu cung, trăm nên định tội các người thế nào đây, hả?” Giận dữ tới mức bình tĩnh, hận đến mức không gợn sóng.

“Vũ Nhi, nàng, nàng...” Mộc Thanh Vũ đứng bật dậy từ trên ghế, đầu vầng mắt hoa, được hai tay Phó Linh đỡ lấy.

Theo hành động đứng lên của hắn, bụng hắn lộ ra, thấy Phó Linh lấy tay ôm lấy eo hắn, đồng tử Minh Thương Vũ sâu như biển, thâm thúy thăm sâu vào hồn người, lạnh lùng nhìn hắn, dường như hắn chỉ là một vật chết không có bất cứ giá trị gì. Ngọn lửa trong lòng càng cháy mạnh hơn, thiêu sạch linh hồn nàng khiến nàng đau đớn, hủy diệt! Hủy diệt! Hủy diệt!!!

Trong sự giúp đỡ của Phó Linh, Mộc Thanh Vũ cố gắng đứng thẳng, “Linh Nhi, muội ra ngoài trước đi.” Một đêm hoan ái, một đêm tỏ tình, hôm sau liền thay đổi thành bộ dáng này mà lại còn ân ái triền miên với Mộc Thanh Liên, hai tháng cũng không từng đặt chân tới nơi này. Vừa tới thì liền đối xử với mình như thế, chẳng lẽ tình yêu của mình dành cho nàng dễ tiện đến vậy sao? Dễ tiện tới mức nàng có thể tùy ý coi thường, chà đạp lên?

“Nhưng, Thanh Vũ, thân thể của chàng.” Dứt lời, ánh mắt Phó Linh đầy lo lắng, nhìn về phía bụng hắn, vẻ mặt không yên tâm.

“Linh Nhi, không sao đâu, muội ra ngoài trước đi.” Hai tay chống trên bàn, Mộc Thanh Vũ khề nói.

“Được, có việc gì thì gọi ta.” Xoay người rời đi, lúc đi ngang qua người Minh Thương Vũ còn cố ý dùng thâm âm nói với nàng một câu, “Là ta yêu chàng trước, mặc kệ chuyện của chàng, xin người hãy nhìn những gì trong quá khứ mà bỏ qua cho chàng đi. Đứa bé vô tội. Nếu người có thể tha chàng, cho dù có xử ta lăng trì, đánh hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh ta cũng không oán hận một câu.” Dứt lời, Phó Linh từ từ ra ngoài.

Cửa phòng khép lại, trong nhất thời, bên trong ngoài tiếng hít thở nhỏ đến mức khó nghe thấy ra chỉ còn bầu không khí nặng nề khiến người ta khó thở.

Mộc Thanh Vũ vịn tay vào mép bàn, nhìn Minh Thương Vũ chăm chăm, sóng mắt lưu chuyển ngàn hồi, đáy mắt toàn là bóng đen của nàng. Không tiếng động hỏi: Vì sao? Vì sao? Vì sao lại phải tổn thương trái tim của ta như vậy? Vì sao lại coi thường tấm lòng ta như thế? Rốt cuộc ta đã làm sai gì? Minh Thương Vũ, rốt cuộc là vì sao? Vì sao? Nàng nói cho ta biết, nói cho ta biết đi...

Không thể nói lời yêu, vì sao chàng còn dùng ánh mắt thâm tình khấn thiết bị thương như thế mà nhìn ta? Mộc Thanh Vũ, chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn của chàng sao? Nếu đúng thế thì chàng thẳng, chàng thẳng rồi...

Mũi cay cay, trước mắt dần trở nên mơ hồ, Minh Thương Vũ xoay người, đưa lưng về phía Mộc Thanh Vũ, “Màng theo nàng ta mai danh ẩn tích, rời khỏi đây, đừng trở về nữa.” Không nỡ hủy diệt chàng, ta đây sẽ

tự hủy mình...! Xoay người cắt bước.

“Vũ Nhi, chờ chút.” Ý của nàng là sao? Gì mà mang theo Phó Linh mai danh ẩn tích, rời khỏi đây? Rốt cuộc là nàng đang nghĩ gì? KHÔNG được, mình nhất định phải làm cho rõ, nhất định phải làm cho rõ.

Vừa bước ra hai bước, nghe hần giữ lại, Minh Thương Vũ dừng chân. Bàn tay dưới tay áo nắm lại thật chặt, cắt bước, dứt khoát rời đi.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi...” Mộc Thanh Vũ đuổi theo nhưng thân thể vụng về sao có thể đuổi theo một bóng dáng linh hoạt được.

“Linh Nhi, dẫn ta đuổi theo nàng.”

Nghe hần gọi, bóng dáng Phó Linh hiện ra, vận yêu lực, mang hần đuổi theo Minh Thương Vũ.

Vực Đoạn Hồn, trên một ngọn núi thần phía sau hoàng cung, cao vút tận mây, truyền thuyết kể rằng đây là nơi thần tiên hạ xuống, cũng là pháp trường trừng phạt người có nghiệp chướng nặng nề.

Bởi vì, nói là dốc núi nhưng lại là vực sâu không đáy, không có biên giới, người ngã từ vách núi xuống sẽ phải hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh. Người tiên yêu ma, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng nó lại bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở, có nhiều chim quý thú lại, là nơi du ngoạn, tu luyện rất tuyệt.

“Vũ Nhi...Vũ Nhi...” Một đường đuổi sát tới đỉnh núi, nhìn thấy bóng dáng đứng bên bờ vực của Minh Thương Vũ, đầu Mộc Thanh Vũ “ầm” một tiếng, khí huyết đảo lộn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Các người đuổi tới đây làm gì? Là do ta nói không đủ rõ à?” Không hề xoay người, Minh Thương Vũ lạnh lùng nói. Gió thổi qua vách đá nhưng nàng lại chưa bao giờ cảm thấy lạnh như vậy.

“Vũ Nhi, ta không hiểu, vì sao lại muốn đuổi ta đi?” Là không hiểu thật. Tất cả chuyện cũ lướt qua trong đầu, Mộc Thanh Vũ không nghĩ ra mình đã làm sai ở đâu.

Xoay người, đáy mắt không gọn sóng mà nhìn dáng vẻ nghi ngờ không hiểu của hần, ngọn lửa phải đè nén một cách khổ sở trong lòng Minh Thương Vũ bùng lên, “Nếu có thể, ta thà rằng chưa bao giờ đi tới thế giới này, cũng không cần phải đối mặt với vẻ mặt khiến người ta buồn nôn này của chàng.” Đôi môi anh đào khẽ mở, nói rõ ràng từng chữ khiến người ta như sa vào lửa địa ngục.

Chuyện tới nước này mà hần còn muốn lừa mình, vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Vì sao hần có thể yêu Minh Cửu Phượng, có thể dựng dục cốt nhục cho Phó Linh nhưng lại không nguyện dành tình yêu? Còn vẫn một mực lừa gạt mình? Chẳng lẽ tình yêu cấm kỵ, không theo luân lý không thể tồn tại thật sao? Nếu không thể tồn tại thì vì sao còn để hần xuất hiện trước mắt mình? Còn khiến mình yêu hần? Trời ơi, đây là vận mệnh ư?

Đồng tử co rút lại, tất cả kiên trì và hy vọng của Mộc Thanh Vũ tan nát trong lời này. Khí huyết dâng lên trong ngực, “phụt” một cái, một ngụm máu đỏ tươi đẹp để phun ra từ trong miệng hần. Tay trái ôm ngực, tay phải nắm lấy vai Minh Thương Vũ, hần khàn giọng nói: “Vũ Nhi, ý của nàng là sao? Gì mà thà rằng không tới thế giới này để đối mặt với vẻ mặt buồn nôn của ta? Rốt cuộc là ta đã làm sai cái gì?”

Cho tới bây giờ mà chàng còn giả vờ, Mộc Thanh Vũ, Mộc Thanh Vũ, Mộc Thanh Vũ...! “Mộc Thanh Vũ, phụ hậu tốt của ta, đến bây giờ mà người còn không hiểu? Nhi thần còn trẻ nên không biết, chẳng lẽ người cũng không biết tình yêu cấm kỵ đáng hổ thẹn đến thế nào sao?” Đột nhiên gạt bàn tay của hần trên người mình ra, mắt Minh Thương Vũ mang theo chế giễu, nhìn hần.

“Nàng còn trẻ nên không biết? Ta không hiểu cấm kỵ đáng hổ thẹn thế nào? Đêm đó, nàng đã quên ư?” Gió mát thổi qua, tóc đen bay loạn, trong mắt Mộc Thanh Vũ chứa rất nhiều cảm xúc, lộn xộn quẩn quýt, ghim chặt lấy lòng Minh Thương Vũ khiến nàng đau đớn không chịu nổi.

Lại gần hần một bước, mắt nhìn hần sáng quắc, Minh Thương Vũ nói: “Không quên, sao dám quên, sự tiêu hồn của người, sự đau đớn của ta, sao có thể quên?” Còn nói ra đêm đó, chẳng lẽ chàng đang ám chỉ ta chó quên chàng là một nam nhân của ta? Không muốn ta tùy ý xử trí chàng sao?

Đôi mắt ngày xưa nhìn mình dịu dàng ẩn tình ngoài chán ghét vẫn là chán ghét, lùi lại từng bước một, lùi tới dựa vào ba chữ vực Đoạn Hồn khắc trên tảng đá, Mộc Thanh Vũ dường như mất tất cả khí lực, khép mắt lại.

“Nàng quả thật chán ghét ta như thế, thà rằng không tới cõi đời này cũng không nguyện gặp lại ta?”

“Đúng...” Minh Thương Vũ trả lời kiên quyết không thể nghi ngờ. Nếu mình chưa bao giờ tồn tại trên đời này thì tất cả sẽ không xảy ra.

“Rõ ràng ta không cầu gì cả, chỉ muốn để lại hồi ức tốt đẹp, để lại chút nhớ nhung, nhưng hôm nay...! Thật không cam lòng, thật không cam lòng...” Thì thào tự nói, giọng trong veo vừa dứt, Mộc Thanh Vũ mở mắt ra, nhìn sâu vào Minh Thương Vũ như muốn ấn nàng vào linh hồn mình vậy.

Nghe Mộc Thanh Vũ nói như vậy, nhìn vẻ mặt buồn bã của hắn, trong lòng Minh Thương Vũ đau xót, hơi thấy bất an, xoay người, không nhìn hắn nữa.

Thấy phản ứng này của nàng, một chút hy vọng còn sót lại của Mộc Thanh Vũ bị đánh tan, cất bước, người đi về phía vách đá, “Ta làm những thứ này có ý nghĩa gì? Có ý nghĩa gì? Minh Thương Vũ, nàng tổn thương ta như vậy nhưng ta không có cách nào hận nàng, phải làm sao đây? Làm sao đây?”

Vừa như tự hỏi, vừa như thì thầm, “Không bằng trở về, không bằng trở về....! ~” Giang hai tay ra, ngửa người ra sau, dốc núi đen như mực, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng bay xuống vực sâu không đáy.

Thấy bóng dáng màu trắng biến mất, trước mặt Minh Thương Vũ bỗng tối sầm, người không còn chút ý thức.

Trong nháy mắt Mộc Thanh Vũ nhảy xuống, Phó Linh vốn có thể cứu hắn nhưng nàng không làm thế mà chỉ trơ mắt nhìn hắn đau lòng nhảy xuống vách núi, thờ ơ, chỉ có một chấp niệm điên cuồng, hủy diệt rồi! Cuối cùng thì cũng hủy diệt rồi...! Nhưng vì sao lòng mình lại đau như thế?

Phong cảnh vẫn như cũ, trên vách đá đã không có bóng người.

58. Chương 58: Oán Ngàn Năm, Cuối Cuốn

Đêm, vầng trăng treo cao trên bầu trời, vạn vật trên thế gian được ánh trăng soi tỏ, tạo thành từng tầng mỏng như sương bạc, lại lộ vẻ thê lương.

Yên lặng dựa vào lòng Mộc Thanh Liên, trí nhớ vẫn dừng lại trong nháy mắt Mộc Thanh Vũ nhảy xuống vực, Minh Thương Vũ muốn khóc, nhưng nước mắt trong mắt không thể chảy xuống. Nỗ lực vì tình yêu mà được hồi báo như thế, còn có thể dùng từ gì để nói? Nắm chặt áo Mộc Thanh Liên, người run lên.

Cảm thấy nàng yếu đuối, cách phản bưng nhô lên, Mộc Thanh Liên chỉ có thể dùng cầm cọ lên mái tóc nàng, đáy mắt bi thương lãnh mạc, không có chút sinh khí.

Sao huynh ấy lại rời đi như thế? Sao huynh ấy lại rời đi như vậy? Chẳng lẽ huynh ấy không biết cho tới bây giờ người nàng yêu cũng chỉ có hắn thôi sao? Vì sao, rốt cuộc là vì sao?

Sai rồi ư? Minh sai rồi ư? Có phải mình không nên tham gia vào chuyện của bọn họ? Đau đớn, đau đớn, tâm tính thiện lương đau đớn nhưng Mộc Thanh Liên không để lộ ra chút nào. Bởi vì hắn biết nàng còn đau đớn hơn, đau đớn hơn hắn...

Một giọt nước trong suốt lăn ra khỏi khóe mắt, rơi vào tóc nàng...

Mộc Thanh Liên cầu xin tình yêu hèn mọn như thế khiến Minh Thương Vũ xót xa, muốn khóc rống lên nhưng nàng biết mình không thể làm như vậy.

Cho tới bây giờ đều biết Mộc Thanh Liên khéo hiểu lòng người, Mộc Thanh Liên thất khiếu lung linh tâm. Chàng luôn làm bến đỗ ỉn dựa vào liếm láp miệng vết thương vào lúc mình bị thương. Chàng vẫn luôn yêu

thương mình sâu sắc. Chính bởi vì rõ điều này nên nàng mới áy náy với hắn. Nhưng áy náy thì thế nào? Ngoài trái tim ra nàng có thể cho hắn bất cứ thứ gì nhưng chỉ riêng trái tim nàng, cả lòng nàng nữa, sao có thể chia làm hai nửa?

Lòng của nàng đã cho người nọ từ lâu - người bạc tình không biết quý trọng ấy.

Nhưng hắn đã đi rồi, một chút cũng không vương bận mà rời đi, rời đi một cách dễ dàng, để lại một mình nàng trong tang thương, không quan tâm gì cả.

Hận, hận, sao không hận? Hận tới phát điên, hận không thể bắt hồn phách của hắn lại, bắt hắn bỏ vào vạc dầu, dùng lửa luyện ngục mà lăng trì hắn, lăng trì, lăng trì, hận, hận, hận...

A...A...A.....A...A...Mộc Thanh Vũ, ta hận chàng, ta hận chàng, ta hận chàng, a a a a a....!

Khóc, cuối cùng cũng khóc ra rồi.

Vũ Nhi, khóc đi, khóc đi, khóc đi...

Là lỗi của ta, ta không nên yêu nàng, không nên lập gia đình với nàng, lại càng không nên để lại giọt máu này.

Vũ Nhi, thực xin lỗi...

Thanh Vũ, tha thứ cho đệ...

Thực xin lỗi...Thực xin lỗi..

Nước mắt lăn xuống gương mặt tuyết mỹ, từng giọt từng giọt rơi lên quần áo trắng tinh.

Nhưng lại nở rộ thành từng đóa hoa đỏ tươi...

Huyết lệ...

Tuyết Liên...Huyết lệ....

Nghịch thiên...Nghịch thiên...

Chưa bao giờ yêu cầu cái gì, chỉ cầu nàng sống tốt, nàng vui vẻ, nàng hạnh phúc. Đứa bé trong bụng chính là để kéo dài tình yêu của hắn với nàng, là một loại nhớ nhung...

Bây giờ, để hắn bù đắp lại lỗi lầm của mình đi...

Cắn ngón tay, đầu ngón tay vẽ lên phần bụng nhô lên thành bức tranh máu.

Màu máu đỏ tươi, đỏ hơn cả lửa luyện ngục...

Bay lượn...Bay lượn...Bên trong tỏa ra ánh sáng màu đỏ yêu dị thấm vào xương. Ánh sáng màu đỏ chói sáng, một tiếng kêu lạnh lẽo vang tận mây xanh, rồi khôi phục lại bình tĩnh...

Cũng là nghịch thiên...Tuyết liên tịnh để bỏ đi cốt nhục để nghịch thiên...Vì tình vì yêu...Nghịch Thiên...Nghịch thiên...

Mộng kiếp trước, duyên kiếp sau, tình hình tương lai

Tất cả mở ra rõ ràng một lần nữa.

Đai lục chúng thần lãng quên, nước Thanh.

Trên thần đài với muôn vầng ánh sao hiện ra ánh sáng bảy màu, chớp mắt lại biến mất.

Hoàng cung nước Thanh, hoàng hậu lâm bồn, sinh hạ một nữ nhi rồi hồn ẩn đi.

Đế vương nhìn lướt qua, thấy nốt ruồi hình giọt lệ màu đỏ trên trán nàng, ban tên Phượng Vũ, ngụ ý, Phượng trong lửa, khuynh thiên mà múa.

Phượng Vũ vừa sinh ra liền nổi tiếng, thấy đế vương thì cười “khanh khách”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cam-loan>